

REAL EVENT CRIME MAGAZINE

အပြစ်
ပစ္စည်း

BURMESE
CLASSIC
COM

NO.100
JULY

အုပ် ၁၀၀ ပုံနှိပ်

LUCKY STAR

သားသမီးရတနာ ပထွန်းကားသူများအတွက်
福星男女不孕不育專科
ဆရာဝန် 楊醫師

B.E (Chemical) D.E.S (U.S.A)

Boy Baby
生男孩專方
၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

x+y
=
♂

Girl Baby
生女孩專方
၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

x+y
=
♀

Twin Baby
雙生兒專方
၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀၀

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ၊ အမှတ်စဉ် (၁၀၀)

- ★ အယ်ဒီတာချုပ်
အောင်ကျော်ဇော
- ★ အယ်ဒီတာအဖွဲ့
ထက်ထက်ဦးဝေ (B.Sc. Physics)
သဏ်း(သတ္တဗေဒ)၊ အေးအေးခိုင်
ညိုမိအောင် (B.A. Myanmar)
- ★ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး
ဦးရဲလွင်(ရဲဘိုင်အို)
- ★ ထုတ်ဝေသူ
ဦးအောင်လွင်(၀၄၁၄၉)
- ★ ပုံနှိပ်သူ
ဦးမြင့်ဦး(၀၁၅၈၃)
သိန်းသန်းဦးပုံနှိပ်တိုက်
၁၁၉/၁၂၁-၃၄လမ်း၊ ရန်ကုန်။
- ★ မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းသရုပ်ဖော်
ရဲသူ (ရန်ကုန်အက္ခရာသိုလ်)၊ မင်းထက်နိုင်
- ★ စာပြင် - ဦးဝင်းထင်

စာန်ခိုး - ၃၀၀
အုပ်စု - ၁၀၀၀

ဆောင်းပါး

- အောင်ကျော်ဦး - - ၁၃
(သတိပြုဖွယ်မုဒိမ်းမှုနှင့် လူသတ်မှုများ)
- ကိုကို (ငယ်ချစ်) - - ၂၃
(မတူညီသော တူညီခြင်းများ)

နိုင်ငံတကာသတင်း

ဆောင်းဟောမန် - - ၁၃၉

ပြည်တွင်းသတင်း

ကျော် - - ၁၅၄

ကွန်ပျူတာတစ်

နေမျိုးအောင်

ဗေဒင် - - ၁၅၈

သစ္စာမေတ္တာ

ဆရာထွန်းလင်းကျော်

နက္ခတ်ဗေဒင်

လက္ခဏာပညာရှင်

အောင်ကျော်ဇော

မုန်း

မှောင်းအပြိုင်မဂ္ဂဇင်း

အမှတ်(၁၀၀)၊ ဗိုလ်မင်းရောင်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး။

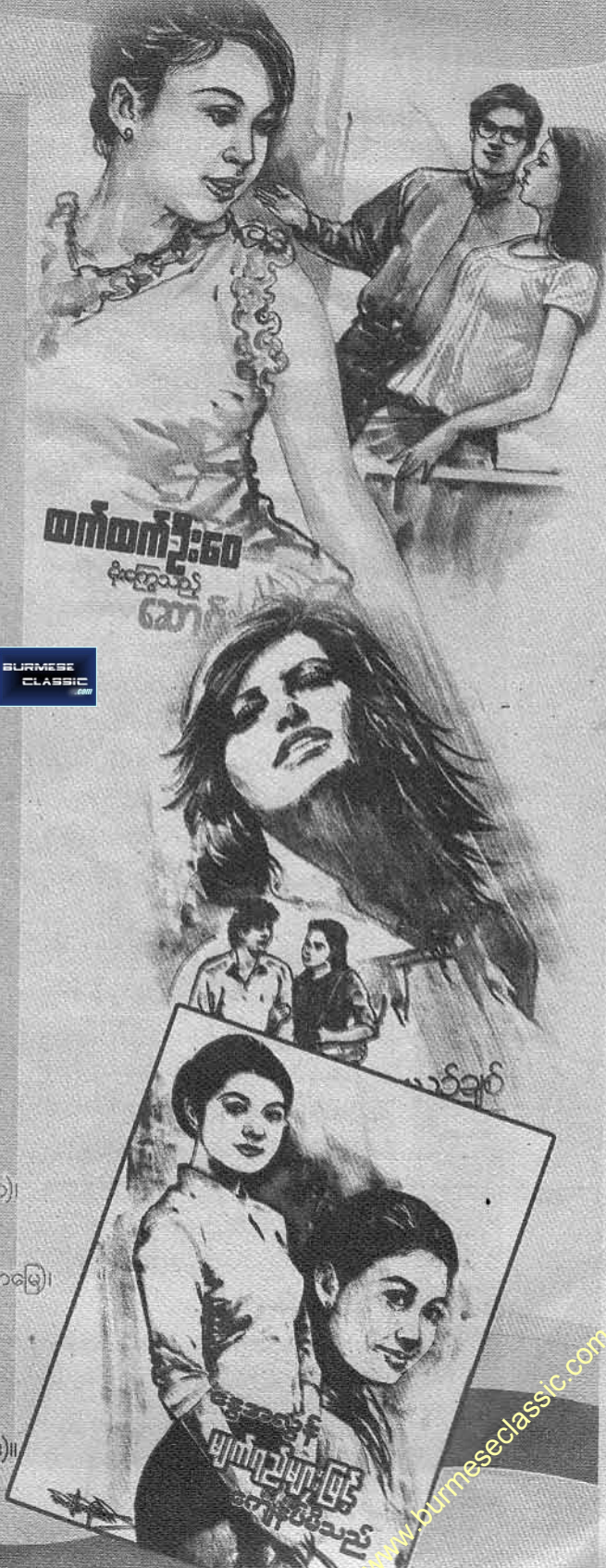
ဖုန်းနံပါတ် ၀၉-၄၉၂၆၄၂၁၀

မူခင်းဝတ္ထု

- နွေအလွန် (ပျော်ရည်များဖြင့် ကျေနပ်မိသည်) - - - ၃၀
- အောင်ကျော်ပြုံး (ဆင်တန်းတောတိုး ဆိုးပါးတိုလူသား) - - - ၄၂
- ထက်ထက်ဦးဝေ (မိုးကြွေသည့်ဆောင်) - - - ၄၈
- ရေနဂါး (လောကဖြစ်ဒဏ်) - - - ၆၆
- ရောယဉ်ချစ် (ချည်ကြိုးရယ်လား) - - - ၇၆
- ရှင်လွန်းမယ် (သံသယမီးဖို၊ နောင်နောင်တ) - - - ၉၄
- ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာတ) - - - ၁၀၄
- သန်းမြင့်ဦး (မေမြေသော်တန်ရာချို) - - - ၁၁၂
- မောင်သာမန် (ဖိုးကုန်း) - - - ၁၁၈
- ခင်ဦး (ပုတီးကုန်း) - - - ၁၃၀
- အတ္တမာဒ (အတ္တမာဒ) - - - ၁၄၄
- အောင်ကျော်စော (ရန်) - - - ၁၄၄

ထက်ထက်ဦးဝေ
မိုးကြွေသည့်
ဆောင်

ကဗျာ

ဒီလူညာ၊ ဖိုးဇော် (မအူပင်)၊ လှိုင်မျိုးဆက် (ထိလာ)
မြစ်ငယ်မောင်ကြီးစိန်၊ နွယ်စိမ်းဝေ၊
မောင်ထည်ဝါ (ပျော်ဘွယ်)၊ အေးခင်ခင်လှိုင် (အညာခြေ)
မောင်လှလွန်း။

ကဏ္ဍန်း

စမ်းချောင်းစန်းကို၊ မောင်တင်ယု၊ မြေရိုင်း၊
တံတိုင်း (တောင်ငူ)၊ အောင်ချမ်းမြေ့ (မင်းဘူး)။

လူကုန်ကူးမှုပျောက်ဖို့ အတူတကွ ပူးပေါင်းတိုက်ဖျက်ကြပါစို့

အောက်ပါ ဖုန်းနံပါတ်များကို ဆက်သွယ်အကူညီတောင်းပါ။

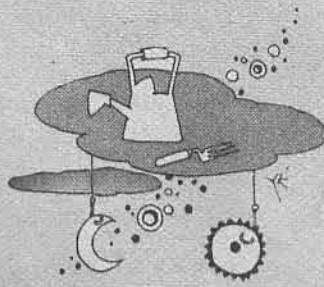
- လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအဖွဲ့ (နေပြည်တော်) ၀၆၇-၄၁၂၂၀၁
 - အထူးအဖွဲ့(မြစ်ကြီးနား) ၀၇၄-၂၂၃၃၆
 - အထူးအဖွဲ့(ဝန်းမော်) ၀၇၄-၅၀၁၉၉
 - အထူးအဖွဲ့(လွယ်ဂျယ်) ၀၈၂-၅၂၈၉၀ (မူဆယ်မှတစ်ဆင့်)
 - အထူးအဖွဲ့(မူဆယ်) ၀၈၂-၅၂၈၉၀
 - အထူးအဖွဲ့(လောက်ကိုင်) ၀၈၂-၇၂၀၀၃/၇၂၀၃၆
 - အထူးအဖွဲ့(လားရှိုး) ၀၈၂-၂၃၀၁၇/၀၉၅၂၇၅၉၆၂
 - အထူးအဖွဲ့(တောင်ကြီး) ၀၈၁-၂၀၀၇၆၄/၀၉၅၂၁၄၉၁၇
 - အထူးအဖွဲ့(ကျိုင်းတုံ) ၀၈၄-၂၁၆၃၇/၀၉၅၂၄၂၅၀၄
 - အထူးအဖွဲ့(တာချီလိတ်) ၀၈၄-၅၃၀၂၂
 - အထူးအဖွဲ့(မြဝတီ) ၀၅၈-၅၀၂၆၈
 - အထူးအဖွဲ့(မော်လမြိုင်) ၀၅၇-၂၆၉၈၃
 - အထူးအဖွဲ့(ကျော့သောင်း) ၀၅၉-၅၁၉၈၁
 - အထူးအဖွဲ့(မြိတ်) ၀၅၉-၄၁၀၄၁/၄၁၀၀၄
 - အထူးအဖွဲ့(ပုသိမ်) ၀၉၈၅၄၈၀၈၇/၀၉၅၀၁၂၈၁၉
 - အထူးအဖွဲ့(ရန်ကုန်) ၀၁-၂၁၇၅၁၆/၀၉၅၁၂၈၈၂၆
 - အထူးအဖွဲ့(ပဲခူး) ၀၅၂-၂၁၀၃၀/၂၁၂၅၉
 - အထူးအဖွဲ့(စစ်တွေ) ၀၄၃-၂၃၆၂၅
 - အထူးအဖွဲ့(မောင်တော) ၀၄၃-၅၅၀၈၉
 - အထူးအဖွဲ့(ကလေး) ၀၉၄၇၀၇၂၂၀၂
 - အထူးအဖွဲ့(မကွေး) ၀၆၃-၂၃၃၇၄/၂၅၀၁၆
 - အထူးအဖွဲ့(မိတ္ထီလာ) ၀၆၄-၂၄၇၁၄/၂၃၀၅၄
 - အထူးအဖွဲ့(မန္တလေး) ၀၂-၇၃၈၃၀
 - UNIAF ၀၁-၂၅၄၈၅၂/၂၅၄၈၅၃
- အထူးအဖွဲ့ - လူကုန်ကူးမှုတားဆီးနှိမ်နင်းရေးအထူးအဖွဲ့

အဖြူရောင်ခက်ဆစ်

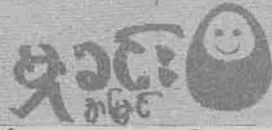
ဒီပေ့ည

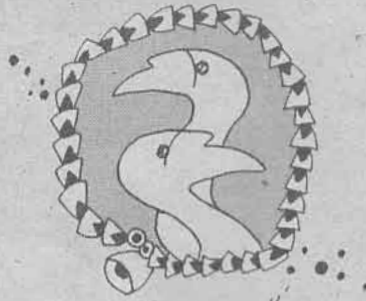
❁ အရိုးခံနဲ့ အရိုးသားဆုံး
 လောကခံကို သုံးစိတ်၊စိတ်
 အသပြာမချက်ဘဲ စေတနာချက်
 တဏှာမချက်ဘဲ မေတ္တာချက်ခဲ့
 ဝေဒနာကိုက်ခဲနေတဲ့ လမ်းမတွေကြား
 ကမ္ဘာကြီးရဲ့ အပူအအေးကြား
 သူဟာ ဗလာနတ္ထိနဲ့
 ဥယျာဉ်ကို ရေလောင်းပေါင်းသင်
 ရနံ့နဲ့ ဝမ်းဝခဲ့တယ်။ ။

(ပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ ဆရာ/မ အားလုံးသို့.....)

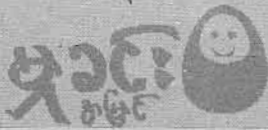

သစ္စာကြီးခြင်းအကြောင်း

* မောင်နံတွဲလျက် အောက်ချင်းငှက်တို့
 မပျက်သစ္စာကြီးကြသည်။
 တစ်ကောင်ကိုမှန်း ပစ်သတ်ဖမ်းယူ
 မြေရန်သူကြောင့်
 ကျန်သူတစ်ကောင်
 အတောင်ကိုခတ် ကောင်းကင်ရပ်မှာ
 ကြာစွာဝဲသန်း အော်မြည်တမ်းရင်း
 မောပန်းသည်နှင့် ကောင်းကင်မြင့်ထက်
 ပျံသန်းတက်၍ နှစ်ဖက်စုရုံး
 တောင်ပိတ်ဖုံးပြီး
 ကိုယ်လုံးမြေသို့ချသေတကား။

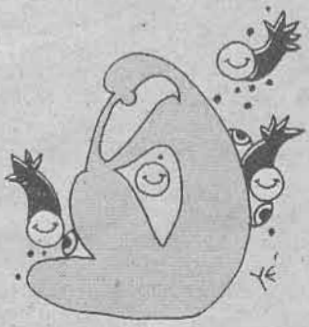
မြိုးဖော် [မအူပင်]

ဆင်းရဲကြည့်မှား

မောင်လှလွန်း

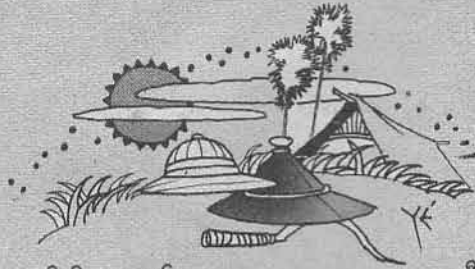
- ❑ လှပခမ်းနား
အဆန်းဆန်း အပြားပြား
ကျောက်သားနန်းတော်ထက်
မွေးဖွားသန်စင်လာသူများ
ဖြစ်လင့်ကစား
စိတ်အား.....
ဉာဏ်အား.....
ကာယအား.....
နွမ်းပါးချည့်နဲ့
အားနဲ့စိုးထိတ်
မွတ်သိပ်မျှော်လင့်
ညှိုးလျော်စွာ ချမ်းသာနေကြ။
- ❑ တို့များ.....
ခမ်းနားခြင်းမရှိ
ဆန်းပြားခြင်း နုတ္တိ
ဆင်းရဲခြင်းနဲ့ မွေးဖွားလာကြ
စိတ်အား.....
ဉာဏ်အား.....
စွမ်းပကားပြီးမောက်
ကြောက်စရာ.....
ဝမ်းနည်းစရာတွေကို ရယ်မောရင်း
ပျော်ရွှင်စွာ ဆင်းရဲနေကြ။ ။

ရွာမှ သူငယ်ချင်းများ

မောင်ထွဋ်ဝါ (ရှေ့တွယ်)

- ▲ ဝသန်ကာလ၊ မိုးဦးကျလျှင် ရွာမှရောင်းရင်း၊ သူငယ်ချင်းလည်း မိုးထဲရေထဲ၊ လယ်ကွင်းထဲမှာ ကျွဲနွားနှင့်ယှဉ်၊ လုပ်ငန်းဝင်၍ သီးပင်စိုက်ပျိုး၊ အထွက်တိုးအောင် ရွက်ဆောင်ကြိုးပမ်းနေရောမည်။
- ▲ ဟေမန်ဆောင်းလ၊ နှင်းမှုန်ကျလျှင် ရွာမှရောင်းရင်း၊ သူငယ်ချင်းလည်း မိတ်ရင်းဆွေညာ၊ ဖော်သဟာနှင့် ရွှေဝါရောင်ဝင်း၊ စပါးခင်းကို သက်ဆင်းရိတ်သိမ်းနေရောမည်။
- ▲ ဂိမှာန်ကာလ၊ နွေဦးကျလျှင် ရွာမှရောင်းရင်း၊ သူငယ်ချင်းလည်း ယိုယွင်းနေရာ၊ အိမ်ရာတဲအုံ အလုံးစုံကို၊ လုံခြုံသေချာ ပြုပြင်ကာနှင့်၊ လယ်ယာပစ္စည်း

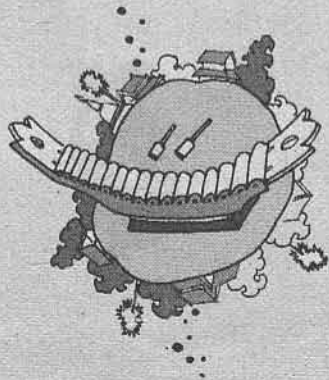

- ▲ အသီးသီးကို၊ ဖန်တီးပြင်ဆင် ကြိုတင်ဆောင်ရွက်နေရောမည်။ မွေးရပ်ဌာနေ၊ အညာမြေဖွား ငယ်ပေါင်းများလည်း၊ ရပ်နားမပြု ဥတုသုံးလီ၊ ရာသီအလိုက် စိုက်ပျိုးထွန်ယက်၊ မွေးမြူဖက်၍ ပြည့်တွက်ရိက္ခာ၊ ဖြည့်ဆည်းပါ၏ ရွာ၏အရေး၊ လူမှုရေးလည်း မနေ့ညီညာ၊ ထမ်းဆောင်ပါ၏ စာနာကြည်ဖြူ။ ရိုင်းပင်းကူလျက် အေးတူပူဖျူ၊ ခံစားကြလျက် ရွာဝန်ကိုထမ်း၊ တစ်စိတ်ဝမ်းဖြင့် ငြိမ်းချမ်းချစ်ကြည်၊ ပြည်သစ်ဆီသို့ တူညီလှမ်းကာ၊ အရောက်သွား။ မွေးရပ်မြေသို့ မေတ္တာပွား။ ကျန်းမာပါစေ သူငယ်ချင်းများ။

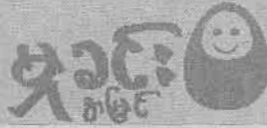

အမေနေတဲ့ ရွာကလေး

- ❁ ရွာထိပ်မှာတည်း၊ ထုံးစေ့နီနှင့်
ကြည်ညိုဖွယ်ကောင်း၊ ရွာဦးကျောင်းက
အုန်းမောင်းသံတေး၊ နှိုးဆော်ပေးသည်
အေးချမ်းသာယာ အမေရွာ....။
- ❁ တစ်ရွာတည်းသာ၊ လူညိုထွေးတို့
ကျွဲနွားနှင့်ယှဉ်၊ လယ်ယာခွင်၌
စည်ပင်ဖွံ့ဖြိုး၊ သီးနှံတိုးအောင်
ကြိုးပမ်းဆောင်လျက်၊ လူ့ဘောင်တစ်ခေတ်
ဆန်းသစ်လာပေ၊ အလှဝေသည်
အမေနေတဲ့ ရွာကလေး....။
- ❁ အမေရွာသာ၊ လူညိုထွေးတို့
စိတ်ထားမကွဲ၊ တစ်သွေးတည်းဟု
စွဲမြဲညီညာ၊ သာရေးနာရေး
လက်မနှေးကြ၊ ဖေးမရိုင်းပင်း
ချစ်ခြင်းမျှဝေ၊ ငြိမ်းချမ်းပေသည်
အမေနေတဲ့ ရွာကလေး....။
- ❁ စနစ်တွေပြောင်း၊ နှစ်တွေညောင်းလည်း
မဟောင်းမညစ်၊ သစ်မြဲသစ်လျက်
ချစ်ကြည်စိတ်ဝမ်း၊ ရွာဝန်ထမ်း၍
ပန်းမျိုးတစ်ရာ၊ ဖူးပွင့်လာအောင်
စွမ်းဆောင်ကြပေ၊ မေတ္တာဝေသည်
အမေနေတဲ့ ရွာကလေး....။ ။

အေးခင်ခင်လှိုင် (အညွှာခြေ)

ငွေ့ရယ် မိုးရယ် ဆောင်းရယ်

- ❖ တပေါင်း တန်ခူး မိုးသားကျူးပေါ့
ချစ်ဦးသူက ဘယ်ဆီမှာ.....
- ❖ ကဆုန် နယုန်၊ မိုးသံစုံပေါ့
ရင်ခုန်နေကြ တစ်နယ်စီ.....
- ❖ ဝသန်မိုးနှောင်း၊ ရာသီပြောင်းခဲ့
ဆောင်းရယ် နှင်းရယ် အေးမြတယ်.....
- ❖ ဥတုသုံးလီ၊ ပြောင်းခဲ့ပြီလေ
ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် တမ်းတတယ်.....
ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် မှန်းဆတယ်.....
ဘယ်ဆီဘယ်ဝယ် လွမ်းရတယ်.....။ ။

မြစ်ငယ်မောင်ကြီးစိန်

မှာတမ်း

- ❑ အစာအတွက်
စားကျက်ကို ပြေးဝင်
မာယာရှင် ညွတ်ကွင်း
သက်ဆင်းမိ ရွှေသမင်။
- ❑ အစာမင်.....
ဘယာမမြင်
ရွှေသမင် ထောင်ချောက်မိ
ရို၏ သမိုင်းဝင်။
- ❑ ခင်ခင်ရယ်.....ဤသို့နယ်
မည်သို့ကွယ် စိတ်မထင်နှင့်
စိတ်ဝင်လျှင် မှောက်မှားမယ်
မိန့်ကြားလိုက်ချင်။ ။

ဂျိုင်မျိုးဆက် (အိဂ်)

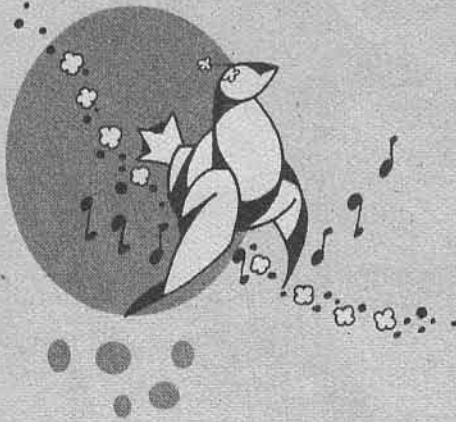

တေးသီငှက်

- ဘယ်သူပေးထားတဲ့ နာမည်လဲ။
ထန်းရည်နဲ့ ငါးပိ
မို့နဲ့ကန်စွန်းလို
ပညတ်နဲ့ဓာတ်သက် အစပ်အဟပ်မိလွန်းတဲ့ ကဗျာ။
- ကြည့်နေရင်း.....
ပန်းပွင့်လေးတွေက ကျလီ...ကျလီ၊ ကျလီ...ကျလီ။
တညံ့ညံ တစာစာ အသံတွေမြည်လာ။ ။

နှယ်စိမ်းငဝ

◆(ပန်းပြပွဲမှ 'တေးသီငှက်'အမည်ရှိ
ပန်းပွင့်လေးများအား ခံစားရေဖွဲ့သည်။)

အောင်ကျော်ဦး သတိဗြူဗွယ် ပုဒ်ပိမ်းမှုနှင့် ဂျပန်သတ်မှုများ

ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု ထုံးတမ်းစဉ်လာသည် လူများ
၏စိတ်ဓာတ်ကို နူးညံ့သိမ်မွေ့စေရန် ထိန်းသိမ်းပေး
သော လောကကျင့်ထုံးတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ ယဉ်ကျေးမှု
ထုံးတမ်းစဉ်လာအပြင် ကိုးကွယ်သည့် ဘာသာတရား
တိုင်းကလည်း လူသားများ၏စိတ်ကို ဖြူစင်သန့်စင်
အပြစ်ကင်းစေရန် ထိန်းသိမ်းပေးလျက်ရှိပါသည်။ ထို့
အတူ နိုင်ငံတိုင်း၌ ပြဋ္ဌာန်းထားသော ဥပဒေသည်

နိုင်ငံသူ၊ နိုင်ငံသားအားလုံးကို စည်းစနစ်တကျဖြင့်
တစ်ပါးသူကို ထိခိုက်နစ်နာခြင်းမဖြစ်ပေါ်စေရန်
ထိန်းသိမ်း ပေးသော လူမှုပြဋ္ဌာန်းချက်တစ်ရပ်လည်း
ဖြစ်ပါသည်။

ဘာသာတရားနှင့် တရားဥပဒေတို့သည် လူတစ်
ဦးချင်း၏ စာရိတ္တကို အပြစ်ကင်းစင်စေရန် အစဉ်
မပြတ်ထိန်းကျောင်းပေးလျက်ရှိပါသည်။ ထိုသို့သော

ဘာသာ တရားနှင့် တရားဥပဒေတို့၏ ပြဋ္ဌာန်း၊ ကန့်သတ်၊ တားမြစ်ချက်မရှိလျှင် လူများသည် အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့သော တိရစ္ဆာန်များကဲ့သို့ အင်အားကြီးသူက အင်အားနည်းသူကို အနိုင်အထက်ပြု၍ နှိပ်စက်မှုကိုပြုကြပေတော့မည်။ ဘာသာတရားအဆုံးအမနှင့် တရားဥပဒေဆိုင်ရာ ပြစ်မှု၊ ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းချက်များရှိနေခြင်းကြောင့်သာလျှင် လူသားတစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မျှတညီညွတ်သော လိုက်ဖက်ညီဆန္ဒများဖြင့် စုပေါင်းနေထိုင်နိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆမိပါသည်။

သို့ရာတွင် သဘာဝရာသီဥတုနှင့် ပထဝီအနေအထားတို့ကြောင့် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများတွင် ဝတ်စားဆင်ယင်မှု၊ စားသောက်နေထိုင်မှုနှင့် လူမှုပတ်ဝန်းကျင်စရိုက်မတူညီမှုများကို တွေ့မြင်သိရှိပါသည်။ အပူပိုင်းဇုန်၊ သမပိုင်းဇုန်၊ အအေးပိုင်းဇုန်တို့၌ နေထိုင်ကြသော လူသားများသည် ပထဝီဒေသအလိုက် အစားအသောက်အနေအထိုင် ကွဲပြားမှုရှိလာကြပါသည်။ အအေးပိုင်းဇုန်ဒေသ၌ နေထိုင်သူများက အရက်သောက်မည်။ ထူထဲသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်မည်။ အပူပိုင်း၌ နေထိုင်သူများက ပါးလွှာသော အဝတ်အထည်များ ဝတ်မည်။ အပူဒဏ်ကို တုံ့ပြန်စေသော အဖြူရောင်အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်မည်။ တိုနဲ့ပါးလွှာသော အဝတ်အစားကိုဝတ်မည်။ ထိုသို့ မတူကွဲပြားသော အခြေအနေကို သဘာဝတရားက ဖန်တီးခြင်းဟု နားလည်လက်ခံမိပါသည်။

အချို့က ကိုယ်အလှဖော်သော အဝတ်အစားများကို ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်အား ဆွဲဆောင်နိုင်ရန် ဝတ်ဆင်သည်လည်း ရှိပါသည်။

အသားအရေ ထူကြမ်းသည့် လူသားများက ထိတွေ့ခံစားမှုကို ပြုလုပ်နိုင်ရန် ရုပ်ကိုဦးစားပေးမှုရှိပါသည်။ ရုပ်ကိုဦးစားပေးသော လူမှုဆက်ဆံရေး ပုံစံ

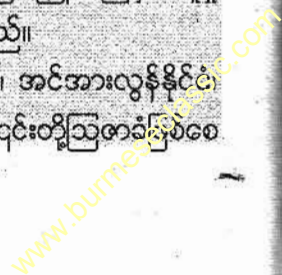
မတူမှုများ ရှိနေပါသည်။ စိတ်ကိုနိုးကြွမှု လွယ်ကူစေသော အရက်သေစာသောက်စားမှု ပြုကြသည်မှာလည်း ဓမ္မတာတစ်ရပ်ဟု မြင်မိပါသည်။

အသားအရေနူးညံ့သော အရှေ့တိုင်းသားများမှာ အလိုအလျောက် ထိတွေ့ခံစားမှု လွယ်ကူကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုဖြင့် အမှားအယွင်းမဖြစ်စေရန် ထိန်းသိမ်းပြီး စိတ်ကိုဦးစားပေးသော ကျင့်စဉ်ခံစားမှုကို ဦးစားပေးရာမှ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို ဦးစားပေးသည့် လူသားများဖြစ်လာကြရပါသည်။

ထိုသို့သော မတူကွဲပြားသည့် သဘာဝတရားနှင့် ပထဝီမြေခံ လိုအပ်ချက်တို့က ဖန်တီးလှုံ့ဆော်မှုကြောင့် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများတွင် ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုနှင့် ဓလေ့ထုံးစံမတူညီမှုများ ရှိလာကြရပါသည်။ လူမှုနယ်ပယ် ကွဲပြားခြားနားမှု ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရာတွင် ကမ္ဘာ့အရှေ့တိုင်းနိုင်ငံများနှင့် ကမ္ဘာ့အနောက်ခြမ်းနိုင်ငံများသည် ကွဲပြားသော လူမှုဆက်ဆံရေးပုံစံ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ယဉ်ကျေးမှု ထုံးတမ်းစဉ်လာများ ကွဲပြားမှုရှိလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဓလေ့ချင်းမတူညီမှုကြောင့် မွေးရာပါစရိုက်များလည်း ကွဲပြားလာရသဖြင့် စာရိတ္တပိုင်းတွင် အရှေ့နှင့်အနောက် ကွဲပြားမှုရှိလာရပါသည်။ လူသားကမ္ဘာကို လေ့လာပါက လူသည် မိမိကိုယ်ကိုမိမိ တိုးချဲ့ရေး လူမှုပတ်ဝန်းကျင်ကို တိုးချဲ့နေကြပါသည်။ လက်နက်ငယ်များမှ လက်နက်ကြီးများ၊ ဓာတုလက်နက်များ၊ ခေတ်မီခုံးပျံလက်နက်များကို တီထွင်ခဲ့ကြသည်။ လေ့လှည်းမှ ရေယာဉ်၊ သင်္ဘော၊ ရထား၊ ကျည်ဆန်ရထား၊ လေယာဉ်၊ အသံထက်မြန်သောလေယာဉ်နှင့် ဂြိုဟ်တုများအထိ တိုးချဲ့တီထွင်ခဲ့ကြသည်။ ဤသည်မှာ လူမှုနယ်ပယ်ကို တိုးချဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့အတူ အင်အားကြီးနိုင်ငံ၊ အင်အားလွန်နိုင်ငံ၊ ကမ္ဘာ့ချမ်းသာသောနိုင်ငံများက ၎င်းတို့သြဇာခံဖြစ်စေ

ရေးအတွက် သြဇာခံနယ်ပယ်များ ဖြစ်ပေါ်လာစေရန် နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ စစ်ရေးတို့ဖြင့် နယ်ပယ်တိုးချဲ့ကြ သည်။ ထိုသို့တိုးချဲ့နိုင်ရန် မဟာဗျူဟာချမှတ်၍ နည်း ဗျူဟာ ပြောင်းလဲကျင့်သုံးကြလေ့ရှိပါသည်။

မဟာဗျူဟာသည် ဦးတည်ချက်ထားရှိသော ရည် မှန်းချက်ဖြစ်၍ နည်းဗျူဟာသည် မဟာဗျူဟာကို အောင်မြင်စေရန် ပြောင်းလဲကျင့်သုံးရမူဖြစ်ပါသည်။ ထိုနည်းတို့ဖြင့် နိုင်ငံငယ်များ သြဇာခံဖြစ်လာစေရေး ကို ဖန်တီးပုံဖော်ရာတွင် ထိုနိုင်ငံသားများ၏ မျိုးချစ် စိတ်နှင့် တည်ခိုင်သော စာရိတ္တကို ပြုလဲစေရန် ကြံ ဆောင်ကြ၏။ အထူးသဖြင့် ယဉ်ကျေးမှုတင်ပို့မှုစနစ် ဖြင့် ရှိရင်းစွဲယဉ်ကျေးမှုကို ထိုးဖောက် ချဉ်းကပ်လျက် ပြောင်းလဲမှုကို လက်ခံလာစေရန် ကြိုးပမ်းကြသည်။ ယခုအခါ အရှေ့တိုင်းနိုင်ငံ အတော်များများတွင် ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှုကို ပစ်ပယ်၍ အစားထိုးယဉ်ကျေးမှုကို လက်ခံလာစေရန် ကြိုးစားလာခဲ့ကြ၍ ပဝါတစ်ကမ်းမှ စကားပြောရသည့် ယဉ်ကျေးမှုအစဉ်အလာရှိသော နိုင်ငံကြီးများတွင် လိင်ပိုင်းဆိုင်ရာ လှုံ့ဆော်သည့် ဆက် ဆံမှုပုံစံသစ်များကို တွေ့နေရသည်။

ဂျပန်၊ ထိုင်း၊ ကမ္ဘောဒီးယား၊ တရုတ်စသော နိုင်ငံများသည် ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုအစဉ်အလာကြီးမား ၍ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုဖြင့် ဣန္ဒြေကို ထိန်းသိမ်းထား ခဲ့ကြသော်လည်း ယခုအခါ ရောယှက်ယဉ်ကျေးမှု ကြောင့် အတင့်ရဲသည့် ဆက်ဆံမှုပုံစံများကို မြင်နေ ရသည်။

ယဉ်ကျေးမှုတင်ပို့ရာတွင် ရုပ်ရှင်၊ ဂီတ၊ စာပေ သည် ရှေ့တော်ပြေးဖြစ်၍ ၎င်းနောက်မှ အဝတ် အစားဒီဇိုင်းဆန်းများ၊ လူမှုဆက်ဆံရေး ပုံစံသစ်များ က ယောက်ျားနှင့်မိန်းမ တန်းတူအခွင့်အရေးဆိုပြီး နောက်မှလိုက်လာကြ၏။

ထိုသို့သော ပြောင်းလဲမှုကို လက်ခံလာစေရန်

နောင်တစ်ချိန်တွင် နိုင်ငံ့တာဝန်ယူကြမည့် လူငယ် ထုကို ပစ်မှတ်ထား၍ ထိုးဖောက်ကြသည်။ သို့ဖြစ် ၍ မိန်းကလေးများသည် ယောက်ျားကလေးများနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ ဘီယာမှအစ မူးယစ်သောက်သုံးရန်အရည် နှင့် မူးယစ်ဆေးဝါးကို သုံးစွဲလာတတ်သည်။ လူပျို၊ အပျိုများမှာ လူမြင်ကွင်း၌ အရှက်အကြောက်မဲ့စွာ သိုင်းဖက်မှီတွဲ၍ သွားလာရဲလာကြသည်။ ပေါင်ရင်း တိုဘောင်းဘီ၊ ရင်သား၊ ဗိုက်သား၊ ကျောသားဖော် အဝတ်ဒီဇိုင်းများကို ဝတ်ရဲလာကြသည်။ ဖိုမဆက် ဆံရေးတွင် ပွင့်လင်းမှုဆိုပြီး ရုပ်ကိန်းစားပေးသော ဆက်ဆံရေးပုံစံများ ပြောင်းလဲလက်ခံ ကျင့်သုံးလာ ကြသည်။

ရည်းစားနှင့်ချိန်းတွေ့လျှင် တည်းခိုခန်းသွားမည် ဟု ဆုံးဖြတ်လာကြသည်။ ပုရိသများကလည်း အရွယ် မရောက်သေးသူကို ရည်းစားအဖြစ် ပုံဖော်၍ တည်းခို ခန်းသို့ခေါ်သည်။ မိန်းမငယ်များကလည်း ရဲရဲတင်း တင်းလိုက်ပါရင်း အချစ်၏နှစ်သိမ့်ဖွယ်ကို ရှာကြသည်။ တည်းခိုခန်းများကလည်း မိဘအုပ်ထိန်းသူ မပါရှိဘဲ ကလေးသူငယ်အရွယ်များကို လက်မခံရမုန်းသိပါ လျက် အတ္တအတွက် လက်ခံကြသည်။ ထိုသို့ လက်ခံ မိ၍ ဖြားယောင်းသွေးဆောင် ခိုးယူပေါင်းသင်းမှုတွေ တိုးပွားလာရသည်။ အပျိုရည်ပျက်ပြီးမှ အရေးယူခံရ သည့် အမှုပေါင်းများစွာ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ရှိပါသေးသည်။ နိုင်ငံခြားဇာတ်လမ်းတွဲများတွင် ချစ်သူအပြိုင် ထားရှိသောဇာတ်လမ်းများ၊ လင့်ရှို၊ မယားရှိပါလျက် အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်သော ဇာတ်လမ်းတွဲများ၊ မလုံ့တလုံ ဝတ်စားမှုကို ဦးစား ပေးသော ဇာတ်လမ်းများကို ပြသနေသည့်အတွက် လူငယ်လူရွယ်များ အတုခိုးမှားခဲ့ကြသည်။ ထို့ထက် ပိုဆိုးသည်မှာ ဆင်ဆာဖြေလျော့မှုရှိလာသည့်အတွက် မြန်မာဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းများ၏ ဇာတ်ဝင်ခန်းများတွင်

ကိုယ်လုံးဖော်အဝတ်အစားများအား ဝတ်ဆင်လာကြသည်။ မြန်မာဗီဒီယိုဇာတ်ကားတစ်ခုတွင် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုက လုံးဝလက်မခံသော နေအိမ်ခန်းအတွင်း ဖိုမဆက်ဆံမှုပုံစံကို အပြာကားဆန်ဆန် ရိုက်ပြမှုဖြစ်သည်။ ရိုက်သူကလည်း ရိုက်သည်။ အရိုက်ခံရမည့်သူကလည်း နာမည်ကြီးလျှင် ပြီးရောဆိုပြီး ရိုက်သည်။ ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင်ပညာတွင် ဦးခေါင်းပိုင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်း၊ ခြေပိုင်းဟူ၍ သရုပ်ဆောင်ပိုင်း သုံးပိုင်းတွင် မျက်လုံး၊ နှုတ်ခမ်း၊ နှာခေါင်း၊ မျက်ခုံးတို့၏ လှုပ်ရှားသရုပ်ဆောင်မှု၊ ခန္ဓာကိုယ်တုန်လှုပ်မှုဖြင့် ပြရသော သရုပ်ဆောင်မှု၊ လက်ပိုင်း၊ လက်ချောင်းပိုင်းဆိုင်ရာ သရုပ်ဆောင်မှု၊ ခြေပိုင်းဆိုင်ရာ သရုပ်ဆောင်မှုနှင့် နိမိတ်ပုံဖော်သရုပ်ဆောင်မှုဖြင့် ဘတ်ဝင်ခန်း၏ အဓိကအပိုင်းကို အနုပညာမြောက် သင်နိုင်မှုများရှိပါသည်။ သို့ပါလျက် အပြာဆန်ဆန် ရှုပြမှုကြောင့် ထိုဇာတ်လမ်းခွေမှာ ချက်ချင်းနာမည်ကြီးပြီး လက်မလည်အောင် ငှားရမ်းနေရပါသည်။

ယဉ်ကျေးမှုတင်ပို့ခံရမှုသည် နိုင်ငံအရေးအတွက် အရေးတကြီး ဂရုစိုက်ရမည့် အချက်ဆိုသည်ကို လက်ခံ စဉ်းစားသင့်ပါသည်။ ယနေ့ကာလတွင် အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မှုကြောင့် ဖြစ်ရသည့် တည်းခိုခန်းအတွင်းမှ လူသတ်မှု၊ နေအိမ်အတွင်းမှ လူသတ်မှု၊ အရွယ်မရောက်သေးသည့် မိန်းကလေးများကို အဓမ္မပြုကျင့်မှု၊ အိမ်ထောင်အတည်တကျမရှိဘဲ မွေးဖွားလာသည့် မွေးကင်းစကလေးအား စွန့်ပစ်မှု၊ ဆေးရုံတွင် မွေးဖွားပြီး မိခင်က ထွက်ပြေးသွားမှုများ တိုးတက်ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို ကြားသိနေရပါသည်။

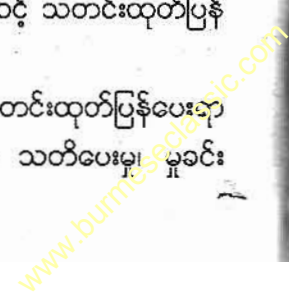
စာရိတ္တပိုင်းကို ပြုပြင်ရမည့်အချက်ဟု နားလည်လက်ခံမိ၍ ဘာသာရေးဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ၊ လူမှုရေးအသင်းအဖွဲ့များ၊ လူမှုပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကျောင်းဆရာ၊ ဆရာမများနှင့် မိဘအုပ်ထိန်းသူတိုင်းက ဟောပြော

**မြန်မာဗီဒီယိုဇာတ်ကားတစ်ခုတွင်
မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုက လုံးဝလက်မခံသော
နေအိမ်ခန်းအတွင်း
ဖိုမဆက်ဆံမှုပုံစံကို အပြာကားဆန်ဆန်
ရိုက်ပြမှု ဖြစ်သည်။
ရိုက်သူကလည်း ရိုက်သည်။
အရိုက်ခံရမည့်သူကလည်း
နာမည်ကြီးလျှင် ပြီးရောဆိုပြီး
ရိုက်သည်။**

ဆုံးမ မဆွေးနွေးပြုပြင်ပေးမှုပြုလုပ်ရင်း စာရိတ္တနှင့် ဆိုင်သော အမှုအခင်းများ မဖြစ်ပွားရေးကို ဝိုင်းဝန်းထိန်းသိမ်းပေးကြပါဟု ပုဂ္ဂလိကအမြင် ခံစားချက်ဖြင့် တင်ပြလိုပါသည်။

ယနေ့မျက်မှောက်ကာလတွင် မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့က အများပြည်သူတို့ ဖတ်ရှုနိုင်ရန် အင်တာနက်မှ တစ်ဆင့် ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်ခဲ့သော မှုခင်းများကို အဆောတလျင်ဖြင့် သတင်းထုတ်ပြန်ပေးလျက်ရှိနေပါသည်။ အလားတူပင် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးကလည်း YANGON Police Face Book com အမည်ဖြင့် အင်တာနက်မှတစ်ဆင့် သတင်းထုတ်ပြန်ပေးနေလျက်ရှိပါသည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့က ယခုကဲ့သို့ သတင်းထုတ်ပြန်ပေးရာတွင် ပညာပေးမှု၊ အသိပေးမှု၊ သတိပေးမှု၊ မှုခင်း

ကြိုတင်ကာကွယ်မှု ပြုလုပ်စေရန်အတွက် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် သတိပြုစရာ ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန် အချက်များကိုပါ ထည့်သွင်းရေးသား တင်ပြပေးလျက်ရှိနေပါသည်။

ထိုသို့ ရဲတပ်ဖွဲ့က အဖြစ်မှန်ကို သတင်းထုတ်ပြန်ပေးခြင်းဖြင့် ပြည်သူတို့ ဆောလျင်စွာ သိရှိခြင်းဖြင့် ကောလာဟလများမဖြစ်ပေါ်စေရေး၊ အမှောင့်ပယောဂများ မပူးကပ်နိုင်ရေးအတွက် ရည်ရွယ်သည်လည်း ပါရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် အချို့က မှုခင်းဖြစ်ပွားမှုများကို ရှုမြင်သုံးသပ်ကြရာ၌ နိုင်ငံရေးရှုထောင့်မှကြည့်ပြီး အဆိုးမြင်အမြင်ဖြင့် ဝေဖန်ရေးသားမှု ပြုနေသည်ကို တွေ့နေရသည်။ အချို့က နိုင်ငံ၏စီးပွားရေး ကျဆင်းမှုကြောင့် ခိုး၊ ဆိုး၊ လု၊ နှိက်မှု ပေါများလာသည်ဟု ဝေဖန်နေကြပါသည်။ အချို့က ရဲတပ်ဖွဲ့၏ လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်မှု အားနည်းနေသေးသည်ဟု အပြစ်တင် ဝေဖန်ရေးသားမှုတွေကိုလည်း ဖတ်ရှုလေ့လာမိပါသည်။

ရှိစေတော့။ ယနေ့ကာလတွင် မှုခင်းအရေအတွက် တိုးတက်လာသည်မှာ ဆင်းရဲမွဲတေမှုကြောင့်

ချည်းပဲလားဟု မေးချင်ပါသည်။ တိုးတက်ဖြစ်ပွားခဲ့သော အမှုများထဲတွင် အမှုကြီး (၁၀)မျိုး အပါအဝင် ဖြစ်သည့် လူသတ်မှု၊ မုဒိမ်းမှုများကို လေ့လာကြည့်ကြပါစို့။ မုဒိမ်းမှုတွင် ကလေးသူငယ်များအပေါ် ကျူးလွန်သော မုဒိမ်းမှုက ပိုများနေသည်ကို လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။ မြန်မာ့လူမှုနယ်ပယ်တွင် ယခင်က လူသတ် မှုဆိုသည်မှာ လွန်စွာရှားပါးလှသည်။ ဖြစ်ပွားသည့် လူသတ်မှုများထဲတွင် ဓားပြတိုက်စဉ် ကျူးလွန်သည့် လူသတ်မှု၊ လုယက်မှုနှင့် တွဲဖက်ဖြစ်ပေါ်လာသည့် လူသတ်မှု၊ အငြိုးအတေးကြီးစွာ ကလဲစားချေသည့် လူသတ်မှုမျိုးကို စာရေးသူ ကျောင်းသားဘဝ ငယ်စဉ်ကပင် ကြားဖူးခဲ့သည်။ မုဒိမ်းမှုဆိုသည်မှာ ရှားပါး မှုခင်းမျိုးဖြစ်နေသည်။

သို့သော် ၁၉ ရာစု နောက်ပိုင်း၌ လူသတ်မှုများ ပိုမိုများပြားလာသည်။ ကျေးလက်တောရွာပါမကျန် နိုင်ငံအနှံ့၌ မုဒိမ်းမှုသတင်းတွေ ကြားလာရသည်။ တိုင်းရင်းသားများနေထိုင်ရာ တောင်ပေါ်ဒေသနှင့် တောင်ပေါ်ဒေသ ကျေးရွာများတွင် မုဒိမ်းမှုဟူသည်မှာ ရံဖန်ရံခါသာ ဖြစ်ပွားတတ်သည်။

လူသတ်မှုနှင့် မုဒိမ်းမှု အများဆုံးဖြစ်ပွားရာဒေသများမှာ မြေပြန့်ဒေသများဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်းဟု စဉ်းစားကြည့်စေချင်သည်။ လူသတ်မှုများကို လေ့လာရာတွင် လူသတ်မှုကျူးလွန်သူ ရာခိုင်နှုန်း (၇၀) ကျော်ခန့်မှာ လူငယ်နှင့် လူလတ်ပိုင်းများ ဖြစ်နေကြသည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် အသက် (၁၆)နှစ်မှ အသက် (၄၅)အကြားသည် အများဆုံးဖြစ်သည်။ သက်ကြီးပိုင်းလူသတ်မှုများလည်း ရှိပါသည်။

လူသတ်မှုများထဲတွင် အရက်အတူသောက်ရင်း ဖြစ်ပွားသည့် လူသတ်မှုက အများဆုံးဖြစ်နေပြန်သည်။ လင်မယားချင်း စကားများစဉ်သတ်မှု၊ အိမ်ဇွေးတိရစ္ဆာန်နှင့် ပိုင်နက်ခြံမြေ၊ ပိုင်နက်လယ်မြေ

**လူသတ်မှု၊ မုဒိမ်းမှုများကို
လေ့လာကြည့်ကြပါစို့။
မုဒိမ်းမှုတွင်
ကလေးသူငယ်များအပေါ်
ကျူးလွန်သော မုဒိမ်းမှုက
ပိုများနေသည်ကို
လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။
မြန်မာ့လူမှုနယ်ပယ်တွင်
ယခင်က လူသတ် မှုဆိုသည်မှာ.....**

အငြင်းပွားမှုကြောင့် ဖြစ်ရသည့် လူသတ်မှုများရှိနေသော်လည်း ရံဖန်ရံခါသာဖြစ်သည်။ အများဆုံးဖြစ်ပွားမှုမှာ စားသောက်ဆိုင်တွင်ဖြစ်စေ၊ အရက်ဆိုင်တွင်ဖြစ်စေ၊ နေအိမ်နှင့် အလုပ်လုပ်ရာနေရာတွင်ဖြစ်စေ ဝိုင်းဖွဲ့သောက်စားရာမှ ဖြစ်ပွားသည့် လူသတ်မှုက ပိုများသည်။ လူသတ်မှုကြောင့်သတ်မှု၊ အလောင်းဖျောက်ဖျက်မှုတွေလည်းရှိသည်။ လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုကြောင့် ဖြစ်ရသည့် လူသတ်မှုများလည်း ရှိနေပါသေးသည်။

လူသတ်မှုများ လျော့နည်းကျဆင်းစေရန် အဓိကလိုအပ်ချက်မှာ အရက်သေစာရောင်းချမှုကို ထိန်းချုပ်ရန်နှင့် အရွယ်မရောက်သေးသူများ အရက်သောက်မှုကို ရောင်းချသူကိုယ်တိုင်က ထိန်းချုပ်ပေးရန် လိုအပ်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ လိုက်နာမှုမရှိပါက အမေရိကန်နိုင်ငံနှင့် အရှေ့အလယ်ပိုင်းနိုင်ငံများက ကျင့်သုံးအရေးယူသလို အရေးယူခြင်းဖြင့် ထိန်းချုပ်သင့်သည်ဟု မြင်မိပါသည်။

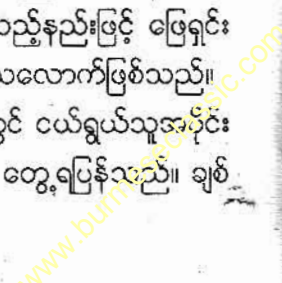
ထိုသို့ထိန်းချုပ်သကဲ့သို့ ကျေးလက်တောရွာရှိ ပွဲလမ်းသဘင်များ၊ မြို့နယ်အတွင်းကျင်းပသော မည်သည့်ပွဲလမ်းသဘင်မျိုး၌မဆို လက်နက်ပုန်းကိုင်ဆောင်သွားလာမှုများကို တင်းကျပ်စွာ တားမြစ်ထိန်းချုပ်သင့်ပါသည်။ အချို့က ရဲတပ်ဖွဲ့အနေဖြင့် ညပိုင်းအချိန်ရှောင်တခင်စစ်ဆေးမှုများ ပြုလုပ်သည့်အခါ လူ့အခွင့်အရေးဆိုသောစကားဖြင့် စောဒကတက်ကြသည်။ လက်နက်ပုန်း ကိုင်ဆောင်သွားလာခြင်းရှိသလို လက်နက်ပုန်းကို ကိုင်ဆောင်သွားလာနေကြသည့်အတွက် မတော်တဆ ပခုံးချင်းတိုက်မိရုံ၊ စကားအချေအတင်ဖြစ်ရုံမျှဖြင့် လက်နက်ပုန်းကို အသုံးပြု၍ လူသတ်မှုကျူးလွန်နေကြသည်။ အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် သေနတ်ကို လိုင်စင်ဖြင့် ကိုင်တွယ်ခွင့်ပြုထား၍ အကြမ်းဖက်ရမ်းကားသည့် လူသတ်မှုများ မကြာခဏ ဖြစ်ခဲ့ကြ

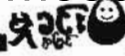
သည်။ တရုတ်နိုင်ငံတွင် ဓားကိုင်ဆောင်သူက စာသင် ကျောင်းထဲ ဝင်ရောက်ရမ်းကားမှု၊ လမ်းသွားလမ်းလာ များကို ရမ်းကားမှုကြောင့် လူအမြောက်အမြား သေဆုံး ခဲ့ရသည်။ အချို့ဒဏ်ရာရချိန် ကြာသည်။ သို့ဖြစ်၍ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရန် အားပေးမှုပြုနေသည့် အရက်သေစာ ရောင်းချမှုများ၊ လက်နက်ပုန်းကိုင်ဆောင်သွားလာမှုများကို လူထုကိုယ်တိုင် ပါဝင်ထိန်းသိမ်းပေးကြမည်ဆိုပါက လူသတ်မှုများသည် အမှန်တကယ် လျော့နည်းကျဆင်းသွားလိမ့်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ယခုဆက်လက်ပြီး အဓမ္မမှုအပိုင်းကို ဆွေးနွေးတင်ပြလိုပါသည်။ ယနေ့ကာလတွင် မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်ရှိ ကလေးသူငယ်များအပေါ် ကျူးလွန်သည့် မုဒိမ်းမှုများကို စိတ်မချမ်းသာစဖွယ်အဖြစ် ကြားသိနေရသည်။ မုဒိမ်းမှုဖြစ်ပွားမှုကို လေ့လာသည့်အခါ ကျေးလက်တောရွာများ၊ မြို့ငယ်များ၊ မြို့ကြီးများ၏ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်များတွင် အများဆုံးဖြစ်ပွားကြောင်း လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။ လူတန်းစားအလွှာဖြင့်ကြည့်လျှင် အောက်ခြေလူတန်းစားက အများဆုံးဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ လူလတ်တန်းစားများက နေအိမ်အတွင်းနှင့် တည်းခိုခန်းအတွင်း ကျူးလွန်သည့်အဖြစ်က များသည်။

အလွှာလိုက် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ လေ့လာရသည်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာထိန်းသိမ်းနိုင်မှုကို ခွဲခြားလို၍ဖြစ်သည်။ ငွေကြေးပြည့်စုံသူ၊ ဝင်ငွေကောင်းသော အလုပ်အကိုင်ရှိနေသောသူများက အလုပ်အကိုင်ကို မထိခိုက်စေရန် အဓမ္မမှုကို အတတ်နိုင်ဆုံး ရှောင်ကြသည်။ လိုအပ်မှုရှိသည့်အခါ နှစ်ဦးသဘောတူသည့်နည်းဖြင့် ဖြေရှင်းခဲ့ကြ၍ ပြဿနာဖြစ်ပွားမှု မရှိသလောက်ဖြစ်သည်။

အဓမ္မမှု ဖြစ်ပွားမှုများထဲတွင် ငယ်ရွယ်သူအပိုင်း၌ အဖြစ်များကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရပြန်သည်။ ချစ်

သူရည်းစားနှင့် ချိန်းဆိုတွေ့ဆုံရာမှဖြစ်ပွားသည့် အဓမ္မမှု၊ ချစ်သူခေါ်ရာ တည်းခိုခန်း၊ လူသူမနီးသည့် မျက်ကွယ်နေရာသို့ သွားလာမှုကြောင့် ဖြစ်ရသည့် အဓမ္မမှုများလည်း ရှိနေပါသည်။ အထူးသဖြင့် လူငယ်လူရွယ်များအနေဖြင့် ချစ်စိတ်ကို ဦးစားပေးမိ၍ မမြင်မျက်ကွယ်နှင့် ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်တွင် ချစ်သူနှင့်အတူ ရှိနေမှုကြောင့် စိတ်မထိန်းနိုင်သည့်အတွက် ဖြစ်ရသည့် အဓမ္မမှုများလည်းရှိပါသည်။ မိဘအုပ်ထိန်းသူက သိရှိ၍ အရေးယူခံရမှုများလည်းရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူငယ်လူရွယ်များသည် အချစ်ရေးကို ဦးစားမပေးဘဲ အထိအတွေ့ကို ရှောင်နိုင်မှသာလျှင် အဓမ္မပြုကျင့်ခံရမည့် အန္တရာယ်မှ ကင်းဝေးနိုင်မည်ဖြစ်သည်။ အမျိုးသားလူငယ်များအနေဖြင့်လည်း အခွင့်အရေးရရှိလျှင် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ အမြတ်ထုတ်လိုသည့် စိတ်ဓာတ်မျိုးကို ရှောင်ရပါမည်။ ထိုသို့ ရှောင်ရှားနိုင်ရန်အတွက် ရာဂစိတ်ကို နိုးကြွစေသော ညစ်ညမ်းဖာတ်လမ်းဓွေများ ကြည့်ရှုခြင်း၊ ညစ်ညမ်းစာပေ၊ ဓာတ်ပုံများကို လေ့လာခြင်း မပြုမိစေရန် မိမိကိုယ်မိမိ သတိပေးနိုင်ဖို့ လိုပါသည်။

သက်ငယ်အဓမ္မပြုကျင့်မှုကို လက်လုပ်လက်စား အသိုင်းအဝိုင်း၌ ပိုများသည်ဟု ကြိုတင်ပြောပြခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ လက်လုပ်လက်စားများသည် ငွေကြေးကို ဖောဖောသီသီ မသုံးနိုင်ခြင်း၊ နိုင်ငံခြား လူမှုစရိုက်ကို အတုခိုးခံမိခြင်း၊ အရက်သေစာသောက်စားခြင်း၊ ညစ်ညမ်းအဓွေများကို ကြည့်ရှုမိခြင်းကြောင့် နိုးကြွလာသော အလိုရှိမှုကို ဖြေသိမ့်နိုင်ရန် နည်းလမ်းရှာကြသည်။ ငွေကြေးများစွာ မတတ်နိုင်သည့်အတွက် အိမ်နီးနားချင်းကလေးငယ်များ၊ ရင်းနှီးသူကလေးငယ်များကို ဖြားယောင်းလှည့်စား၍ ရာဂစိတ်ကို ဖြေသိမ့်ခဲ့ကြသဖြင့် သက်ငယ်အဓမ္မမှုများ ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အဓိကအချက်မှာ စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည်။

စီးပွားရေးနှင့် မဆိုင်ပါ။ ယဉ်ကျေးမှုထိုးဖောက်ခံရသည့် အတွက် စာရိတ္တပြုလဲမှုက အဓိကဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံသည် ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုကို အစဉ်အလာကြီးမားစွာ ထိန်းသိမ်းခဲ့သော နိုင်ငံဖြစ်သည်။ ယဉ်ကျေးမှု ထိုးဖောက်ဖြိုလဲခြင်းခံရ၍ ယခုအခါ မိနစ် (၂၀)တွင် တစ်ကြိမ်နှုန်းဖြင့် အဓမ္မမှုများ ဖြစ်ပေါ်နေကြောင်း တာဝန်ရှိသူများက ဝန်ခံကြေညာခဲ့ရသည်။ ထို့အတူ နိုင်ငံခြားဧည့်သည် အမျိုးသမီးများကို အုပ်စုဖွဲ့ မုဒိမ်းကျင့်မှု၊ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူကို အုပ်စုဖွဲ့ မုဒိမ်းကျင့်ပြီးနောက် ရိုက်နှက်စွန့်ပစ်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

ထိုအရာများသည် စာရိတ္တပြုလဲမှုဒဏ်ဟုဆိုလျှင် ဆင်းရဲမွဲတေမှုနှင့်မဆိုင်၊ စာရိတ္တနှင့်သာဆိုင်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ သောက်သောက်စားစားဖြင့် ကြုံသလို၊ ဖြစ်သလို နေတတ်သော ပတ်ဝန်းကျင်၌ သက်ငယ်အဓမ္မမှု များပြားလာခြင်းကို သတိပြုမိမည်ဆိုပါက လူတိုင်း မိမိနှင့်ဆိုင်ရာ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်း၍ စာရိတ္တမွန်ဖြင့် ဘဝကို ရပ်တည်သွားကြစေရန် ဝိုင်းဝန်းအဖြေရှာသင့်ပြီဟု အသိပေးလိုပါသည်။

မုဒိမ်းမှုများနှင့် ပတ်သက်၍ လူထုကိုယ်တိုင် တက်ကြွစွာ တောင်းဆိုဆန့်ကျင်လာမှုများ နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဆိုသလို ကြားသိနေရသည်။ ဒေသမြို့နယ်တွင် လူထုက ဆန္ဒပြတောင်းဆိုမှုပြု၍ ကျူးလွန်သူများကို ပြတ်ပြတ်သားသား အရေးယူပေးရန် တောင်းဆိုလာကြသည်။ အလားတူ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ ခရိုင်လေးခုရှိ မြို့နယ်များ၌လည်း တူညီသောဆန္ဒဖြင့် တောင်းဆိုမှုပြုနေကြသည်။

အဘယ်ကြောင့် လူထုက တောင်းဆိုလာကြရသနည်း။ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာသည့်စိတ်ကြောင့်ဟု အရှင်းဆုံး အဖြေပေးရပေလိမ့်မည်။ မြန်မာလူမျိုးများသည် မေတ္တာတရားကြီးမား၍ ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ကို အမြဲမွေးမြူကာ ကြီးသူကိုရိုသေ၊ ရွယ်သူကို

လေးစား၊ ငယ်သူကို သနားရမည်ဟူသည့် လောက ပါလတရားများကို စောင့်ထိန်းလာခဲ့ကြသူများဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် ကိုးကွယ်ရာ ဘာသာတရား၏ အဆုံးအမကို လေးစားလိုက်နာကြသူများဖြစ်၍ ကမ္ဘာပေါ်တွင် မိန်းမ သားများအပေါ် ငဲ့ညှာစိတ်ထားရှိမှု အရှိဆုံးသောသူ များဟုလည်း ဆိုပုံပါသည်။

မြန်မာ့လူနေမှုပတ်ဝန်းကျင်တွင် မုဒိမ်းမှုကို လူ သားစိတ်ရှိသူတိုင်းက လက်မခံသလို ဆန့်ကျင်ကြ သည်။ ပြုလုပ်ကျူးလွန်သူကို လူ့အသိုင်းအဝိုင်းက ပြင်းထန်စွာရှုတ်ချ၍ ဝိုင်းပယ်ကြသည်။ ထိုသို့သော အစဉ်အလာကောင်းဖြင့် လူမျိုး၏ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်း သိမ်းခဲ့သော မြန်မာနိုင်ငံတွင် မုဒိမ်းမှုများ မကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်လာနေ၍ လွန်စွာအံ့အားသင့်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ အထူးသဖြင့် အသက်ငယ်ရွယ်သည့်၊ အသိ၊ အလိမ္မာ မကြွယ်ဝသေးသည့်၊ လုံးဝအပြစ်ကင်းစင် သော မိန်းကလေးငယ်များအား အမွေပြုကျင့်မှု ရှိ လာခဲ့၍ တာဝန်ရှိသူများနည်းတူ လူထုကပါ စိုးရိမ် တကြီး ဖြစ်လာကြရသည်။

စာရေးသူအနေဖြင့် မုဒိမ်းမှုများ တိုးတက်ဖြစ် ပေါ်လာရသည့် ခေတ်ရေစီးကြောင်း အပြောင်းအလဲ ကို မကြာခဏ သတိပေးရေးသား တင်ပြပေးခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့် မုဒိမ်းမှုများ ပေါ်ပေါက် နေရသည်၊ မည်သို့ကြိုတင်ကာကွယ်သင့်သည်ကို အကြံပြုတင်ပြခဲ့ပြီးလည်းဖြစ်ပါသည်။

မုဒိမ်းမှုများကို လေ့လာမည်ဆိုပါက အောက်ပါ အချက်တို့ကို အခြေခံ၍ အဖြေရှာသင့်သည်ဟု အကြံ ပြုလိုပါသည်။ ၎င်းတို့မှာ-

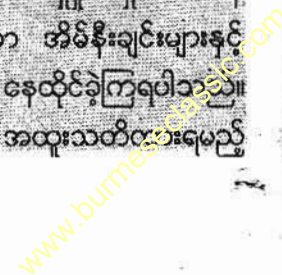
- ကျူးလွန်ခံရသူ၏ ဘဝပတ်ဝန်းကျင်အခြေ အနေ၊
- ပြုလုပ်ကျူးလွန်သူများ၏ စရိုက်၊ ဒေသနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေ၊

- ပြုလုပ်ကျူးလွန်မှုကို ဖြစ်စေခဲ့သော လှုံ့ဆော် မှု

စသည်တို့ကို လေ့လာမှသာလျှင် ကြိုတင်ကာ ကွယ်မှုနှင့် ထိန်းချုပ်မှုကို ပြုနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင် ပါသည်။

ကြိုတင်ကာကွယ်မှုပြုရာတွင် မိဘအုပ်ထိန်းသူ ဘက်က အခက်အခဲရှိနေသည်ကို လုံးဝကိုယ်ချင်းစာ နာမိပါသည်။ မိမိတို့၏ စားဝတ်နေရေးအတွက် မိဘ နှစ်ပါးမှာ နေ့စဉ်လှုပ်ရှားနေရသည့်အတွက် အလုပ် အကိုင်ရှိရာသို့ အုပ်ထိန်းခံ မိန်းကလေးငယ်များအား တပူးတွဲတွဲဖြင့် ခေါ်ယူသွားရန် မဖြစ်နိုင်ပါ။ ရာသီ ဥတုဒဏ်ကို ကလေးငယ်များ မခံစားရစေရန် သတိ ပြုကြရသည်။ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စဖြင့် သွားလာ လုပ်ကိုင်ချိန်တွင် အနီး၌ အမြဲတစေ ခေါ်ယူထားရန် လည်း အခက်အခဲရှိနေပါသည်။ လယ်ထဲ၊ ယာထဲ၊ မြစ်ချောင်း၊ အင်းအိုင်အတွင်းနှင့် သားငါးရှာဖွေရာသို့ ခေါ်ယူသွားရန်လည်း အခက်အခဲဖြစ်ကြရပါသည်။

ထိုသို့သော အခက်အခဲအမျိုးမျိုးကြောင့် မိဘ အုပ်ထိန်းသူများမှာ အုပ်ထိန်းခံ သမီးမိန်းကလေးများ အား နေအိမ်၌ ထားရှိခဲ့ကြရပေသည်။ မိမိ၏နေအိမ် သည် မိမိ၏ဝိုင်နက်ဖြစ်၍ ထိုအိမ်သို့ မသမာသူများ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခြင်း၊ အိမ်ထဲမှ အိမ်ပြင်သို့ သွေး ဆောင်လှည့်ဖြား ခေါ်ယူခြင်း မပြုနိုင်စေရန် သား သမီးများကို အိမ်ထဲ၌ အိမ်တံခါးသော့ခတ်၍ ထား ခဲ့ရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ မီးဘေးဘန္တရား ကြုံတွေ့ ရဖွယ်ရှိ၍ ကလေးငယ်များက ရှောင်နိုင်တိမ်းနိုင်ရန် အိမ်တံခါးများကို ဖွင့်ထားပေးခဲ့ရပါသည်။ ရပ်ရွာ ဝေလေ့အရ အိမ်တံခါးတပ်ဆင်ထားရှိမှု မရှိသော နေ အိမ်များရှိ ကလေးငယ်များမှာ အိမ်နီးချင်းများနှင့် ဆော့ကစားရင်း နေအိမ်တွင် နေထိုင်ခဲ့ကြရပါသည်။ ဤအခြေအနေကြောင့် အထူးသတိထားရမည့်

သူများမှာ ပုရိသယောကျ်ား အရွယ်သုံးပါးတို့ ဖြစ်လာကြရပါသည်။ အဓမ္မမှု ကျူးလွန်သူများကို လေ့လာသောအခါ လက်လုပ်လက်စားပတ်ဝန်းကျင်မှ အိမ်နီးနားချင်းနှင့် တစ်ရပ်ကွက်တည်းနေသူ၊ တစ်ရွာတည်းနေသူများ ဖြစ်နေသည်ကို လေ့လာသိရှိရပြန်သည်။ အဓမ္မမှု မဖြစ်ပေါ်စေရန် အဓိက ထိန်းသိမ်းရမည့်သူများမှာ ယောကျ်ားသားများဖြစ်နေကြောင်း သိရသည်။

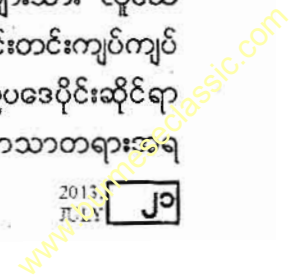
ယောကျ်ားသားများထဲတွင် ငွေကြေးပြည့်စုံ၍ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ထိုက်တန်စွာနေထိုင်ကြသော ပုရိသများက အဓမ္မပြုကျင့်မှု ကျူးလွန်ခြင်းမှာ လွန်စွာနည်းပါးကြောင်း လေ့လာသိရှိရသည်။ ပညာဂုဏ်၊ ရာထူးဂုဏ်၊ မျိုးရိုးဂုဏ်၊ မိသားစုဂုဏ်ကို ထိန်းသိမ်းကြသူများက အဓမ္မမှုကျူးလွန်ခြင်း လွန်စွာနည်းပါးကြောင်း တွေ့ရသည်။ ကျူးလွန်မှုကြောင့် အမေ့ရသူခံရသူများကို စိစစ်ကြည့်ရာတွင် ပတ်ဝန်းကျင်လူနေမှုစရိုက်နှင့် သက်ဆိုင်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ အချို့မှာ တစ်အိမ်တည်းအတူနေသူက ဇနီးမယားမရှိချိန်၌ အဓမ္မပြုကျင့်မှု၊ အချို့က လူသူမနီးသောတောထဲ၊ တောင်ပေါ်၌ အလုပ်လုပ်စဉ် သွေးရင်းသားရင်းပင် ဖြစ်စေကာမူ အဓမ္မပြုကျင့်မှု၊ အချို့က အရက်သေစာ သောက်စားမူးယစ်ချိန်၌ လုံးဝမပြစ်မှားထိုက်သူ မိန်းကလေးများအား အဓမ္မပြုကျင့်မှု၊ အချို့က ညအချိန် သွားလာသူ မိန်းကလေးငယ်ကို အဓမ္မပြုကျင့်မှု၊ အချို့က လူသူပြတ်လပ်သော ရေခပ်ရာနေရာ၊ မျှစ်ချိုး၊ မှိုရှာ၊ ထင်းရွေရာနေရာ၊ လယ်တဲ၊ ယာထဲ လူသူကင်းဝေးရာ၌ အဓမ္မပြုကျင့်မှုများကို တွေ့နေရသည်။

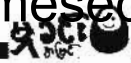
အဓိကမှာ ရိုးသားဖြူစင်သော စိတ်ဓာတ်ပြုလဲမှုဟု မြင်မိပါသည်။ ယောကျ်ားသားများ၏စိတ်ဓာတ်၊ လူငယ်လူရွယ်များ၏ စိတ်ဓာတ်ကို အချိန်ယူ ဖြိုလှဲ

ဖျက်ဆီးခဲ့သည်မှာ မည်သည့်အရာနည်းဟု စဉ်းစားသင့်နေပါပြီ မကြာမီရက်အတွင်းက စာရေးသူသည် ရန်ကုန်မြို့လယ်၊ မဟာဗန္ဓုလပန်းခြံ၌ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးရန် ကွင်းဆင်းလေ့လာရင်း အနားယူခဲ့ပါသည်။ ပန်းခြံထဲတွင် လူမျိုးပေါင်းစုံ၊ အရွယ်ပေါင်းစုံ၊ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးတို့ အနားယူနေကြသည်။ စာရေးသူထိုင်နေသော ရေပန်းနှင့် (၁၀)ပေခန့်အကွာတွင် စုံတွဲတစ်တွဲရှိနေသည်။ လူမြင်မကောင်းအောင် ဖက်သိုင်း၍ အနောက်တိုင်းဆန်ဆန် ဖိုမအထိအတွေ့ ခံစားနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ပန်းခြံအပြင်ဘက် သစ်ပင်အုတ်ခုံများပေါ် ထိုင်နေသည့်အတွဲများမှာ အိပ်ခန်းထဲတွင် နှစ်ဦးတည်း ရှိနေသည့်ပုံစံမျိုးဖြင့် အရှက်အကြောက်မဲ့စွာ ကိုယ်ချင်းထိကပ် နီးနှောနေကြသည်ကို တွေ့ရ၍ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုအပေါ် စိုးရိမ်စိတ်ပိုခဲ့ရသည်။ ထိုသို့သော လူငယ်လူရွယ်များကြောင့် မုဒိမ်းမှုများ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသည်။ ထိုသို့သော လူငယ်အမျိုးသားများမှာ လူကြီးမိဘ အုပ်ထိန်းသူမရှိချိန်၌ အသက်ငယ်ရွယ်သူ မိန်းကလေးများအပေါ် အဓမ္မပြုကျင့်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။

အချို့သောသူများက အများနည်းတူ ငွေကြေးမသုံးစွဲနိုင်၍ နီးကြွလာသော ရာဂစိတ်ကို ထိန်းသိမ်းရန် မတတ်သာတော့၍ အသက်ငယ်ရွယ်သူ အိမ်နီးနားချင်း မိန်းကလေးငယ်များကို ဆန္ဒဖြေဖျောက်ရန် အဓမ္မပြုမှု ကျူးလွန်ခဲ့ကြတော့သည်ဟု ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများ၏ ရင်ဖွင့်ပြောပြချက်အရ လေ့လာသိရှိခွင့်ရရှိခဲ့သည်။ အဓိကဆိုလိုချက်မှာ အုပ်ထိန်းသူနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တို့က ယောကျ်ားသား လူငယ်လူရွယ်၊ လူလတ်ပိုင်းများကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ထိန်းသိမ်းခြင်း၊ ပညာပေးခြင်း၊ ဥပဒေပိုင်းဆိုင်ရာ ဆွေးနွေးအသိပညာပေးခြင်း၊ ဘာသာတရားအရ

အသိပညာပေး သွန်သင်ဆုံးမခြင်း လိုအပ်မည်ဟု ယူဆမိပါသည်။

ပြုလုပ်ကျူးလွန်မည့်သူကို ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် မိဘအုပ်ထိန်းသူများက ထိန်းသိမ်းပြုပြင်ပေးသလို ပြုလုပ်ကျူးလွန်ခြင်းခံရမည့် သားကောင်ဘဝတွင်ရှိ နေသူ မိန်းကလေးများအား မိဘအုပ်ထိန်းသူက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြ၍ အန္တရာယ်ကို ရှောင်ရှားတတ်စေရန် အသိပေးဆွေးနွေးခြင်း ပြုသင့်ပါသည်။ ထို့အတူ သမီးမိန်းကလေးများအား လူသူကင်းမဲ့ရာ နေရာများမှ ဖြတ်သန်းသွားလာခြင်း မပြုမိစေရန်နှင့် ညအမှောင်ချိန်များ၌ အဖော်မဲ့ ဈေးဝယ်ခိုင်းခြင်း၊ အကြွေးတောင်းရန်စေလွှတ်ခြင်း မပြုမိစေရန် အထူးသတိထားသင့်ပါသည်။

အလားတူ တစ်အိမ်တစ်တူနေ သူရင်းငှား အလုပ်သမားများ၊ ပထွေးနှင့် ကျင့်စားရိတ္တမမှန်သူ မည်သည့်ယောက်ျားသားကိုမဆို ယုံကြည်စိတ်လွန်ကဲပြီး မျက်ကွယ်မပြုသင့်ပါ။ ထို့အတူ လူငယ်လူရွယ်များ၏စိတ်ဓာတ်ကို နိမ့်ကျစေပြီး ရာဂစိတ်ကိုနှိုးဆော်စေသည့် ညစ်ညမ်းအခွေများ ကြည့်ရှုခြင်း၊ ညစ်ညမ်းရှုပ်ပုံများနှင့် သတင်းများကို ဖော်ပြသော အင်တာနက်ကို ဖတ်ရှု/ကြည့်ရှုခြင်း မပြုမိစေရန် ဆုံးမ သတိပေးသင့်ပါသည်။

ယနေ့ကာလသည် မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှုထုံးတမ်းစဉ်လာများကို ရိုက်ချိုး၍ ချဉ်းကပ်ဝင်ရောက်လာသော ဓလေ့မတူသည့် ယဉ်ကျေးမှုနှင့် လူမှုဆက်ဆံရေးပုံစံသစ်များက လူငယ်လူရွယ်များ၏ သန့်စင်သော စိတ်ရင်းစိတ်ကို ဖြိုလှဲခြင်းခံနေရ၍ အကျိုးဆက်အဖြစ် အဓမ္မမှုများ ပေါ်ပေါက်လာရသည်ဟု လုံးဝယုံကြည်မိပါသည်။

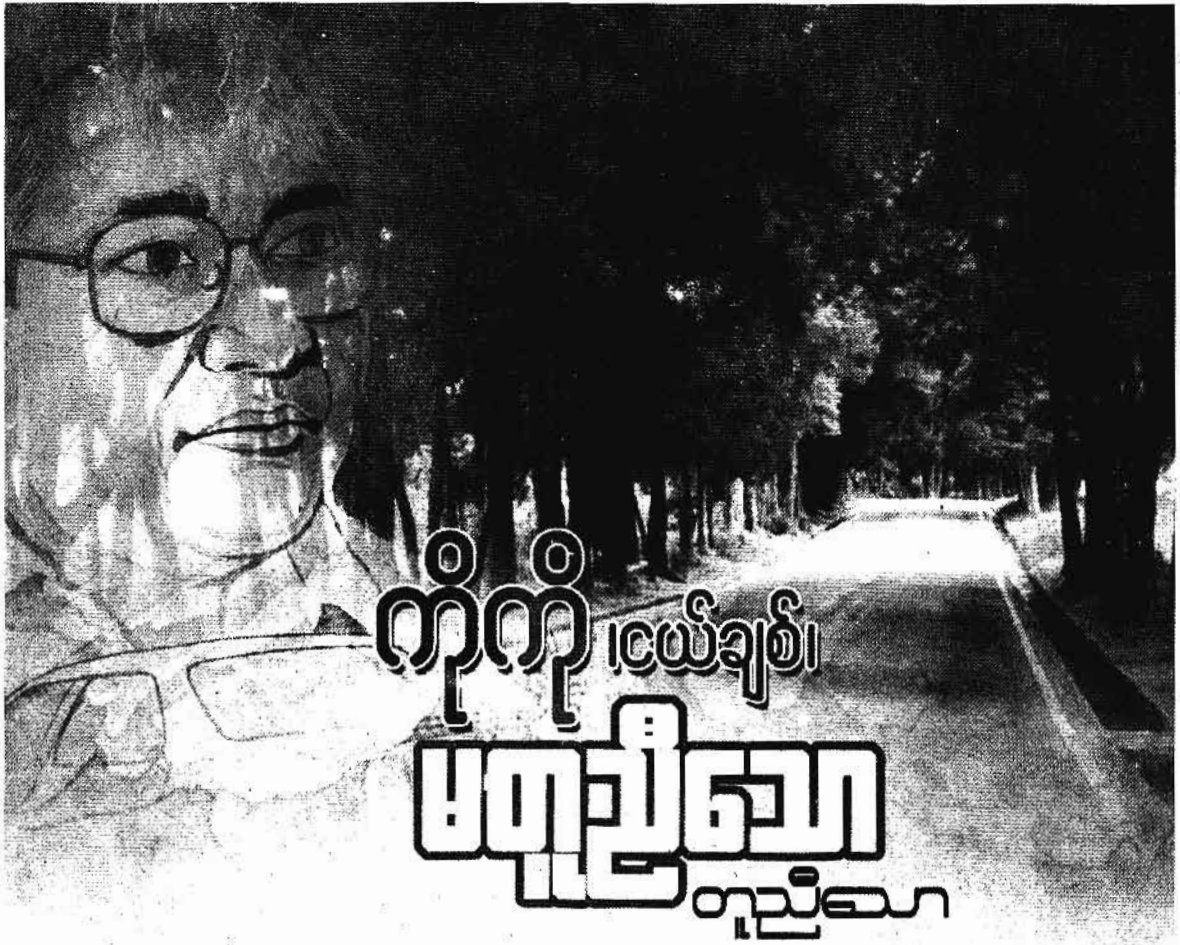
ရဲတပ်ဖွဲ့ကဖြစ်စေ၊ သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူများကဖြစ်စေ မိန်းကလေးငယ်များကို အနီးကပ်

စောင့်ကြည့်၍ အကာအကွယ်ပေးရန် လွန်စွာခက်ခဲပါသည်။ အိမ်ထဲမှဖြစ်ရပ်၊ တောတောင်ထဲမှ လှုပ်ရှားမှုများကို စောင့်ကြည့်ထိန်းသိမ်းရန် လုံးဝခက်ခဲပါသည်။ ထိုအဖြစ်များ မပေါ်ပေါက်စေရန် မိဘအုပ်ထိန်းသူများက အချိန်ပြည့် သတိထားစောင့်ကြည့်သင့်ပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း မပြတ်မလပ်သောသတိဖြင့် စောင့်ကြည့်၍ အချိန်မီ သတိပေးခြင်း၊ အကာအကွယ်ပေးခြင်း၊ သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူများ၏ အကူအညီကို တောင်းခံ၍ အကာအကွယ်ပြုခြင်းများကို ပြုသင့်ပါသည်။

အလိုအပ်ဆုံးမှာ မျက်လုံးပေါင်းများစွာ ခြုံငုံထားသည့် ပတ်ဝန်းကျင်သာဖြစ်ပါသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်လူထု၏အင်အားသည် အရာရာကို ချေဖျက်နိုင်ပါသည်။ ထို့အတူ ပြုလုပ်ကျူးလွန်သူကို အပြင်းအထန်ဆုံး ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်း၊ ဖြစ်ပေါ်လာလတ္တံ့သော အလားတူဖြစ်ရပ်များ မပေါ်ပေါက်စေရေးကို ဥပဒေဖြင့် စံပြုပြစ်ဒဏ်ပေးကာ ဟန့်တားကြရမည်ဟု ထင်ပါသည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့၊ တရားရေးဌာန၊ ဥပဒေဌာန၊ ပညာရေးဌာနတို့ကလည်း ပူးပေါင်းလက်တွဲမှုဖြင့် ပညာပေးဟောပြောမှုများကို မကြာခဏ ပြုလုပ်ပေးခြင်းဖြင့် စာရိတ္တမဏ္ဍိုင်မပြုလဲရေးကို ဆောင်ရွက်သင့်ကြပါသည်။ ထို့အတူ စာပေ၊ ဂီတ၊ ရုပ်ရှင်တို့ဘက်ကလည်း ဆိုင်ရာကဏ္ဍအလိုက် ထိန်းသိမ်းပေးရန် တာဝန်ရှိသည်ဖြစ်၍ အရာရာအား လူထုအားဖြင့် ချေဖျက်ခြင်းဖြင့် မုဒိမ်းမှုများ ပပျောက်ရေးကို ဆောင်ရွက်နိုင်ပါကြောင်း သတိပြုစရာအဖြစ် အသိပေးတင်ပြလိုက်ရပါသည်။

အောင်ကျော်ဦး

www.burmeseclassic.com

ကိုကို ငယ်ချစ်၊ ပဏ္ဍိတော တုညိတော

လူကြီးလူငယ်ပြဿနာ၊ အသစ်အဟောင်း၊ အတွင်းအပြင်ကိစ္စများသည် နေရာဌာန အတော်များ များတွင်ပင် ဖြစ်တတ်ပါသည်။

ကျွန်တော်တို့ငယ်စဉ် အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝက လူကြီးနှင့်လူငယ်ဟူသော စကားပြေကို သင်ကြားခဲ့ရပါသည်။

မှန်ပါ၏။ လူကြီးလူငယ်ပြဿနာသည် အတော်ညှိနိုင်ရေးပါ၏။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ နိုင်ငံဖြစ်၍သာ ဂါရဝေါစ၊ နိဝါတောစ တရားတော်တို့နှင့်အညီ ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ကြသည်ချည်းဖြစ်၍ ဘာသာတရားသက်သက်ကြောင့်ချည်းပဲလားဆိုတော့

လည်း ထိုသို့မဟုတ်ပြန်။ ဖြေရှင်းနိုင်သည့် အရည်အချင်း၊ ပြေလည်စေနိုင်သည့် အကြောင်းတရားများလည်း ရှိနေသောကြောင့်ပင်။

အကြောင်းတရားကြောင့် အကျိုးတရားဖြစ်ပါသည်။ ကံ၊ ကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ခြင်းသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဖြစ်၏။

အသစ်အဟောင်း၊ အတွင်းအပြင် ကိစ္စရပ်တို့သည်လည်း နားလည်မှုလွဲနိုင်သော အကြောင်းတရားများဖြစ်ပါ၏။ ညှိနှိုင်းဆောင်ရွက်ရပါသည်။ ဘက်မျှရန် လိုအပ်ပါသည်။

လူသားတိုင်းသည် အသစ်အသစ်ဆိုသောအရာ

တို့ကို မက်မော တန်ဖိုးထားတတ်သည်။ လိုချင် တမ်း တတတ်ကြသည်။ အရေးပေး ဦးခေါင်းထဲအမြဲ ထည့် ထားတတ်ကြသည်။

အမှန်ဆိုလျှင် အသစ်တိုင်း ကောင်းတတ်ပါ၏ လော။ အသစ်တိုင်း အသုံးဝင်ပါ၏လော။ အသစ် တိုင်း အားအင်ပြည့်နေပါသလော။ အသစ်တိုင်း အစွမ်း ထက်မြက် အရည်အချင်းပြည့်ဝနေပါပြီလော။ အသစ်များထင်လည်း ဝေလေလေများပါနိုင်၍ စုန်း ပြူးများရှိနိုင်ပါ၏။

ထိုအတူ အဟောင်းအခြင်းများတိုင်းသည်လည်း သုံးစားမရသော အလေအလွင့် အပျက်အစီးများဟု ယူဆနိုင်ပါသလော။ အဖိုးတန် အမျိုးမှန်၍ နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာရှည်ခံသည်ဟု ယူဆ၍မရနိုင်ပါသလော။ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများသည် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သည်ကို သိရှိကြပြီးဖြစ်ပါ၏။ အမြင်သက်သက်ဖြင့် သုံးသပ် ၍ မရပါ။ သတ္တိ၊ ဗျတ္တိ၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် အရည် အချင်းပြည့်ဝမှုတို့ကို စံထားရပေမည်။

အသွင်သဏ္ဍာန်နှင့် အနှစ်သာရသည် သီးခြား ခွဲထားခြင်းမဟုတ်ပါ။ တစ်ဆက်တစ်စပ်တည်း ပေါင်း

စည်းခြင်းဖြင့်သာ ပြီးပြည့်စုံပါ၏။

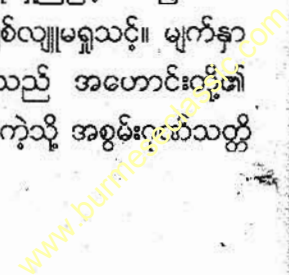

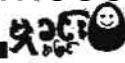
အသစ်အသစ်ဆိုသော အရာများနှင့် ပတ်သက် ၍ ငြင်းချက်ထုတ်ရန်ရှိ၏။ စောဒကတက်ရန်ရှိ၏။ အသစ်ဆိုသောအရာသည် မတည်မြဲသော သဘော တရားဖြစ်၍ စောခြင်းနှင့် နောက်ကျခြင်းသာရှိသည်။ ယနေ့အသစ်သည် မနက်ဖြန် အဟောင်းဖြစ်၏။ တိုး တက်နေသောခေတ်တွင် အပြောင်းအလဲမြန်သည်။ အသစ်သည် ဆန်းသစ်သည်၊ ခေတ်မီသည်၊ တိုး တက်သည်၊ ခံ့ထည်သည်၊ စွမ်းအားရှိသည်မှာ မှန် ၏။ သို့သော် အမြဲတစေ မှန်ကန်နေသည်မဟုတ်။ အမြဲဟု မှတ်ထင်နေသူ၊ တရားသေ လှေခားထစ် လက်ခံထားသူတို့အဖို့ အငြင်းပွားဖွယ် စောဒကလေး များ ရှိပါသည်။

သစ်လွင်ခြင်း၊ ခေတ်မီခြင်း၊ တိုးတက်ခြင်း၊ ခံ့ ထည်ခြင်းဟူသည် မည်သည့်အကြောင်းတရား၊ အချက်အလက်တို့အပေါ် သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်၍ ကောက် ချက် ရေးဆွဲခဲ့ပါသနည်း။ အမှန်ဆိုလျှင် အရိုးသားဆုံး အဟောင်းနွမ်းဆုံးသည် အသစ်ဆန်းဆုံး၊ ခေတ်အမီ ဆုံး နောက်ဆုံးပေါ်ပင် မဟုတ်ပါလော။ သံသရာခရီး သည် လှည်းဘီးကဲ့သို့၊ စက်ဝိုင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ချေသည်။ အစ၏အစသည် အဆုံးဖြစ်သကဲ့သို့ အဆုံး၏အဆုံး သည် အစဖြစ်ပြန်သည်။ နောက်ဆုံးပေါ်အသစ်သည် အဟောင်းဆုံးဖြစ်ပြီး အဟောင်းဆုံးသည် နောက်ဆုံး ပေါ်အသစ် ဖြစ်လာခြင်းကို တွေးဆမိပါလိမ့်မည်။

အဟောင်းတိုင်းကို ဝါးလုံးရှည်ဖြင့်ယမ်း၍ စိစစ် သုံးသပ်မဲ့ ပစ်စလက်ခတ် လျစ်လျူမရှုသင့်။ မျက်နှာ လွှဲခဲပစ် ချောင်ထိုးထားခြင်းသည် အဟောင်းကို၏ တန်ဖိုးအား ယုတ်လျော့စေသကဲ့သို့ အစွမ်းကုန်သတ္တိ

အသစ်အသစ်ဆိုသော အရာများနှင့် ပတ်သက် ၍ ငြင်းချက်ထုတ်ရန်ရှိ၏။ စောဒကတက်ရန်ရှိ၏။ အသစ်ဆိုသောအရာသည် မတည်မြဲသော သဘော တရားဖြစ်၍ စောခြင်းနှင့် နောက်ကျခြင်းသာရှိသည်။ ယနေ့အသစ်သည် မနက်ဖြန် မှန်ကန်ခြင်း ...

ကို လျော့ကျစေ၏။ ပျက်ပြယ်စေ၏။ ဟောင်းနွမ်းဆွေး မြည့်ခြင်းကား သက်တမ်းကုန်ဆုံးခြင်းကြောင့်ဖြစ်၍ အနိစ္စသဘောကို လက်ခံရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အသစ်တို့ကိုသာ မျှော်လင့်ပြီး အဟောင်းတို့အား မေ့လျော့နေခြင်းသည် သမိုင်းကြောင်းအား မေ့လျော့နေခြင်းနှင့်တူ၏။ အရာဝတ္ထုတိုင်း၊ ဘဝတိုင်း၏ ဖြစ်တည်ရာအစ ဖာတိကို လက်ခံရမည်။ ရှင်သန်ကြီးပြင်းရာ၊ ကျင်လည်ဖြတ်သန်းရာ အတိတ်သမိုင်းကို တန်ဖိုး ထားရမည်။ ၎င်း၏စွမ်းဆောင်ချက်၊ အသုံးဝင်မှုတို့ကို လေးစားရမည်။ နောင်လာနောက်သားတို့သည် ရှေးဦးလူ နောင်တော်တို့ကို လေးစားနေစေရမည်။ ထိုသူ တို့၏ ဆိုးကွက်ရှိက နောက်လူတို့ သတိသံဝေဂ ရယူဆင်ခြင်နိုင်ရမည်။ ထိုသူတို့၏ ကောင်းကွက်ကို ညီတော် မျိုးဆက်သစ်တို့က အတုယူစေရမည်။ ဦးညွတ်အလေးပြုကြရမည်။ ထိုသူတို့၏အကြောင်းအား သမိုင်းရေးဆရာတို့က မှန်ကန်စွာ ရေးသားမှတ်တမ်း တင်ရပေမည်။

မိသားစုတစ်စုတွင် မိဘနှစ်ပါးသည် သားသမီးများ၏ စံပြုဖြစ်သည်။ မိဘများက မင်္ဂလာတရားတော်နှင့်အညီ၊ လူ့ကျင့်ဝတ်နှင့်အညီ ကောင်းမွန်မှန်ကန်သော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းဖြင့် မိသားစုအတွက် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်ကာ အားကိုးထိုက်သောသူများဖြစ်ပါက သားသမီးများက လေးစားအားကျကာ တစ်နေ့ ငါသည် ငါ့မိဘများကဲ့သို့ ရပ်တည်သွားမည် ဟု ဆုံးဖြတ်ပေလိမ့်မည်။ ငါတို့လိုလုပ်ပါဟု ပြောရန် လိုမည်မဟုတ်ပေ။

ထိုမိသားစုတွင် အစ်ကိုကြီးကား စာတော်၏၊ ကြိုးစား၏၊ ဂုဏ်ထူးများစွာဖြင့် ဘဝအတွက် စာမေးပွဲ အောင်မြင်သွားသည်။ မိဘများက ချီးကျူးဂုဏ်ပြုပွဲ လုပ်ပေး၏။ ပရိသတ်အလယ်တွင် အစ်ကိုကြီးကို

ချီးကျူးဂုဏ်ပြုစကားဆို၏။ နှစ်သက်မြတ်နိုးဖွယ်ရာ လက်ဆောင်ပေး၏။ အစ်ကိုကြီးကား ဝမ်းသာပျော်ရွှင် ဂုဏ်ယူနေမိ၏။

ညီငယ်၊ ညီမငယ်လေးများက အစ်ကိုကြီးကို အားကျနေ၏။ အစ်ကိုကြီးလိုလုပ်မည်၊ အစ်ကိုကြီးလိုဖြစ်ပါက မိဘများ၏ ဂုဏ်ပြုပေးခြင်း၊ မွမ်းမံခြင်း၊ အရေးပေးခံရခြင်း၊ ချီးကျူးခြင်းတို့ ခံရမည်။ အကယ်၍ မိဘများက အစ်ကိုကြီးအားလည်းကောင်း၊ အစ်ကိုကြီး၏ ကြိုးစားမှုအားလည်းကောင်း မသိကျိုးကျွန်ပြု၊ လျစ်လျူရှုထားပါက အစ်ကိုကြီးအတွက် ကြီးစားအားထုတ်မှုများသည် ခွန်အားဖြစ်စေမည်မဟုတ်။ ထိုအတူ ညီငယ်၊ ညီမငယ်များမှလည်း အားကျဂုဏ်ယူဖွယ်ဟု ထင်မြင်ယူဆလိမ့်မည်မဟုတ်ပေ။

မိဘတိုင်းကလည်းကောင်း၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတိုင်းကလည်းကောင်း အကြီးဆုံးသားသမီးတို့အား ချစ်ခင်ခြင်း၊ အားကိုးခြင်း၊ လေးစားယုံကြည်ခြင်းတို့ ရှိသကဲ့သို့ အငယ်ဆုံးသားသမီးတို့အပေါ် အချစ်ပိုကြသည်မှာ သဘာဝပင်ဖြစ်ပါ၏။ အစ်ကိုကြီး၊ အစ်မကြီးတို့သည် ညီငယ်၊ မောင်ငယ်၊ ညီမငယ်လေးတို့အပေါ်တွင် မနာလိုစိတ်ရှိသည်မှာ ရှားပါ၏။ အကြီးစိတ်ဖြင့် ချစ်ခင်သည်သာ များပါသည်။ အကယ်၍ များ အကြီး

တို့က မနာလိုစိတ်ရှိသည်ဆိုလျှင် မိဘတို့က အချစ် မညီမျှ၍သာဖြစ်၏။ သို့တည်းမဟုတ် အကြီးတို့အပေါ် တွင် အကြောင်းအမျိုးမျိုးတို့ကြောင့် ဂရုမစိုက်မိခဲ့ခြင်း၊ လျစ်လျူရှုထားခဲ့မိခြင်းတို့ကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ မူလဇီဝကိုက ဝန်တိုမိစွာရှိသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့များရှိ နေသောသူတို့အဖို့ကား ခြင်းချက်ဖြစ်ပါ၏။

မိတ်ဆွေတစ်ဦး ပြောပြခဲ့ဖူးပါသည်။ ၎င်း၏ကား သည် နောက်ဆုံးပေါ်ဖြစ်သည်ဟုဆို၏။ မကြာမီ အက်စ်အီးဆိုပြီး ပေါ်လာသည်။ မကြာမီ ပါဂျဲရီးပေါ် လာသည်။ မကြာမီ ပရာဒိုပေါ်လာသည်။ စသည်ဖြင့် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး ပေါ်လာသည်။ အသစ်ဆိုသော ဂုဏ်ပုဒ်မှာ ကြာကြာမခံ။ တစ်ခါ ဗောက်စ်ဝက်ဂွန်းကဲ့ သို့သော ခေတ်ဟောင်းလက်ကျန်ကားတို့က တစ် ခေတ်ထလာပြန်သည်။ ခေတ်စားလာ၏။ ဘယ်ဟာ အသစ်၊ ဘယ်ဟာအဟောင်းဆိုသည်ပင် ခွဲခြားဖော် ပြရန် ခက်နေ၏။ ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားကြည့်လျှင် ဆက်စပ်ရနိုင်ပါလိမ့်မည်။

သမိုင်းဦးခေတ် (ကျောက်ခေတ်)တွင် လူသားတို့ သည် ပင်ကိုပကတိဖြစ်၍ ရိုင်းစိုင်းသည်။ ယဉ်ကျေးမှု နည်းပါး၏။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိ။

တဖြည်းဖြည်း ယဉ်ကျေးမှု ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာ သည်။ ခေတ်မီလာသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုသည် လုံလုံခြုံခြုံ၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးဖြင့် ဝိုင်းကောင်း ကျောက်မိဖြစ်လာ၏။ ထိုအချိန်တွင် တစ်ဖန်ပြန်လည် ၍ မလုံမခြုံမှု၊ လော်မာမှုတို့ကို တွေ့ရှိပါက ခေတ် မီသည်။ ခေတ်ဆန်သည်။ ခေတ်ရှေ့ပြေးသည်ဟု ဆို ကြ၏။ ထိုသူတို့က မိမိကိုယ်မိမိ ခေတ်မီသည်။ ခေတ် ဆန်သည်ဆို၍ ထိုထက်ပိုမိုရတင်းစွာ လှစ်ဖော်ပြသ

ခြင်းအား ခေတ်အမီဆုံးဟု ယူဆကြပါလျှင် ထိုသူ အားလုံးတို့သည် သမိုင်းဦးဘုံမြေခေတ်(ကျောက်ခေတ်) သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေသည်ဟု မခံစားရပါသလော။

အထက်တန်းကျောင်းသူတစ်ဦး၏ ကျောင်းစိမ်း ထုတ်ဝတ်ခြင်းအပေါ် ခေတ်မီသည်။ ခေတ်ဆန်သည် ဟု မည်သူမျှမဆိုကြ။ မထူးဆန်းကြ။ သို့သော်လည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူ အများအပြားအကြားတွင် ကျောင်းသူတစ်ဦးမှ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်လာ သည်။ ကျောင်းသားကျောင်းသူအများအပြား စိတ်ဝင် တစား ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ သူမက သမားရိုးကျဝတ် ဆင်ခြင်း၊ အထက်တန်းကျောင်းသူဘဝ အကျင့်ပါသွား ခြင်းကိုပင် အများက တွင်သည်။ လူအများစိတ်ဝင်စား အောင်လုပ်သည်။ လူအများ၏အာရုံကို ဖမ်းစားသည် ဟု ထင်ကြ၏။ အထူးအဆန်းဖြစ်လေ၏။

အရိုးအရင်းဆုံးသည် အထူးဆန်းဆုံး၊ စိတ်ဝင် စားစရာအကောင်းဆုံး ဖြစ်နေတတ်၏။ ခေတ်ဦးခေတ် ဟောင်းက မလုံခြုံမှုကို ခေတ်နှောင်းသူတို့က ခေတ် အမီဆုံး၊ ခေတ်အဆန်ဆုံးဟု ယူဆနေကြပြန်သည်။ အသစ်အသစ်တို့နောက်လိုက်ရင်း အဟောင်းဟောင်း တို့က အသစ်တစ်ဖန် ဖြစ်လာကြ၏။ အဟောင်း၊ အသစ်များသည် ပညတ်များသာဖြစ်၍ တစ်ယူသန် စွဲမနေသင့်။ လက်တွေ့အကျိုးရှိ/မရှိ၊ လုပ်ငန်းအကောင် အထည် ဖော်နိုင်/မနိုင်၊ ရည်မှန်းချက်တာဝန်များ တကယ် အောင်မြင် / မမြင် သည် သာ လျှင် အဓိကဖြစ်၏။

အချို့က လူကြီးတို့အား လူပိုကြီးများအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ကြီးမိုက်၊ ဒိတ်အောက်၊ ခေတ်ဟောင်း လက်ကျန် တိုက်ဆွေး၊ ဆန်ကုန်မြေလေးများဟု

www.burmeseclassic.com

မလေးမစား အထင်မှားကြ၏။ အချို့လူကြီးများက လည်း လူငယ်တို့အား ထောင့်မကျိုးသောလူများ၊ အသားလွတ်ဘဝင်မြင့်နေသူများ၊ ဂါရဝတရားနည်းပါး ကြသူများ၊ သကြန်အမြောက်များ၊ မပြည့်အိုးဘောင် ဘင်ခတ်သည်ဟု အထင်သေးတတ်ပြီး မိမိတို့ကိုယ် မိမိတို့ နွားပျိုသန်လှ နွားအိုပေါင်ကျိုးဟု အားပေး တတ်ပါ၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကြီးသူရှိသေ၊ ရွယ် တူလေးစား၊ ငယ်သူသနားလျက် ဂါရဝေါစ၊ နိဝါတောစ တရားများ ထားရပါမည်။ ကျီးရှိသေ၊ ဘုတ်ရှိသေ ရှိ ရပါမည်။ ကြီးသူတို့၏ အတွေ့အကြုံ၊ အကြံဉာဏ်နှင့် ဖေးမကူညီမှု၊ လမ်းညွှန်မှုတို့ကို ယူရပါမည်။

ထို့အတူ ငယ်သူတို့၏စွမ်းအား၊ တက်ကြွမှု၊ ဝီရိယရှိမှု၊ တီထွင်ဆန်းသစ်မှု၊ စူးစမ်းလေ့လာလိုစိတ် ရှိမှုတို့ကို အားပြုရပါမည်။ မတူညီသော ရှုထောင့်နှစ် ခု၊ မတူညီသော တူညီမှုတို့ကို ပူးပေါင်း၍ ထိန်း ကျောင်းအားပြုခြင်းဖြင့် သူမတူသော အောင်မြင်မှုများ ရနိုင်ပါ၏။ အကြံတူလျှင် နောက်လူသာစမြဲဟုဆိုသော် လည်း နောက်လူသည် ချိန်ထိုးစရာ ပထမလူရှိရမည်၊ ရှာရမည်ဖြစ်၏။ အရည်အချင်းရှိသည့် ပြိုင်ဘက် ကောင်းဖြစ်သော ပထမလူကို ရှာရပါသည်။

မြေပုံပေါ်နှင့်မြေပြင်ပေါ် ကွာခြားသကဲ့သို့ စာတွေ့ နှင့်လက်တွေ့ များစွာကွာခြားမှုရှိပါသည်။ ဗကတ်မြေပြင်နှင့် အနီးစပ်ဆုံးကိုက်ညီပြီး တကယ် လက်တွေ့ကျသော စီမံချက်၊ စီမံကိန်း၊ အစီအမံ တို့သည် စံဖြစ်၏။ ဥပမာအားဖြင့် စာကောင်း တစ်အုပ်၊ ဇာတ်လမ်းကောင်း တစ်ပုဒ်ကို အကယ်ဒမီ ဆုများရှင် ဒါရိုက်တာကြီးတစ်ဦးကိုယ်တိုင် အနီးကပ်ကြီးကြပ် ရိုက်ကူးသဖြင့် အကယ်ဒမီထူးချွန် ဆုများ တစ်သိတစ်တန်းကြီးရသွားကြသော်လည်း ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားတစ်ကားသည် မူရင်းဝတ္ထုစာအုပ် ဇာတ်လမ်းဖတ်ရသည်လောက် အလက်၊ ရသ၊

ဂုဏ်တို့ မြောက်လှမည်မဟုတ်။ ပြီးပြည့်စုံစွာ ပေးစွမ်းနိုင်မည်မဟုတ်။ အနီးစပ်ဆုံး ထပ်တူနီးပါးမျှ ပေးစွမ်းနိုင်ခြင်းသည်ပင် တန်းဝင်သွားသည်၊ ဂန္ထဝင် ဖြစ်သွား၏။

ရှေ့တန်းစစ်မြေပြင်တွင် စစ်တက္ကသိုလ်မှဆင်း ကာစ ဗိုလ်ကြီး၊ ဗိုလ်လေးတို့သည် စစ်မြေပြင်အတွေ့ အကြုံ၊ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံမရှိသဖြင့် လက်ရှိတိုက် ပွဲဝင်နေသော တိုက်ပွဲပျော်ကြီးများဖြစ်သည့် အခြား အဆင့် ဆရာကြီးများကိုပင် အားကိုးနေရ၏။ ဆရာ ကြီးများ၏ လုပ်ရည်ကိုင်ရည်၊ လုပ်ပုံကိုင်ပုံတို့ကို လေ့ လာမှတ်သားနေရ၏။ နောင်တစ်ချိန် ဒီအတွေ့အကြုံ တို့ကို အသုံးချ၍ သာလွန်ကောင်းမွန်သည့် အစီအမံ၊ ညွှန်ကြားမှုတို့ကိုပေးကာ တိုက်ပွဲကျော်ကြီးများ ဖြစ် လာကြသည်။

လုံခြုံရေးအစီအမံများတွင် အဝေးစည်း၊ အပြင် စည်း၊ အတွင်းစည်း၊ ဗဟိုစည်းတို့ရှိရာ စည်းတိုင်း စည်းတိုင်းတွင် လုံခြုံရေး မကျိုးပေါက်စေရေးအား အထူးဂရုစိုက်ရ၏။ အမှုစစ်လောကတွင် တံတားကြီး သုံးတန်ရှိပါသည်။ မည်သည့်တံတားမှ ကျိုးပျက်သွား ၍မရ။ တစ်ခုခု ကျိုးပျက်သွားသည်နှင့် အရေးကြီးသဲ လွန်စများ၊ အဖိုးတန် သက်မဲ့သက်သေခံချက်များ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားနိုင်၏။ နှုတ်တစ်ရာ စာတစ်လုံး ဟုဆို သည်။ နှုတ်သက်သေခံချက်ဖြစ်သည့် လူ အယောက် ပေါင်းများစွာတို့၏ သက်သေခံချက်ထက် စကားမပြောသော သက်မဲ့သက်သေခံချက်တို့က ပိုတန်ဖိုးရှိ၏။ လူဆိုသည်ကား ကာလံဇံဒသံ အဂ္ဂုနေလိုက်ပြီး ပုတ်သင်ညိုကဲ့သို့ အရောင်အမျိုးမျိုး ပြောင်းလဲတတ်သည်။ သက်မဲ့တို့ကား သူ့ဘာသာ သူ့ဆိုလျှင် ဘာမှမပြောင်းလဲ။ သို့သော် ရာသီဥတု ကဲ့သို့သော သဘာဝတရား ပျက်ဆီးမှု၊ ပယောဂ ပျက်ဆီးမှုတို့ကြောင့် ပျက်စီးသွား နိုင်ပါ၏။

သို့ပါ၍ စည်းလေးစည်းအားလည်းကောင်း၊ တံတားကြီးသုံးတန်းအားလည်းကောင်း မကျိုးပေါက်စေရေး အရေးကြီးလှပါသည်။ အတွင်းအပြင်ဟု ခွဲခြား၍ မရပါ။ အပြင်မှအရေးပါသည်။ အပြင်မှ အရေးကြီးသည်ဟု တွက်၍မရ။ အတွင်းမှအတွင်းဟုလည်း မာန်ဝင့်စရာမရှိပါ။ ကျွန်တော်သည် အဆိုးမြင်ဝါဒီသမားမဟုတ်ပါ။ အကောင်းမြင်ဝါဒီတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ အမှန်တရားကို ချစ်မြတ်နိုး၍ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောရဲဆိုရဲ လုပ်ရဲကိုင်ရဲသော သတ္တိဗျတ္တိများရှိစေရန် အမြဲကြိုးပမ်း အားထုတ်မွေးမြူနေသူတစ်ဦးဖြစ်ပါ၏။ သဘာဝလောကကြီးသည် ပကတိ ဖြူစင်ရှင်းသန့်နေပါသည်။ သို့သော် ဆန္ဒ၊ ဒေါသ၊ ဘယာ၊ မောဟတည်းဟူသော အဂတိတရား(၄)ပါး စွဲကပ်လာလျှင် သော်လည်းကောင်း၊ ဣဿာမစ္ဆရိယစိတ်များ ပွားများလာလျှင်သော်လည်းကောင်း ပကတိဖြူစင်ရှင်းသန့်နေသော အပြာရောင် မိုးကောင်းကင်ကြီးသည် ပန်းနုရောင်၊ ကြက်သွေးရောင်ကဲ့သို့ အရောင်ပြောင်းလဲသွားတတ်ပါသည်။ ဤကမ္ဘာလောကကြီးအား လောကပါလနတ်မင်းကြီးများက စောင့်ရှောက်ကြပါ၏။

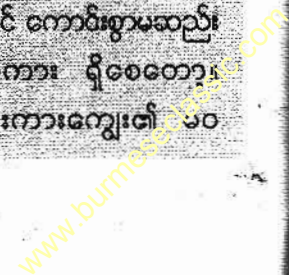
လောကတွင် အတွင်းအပြင်ကိစ္စရပ်များသည် အပြန်အလှန်ထိန်းကျောင်းခြင်း ဂေဟစနစ်ကို များများပွားစည်းခြင်း မပြုနိုင်ပါက အက်ကြောင်းများဖြစ်လာရန် တွန်းအားများ ဖြစ်လာစေနိုင်ပါသည်။ ပြင်ပမှ လွယ်လွယ်ဖြင့် ရောက်လာ၊ ရလာကြသူတို့သည် အနစ်နာမခံလိုကြ။ အသာခံလိုကြပြီး အနာမခံလိုကြပေ။ -ညော်သည်လိုပြုမူကြသည်။ ကြက်ဝိုင်းစကားဖြင့် ပြောလျှင် မိုးထဲရေထဲကျလျှင်

ချစ်မြတ်နိုး၍ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ပြောရဲဆိုရဲ လုပ်ရဲကိုင်ရဲသော သတ္တိဗျတ္တိများရှိစေရန် အမြဲကြိုးပမ်း အားထုတ်မွေးမြူနေသူတစ်ဦးဖြစ်ပါ၏။ သဘာဝလောကကြီးသည် ...

ခွပ်လက်ကျသွားတတ်သည်။ ရေကိုင်၍လည်းမရ၊ လေကူ၍လည်းမရ။ မျိုးဆက်သစ်တို့ဖြင့် သွေးသစ်လောင်းခြင်း၊ အားသစ်လောင်းခြင်းကို ကျွန်တော်တို့ ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုကြပါ၏။ နွေးထွေးစွာ လက်ကမ်းပါ၏။ အနာဂတ်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရေး တာဝန်များကို ပခုံးပြောင်းပေးချင်ပါ ၏။

ရှေးအခါက တက္ကသိုလ်ပြည်၊ ဒီသာပါမောက္ခဆရာကြီးထံတွင် ပညာသွားရောက်ဆည်းပူးကြသော မင်းညီမင်းသားတို့သည်ပင် ခြေသုတ်ပုဆိုးမြွေစွယ်ကျိုးကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ပုန်းတောင်းယာစကားကဲ့သို့လည်းကောင်း ဆရာဖြစ်သူအား ပျပ်ဝပ်ရိုကျိုး၍ ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြု၏။ ပညာသင်ယူရာ၌လည်း ကြောင်ပုစွန်စား ကျွတ်ကျွတ်ဝါးကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကျောက်ထက်အက္ခရာတင်ဘိသကဲ့သို့လည်းကောင်း ကြိုးစားသင်အံ့ လေ့ကျက်ကြ၏။

ခေတ်စနစ်၊ ခေတ်ကာလ ပြောင်းလဲခဲ့ပေပြီ။ ကျွန်တော်တို့အနေဖြင့် ခေတ်နှင့်အညီ ပြောင်းလဲလာမှုကို အမြင်(၅)မြင်ဖြင့် လက်ခံကျင့်သုံးရပါမည်။ ကျင့်သုံးလျက်လည်းရှိပါ၏။ သို့သော် ဝေလေလေများ၊ စုန်းပြူးများက အလုပ်သင်ကာလကိုပင် ကောင်းစွာမဆည်းပူး၊ ဆရာဝတ်၊ တပည့်ဝတ်ကား ရှိစေတော့ပေးကား ပေး၏ မရ၊ ကျွေးကားကျွေး၏ မဝ

ဆိုရိုးရှိသည် မဟုတ်ပါလား။ လက်တွေ့ဆည်းပူးရန် တစ်နှစ်တာ ကာလကိုပင် အလွတ်မပေး တာလွတ်ပင် ကောင်းပြီး လူ့ဘဝဒုတိယအရွယ်၏ တာဝန်များကို အပတ်တကုတ် ကြိုးစားရှာဖွေ၏။ နာမည်ကြီး အမျိုး သမီး အဆိုကျော် ကော်နီနှင့် ပြုပြင်ကျော်သိန်းတို့ သီဆိုသည့် "အတွင်းကြွ" သီချင်းစာသားနှင့် ကာရန်တူစေရန် ကြိုးစားကြတော့၏။

တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီဟု ထင်ပါ၏။ ၎င်းဝေလေ လေများ၊ စုန်းပြုံးများ၏ မင်ကိုဗီဇီက (၃၈)ဖြာ မင်လာတရားတော်နှင့် ကင်းကွာခဲ့လေသလော။

အသေဝနာစလာလာနံ ပဏ္ဍိတာနဉ္စ သေဝနာ ပုဇာဓပုဓနေယျာနံ တော်မင်္ဂလပုတ္တမံဟူသော စာရာ။ ဂါရဝေါစ၊ နိဝါတောစ၊ သန္တုဋ္ဌိစ ကစာညွှတ်၊ ကာ လေန ဓမ္မဿဝနံ၊ တော်မင်္ဂလပုတ္တမံဟူသော စာရာတို့ အား ဓမ္မများနေကြပြီလော။

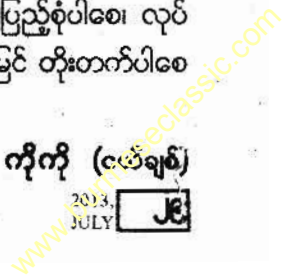
ရောက်နှင့်ပြီးသော၊ မိန့်နှင့်ပြီးသောသူတို့က ရင် မမာ၏။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြ၏။ အသက်အရွယ်တူ ပညာအရည်အချင်းတူ သတ်မှတ်ချက်တို့ ကိုက်ညီ ခြင်းလည်း ခွဲကြပါလျက် ကံ ကံ၏အကျိုးပေးချင်း

**မိလျင်ငုံးပါစွင် ဘဝ၏ ခုရုံး ပြုပုံနှင့်
ပေးသင်ခဲ့ကြသည့်။
ပုဂ္ဂိုလ်တို့ များသိ မိမိအပြစ်ကို
ပေးသင်ချေနှင့် မျှတန် သိရုံး
မိလျင်ငုံးကျင့်ခဲ့ခြင်းအပေါ်
ကြည့်ရှုသူများ မိမိ၏
ပျံ့နှံ့မှုအကျိုးဖြစ်ထွန်းသည့် ချမ်းသာ ရှိ၏။
ပျံ့နှံ့မှုဖြစ်ပွား.....**

မတူညီကြခြင်းအတွက် တန်ခွံခံစားနေကြရ၏။ ဝီရိယ လုံ့လ စိုက်ထုတ်မှုချင်း တူ/မတူကိုတော့ မသိနိုင်ခဲ့။ အနစ်နာခံခဲ့ကြသည်။ မိမိလုပ်ငန်းပေါ်တွင် ဘဝတစ် ခုလုံး မြှုပ်နှံ၍ ပေးဆပ်ခဲ့ကြရသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် များပီပီ ဂေါတမမြတ်ဗုဒ္ဓ၏ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ် သိန်း ပါရမီဖြည့်ကျင့်ခဲ့ခြင်းအပေါ် ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွား မိပါ၏။ ထို့အတူ လူ့လောကကြီးအတွင်းသို့ ဝင်လာ လိုက်၊ လူ့လောကကြီးမှ ထွက်သွားလိုက်၊ တစ် ယောက်ဆင်း၊ တစ်ယောက်တက်ဖြင့် ဘဝသံသရာကြီး လည်း ရှုမြင်ပွားများပြီး သံဝေဂရမိပါ၏။

စာတွေ့နှင့်လက်တွေ့ မတူညီခြင်း၊ Theory နှင့် Paratical မတူညီနိုင်ခြင်းတို့အပေါ် စနစ်တကျ ရှုမြင် သုံးသပ်၍ မတူညီသော တူညီခြင်းများအား အပြန် အလှန် ထိန်းကျောင်းလျက် ပေါင်းစည်းခြင်း ဂေဟ စနစ်ကို ကျယ်ပြန့်စွာ အသုံးချနိုင်ပါလျှင် ကျွန်တော် တို့နိုင်ငံတော်အတွက် အောင်မြင်မှုများစွာ ဖြစ်ထွန်း နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ပြီးခဲ့သည့်တစ်ပတ်က ကျွန်တော့်တပည့်လေး တစ်ဦး ကျွန်တော့်ထံသို့ လာရောက်နှုတ်ဆက်ကန် တော့သည်။ သူသည် ယခင်က ကျွန်တော့်လက် အောက်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးပါသည်။ လုပ် ငန်းအပေါ် စိတ်ဝင်တစားဖြင့် အလွန်ကြိုးစားပြီး တာ ဝန်ယူလိုစိတ်ရှိသည်။ လုပ်ငန်းနှင့်ပတ်သက်၍ စိုးရိမ် ပူပန်စိတ်ထားသည်။ မကြာမီ နုတ်ထွက်စာကျလာပြီး ပြင်ပကုမ္ပဏီတွင် ပြောင်းလုပ်သည်။ အဆင်ပြေသည့် အကြောင်း သိရ၏။ သူက လက်အုပ်ချီပြီး ကန်တော့ သဖြင့် ကျွန်တော် နှုတ်မှဆုပေးသည်။ စိတ်၏ချမ်း သာခြင်း၊ ကိုယ်၏ကျန်းမာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံပါစေ၊ လုပ် ငန်းကိုင်ငန်းများ အဆင်ပြေအောင်မြင် တိုးတက်ပါစေ သတည်း။

ဇွဲအလွန်

မျက်ရည်များဖြင့်

ကျေနပ်မိသည်

Handwritten signature or artist's mark.

www.burmeseclassic.com

မျက်ရည်များဖြင့်ကျေနပ်မိသည်

ခွေအလွန်

“ဆရာမ...ကျွန်မကို မှတ်မိလားဟင်”

ဒေါ်ကုဏ္ဍိသည် မိမိ၏ရှေ့တွင် လက်အုပ်ချီပြီး ရိုသေစွာပြောလာသော ချိုသာသည့်အသံရှင် မိန်းကလေးအား မျက်မှန်ကြားမှ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်မိ၏။ ငယ်ရုပ်ကလေးကိုဖမ်းကြည့်ရာ မြင်ဖူးသလိုလိုပင်။ သို့ပေမယ့် ချက်ချင်းမမှတ်မိသည်မှာ ဆရာများ၏ အားနည်းချက်ဟု ဆိုရမလားမသိပေ။ မိမိက တစ်နှစ်တစ်နှစ် မွေးထုတ်ပေးလိုက်သော တပည့်များမှာ ယခုလို အငြိမ်းစားဆရာမ ဖြစ်သည့်အချိန်၌ တပည့်ပေါင်းက မနည်းချေတော့။

“ကျွန်မ...ကျွန်မ ခင်အေးဝင်းလေ ဆရာမ၊ သတ္တမတန်းရော၊ အဋ္ဌမတန်းပါ ဆရာမက ကျွန်မတို့အတန်းပိုင် ဖြစ်ခဲ့တယ်လေ”

သည်တော့မှ ချက်ချင်းမှတ်မိသွားရလေပြီ။ ထိုအချိန်က နှစ်ကြိမ်ဆက်တိုက် အတန်းပိုင်ဖြစ်ခဲ့၍ ထိုတပည့်များအား ထူးထူးခြားခြားမှတ်မိနေပြန်၏။

“ဪ...အေး...အေး။ ဆရာမ...ဆရာမ သတိရပြီ၊ မင်းကို ‘ပဲပဲ’လို့ ခေါ်ကြတယ်မဟုတ်လား”

“ဟယ်.....ဆရာမ မမေ့ဘူးနော်၊ ရှက်လိုက်တာ”

ခင်အေးဝင်းသည် မပွင့်တပွင့်လေး ရယ်ရှာသည်။ ဟိုတုန်းက ပိန်ကပ်ကပ် တပည့်မလေးမှာ ခုတော့ဖြင့် အသားအရေမှာ စိုပြည်ဝင်းပပြီး ရွှေနှင့်ငွေနှင့် လှပနေသည်ကို ကြည့်၍ ပီတိဖြစ်ရလေသည်။

“ဒါနဲ့....ခင်အေးဝင်းရော ဘယ်ဌာနမှာ အလုပ်ဝင်နေပြီလဲကွယ်”

“ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ Secretary ပါ ဆရာမ၊ မကြာခင်မှာ နိုင်ငံခြား

ထွက်ဖို့ ဝီဇာစောင့်နေတာပါ။ ဟိုမှာ အလုပ်သွားလုပ်မလို့လေ”

ပင့်သက်မောကို ချလိုက်မိပြီး သူ့စကားကို နားထောင်နေမိ၏။

“အခုတောင် မအားပေမယ့်လည်း ကိုယ့်ရဲ့ဆရာ၊ ဆရာမတွေကို ပူဇော်ကန်တော့ချင်လို့ မဖြစ်မနေ ရောက်အောင်လာခဲ့တာပါ။ နောင်ဆို ကျွန်မက မြန်မာပြည်မှာ ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူးလေ”

ဝမ်းနည်းမိပေမယ့် သူ့ကိုကျေးဇူးတင်မိပါ၏။ တပည့်တိုင်းတွင် ထိုအတွေးမျိုးရှိတတ်ကြလျှင် မည်မျှကောင်းလိုက်ပါမည်နည်း။ တစ်ချိန်ကလို တပည့်များစွာနှင့် သိုက်သိုက်ဝန်းဝန်း ရှိနေချင်သည့်ဆန္ဒမျိုး ဖြစ်ပေါ်မိ၏။

“ဆရာမလည်း ခုမှပဲ ကိုယ့်ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ၊ တပည့်ဟောင်းတွေနဲ့ ပြန်ဆုံတွေ့ရတာ၊ ဒီလိုပြန်တွေ့ဖို့ အခွင့်အရေးက မလွယ်ဘူးကွယ်”

သည်နေ့လေးတွင် လူပဲဖော် ကိုင်ဖက်အချို့ကို ပြန်တွေ့နေရသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဝမ်းသာအယ်လီ နှုတ်ဆက်ကြပေမယ့် အားရုံးသည် ရောဂိုင်းသို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်နေပြီဖြစ်သည့်အတွက် နုပျိုစဉ်က အလှတရားများ မရှိကြတော့ပေ။

မိမိ၏ နက်မှောင်သော ဆံကေသာတွင် ဖြူလှသော ဆံပင်များ မည်သည့်အချိန် ကတည်းက ဝင်ရောက်လာကြမှန်းပင် မသိလိုက်ရပေ။ နုပျိုခြင်းမှ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်း တည်းဟူသော သင်္ဘောတရားကို လူတိုင်း ရင်ဆိုင်နေရလေပြီ။ သည်ဘဝမှာတော့ မည်သို့မျှ ပြန်မရနိုင်ပြီဖြစ်သော အလှအပများကို တမ်းတမိရုံ မှတစ်ပါး မည်သည့်အရာနှင့်မျှ အစားထိုး၍ရမည်မဟုတ်တော့ချေ။

“ကျော်ကျော်လွင်...ဒီမှာ တို့ရဲ့ဆရာမကို လာနှုတ်ဆက်ပါဦး၊ နင်က အင်ဂျင်နီယာကြီးဖြစ်သွားတော့ ဘဝင်မြင့်သွားပြီလား”

ပြတင်းပေါက်ဝတွင် ရပ်နေသော အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဖြူဖြူသွယ်သွယ်နှင့် သပ်ရပ်စွာ ဝတ်စားဆင်ယင်ထားသည့် အမျိုးသားတစ်ဦးသည် မိမိတို့အနီးသို့ရောက်လာ၏။

“လာမလို့ပါ ဝဲပဲရာ၊ နင်မလာသေးလို့ စောင့်နေတာပါ”

“အမယ်.....အပိုတွေ ပြောမနေပါနဲ့နော်၊ ဆရာမ.....သူ့ကို ရော မှတ်မိလားဟင်”

ဝေဝေဝေ ဖြစ်ရပြန်သည်။ သူ့ကိုပေးထားသည့် အပျော်အပြက် အမည်လေးတော့ရှိခဲ့မည်ပင်။ ချက်ချင်း စဉ်းစားမပြန်ပေ။

“ကျော်ကျော်လွင်ထက် ‘စာကြမ်းပိုး’ဆိုရင် ဆရာမ ပိုမှတ်မိမှာပါ”

“ဟယ်...မင်းက စာကြမ်းပိုးဟုတ်လား၊ ငယ်ငယ်ကပုံနဲ့ တခြားစီပါလား၊ အခုခွံညားပြီး ချောနေတော့ ရုတ်တရက် ဘယ်မှတ်မိပါ့မလဲကွယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းနဲ့တွဲနေတဲ့ မှန် ကြောင်ရော”

“သူက ဆရာဝန်ဖြစ်သွားပြီ ဆရာမ၊ အခု အမေရိကားမှာပါ၊ မိသားတစ်စုလုံး ပြောင်းသွားတာပါ”

“ဪ...ဪ မှန်ကြောင်လေးတောင် ဆရာဝန်ဖြစ်ခဲ့ပြီကိုး”

ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ဖြစ်ရပြန်သည်။ စာတော်သော မှန်ကြောင်၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်လေးသည် မိမိ၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် ပုံရိပ်ထင်လာလေပြီ။ ဆရာတိုင်းသည် မိမိ၏တပည့်များအား အကောင်းဆုံး၊ အမြင့်မားဆုံး ဘဝမျိုးကိုသာ မြင်လိုတတ်ကြသည်။ မိမိ၏တပည့်များတွင် ဆရာဝန်၊ အင်ဂျင်နီယာများ မွေးထုတ်ပေးနိုင်ခဲ့ပြီ ဆိုပြန်တော့ ဆရာမများ အလယ်တွင် ဂုဏ်တက် ခဲ့ရ၏။ ဤသည်မှာ မိမိ၏စေတနာ မေတ္တာ၏အကျိုးကို ပြန်လည်ခံစားခဲ့ရခြင်းဟုဆိုကာ မှားမည်မထင်ပါ။

“ဆရာမ...ကျွန်တော့်ကိုရော သိသေးရဲ့လား”

ပီတိဖြစ်၍မှ မဆုံးသေးခင် ကျောင်းသားဟောင်းတစ်ဦး

ရောက် လာပြန်၏။ သူသည် ရှိသမျှသွားများ ပေါ်အောင်ရယ် ပြီးနောက်.....

“ကောင်းမြတ်ပါ ဆရာမ၊ ကျောင်းခဏခဏပြေးလို့ ရုံးခန်းထဲ ရောက်ခဲ့သူလေ”

“သိပ်မှတ်မိတာပေါ့၊ ဆရာမရဲ့ မျက်ရည်တွေကျပြမှ နောင်တရပြီး ကျောင်းတက်မှန်လာခဲ့တာမဟုတ်လား ကိုကျောင်းပြေးရယ်”

ဝါးခနဲ ရယ်ကြတော့သည်။ တပည့်တစ်ဦးချင်းစီတွင်ရှိသော ထင်ရှားသည့် အဖြစ်ကလေးများမှာ မိမိအဖို့ အမှတ်တရ ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည့် အကြောင်းရင်းလေးများပဲ ဖြစ်ကြ၏။ စာတတ်သောတပည့်၊ အလွန်ဆိုးသောတပည့်၊ ထူးခြားသည့် ဖြစ်စဉ်လေးများ ရှိထားကြသည့် တပည့်များမှာ ဆရာများ၏ဘဝတွင် မမေ့နိုင်သော မှတ်တမ်းကလေးများ အဖြစ် ဦးနှောက်မှတ်စုထဲတွင် ရာသက်ပန် ရှိနေတတ်ကြပြန်သည်။

“မင်းက ဝလိုက်တာမှ ပုံပျက်ပန်းပျက်ကြီးပါလား၊ ဘွဲ့ရောရခဲ့ပြီး ပြီလား”

ကောင်းမြတ်ကို တော့ကျောင်းခဏခဏပြေးတတ် လွန်း၍ တမင်ပင် မေးလိုက်မိ၏။

“ဘွဲ့လား၊ ရပြီးပြီ ဆရာမ၊ ကို ရင်ဝတ်တုန်းကတစ်ခါ၊ ဒုလ္လဘရဟန်းဝတ်တုန်းကတစ်ခါ၊ နှစ်ခါ

**ဝါးခနဲ ရယ်ကြတော့သည်။
တပည့်တစ်ဦးချင်းစီတွင်ရှိသော
ထင်ရှားသည့် အဖြစ်ကလေးများမှာ
မိမိအဖို့ အမှတ်တရ
ဖြစ်ကျန်ခဲ့သည့်
အကြောင်းရင်းလေးများပဲ
ဖြစ်ကြ၏။
စာတတ်သောတပည့်၊
အလွန်ဆိုးသောတပည့်၊
ထူးခြားသည့်ဖြစ်စဉ်လေးများ
ရှိထားကြသည့်
တပည့်များမှာ.....**

တောင် ဘွဲ့ရခဲ့တာပါဗျာ”

ကြံကြံဖန်ဖန်ပြောတတ်သည့် ကောင်းမြတ်မှာ ခုချိန်ထိ ရယ်စရာ ဖန်တီးတတ်သူပင်။

“ကျွန်တော်က ဆယ်တန်းတောင် မအောင်ခဲ့ပါဘူး ဆရာမရာ၊ ဒီတော့ ဘွဲ့နဲ့ဝေးပြီပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ စီးပွားရေးလောကထဲကို ခြေစုံပစ်ဝင်လိုက်ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်ကြီးဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေပါတယ်”

သက်ပြင်းငွေငွေလေးကို ချလိုက်နိုင်ပြီး သူ့ကိုအားပေးမိသည်။

“အေးကွယ်.....ကြိုးစားစမ်းပါ၊ ပညာရေးမှာ Graduate မဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် စီးပွားရေးကို ကြိုးစားခဲ့ကြလို့ ဒီနေ့ အောင်မြင်နေတဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းရှင်တွေကို တွေ့မြင်နေရမှာပေါ့ကွယ်၊ ဘဝကို ဘယ်တော့မှ အရှုံးမပေးနဲ့၊ စိတ်ဓာတ်မကျနဲ့၊ ဘဝ ရဲ့ အောင်မြင်မှုဟာ ဇွဲပဲကွဲ့”

တပည့်ဟောင်းသုံးယောက်အား ကြိုကြိုက်တုန်း ဆုံးမစကားလေး ခြွေမိပြန်သည်။ ထို့နောက် ကောင်းမြတ်နည်းတူ အဆိုးဆုံးတပည့်တစ်ယောက်ကိုပါ တစ်ဆက်တည်း သတိရသွားပြီး မေးလိုက်မိ၏။

“ဇော်မင်းရော ဘယ်ရောက်နေပြီလဲကွယ်၊ မင်းတို့တွေနဲ့ရော ဆုံ ကြသေးရဲ့လား”

ဇော်မင်းဆို၍ သူတို့၏အတွေးများမှာ ယောက်ယက်ခတ်သွားကြလေပြီ။ ဒေါ်ကူခြေသည် မေ့မရသော နာမည်လေးကို ပြောချလိုက်ရ၏။

“ဆိုးပေလေကွယ်”

“မှတ်မိပြီ ဆရာမ၊ ဒီကောင်က စာညွှတ်အပြင် ရန်ဖြစ်တတ်လို့ ဆရာတိုင်းကို ဒုက္ခပေးခဲ့သူမဟုတ်လား”

ကောင်းမြတ်မှ ဦးစွာပြောလာသည်။ ကျော်ကျော်လွင်မှာလည်း

သူထင်သမျှကို အားမနာတမ်း ပြော လာပြန်သည်။

“ဆရာမ တွေ့ချင်နေတဲ့ ဆိုးပေက ဒီကိုလာမှာမဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကောင်က စာသင်ချင်စိတ်မှ မရှိတာ၊ ဆရာသမားတွေကို သတိတောင်ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။”

ဆိုးပေအတွက်ရင်ထဲမကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ခင်အေးဝင်းလည်း သူ့သိ သမျှကို ပြောပြရှာသည်။

ထိုနေ့က တပည့်ဟောင်းများ၏ ဆရာကန်တော့ပွဲ အခမ်းအနားကလေးကို ကြည့်ရှုစရာ၊ ဂျမ်းစရာ ပီပီများစွာဖြင့် ပြန်ကန်ခဲ့ရလေပြီ။ အထူးသဖြင့် အငြိမ်းစားဆရာများ၏ ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းခြင်းခံစားမှုအရစရာ ဖြစ်တည်ကိန်းအောင်းနေကြရာ တပည့်ဟောင်းများ၏ အပြုံးသည့် ဆရာ၏ ရင်ထဲတွင်.....

“ဇော်မင်းက ဆယ်တန်း အရောက်မှာ ကျောင်းထွက်ပြီး မိန်းမယူသွားတယ် ဆရာမရဲ့၊ ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ဒုက္ခရောက်မှာ အမှန်ပါပဲလေ”

ဒေါ်ကူကြွေမှာ ဆိုးပေအတွက် စိတ်မကောင်းနိုင်တော့ပေ။ မိမိ၏ တပည့် ဖြစ်ခဲ့ သည့် အတွက် သံယောဇဉ် ကြီးမိပြန်သည်။ စာမလိုက်နိုင်သည့်အတွက်ကြောင့်လည်း မိမိမှာ အချိန်ပိုသဘောမျိုး သင်ကြားပေးခဲ့ရာ ဆရာအချို့ကပင် စာနာမှုဖြင့် တားဆီးရှာကြ၏။

“ဆရာဆိုတာ ပညာပေးတဲ့ နေရာမှာတော့ အတူတူပေးတာ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပညာခံယူတဲ့ တပည့်ရဲ့ ဉာဏ်အပေါ်မှာသာ အဓိကပါ ဆရာမရာ၊ လူတွေမှာ စရိုက်စုံ၊ အလွှာစုံရှိကြသလို ဆရာမတပည့်တွေမှာလည်း ဆရာဝန်၊ စစ်ဗိုလ်၊ အင်ဂျင်နီယာနဲ့ ဈေးသည်အပြင် ဆိုက်ကားသမားတို့လည်း ပါဦးမှာပေါ့ဗျာ”

သို့သော်လည်း ဆိုးပေ၏စရိုက်လေးကို တဖြည်းဖြည်း ပြုပြင်ယူပြီး အဆိုးထဲမှ အကောင်းကို ရှာခဲ့နိုင်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဆိုးပေကို နမူနာယူ၍ တပည့်တိုင်းအား ရည်ရွယ်ချက်ထား၍ ကြိုးစားရန် အမြဲတမ်း ဆုံးမပေးနေသည့် ဥယျာဉ်မှူး

တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ရည်ရွယ်ချက်မရှိသောသူသည် မတိုးတက်နိုင်”

“ရည်မှန်းချက် မရှိသောသူသည် မှန်ကန်သောလမ်းကို မလျှောက်နိုင်”

“မျှော်လင့်ချက် မရှိသောသူသည် ကြိုးစားမှုနည်း၍ မအောင်မြင်နိုင်ပါ”

ဟူသည့်အတွေးအခေါ်နှင့် အသိတရားကိုပါ တပည့်များစွာ၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ အလိုလို ထည့်ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့က တပည့်ဟောင်းများ၏ ဆရာကန်တော့ပွဲ အခမ်းအနားကလေးကို ကြည့်ရှုစရာ၊ လွမ်းစရာ ပီပီများစွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့ရလေပြီ။ အထူးသဖြင့် အငြိမ်းစား ဆရာများ၏ ရင်ထဲတွင် ဝမ်းနည်းခြင်းခံစားမှုအစုစုက ဖြစ်တည်ကိန်းအောင်းနေကြရာ တပည့်ဟောင်းများ၏အပြုံးသည် ဆရာ၏ရင်ထဲတွင် အေးချမ်းမှုပေးစွမ်းနိုင်သည့် အားဆေးတစ်ခွက်ပင် မဟုတ်ပါလား။

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးနောက် နေ့လယ်ခင်း စာဖတ်ချိန်မှပင် တစ်စုံတစ်ယောက်အား ဒေါ်ကူကြွေသတိရသွားပြန်၏။ မနက်က တပည့်

www.burmeseclassic.com

ဟောင်းများနှင့်တွေ့ချိန်တွင် မမေး
ခဲ့မိပေ။ နာမည်အား အချိန်ကြာ
ကြာ စဉ်းစားနေရသေး၏။

“ဪ...ငါလည်း မေ့တတ်
လိုက်တာနော်၊ သူ့နာမည်လေးက
မင်းသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်
လေးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်ပဲ၊ ဘယ်သူပါ
လိမ့်”

နောက်ဆုံးတော့ စဉ်းစားမရ
၍ ခင်အေးဝင်းကို ပုန်းဆက်မေးရ
တော့သည်။

“ဆရာမပြောတာ မေသန်းစု
လေ ဆရာမရဲ့”

“ဟယ်..ဟုတ်ပါရဲ့၊ မင်းသမီး
နာမည်လေးကို မေ့နေလိုက်တာ
ကွယ်၊ ဆရာမ အကြိုက်ဆုံး မင်း
သမီးလေးပဲ၊ ဒါနဲ့ မေသန်းစုက
ဘယ်နေရာရောက်နေသလဲ ခင်
အေးဝင်း”

“ဆရာမက မေသန်းစု
အကြောင်း မသိသေးဘဲကိုး၊ သူက
ဆရာမ သိတဲ့အတိုင်း စာကိုမကြိုး
စားဘဲ အလှမက်နေတာလေ၊ ဒီ
တော့ ပညာမစုံခင်မှာ အိမ်ထောင်
ကျသွားတော့တာပေါ့၊ ဆယ်တန်း
ကျပြီး မကြာခင်မှာပဲ လင်နောက်
လိုက်သွားပါတယ်”

“ဪ...မိုက်လိုက်တာကွယ်၊
ဒါနဲ့ အဆင်ရောပြေရဲ့လား”

ခင်အေးဝင်းထံမှ သက်ပြင်းချ
သံလေးပင် ကြားမိ၏။ မေသန်းစု

၏ ချစ်စရာကောင်း
သော မျက်နှာလေးကို
ပြန်မြင်ယောင်မိသည်။
အလှပေါ် အယဉ်ဆင့်ဆို
သလို မေသန်းစုသည်
ဆရာမများ၏ ချစ်ခင်
သဘောကျခြင်းကို ခံရ
သူဖြစ်ခဲ့၏။ ကျောင်း
အခမ်းအနားပွဲနှင့် ကြို
ဆိုပွဲများတွင် မေသန်းစု
အား ရှေ့ဆုံးမှ ပါဝင်
ခိုင်းကြသည်။ အချိန်
မတိုင်ဘဲ အိမ်ထောင်
ကျခဲ့ သည့် အတွက်
အဆင်ပြေမည် မဟုတ်
မှန်း ကြိုသိနေ၏။

“ကျွန်မ ကြားရတာတော့
မေသန်းစုကို သူ့အိမ်က အမွေပြတ်
စွန့်လွှတ်လိုက်တယ် ဆရာမ၊
နောက်ပြန်မဆိုမိတော့ပါဘူး၊ သူ့
သတင်းလည်း မကြားရတော့ဘူး၊
ဆရာမ သိချင်ရင် ကျွန်မ သူ့အိမ်
ကို စုံစမ်းပေးပါ့မယ်ရှင်”

“အေးပါကွယ်၊ ဆရာမတို့က
ပန်းပျိုးလက်တွေဆိုတော့ ကိုယ်
စိုက်ပျိုး ယုယတဲ့ အပင်လေးတွေ
ကို အသီးအပွင့်လေး တွေနဲ့ ဝေဝေ
ဆာဆာဖြစ်နေတာပဲ မြင်ချင်တဲ့သူ
တွေပါကွယ်၊ ကျေးဇူးတင်တယ်
နော် ခင်အေးဝင်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ”

ပုန်းချလိုက်ပြီးနောက် မေ
သန်းစုအကြောင်းကို စဉ်းစားကြည့်
နေ၏။ အပူအပင်ကင်းပြီး ပြည့်စုံ
သောဘဝလေးအား စွန့်လွှတ်၍
အချစ်နောက်သို့ လိုက်ပါမိသူ မေ
သန်းစုကို နှမြောနေမိ၏။ သူ့အလှ၊
သူ့ရုပ်ရည်လေးနှင့် အိမ်ထောင်
ဖက်ကောင်းတစ်ယောက်အား ရွေး
ချယ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။ ဘာကြောင့်
များ အချစ်ကိုကိုးကွယ်ရသလဲဟု
မေးလိုက်ချင်၏။

ဒေါ်ကုဇွေမှာ အပျိုကြီးဘဝ
သို့ ရောက်ခဲ့ရပေမယ့် အိမ်ထောင်
ရေးအကြောင်းကို ပတ်ဝန်းကျင်မှ
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် အိမ်ထောင်သည်
များကိုကြည့်ခြင်းဖြင့် သိနေ၏။ သူ

တို့၏ ညည်းညူစကားများကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုရမည်ကို ကြောက်မိ၏။ သည်တော့လည်း ဒေါ်ကုဏ္ဍိ အဖို့ ချစ်သူထားချင်စိတ် မရှိခဲ့ပေ။

“ပဲကတ္တီပါပြုတ်...ပဲထောပတ် ပြုတ်.....ပူပူလေးနော်၊ စားကြဦး မလား၊ ပဲကတ္တီပါပြုတ်.....”

ဈေးသည်လေး၏အော်သံက ဆွဲဆောင်မှုများဖြင့် စားချင်စိတ်ကို နှိုးဆွလာ၏။ နေ့လယ်ခင်းတွင် ပဲထမင်း ဆီရွဲရွဲနှင့် စားရသည်ကို ဒေါ်ကုဏ္ဍိက နှစ်သက်တတ်၏။

“လာပါဦးကွယ်..... ပဲကတ္တီပါ ပြုတ်သည် လေးရေ”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင့်၊ လာပါပြီ ဒေါ်လေးရယ်”

ဈေးသည်မိန်းကလေးက အားရဝမ်းသာဖြင့် အိမ်ထဲဝင်လာပြီး သူ့ပဲထောင်းလေးအား ကြမ်းပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။

“ဒေါ်လေး... ဘယ်လောက်သားလဲ ဟင်”

“တစ်ဆယ်သားပေးပါကွယ်”

“ဟင်.....ဆရာမ၊ သမီးကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊ သမီး

မေသန်းစုလေ”

“ဟယ်...မေသန်းစုနော်၊ ဝမ်းသာလိုက်တာကွယ်၊ အခုလေးတင် သတိရပြီး မင်းအကြောင်းကိုတွေး နေခဲ့သေးတယ်၊ အဆင်ရော ပြေကြရဲ့လား”

မေသန်းစုသည် မျက်လွှာလေးချပြီးနောက် ခေါင်းလေးအား ညှိတ်ပြလိုက်၏။ ဆရာတပည့်နှစ်ယောက်၏ တွေ့ဆုံမှုက ခံစား

ချက်ကိုယ်စီနှင့် ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်သွားကြသည်။ မေသန်းစုသည် ပဲကတ္တီပါ ပြုတ်များအား ပန်းကန်ပြားထဲသို့ မချိန်တွယ်တော့ဘဲ ထည့်နေပြန်ရာ ဒေါ်ကုဏ္ဍိက တားယူရ၏။

“တော်ပါတော့ မေသန်းစုရယ်၊ ဆရာမတစ်ယောက်တည်း စားတာပါ၊ ဘယ်ကုန်နိုင်ပါ့မလဲကွယ်၊ ပြန်လျော့လိုက်ဦးနော်”

“စားပါ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မ ဘက်က ဆရာမရဲ့ ကျေးဇူးတရားက ပြန်ဆပ်လို့ မကုန်နိုင်တော့ပါဘူး၊ ဟိုတုန်းကဆိုရင် ဘရာမက ကျွန်မကို ပညာတတ်ဘွဲ့ရတစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တာ မဟုတ်လား၊ ဒီရုပ် ချည်နဲ့ ယောက်ျားရရင် ကံကောင်းမှာတဲ့၊ ဘွဲ့ရအောင် ကြိုးစားလို့ တိုက်တွန်းခဲ့တာပါ၊ ကျွန်မက ဆရာမ ဖြစ်စေချင်တဲ့ ဘွဲ့ရတစ်ယောက် ဖြစ်မလာဘဲ ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ယောက်ျားရခဲ့တယ်၊ ရတဲ့ယောက်ျားက ကိုယ့်ထက်နိမ့်ကျတဲ့သူ၊ ဒီတော့ ကျွန်မမိဘတွေရဲ့ အမွေပြတ်စွန့်ပစ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရပြန်တယ်”

www.burmeseclassic.com

ထိုအကြောင်းများကို ဒေါ် ကူဇွေ သိထားပြီးဖြစ်သော်လည်း နားထောင်နေမိ၏။

“အခုတော့ အားကိုးစရာဆို လို့ ယောက်ျားပဲရှိတော့တာမဟုတ် လား ဆရာမရယ်၊ သူ့ကိုနားလည် အောင်ပြောပြပြီး အလုပ်လုပ်ခိုင်းရ တယ်၊ ကျွန်မကိုယ်တိုင်လည်း ဘဝ အမျိုးမျိုးကို ကျင်လည်ခဲ့ရပြီးပါပြီ ဆရာမ၊ လမ်းဘေးစာအုပ်ဆိုင်လေး မှာ လင်မယားနှစ်ယောက် စာအုပ် ဟောင်းလေးတွေ ယူရောင်းကြ တယ်၊ စာအုပ်အဖုံးတွေ ချုပ်ရ တယ်၊ သူကလည်း ထီးပြင်၊ ဖိနပ် ချုပ်သူဘဝနဲ့ သားသမီးနှစ်ယောက် ကို ရှာဖွေကျွေးမွေးရှာပါတယ်”

“ဪ...ဪ မဆိုးပါဘူး ကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ၊ ကျွန်မဟာ ပြည့်စုံချမ်းသာတဲ့အိမ် ထောင်ဖက်ကို မရပေမယ့်လည်း သူဟာ ကျွန်မကို စိတ်ချမ်းသာမှု ပေးတဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ကောင်း တစ်ယောက်ပါရှင်၊ ကျွန်မအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ ယောက်ျား ကောင်းပါ ဆရာမရယ်”

“ဒါနဲ့ ပဲကတ္တီပါပြုတ် ရောင်း တာကရောကွယ်”

“ကလေးတွေကို စိတ်မချလို့ အိမ်မှာနေခိုင်းလို့ပါ၊ ဒါပေမဲ့ကလေး ငွေ ကုန်ကမ်းကုန် နှုတ်ကမ်းကမ်း

မှာ ကျွန်မက ဈေးထွက်တယ်၊ ပဲ ကတ္တီပါပြုတ် ကုန်တာနဲ့ ကလေး တွေကျောင်းဆင်းချိန် တစ်ခါတည်း ကြိုလာပြီး အိမ်ပြန်ရတာပါ ဆရာမ ရယ်”

“ပင်ပန်းမှာပဲကွယ်”

တပည့်မလေးအား ဒေါ်ကူဇွေ က သနားသွားမိ၏။ ပင်ပန်းဆင်းရဲ ခံဘဝနှင့် အိမ်ထောင်တစ်ခုအား အောင်မြင်စွာ တည်ဆောက်နိုင်သူ ပါ။ မေသန်းစုအပေါ် နားလည်စာ နာခြင်းများနှင့်အတူ စိတ်ချမ်းသာ စေရန်နှင့် ဘဝပြည့်စုံစေရန် ဆု တောင်းပေးမိ၏။

“ကိုယ့်သားသမီးလေးတွေကို တော့ ကျွန်မဘဝလို မဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါမယ် ဆရာမ၊ ကျွန်မက ဆရာမ ဖြစ်စေချင်တဲ့ဘဝကို မရောက်ခဲ့ရပေမယ့် သမီးလေးကို တော့ ဖြစ်အောင် ထိန်းကျောင်းပေး ပါမယ်လို့ ဆရာမကို ကတိပေးပါ တယ်ရှင်၊ ကျွန်မကို ခွင့်ပြုပါ ဦးနော်၊ အချိန်လေးရှိတုန်း ဆက် ရောင်းရဦးမှာမို့ပါရှင်”

“အေး.....အေး”

ဒေါ်ကူဇွေသည် ငွေစက္ကူ လေးအား မေသန်းစု၏ ဈေး တောင်းလေးရှိ ဗန်းပေါ်သို့ တင် ပေးလိုက်၏။

“မပေးပါနဲ့ ဆရာမရယ်၊

ကျွန်မကိုယ်တိုင် ပြုတ်ရောင်းမှာပဲ”

ကိုယ့်သားသမီးလေးတွေကို တော့ ကျွန်မဘဝလိုမဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါမယ် ဆရာမ၊ ကျွန်မက ဆရာမဖြစ်ချင်တဲ့ဘဝကို မရောက်ခဲ့ရပေမယ့် သမီးလေးကို တော့ဖြစ်အောင် ထိန်းကျောင်းပေးပါမယ်လို့ ဆရာမကို.....

လေးကို ကျွေးရတာပဲ ကျေနပ်နေ ပါပြီ။ ဆရာမအတွက် ဒါထက် ကောင်းတဲ့ အစားအစာမျိုးကိုကျွေး ချင်တာပါရဲ့။ သွားပြီ နော် ဆရာမ”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

ပဲတောင်းလေးအား ခေါင်း ပေါ်တင်ပြီး လမ်းမပေါ်ရောက်သွား သော မေသန်းစု၏ ဈေးရောင်း သံလေးက ဒေါ်ကူမြေ၏နလုံး သားထဲတွင် စူးနစ်ကျန်ရစ်ခဲ့ သည်။ ဘဝဟူသည် မျှော်လင့် သည့်အတိုင်းဖြစ် မလာတတ် ကြောင်း သဘောပေါက်သွားမိ၏။ ကံတရားကပေးလာသည့် အိမ် ထောင်ရေးအား ခိုင်မြဲအောင် မြင်စွာ တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့သည့် အတွက် မေသန်းစုကို ကျေးဇူးတင် မိသည်။ ဝမ်းသာ၍ကျလာသော မျက်ရည်များဖြင့် ကျေနပ်စွာ ကြည့် နေမိ၏။

ပထမအကြိမ်မြောက် အာ စရိယပူဇော်ပွဲ ကျင်းပပြီး တစ်လ ခန့် အကြာတွင် ဒေါ်ကူမြေသည် မိမိ၏ပင်စင်လေးထုတ်ပြီး ဘဏ် မှပြန်အလာ မှတ်တိုင်၌ ကားစီးရန် ရပ်စောင့်နေမိ၏။ သုံးမှတ်တိုင် လောက်သာစီးရမည့် ခရီးအား ခြေကျင်လည်း မလျှောက်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် အများနည်းတူ ဘတ်စ်ကားကိုသာ ဇွဲကြီးကြီးနှင့် ရပ်စောင့်နေမိလေ သည်။

မကြာမီ ဘတ်စ်ကားတစ်စီး ရပ်လာ၏။ ခရီးသည် တစ်ဦးစ နှစ် ဦးစသာ တင်နိုင်ပြီး ပြန်ထွက်သွား သည်။ သည်တော့ နောက်တစ်စီး အလာကို ဆက်စောင့်ရုံသာရှိတော့ လေပြီ။ နေကျကျပူနေသော ကောင်းကင်ကြီးအား မော့ကြည့် မိ၏။ နေပူပူတွင် ထီးကမပါ။ မူးနောက်နောက် ဖြစ်လာပြန်သည်။

“ကားစောင့်မနေတော့ပါဘူး လေ၊ လမ်းလျှောက်သွားတာပဲ ကောင်းပါတယ်”

ဆရာမဘဝက ကိုယ်နှင့် မကွာကိုင်လာသော တပည့် မကလေးတစ်ဦး ကန်တော့ထား သည့် လက်ကိုင် သားရေအိတ် လေးမှာ နှစ်များကြာ လာပြီဖြစ် သဖြင့် ပျော့အိန္ဒိမ်းဖပ်နေပေပြီ။ ထိုအိတ်လေးအား လက်တွင် ချိတ်၍ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် လျှောက် လာမိ၏။ အတော်ဝေးဝေးရောက် လာ သည့်နောက် မျက်နှာချင်း ဆိုင်မှ နင်းလာသော ဆိုက်ကား တစ်စီးသည် မိမိအနီးသို့ ထိုး ရပ်လာ၍ မနည်းရှောင်လိုက်ရ သည်။

“ဆရာမကြီး...အိမ်ပြန်မလို့ မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် အိမ်အထိ လိုက်ပို့ပေးပါရစေခင်ဗျာ”

ဆိုက်ကားပေါ်မှ အလျင် အမြန်ဆင်းပြီး မိမိအား ဆရာမ ကြီးဟု ပြောဆိုနှုတ်ဆက်လာသည့် ဆိုက်ကားနင်းသူ၏ မျက်နှာလေး အား မော့ကြည့်မိရာ ဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထား၍ သူ့

ဆိုက်ကားပေါ်မှအလျင်အမြန်ဆင်းပြီးမိမိအားဆရာမကြီးဟု ပြောဆိုနှုတ်ဆက်လာသည့်ဆိုက်ကားနင်းသူ၏မျက်နှာလေးအားမော့ကြည့်မိရာဦးထုပ်ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထား၍.....

မျက်နှာသည် မသိကွဲချေ။ မိမိအား “ဆရာမ” ဟုသာ ခေါ်ကြသည့် တပည့်ဟောင်းများတွင် ယခုလို “ဆရာမကြီး” ဟု ခေါ်လာသူသည် ဆရာချင်းများ မှားယွင်းနေသလား ဟု တွေးမိပြန်၏။

“ကျွန်တော့်ကို ဆရာမကြီး မမှတ်မိဘူးနဲ့တူပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဆိုးပေလေ ဆရာမကြီး”

“ဟင်.....ဆိုးပေ”

ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်လေး များပင် ဆို့လာရသည်။ ဤသို့ရုတ် တရက်ကြီး တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မထင်မှတ်မိပေ။ အံ့ဩနေမိပြန်၏။

“အင်း.....မင်းကို ဆရာမ အမြဲသတိရနေပါတယ်ကွယ်”

သူ့ထံမှ ကျေနပ်သော အပြုံး တစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရ၏။ ထို့နောက် ဦးထုပ်လေးကိုချွတ်ကာ ဆိုက်ကား ပေါ်သို့တက်ရန် ဆိုဖာနောက်မှီလေး အား ထောင်ပြီး ဖင်ထိုင်ခုံ ဆိုဖာ လေးပေါ်မှ ဖုန်များအား ဦးထုပ်လေး ဖြင့် ရိုက်ခါနေရှာသည်။

သူ့မျက်နှာသည် နေလောင် ဒဏ်ကြောင့် အသားအရေမှာ မွဲ ခြောက်ခြောက်ဖြစ်နေပြီး ပို၍ ရင့် ရော်နေသည်ဟု ထင်မိ၏။ စကား ပြောလိုက်တိုင်း ကွမ်းချွေးများကပ် နေသော သွားညစ်ညစ်လေးနှင့် အတူ အင်္ကျီနွမ်းရိရိလေးတွင် ချေး များက အထပ်ထပ်နှင့် ဘဝကို

ခက် ခဲပင်ပန်းစွာ ရုန်းကန်ခဲ့ရပုံမျိုး ပင်။

“...သို့တပည့်လေး၏ နွမ်းပါးပုံ ကြောင့် ဒေါ်ကူခြေမှာ မည်သည့် စကားမျှ မဆိုနိုင်လောက်အောင် ဆိုက်ကားပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာလေပြီ။

ဆိုးပေသည် ဆိုက်ကားကို ဂရု တစိုက်နင်းလာပြီး ကားရှင်း သည့် နေရာလေးသို့ ရောက်မှ သူ့ထံမှ စကားသံလေးကို ကြား ရ၏။

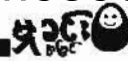
“ဆရာမကြီးဟာ ကျွန်တော့် ဘဝရဲ့ မေ့မရနိုင်ဆုံး ကျေးဇူးရှင် တစ်ဦးပါ။ ကျွန်တော့်ကို ငယ်စဉ်က ဆုံးမခဲ့တဲ့ စကားတွေဟာ ကြီး လာတဲ့အခါမှာ မှန်ကန်ပါလားဆိုတဲ့ နောင်တအသိကို ရလာမိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ဟာ ဆရာမကြီး

မျှော်လင့်တဲ့ ဘဝတစ်ခုကို ရောက် မလာနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် ဝမ်းနည်း မဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်လေ”

မိမိ၏နှုတ်ဖျားမှ အမှတ်တမဲ့ ဆုံးမစကားတစ်ခွန်းသည် ဆိုးပေ၏ နှလုံးသားထဲတွင် အမှတ်တရ အမာရွတ်တစ်ခုအဖြစ် စွဲထင်ကျန် စေခဲ့ကြောင်း ဒေါ်ကူခြေ တကယ် မသိခဲ့ပါလား။

“ကျွန်တော့်သားသမီးလေး တွေကိုလည်း ကျွန်တော့်လိုဘဝမျိုး မဖြစ်အောင် ပညာရေးကို အလေး ထားကြိုးစားဖို့ ဆုံးမနေမိပါတယ်၊ သူတို့ဘဝလေးတွေလှပလာအောင် အရာရာကို ကျွန်တော် ကြိုးစားရှာ ပွေနေဦးမှာပါပဲ”

သူ့ထံမှ သက်ပြင်းချသံကိုပင် ကြားနေရသည်။ သူ၏အဆင်မပြေ သော ဘဝလေးကြောင့် ဆရာမကန်

တော့ပွဲတွင် စိတ်သာရောက်ပြီး လူကရောက်မလာနိုင် ဖြစ်နေမည်ကို နားလည်မှုဖြင့် ခွင့်လွှတ်စာနာစွာ တွေးမိပြန်၏။

“ကျောင်းသားဟောင်းတွေရဲ့

အာစရိယ ဆရာကန်တော့ပွဲ နေ့ကလေးကို ကျွန်တော် အရောက်လာပါသေးတယ် ဆရာမကြီး”

သူ့ထံ အံ့ဩစွာ မော့ကြည့်မိသည်။ လာလျှင်တော့ သူ့ကိုတွေ့ကြပါလိမ့်မည်။ မိမိကို မုသားပြောနေခြင်းများလား။

“ဒါပေမဲ့ လမ်းမှာ ကားတိုက် ပြေးသွားလို့ ဒဏ်ရာရသွားတဲ့

လူနာ တစ်ယောက်ကို ဆေးရုံလိုက် ပို့နေရလို့ပါ။ ပြီးတော့ သူ့အတွက် လည်း သွေးပါတစ်ခါတည်းလျှော့လို့ လူ့အသက်တစ်ချောင်းကို ကယ်တင်ခွင့် ရလိုက်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

သူ့ထံမှ မြင့်မြတ်သော စိတ်ဓာတ်လေးကို တွေ့မြင်ခဲ့ရ၏။ ဆိုးပေသည် ဘဝတွင် နိန့်ကျခဲ့သော်လည်း

မြင့်မြတ်ဆိုး စိတ်ဓာတ်ရှိသူ ဟုဆိုက မှားအံ့မည်မထင်ပါ။ သူ့စိတ်သည် လှ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် အတ္တထက် ပရကို ဦးစားပေးသူ၊ အများအကျိုးငဲ့ကွက်သူ၊ အနစ်နာခံစိတ်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း သိခဲ့ရလေပြီ။

ဆိုးလွန်းသောတပည့်ထံတွင် အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်အပြည့်အဝ ရှိကြောင်း သိလိုက်ရစဉ်၌ အမေရိကားရောက် တပည့်ဆရာဝန်လေး၏မျက်နှာနှင့် နိုင်ငံခြားကို အထင်ကြီး၍ ကြီးပွားလိုစိတ်ဖြင့် အလုပ်

သွားလုပ်ရန် ဗီဇာစောင့်နေသော ခင်အေးဝင်း၏မျက်နှာတို့အား ရုတ်ခြည်း ပြန်လည်မြင်ယောင်လာမိတော့သည်။

လူဟူသည် အမျိုးချစ်မှ အမျိုးမြတ်သူဖြစ်၏။ အမျိုးဂုဏ်ကိုစောင့်ထိန်းသူသည် မျိုးချစ်စိတ်မှ အခြေခံဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မျိုးချစ်စိတ်စေတနာ၏ စေ့ဆော်ခြင်းကြောင့် ဒုက္ခရောက်သူကို ကူညီခြင်း၊ ဒါနပြုခြင်း၊ စာနာခြင်းများသည် စိတ်အလှ၏ ရေသောက်မြစ်ဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်ကူဇွေ တွေးမိပြန်သည်။

“အင်း.....ငါဟာ တပည့်တွေ ရဲ့အကျိုးကို မျှော်ကိုး ဆုံးမခဲ့လို့ ငါ့ရဲ့မေတ္တာစေတနာတွေဟာ သူတို့ဘဝမှာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်အောင် ကြီးမားခဲ့ပေမယ့် တပည့်တိုင်းရဲ့ စိတ်ဓာတ်လေးတွေကို လှပအောင်ပြု ပြင်ပေးနိုင်ခဲ့သူပါလား”

သံဝေဂရမိလေပြီ။ သို့သော် လောကတွင် ဆန့်ကျင်ဘက် ပရမတ် သဘောတရားသည် နေရာတိုင်းတွင် ရှိနေတတ်ကြရာ လူတကာ ငေးမောအားကျလောက်သော အဝမ်းကို ပိုင်ဆိုင်ထားသောတပည့်များထက် ဆိုက်ကားသမားလေးဆိုးပေကို ပို၍ဂုဏ်ယူလေးစားနေမိ လေသည်။ ငါ့စံချိန်က ဆရာတစ်ဦး နိမိတ်

www.burmeseclassic.com

ဖတ်ခဲ့ရုံများ ဆိုးပေတစ်ယောက် ဆိုက်ကားသမားဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ခြင်းများလား....

စကားတပြောပြောနှင့် မိမိ၏ လမ်းထိပ်သို့ ရောက်လာခဲ့လေပြီ။

“ဒီလမ်းထိပ်မှာပဲ ရပ်ပါတော့ ကွယ်၊ လမ်းထဲကကြမ်းတော့ မင်း ဘီးတွေ ပျက်စီးကုန်လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ပါ ဆရာမကြီး”

“ဆရာမက အငြိမ်းစားယူပြီး ကတည်းက ဒီရပ်ကွက် လေးထဲကို ပြောင်းလာ တာ မကြာသေးဘူး လေ၊ ဟိုးက ဗာဒီပင် လေးရီတဲ့ အိမ်က ဆရာမရဲ့ အိမ်ပဲကွဲ့၊

ကြုံရင်ဝင် လှည့်ပေါ့မောင် ဇော် မင်း”

သူ့ကို ဆိုးပေဟု မခေါ်ချင် တော့ပေ။ အတိတ်က ဆိုးခဲ့ပေ မယ့်ပစ္စုပ္ပန်တွင် လိမ္မာနေပေပြီ။ နောင်အနာဂတ်ထိတိုင် သူ့တွင် ထိုအသိ တရားကို လက်ကိုင်ထား ရှိပေလိမ့်မည်။

ဒေါ်ကုဋ္ဌေသည် ဆိုက်ကား ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီးသည်နှင့် မိမိ၏ ရှေ့ ကတ္တရာလမ်းပေါ်တွင်တိုင်ကာ လက်အုပ်ကလေးချိ၍ ကန်တော့နေ ရှာသော တပည့်လေးအား မမှိတ်

မသုန်ကြည့်ပြီး တိုးတိတ်စွာ ဆုပေး နေမိသည်။

“ဆရာမကန်တော့ပွဲနေ့မှာ ဆရာမကြီးကို ကန်တော့ခွင့်မကြုံ လိုက်ရပေမယ့် ခုလို လမ်းမှာ အမှတ် မထင်ကြုံဆိုပြီး ကန်တော့ ခွင့်ရခဲ့တဲ့အတွက် အတိုင်းထက် အလွန် ဝမ်းသာမိ

ပါတယ် ဆရာမကြီးရယ်၊ ဆရာမကြီး ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါရစေ၊ ကျွန် တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

သူ့မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက် ရည်လေးများ ကြည်လဲ့ နေကြ၏။ သူ့ထံမှ ဝမ်းနည်းသံ ရောပြွမ်း နေသော စကားသံလေး ကိုကြား ရ၍ မိမိရင် တစ်ပြင်လုံးမှာ မွန်း ကျပ်သွားသလို ထိထိခိုက်ခိုက် ခံစားသွားရလေပြီ။

မိမိ၏ တပည့်တိုင်းတွင် လောကပါလတရား လက်ကိုင်

ထားနိုင်ကြလျှင် ကိုယ်အမှုအရာနှင့် စိတ်သဘောထားတို့သည် ယဉ် ကျေးခြင်း၊ သိမ်မွေ့ခြင်း၊ သိတတ် ခြင်းတရားများရှိကြမည်မှာ အမှန် ပင်။

ဒေါ်ကုဋ္ဌေမှာ စကား ပင် ပြန်မ

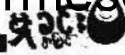

ပြောနိုင်တော့ ပေ။ ခေါင်းလေးကို အသာ ညိတ်ပြုပြီး ဝေဝေတက် လာသော မျက်ရည်စများကို မျက် တောင်နှင့် တဖျတ်ဖျတ်ထိန်းချုပ် ရင်းက ဆိုက်ကားနင်း၍ ထွက် သွားရှာသော တပည့်အား ကျ နပ်စွာ ကြည့်နေ မိတော့သည်။

လေးစားစွာဖြင့် နွေအလွန်

အောင်ကျော်ပွဲ
ဆင်ကန်းတော်တို့
ဆိုးဝါးတဲ့လူသား

**ဆင်ကန်းတောတိုး
ဆိုဝါးတဲ့လူ သား**

အောင်ကျော်ပြုံး

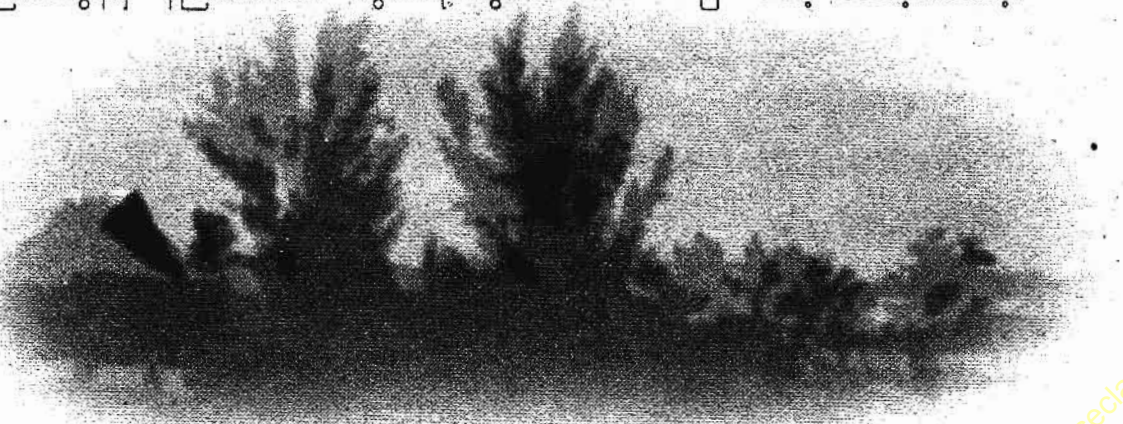
လူဆိုတာ ဤကမ္ဘာလောက ကြီးမှာဖြင့် အဆင့်အမြင့်ဆုံးနဲ့ အကြီးမြတ်ဆုံး သတ္တဝါဖြစ်တယ်ဆိုတာကိုတော့ အားလုံးသိကြပြီးသားပါ။ အဆင့်အမြင့်ဆုံးနဲ့ အကြီးမြတ်ဆုံးလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခံယူထားခဲ့ရင်တော့ အရာရာကို သတိထားပြီး ဆက်ဆံရတော့မယ်လေ။

စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်းဟာ လူတွေရဲ့ အခက်ခဲဆုံးအလုပ်ပါပဲ။ သည်အလုပ်ကို လုပ်တဲ့သူက လည်းအလွန်မှ နည်းပါးတတ်

တာမဟုတ်လား။ စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်းတွေသာ ရှိမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်ပါ့မလဲလို့။ ဘယ်ကိစ္စ၊ ဘယ်အမှုမျိုးမဆို စဉ်းစားတွေးခေါ်ခြင်းတွေနဲ့အတူ အကောင်းမြင်တဲ့ အပြုစိတ်ကလေးကလည်း ရှိဖို့လိုအပ်ပါတယ်။ သည် လိုရှိခဲ့ရင် ကံကြမ္မာက ဘယ်လောက်ပဲ နှိပ်စက်နှိပ်စက်၊ လောကခံမုန်တိုင်းက ဘယ်လောက်ပဲ တိုက်ခတ်တိုက်ခတ် မိမိရဲ့ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှာရှိတဲ့ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်တွေကတော့ ပျောက်ကွယ်လို့မသွားဘဲ တောက်ပမြဲ

တောက်ပလို့နေမှာအမှန်ပါ။ ဒါဆိုရင်ဖြင့် အဆင့်အမြင့်ဆုံးနဲ့ အကြီးမြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ လူဂုဏ်ပုဒ်ကို ရပြီပဲ။ အခုတော့.....အခုတော့ပေါ့.....

ကျွန်တော်တို့ မြို့မဈေးကြီး တစ်ခုလုံးကလူတွေက သူ့ကိုငွားလို့ပဲ အသိအမှတ်ပြု ခေါ်ကြတာများပါတယ်။ ငွားက လူသားငယ်ပေမယ့် အတော့်ကို ပေါ့ပါးသွက်လက်တဲ့သူ။ သူ့ကိုဘာပဲခိုင်းခိုင်း မညည်းမညူဘဲနဲ့ လုပ်ပေးတတ်တယ်။ ခေတ်စကားနဲ့ ပြောရရင်တော့ ဖင်ပေါ့တယ်ပေါ့။

မနက်အစော မြို့မဈေးကြီး
 ဖွင့်ပြီဆိုရင် ငပွားလည်း ရောက်ချ
 လာပါပြီ။ တစ်ဈေးလုံးက လူတွေ
 ကလည်း ငပွားမှငပွားဖြစ်နေလေ
 တော့ ပွားအဖို့ တယ်ဆိုင်ကိုပဲ
 သွားသွား အရှုံးမရှိတာကများတယ်။
 အလုပ်ကတော့ ကြုံရာကျပ်နိုး
 ပါပဲ။ ဟိုလူခိုင်းလုပ်လိုက်၊ သည်
 လူခိုင်းလုပ်လိုက်နဲ့ အခိုင်းသံသရာ
 ထဲမှာ နေလာခဲ့တာ ခုစ်အတော်
 ကြာပေါ့။ ခိုင်းတဲ့လူတွေကလည်း
 ငပွားကို အလကားမခိုင်းကြပါဘူး။
 သူတို့ခိုင်းတဲ့အလုပ်တွေ ပြီးလာခဲ့
 လို့ရှိရင် စားစရာရှိ စားစရာပေး၊ ဒါ

မှမဟုတ်ခဲ့ရင် ခိုင်းလိုက်တဲ့အလုပ်
 ပေါ်မှာကြည့်ပြီး တန်ရာတန်ဖိုးအနေ
 နဲ့ လုပ်အားခတွေ ပေးတာများပါ
 တယ်။

သည်အလုပ်တွေနဲ့ ငပွား
 ကြီးပွားနေတာ ကြာပါပြီ ငပွားကို
 မသိခဲ့ရင် ကျွန်တော်ကပဲ ဦးစွာ
 ပထမ မိတ်ဆက်ပေးပါရစေ။

ဟို အရင်တစ်ခါ ဆရာမ
 ထက်ထက်ဦးဝေရဲ့ မျက်နှာဖုံးပုံရိပ်
 ပါလာတဲ့ တကယ့်ဖြစ်ရပ်မူခင်း
 မဂ္ဂဇင်းကို ဈေးထဲက စာအုပ် လာ
 ငှားတဲ့ ဝင်းလှိုင်ဆိုတဲ့ ကောင်လေး
 နဲ့ လုရင်းကနေ စကားများရန်
 ဖြစ်ပြီး ဈေးခေါင်းရုံးခန်းကို
 ရောက်သွားခဲ့ရတဲ့သူပါ။ သည်
 လောက်ဆိုရင် ငပွားကိုမှတ် မိ
 လောက်ပါရဲ့။

ကျွန်တော့်မှာ စာအုပ်မျက်နှာ
 ဖုံးလည်း စုတ်သွားသေး၊ သူတို့
 ကိစ္စကိုလည်း လိုက်ဖြေရှင်းပေးရ
 တာပဲ အဖတ်တင်ပါတယ်။ ဘာမှ
 လည်း ကိုယ့်အတွက် အမြတ်ကျန်
 တာမဟုတ်ပါဘူး။

သည်အကြောင်းတွေကို ဇာတ်
 လမ်းတစ်ပုဒ်အနေနဲ့ တကယ့်ဖြစ်
 ရပ်မူခင်းမဂ္ဂဇင်းမှာ ရေးခဲ့ပြီးပါပြီ။
 အခုလည်း ငပွားအကြောင်းကိုရေး
 ရပြန်ပါပြီ။ ဒါကလည်း အားလုံးကို
 ဆင်ခြင်သင့်တဲ့အရာတွေကို ဆင်
 ခြင်မိစေဖို့ ရေးရတာပါ။ စေတနာ

နဲ့ပေါ့လေ။

ငပွားကလည်း တစ်ဈေးလုံး
 မှာရှိတဲ့လူတွေအနက် ကျွန်တော့်
 ကိုမှရွေးပြီး ခင်တတ်တယ်။ သူ့မှာ
 ပြောရမယ့် အမူအကျင့်လေးက
 တော့ အနည်းငယ်ရှိတယ်။ ဒါက
 ဘာလဲဆိုတော့ သည်ကောင်က
 လူ ပျော်သမား၊ တစ်ဖက်လူ
 ကြိုက် မုန်းမသိ၊ မကြိုက်မုန်းမသိ
 သူစ နေရရင် ပျော်နေတတ်တဲ့သူ။
 ဒါ လေးတစ်ခုပါပဲ။ ကျန်တာ
 တွေကတော့ ကောင်းပါတယ်။

ကျွန်တော် ဘာပဲခိုင်းခိုင်း
 သိပ်ကိုဖင်ပေါ့တဲ့အကောင်။ ကျွန်
 တော့်အိမ်မှာ ထမင်းချိုင့်သွားယူခိုင်း
 မလာ။ မညည်းမညူဘဲ သွားယူ
 ပေးတယ်။ နေ့လယ်နေ့ခင်းဆိုရင်
 ကျွန်တော်က စားတတ်သောက်
 တတ်လေတော့ သူကပဲ အလိုက်
 တသိနဲ့ ကျွန်တော့်အတွက် စီမံပေး
 ထားတတ်ပါတယ်။

စားတတ်တယ်၊ သောက်
 တတ်တယ်ဆိုတာက လက်ဖက်
 ရည်နဲ့မုန့်ကိုပြောတာပါ။ ဟိုဟာ
 တွေမဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါမျိုးတွေက
 တော့ ကျွန်တော်ရှောင်ပါတယ်။
 သုရာမေရယ မဇ္ဈပူမာဒဋ္ဌာနာလို ဆို
 ထားတာမဟုတ်လား။ ဈေးထဲက
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေကလည်း
 ကျွန်တော်ဆိုရင် အကြွေးပဲယူယူ၊
 လက်ငင်းပဲပေးပေး ကြည့်ဖြူတာ

ပျံသင်တန်းအဖွဲ့
တက်တက်ဦးထွန်း
ပျံပျံပျံပျံ
အောင်မြင်ရမည့်ပျံပျံ
ပျံပျံပျံပျံ
ပျံပျံပျံပျံ
ပျံပျံပျံပျံ
ပျံပျံပျံပျံ
ပျံပျံပျံပျံ
ပျံပျံပျံပျံ
ပျံပျံပျံပျံ
ပျံပျံပျံပျံ

များပါတယ်။

ကြည်ဖြူကြမှာပေါ့။ ဈေးစည်းကမ်းထိန်းသိမ်းရေးထဲမှာ ကျွန်တော်ကလည်း အမှုဆောင်တစ်ယောက်အဖြစ်ပါနေတာကိုး။ သည်တော့.. သည်တော့ပေါ့.....

ကျွန်တော့်ဆိုင်မှာက ကျွန်တော်ခိုင်းထားတဲ့ မိဝေဆိုတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ မိဝေက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း စာရေးဖော်စာရေးဖက် မောင်ဖုန်းနွယ်ရဲ့ ညီမဖြစ်လေတော့ သူငယ်ချင်းမျက်နှာနဲ့ ဆိုင်မှာခန့်ထားခြင်းပဲဖြစ်တယ်။

ငွားကတော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆိုင်အလုပ်သမားမဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ရဲ့ကွန်းခိုရာ နေရာတစ်ခုပေါ့။ အလုပ်ရှိခဲ့ရင် ကျွန်တော့်ဆိုင်ကနေ ထွက်သွား။ အလုပ်ပြီးရင် ဆိုင်ကိုပြန်လာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ ရောက်တတ်ရာရာစကားတွေပြော၊ ဒါက သူ့ရဲ့နိစ္စရူဝအလုပ်ပါ။

ကျွန်တော်နဲ့ခင်မင်သလို မဝေနဲ့လည်း ခင်မင်ပါတယ်။ မဝေခိုင်းတာကိုလည်း တစ်ခုမကျန် လုပ်ပေးရှာပါတယ်။ ဆိုင်ကိုစာအုပ်လာငှားတဲ့ ကောင်လေးတွေက မဝေကိုရိသဲ့သဲ့လုပ်ရင် ငွားက ခံနိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ အဲသည်ကောင်လေးတွေကိုပဲ မျက်စောင်းတခဲခဲနဲ့လုပ်တော့တာပါပဲ။

ကျွန်တော်က အမြင်မတော် လို့ တိုးတိုး သက်သာနဲ့.....

“ငွား၊ စိတ်ကို ထိန်းစမ်း၊ ဖောက်သည်ပျက်အောင် မလုပ်နဲ့၊ မိဝေလည်း အနေအထိုင် ဆင်ခြင်”

အဲဒီလို ငွားလည်းပြော၊ မိဝေကိုလည်းပြော၊ ကြားထဲက မော ရတဲ့သူက ကျွန်တော်ပါ။

သည် လို ဆိုတော့လည်း ဟုတ်သားလား။ နှစ်

ယောက်စလုံး ငြိမ်သွားကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လို့ ငွား မျက်လုံးတွေက တော့ နဂါးမျက်စောင်း အကြောင်း မရွေးဘူးလို့ ဆိုရလေမလားပဲမသိ။ လူငယ်ဆိုတော့လည်း သည်လောက်တော့ ရှိမှာပေါ့လေ။

တော်ပါသေးရဲ့။ ကြားထဲက ကျွန်တော်ရှိနေလို့သာပေါ့။ အေးပေါ့လေ၊ ကျွန်တော်တို့က လူကြီးတွေမဟုတ်လား။

အကြင်သူဟာ လူတို့ရှိအပ်တဲ့ အရည်အသွေးတွေ ကင်းမဲ့ခဲ့ရင် တံစဉ်ကဲ့သို့ ဘယ်လောက်ပင်ထက်ထက် လူမဟုတ်တော့ဘဲ သစ်ပင်တစ်ပင်မျှဖြစ်ရတာ မဆန်းပါဘူး။ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် သစ်ပင်မဖြစ်ရအောင် ကြိုးစားခဲ့ရတာကတော့ အမှန်ပါ။

မလွယ်တဲ့သူတွေနဲ့ တွေ့မှတော့ ကျွန်တော်စောင့်မှ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မလွယ်ချင်သလိုလို ဖြစ်လာတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်နေပါလေ ကိုယ်က လူကြီးဆိုတော့ လူကြီး

လုပ်ရပ်တွေနဲ့အတူ နေရမှာပေါ့။ အစစအရာရာ ငွားတို့နဲ့ လိုက် ယှဉ်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။

လူကြီးဆိုတာ လူကြီးသိက္ခာ တော့ ရှိရမှာပေါ့။

ပြောခဲ့သလို ငွားဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း တစ်ဖက်သားကို အစအနောက်သန်တဲ့သူမဟုတ်လား။ သည်လိုလုပ်ရပ်တွေကြောင့် ကျွန်တော်တောင်မှ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသေး တယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်

တော့်ကိုပဲ တရားခံလို့ တစ်ဈေးလုံး က စွပ်စွဲကြတယ်။

မပြေးသော်လည်း ကန်ရာက ရှိနေတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း အပြစ်မပြောတော့ပါဘူး။ ကိုယ့် အကြောင်းနဲ့ကိုယ်၊ ကိုယ့်ထိုက်နဲ့ ကိုယ့်ကံပေပဲပေါ့။

အဲသည်နေ့က ကျွန်တော့်ဆိုင် က မဝေက ဈေးအိမ်သာသွားချင် တယ်ဆိုလို့ ခွင့်ပန်လာတာနဲ့ ကျွန်တော်ကလည်း ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ နဲ့ ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။ မဝေအိမ် သာသွားခိုက်မှာပဲ ၆ ရုံထဲက ချစ်စု ရဲ့တပည့်မလေး ရောက်ချလာပြီး...

“ကိုဇော်ကြီး အစ်မချစ်စုက ဒီလထုတ် မှုခင်းအမြင်ရောက်ခဲ့ရင် သူ့ကိုလာပေးဦးတဲ့၊ သမီးကိုမှာ လိုက်တယ်၊ အဲဒါ ဦးသွားပေးလိုက် ဦးနော်၊ သမီး အိမ်သာသွားဦး မယ်”

မဝေမရှိတော့ ဆိုင်မှာက လည်း ငွားကလွဲပြီး ဘယ်သူမှရှိ တာမဟုတ်။ မှုခင်းအမြင်ကလည်း သည်နေ့မှ နေစေးစာပေကနေ ဝယ် လာခဲ့တာမဟုတ်လား။ မှုခင်းအမြင် ကိုကြိုက်တဲ့ ချစ်စုကိုပဲ အရင်ဦးစား ပေးပြီး ငှားရတော့မှာ ပါပဲ။

ဒါကြောင့်မို့ ငွားကို စုံစမ်း လိုက်ရတယ်။ ၆ ရုံထဲက ချစ်စုတို့ ဆိုင်ကို သိရဲ့လားဆိုတာ။ ငွားက

ဒီသည်နေ့က
ကျွန်တော်ဆိုင်က m.com
ဈေးအိမ်သာသွားချင်တယ်ဆိုကို
ခွင့်ပန်လာတာနဲ့
ကျွန်တော်ကလည်း
ကြည်ကြည်ဖြူဖြူနဲ့
ခွင့်ပြုလိုက်ပါတယ်။
မဝေအိမ်
သာသွားခိုက်မှာပဲ ၆ ရုံထဲက
ချစ်စု တပည့်မလေး...

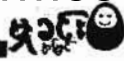
တော့ သူ့မာနကို ထိခိုက်သွားလို့ လားတော့ မပြောတတ်။

“ဒီဈေးကြီးထဲမှာ အပ်ကျတာ ကအစ ငွားသိတယ်၊ ကိုဇော်ကြီး ဘာခိုင်းချင်သလဲ၊ မရခဲ့ရင် ငွား ကို ပြောချင်သလိုပြော”

ကျွန်တော်ကပဲ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် လျော့ပြီး ချစ်စုတို့ဆိုင်ကို မှုခင်းအမြင်သွားပို့ဖို့အတွက် ငွား ကိုပဲ စိတ်ချယုံကြည်စွာနဲ့ မိုင်းလိုက် ဝါတယ်။

မိုင်းသာခိုင်းရတယ်။ စိတ်ထဲ ကတော့ တထင့်ထင့်နဲ့ပေါ့။ ဘာမှ ဖြစ်မလာပါစေနဲ့ဆိုတာကိုပဲ စိတ်ထဲ တကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းနေလိုက်ချ တယ်။ ဆုတောင်းမှားခဲ့ရင်တော့ သူ့အကြောင်းတရားနဲ့ပဲပေါ့လေ။

www.burmeseclassic.com

မဝေ အိမ်သာက ပြန်ရောက်လာတဲ့အချိန်မှာပဲ ချစ်စုဆိုင်မှာခိုင်းထားတဲ့ တပည့်မလေးတစ်ယောက်က ရေးကြီးသုတ်ပျာနဲ့ ရောက်ချလာတယ်။

“ဦးရေ ဒုက္ခတော့ဖြစ်ပြီနဲ့တူတယ်”

သူ့စကား က ဘာလိုလိုကြီးမို့ ကျွန်တော် တောင်မှကြောင်သွားတယ်။

အမိ ပွားယံ ရ င်း

လင်းအောင်လို့ မေးကြည့် လိုက်တော့မှ ကောင်မလေးက ဖွင့်ဟလာတယ်။

“ငပွားလေ ငပွား၊ အစ်မချစ်စုကို စာအုပ်လာပေးရင်းနဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ ပလတ်စတစ်မြွေရုပ် ထည့်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒါကို

အစ်မက အဟုတ်မှတ်ပြီး လန့်သွားလို့ ခုဆေးခန်းပို့ရတော့မယ်။ အစ်မမှာ နဂိုကမှ နှလုံးရောဂါရှိရတဲ့အထဲ၊ ငပွားလည်း ဈေးခေါင်းရုံးခန်းမှာ ရောက်နေတယ်။ ဦးလိုက်သွားလိုက်ဦး”

ငပွားတစ်ယောက်နဲ့ဖြင့် ကျွန်တော် သေချင်ပါတယ်။ နှလုံးရောဂါသည်ကိုမှ သွားပြီးနောက်ရတယ်

လို့။ ဈေးခေါင်းရုံးခန်းကိုရောက်တော့ ငပွားက မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေရှာတယ်။

ဖြစ်ပြီးမှတော့ ဘာလုပ်လို့ရမှာတဲ့လဲ။ လုပ်စရာရှိတာတွေကိုပဲ ဆက်လုပ်ရတော့မှာပေါ့။ ပျော်လွန်းအားကြီးရင် ပျက်သတဲ့။ အကျိုးစား

ကြောင့် ချစ်စုတို့မိဘတွေက ရဲစခန်းကို အကြောင်းကြားလိုက်တာနဲ့ ငပွားလည်း လက်ထိတ်လေးတန်းလန်းနဲ့ ဆိုင်ရာကလာခေါ်တဲ့ လူကြီးတွေရဲ့နောက်ကို ပါသွားပါတယ်။

အများ အကျိုး မသယ် ပိုးဘဲ အမြဲကိုယ် ကျိုးကြည့်ခဲ့တဲ့ ငပွား။

အခုတော့ဖြင့် သူလျှောက် ရမယ့် လမ်း တောင်ဆူးတွေ လွှမ်းပြီး ဆင်ကန်းတောတိုးဘဝ ရောက်နေရတာကတော့ ပြောရတာ စိတ်မကောင်းလိုက်တာဗျာ။ တကယ့်ကိုမှ စိတ်မကောင်းလိုက်တာ။

သန်ရင် ရန်ဖြစ်ရသတဲ့။ ဒါတွေကိုလည်း ငပွား နားလည်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

လူနှင့်တူအောင်ကျင့်ခဲ့ရင် တရားဥပဒေနှင့်မဆိုင်။ လူနှင့်တူအောင် မကျင့်ခဲ့ရင် တရားဥပဒေနှင့်သာဆိုင်သည်တဲ့။ ဆိုထားခဲ့တဲ့ စကားတွေ။

ငပွားစလိုက်တဲ့ ပြဿနာ

ငပွားလက်ချက်ကြောင့် ကျွန်တော်လည်း အမြတ်ထွက်သွားပါတယ်။ ဈေးခေါင်းအမိန့်နဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ရွှေအုန်းပင်စာအုပ်အငှားဆိုင်ကိုတောင်မှ တစ်ပတ်တိတိ အပိတ်ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတာကိုပါပဲ။

(တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခုကို ခံစားရေးရဲ့ပါသည်။)

အောင်ကျော်ဖြိုး

ထက်ထက်ဦးဝေ

မိုးကြွေသည်
အောင်

မိုးကြွသည်ဆောင်း

ထက်ထက်ဦးဝေ

“မိုး”တစ်ယောက် ရင်တွေ ခုန်နေမိသည်။ အထူးသဖြင့် ရန် ကုန်မြေကို ခြေချမိသည်နှင့် ရင်မှာ အလိုလို ဝမ်းနည်းလို့ကိမ့် ငိုချင်လာ မိပြန်သည်။ ဪ...နောင်းအတိတ် ၏အရိပ်သည် သူ့အတွက် မေ့ ပျောက်မရနိုင်သည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ကို အစပြန်ဖော်ပေးသည့်နယ်။ သတိမရချင်သော်လည်း မျက်ဝန်း ထဲ အလိုလိုပေါ်လာရပြန်သည်။ မျက်ဝန်းများကိုမှိတ်ကာ အတွေး များကို မောင်းထုတ်ပစ်မိသည် အထိ နာကြည်းမုန်းတီးစိတ် ဖြစ်ရလေပြီ။

“မိန်းမတွေဟာ ခါးသီးဆိုး ရွားလွန်းတဲ့ အတိတ်ဆိုးတစ်ခုကို အမြဲတမ်း မှတ်မှတ်ရရ ဖြစ်ကျန် နေခဲ့ပြီး ပျောက်ဖျက်မရအောင် စွဲမှတ်နာကျင်စေတာ ဘဝကပေး ခဲ့တဲ့ သင်ခန်းစာကြောင့်ပါပဲလေ”
ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြင့် ဝဲတက်လာ သော မျက်ရည်ကြည်များမှာ ချက်

ချင်းပင် မျက်ရည်စက်များအဖြစ် သို့ ပါးပြင်တစ်လျှောက် ပြောင်း လဲစီး ကျလာကြပြီး မြေပေါ်သို့ ခုန် ဆင်းသွားကြ၏။ လက်ကိုင်အိတ် ထဲမှ ဓာတ်ပုံလေးတစ်ပုံကို ထုတ်ကြည့်မိပြန်သည်။ ထိုဓာတ် ပုံလေးကိုမြင် ရလျှင် ရင်ထဲမှ ဝေဒနာတစ်ခုသည် မိုး၏နုလုံး သားထဲသို့ တံခါးမခေါက် ဘဲ ဝင်

ရောက်လာလေရာ မျက်စိစုံမှိတ် ပြီး နှုတ်ခမ်းကို ဖိကိုက်ထားမိ၏။ ထိုအတွေးဆိုးများသည် မိုးနှင့် ဝေးရာသို့ ရောက်ရှိသွားကြပေပြီ။ သို့ပေမယ့် မုန်းတီးရုံရှာစရာ မျက်နှာဆိုးကြီးတစ်ခုကပါ မိုး၏ မျက်ဝန်းထဲတွင် နာကြည်းစွာ ဖျောက်ဖျက်မရခဲ့ပေ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ရင်ထဲမှ အပြီးအပိုင် ထုတ်ပစ်လိုက် ချင်နေသည်။

“မေမေရေ....အန်တီမိုးလာ တယ်”

တက္ကစီလေးရပ်သွားသည်နှင့် အိမ်ထဲမှ အမျိုးသမီးနှစ်ယောက် ပြေးထွက်လာကြသည်။ အမျိုး သမီး ငယ်လေးမှာ တံခါးကို အတင်းဆွဲဖွင့်ပြီး ကားပေါ်မှ ခရီး ဆောင်သေတ္တာကို သယ်နေ၏။ မိုးက သူတို့ထံ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“မိုးရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ မမစိုး ထင်သားပဲ၊ မနက်က အိမ်

www.burmeseclassic.com

ရှေ့မှာ ကျီးသာနေတယ်လေ၊ လာမယ်ဆိုလည်း ဖုန်းဆက်လိုက်တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် အန်တီမိုးရဲ့၊ မေမေက အန်တီမိုးကို မျှော်နေတာပါ။ သင်ကြန်မှာ လာမယ်ဆိုပြီး မလာဘူးနော်”

သွက်လက်ချက်ချာစွာ ပြောနေသည့် တူမချောအား ငေးကြည့်မိ၏။ တူမပင် အရွယ်ရောက်နေပေပြီ။ သို့ပေမယ့် ကလေးဆန်သော အမူအရာလေးမှာ ပျောက်ကွယ်မသွားသေးပေ။ ချစ်စရာကောင်းနေ၏။

“ခရီးထွက်သွားလို့ပါ ဖြူဖွေးလေးရယ်”

“ဟင်... အန်တီမိုးက ဖြူဖွေးတို့ကို မေ့ထားနိုင်တယ်ပေါ့”

နှုတ်ခမ်းစုကာ မူနွဲ့ပုံလေးကြောင့် သဘောကျစွာ ပီတိဖြစ်မိရပြန်၏။ အိမ်ထဲမှ ဖြူဖွေးအဖေလည်း ရောက်လာသည်။

“ကဲပါ သမီးရယ် အိမ်ထဲကို ရောက်မှ ဆက်ပြောကြ၊ အန်တီမိုးက ခရီးပန်းလာတယ်လေ”

ဖခင်ဖြစ်သူ သတိပေးမှပင် ဖြူဖွေးသည် မိုး၏လက်ကိုဆွဲကာ ခရီးဆောင်သေတ္တာအား မနိုင်

မနင်း သယ်ဆောင်သွားသည်ကို မိဘနှစ်ပါးက ကျေနပ်စွာကြည့်နေကြ၏။ သူတို့ထံတွင် သမီးလေး

သည်တစ် ယောက်တည်းသာရှိပြီး ဖြူဖွေးမှာ အဖော်မဲ့သူပီပီ အဒေါ်ဖြစ်သူကို ခင်တွယ်တတ်၏။

“ထိုင်နော် အန်တီမိုး၊ ဖြူဖွေးအအေးသွားယူလိုက်ဦးမယ်နော်”

သည်လို အလိုက်တသိရှိနေ၍လည်း သူတို့နှစ်ဦးမှာ သံယောဇဉ်တွယ်တာမိကြသည်လားမသိပေ။ မိုးပြန်မည့်ရက်တိုင်း ဖြူဖွေးက အခန်းထဲတွင် ကျိတ်ငိုတတ်စမြဲပါ။ အအေးခွက်လေးကို မိုးရှေ့ တွင်ချပြီးနောက် ဆက်တီလက် တန်းပေါ်တွင် ဖြူဖွေးက ထိုင်လိုက်၏။

“အန်တီမိုးက ဒီမှာ ဘယ်လောက်နေမှာလဲဟင်၊ ဖြူဖွေးနဲ့ အကြာကြီးနေရမှာနော်”

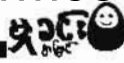
ယူသောက်လိုက်သည့်အအေးသည် မိုး၏ နှလုံးသားထိတိုင် စိမ့်ခနဲဝင်သွားသည့်အလား စူးနစ်စွာ ခံစားသွားရသည်။ တစ်ပတ်ခန့် ရက်ကလေးအား အချိန်လှ၍ လာခဲ့ရသည့် မိုးအဖြစ်ကို ဖြူဖွေးက နားလည်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

“တစ်ပတ်ပေါ့ကွယ်”
“ဟင်...နည်းလိုက်တာ၊ ခွင့်ပိုတင်ပါလား အန်တီမိုးရာ”

သူလေးဖြစ်စေချင်သည့်ဆန္ဒအတိုင်း ကလေးဆိုးကြီးတစ်ဦးပမာ စိတ်ကောက်သွားပြန်၏။

“သမီး...အဲဒီလို မထိုးရဘူး”

www.burmeseclassic.com

လို့ မေမေ မှာထားတယ်လေကွယ်၊ အန်တီမိုးကို စိတ်ညစ်အောင်မလုပ်ရဘူးနော်”

သည်တော့မှ မိုး၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းလေးတိုးဝင်လာပြီး တင်းတင်းလေး ဖက်တွယ်ထားလိုက်တော့သည်။ မိုး၏အကြည့်များသည် အစ်မလင်မယားထံသို့ ရောက်သွားပေမယ့် သူတို့နှစ်ဦးက မိုးထံသို့ တူညီသောအပြုံးကိုယ်စီဖြင့် တုံ့ပြန်လာကြရာ မိုး၏စိတ်မှာ အနေခက်ခဲ့သည်ကိုတော့ မငြင်းနိုင်ပေ။ မိုးရင်မှာ နက်ရှိုင်းစွာ ခံစားသွားရတော့၏။

“ဖြူဖွေးက အန်တီမိုးကို ချစ်လို့ပါ မေမေရယ်”

မိုး၏နှလုံးသားထဲတွင် ကျင်စက်နှင့် အတို့ခံလိုက်ရသည့်ပမာ တုန်လှုပ်သွားမိ၏။ ဖြူဖွေးက မိုး၏ပါးပြင်ကို နမ်းရှိုက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဒီကလေးတော့ ခက်နေပြီနော်”

လင်မယားနှစ်ယောက်ထံ အရှက်ပြေ ပြုံးပြလိုက်မိတော့၏။

“ဟယ်...ဖြူဖွေးရဲ့အန်တီက ချောတယ်နော်”

“အေးဟ၊ ဖြူဖွေးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင်တူတယ်နော်”

ညှို့ခန်းထဲမှ ဖြူဖွေးသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ မှတ်ချက်ချသံကို ကြားရစဉ် မိုးက မလုံမလဲဖြစ်မိပြန်သည်။ စာဖတ်ရင်း လှမ်းကြည့်မိ၏။

“မင်းတို့ပြောတာနဲ့ အန်တီမိုးရှက်သွားပြီကွာ”

“ဟိတ်...ဖြူဖွေး၊ အန်တီမိုးက အပျိုကြီးလားဟင်”

“ဘာလဲ မင်းလေးလေးနဲ့ အောင်သွယ်ဦးမလို့လား၊ သွားစမ်းပါ ချောစရာ၊ မင်းရဲ့ မစွဲတဲ့လေးလေးက ဒီတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မိန်းမ မရပါဘူး၊ ဖိစာကြောင်နေတာကိုး၊ ပြီးတော့ ရပ်ကလည်း မလှဘူး”

ချောစုလည်း သူ့လေးလေးအား ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်လိုက်၍ မျက်နှာလေးပျက်သွား၏။ သို့သော် အနိုင်ယူလိုစိတ်ဖြင့်.....

“အမယ်.....မချောတဲ့ ယောက်ျားမျိုးဟာ နှလုံးသားလှတတ်တယ် ဖြူဖွေးရဲ့၊ သူတို့မှာ ကြင်နာတဲ့ နှလုံးသားမျိုး ပိုင်ဆိုင်ထားကြတာနော်၊ မယုံမရှိနဲ့”

“ဒါဆိုလည်း ဆုလှိုင်အစ်မနဲ့

သည်တော့မှ
မိုး၏ရင်ခွင်ထဲသို့
ခေါင်းလေးတိုးဝင်လာပြီး
တင်းတင်းလေး
ဖက်တွယ်ထားလိုက်တော့သည်။
မိုး၏အကြည့်များသည်
အစ်မလင်မယားထံသို့
ရောက်သွားပေမယ့်
သူတို့နှစ်ဦးက မိုးထံသို့
တူညီသောအပြုံးကိုယ်စီဖြင့်
တုံ့ပြန်လာကြရာ
မိုး၏စိတ်မှာ
အနေခက်ခဲ့သည်တို့တော့...

အောင်သွယ်လိုက်လေ”

ဆုလှိုင်ဘက်လှည့်လာ၍ ဆုလှိုင်က အလျင်အမြန် ငြင်းလိုက်တော့သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ဖြူဖွေးရာ၊ အေးအေးနေပါရစေနော်”

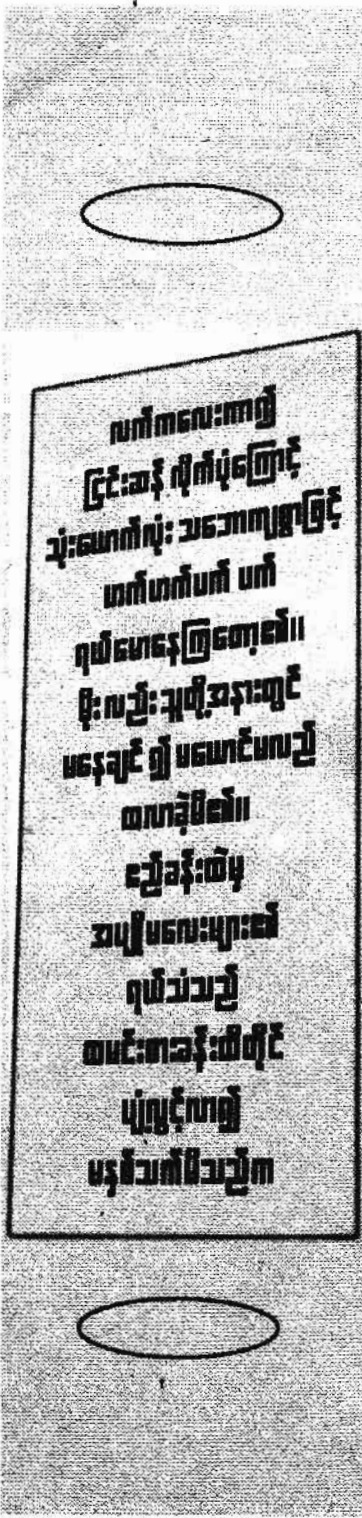
လက်ကလေးကာ၍ ငြင်းဆန်လိုက်ပုံကြောင့် သုံးယောက်လုံး သဘောကျစွာဖြင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောနေကြတော့၏။ မိုးလည်း သူတို့အနားတွင် မနေချင်၍ မယောင်မလည် ထလာခဲ့မိ၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှ အပျိုမလေးများ၏ ရယ်သံသည် ထမင်းစားခန်းထဲ ဝိုင်းပျံ့လွင့်လာ၍ မနှစ်သက်မိသည်က အမှန်ပါ။

“မစိုး ဖြူဖွေးက အဲဒီလိုရယ်တတ်တာပဲလား”

“ရယ်ကြပါစေကွယ်၊ သူတို့ကို စည်းကမ်းတွေနဲ့ ဘောင်ခတ်ချုပ်ချယ်ထားရင် နှစ်သက်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ နားလည်ပေးလိုက်ပါကွယ်”

မိုးလည်း ပင့်သက်မောကို ရှိုက်လိုက်မိ၏။ ဖြူဖွေးအား မိုင်းကောင်းကျောက်ဖိ ဖြစ်စေချင်နေသည်။ ရောက်သည့်နေ့မှစ၍ ဖြူဖွေး၏အပြုအမူကို ကြည့်မိ၏။

“သမီးက လိမ္မာပါတယ်ကွယ်၊ တစ်ခါတလေ တစ်စွတ်ထိုးစိတ်လေးရှိတာကလွဲလို့ မိဘ

လက်ကလေးကာ၍
ငြင်းဆန်လိုက်ပုံကြောင့်
သုံးယောက်လုံး သဘောကျစွာဖြင့်
ဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်မောနေကြတော့၏။
မိုးလည်း သူတို့အနားတွင်
မနေချင်၍ မယောင်မလည်
ထလာခဲ့မိ၏။
ဧည့်ခန်းထဲမှ
အပျိုမလေးများ၏
ရယ်သံသည်
ထမင်းစားခန်းထဲ
ပျံ့လွင့်လာ၍
မနှစ်သက်မိသည်က
အမှန်ပါ။

စကားကို နားထောင်ရှာပါတယ်”

“မစိုးတို့က ဖြူဖွေးကို အလိုလိုက်သလိုပဲနော်၊ ဒါကြောင့်မို့ကလေးက ဆိုးချင်သလို ဖြစ်နေတာပဲ၊ အခုလည်းကြည့်လေ၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေပုံစံက ဝတ်စားထား တာများ၊ မိုးတော့ သူတို့မိဘတွေကို အံ့သြပါရဲ့”

“ခေတ်လူငယ်တွေပဲကွယ်၊ ဒီလောက်တော့ရှိမှာပေါ့”

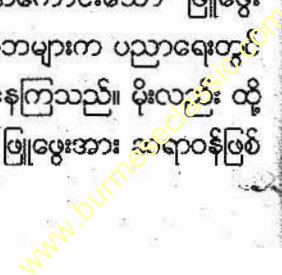
“တိုင်းတစ်ပါးက ဝတ်စားတာတွေကို လိုက်အတုခိုးပြီး ကိုယ့်ယဉ်ကျေးမှုကို ဆန့်ကျင်တာတော့ မကောင်းဘူးပေါ့ မစိုးရယ်၊ ကလေးကို ဆုံးမဖို့က မစိုးတာဝန်ပဲနော်”

“သမီးက မိုးထင်သလောက်လည်း မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းသိမ်းတတ်ပါတယ်၊ စာလည်း ကြိုးစားပါတယ် မိုးရယ်”

ဖြူဖွေးတွင် ကြိုးစားချင်စိတ်ရှိသည်မှာ မိုးမျက်မြင်ပါ။ ညဉ့်နက်ချိန်အထိ စာကြည့်နေတတ်ပြီး မနက်စောစောတွင် စာထကျက်၏။

“တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲဆို နှစ်ချင်းပေါက်အောင်မှာ သေချာပါတယ်ကွယ်၊ သူက အော်လီဒီမပါမှာပဲ စိုးရိမ်နေတာပါ”

ဉာဏ်ကောင်းသော ဖြူဖွေးကြောင့် မိဘများက ပညာရေးတွင် မျှော်လင့်နေကြသည်။ မိုးလည်း ထိုအတူပင်။ ဖြူဖွေးအား ဆရာဝန်ဖြစ်

စေချင်နေ၏။

“ရန်ကုန်ကို ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက် ဘုရားတွေစုံအောင် ဖူးသွားဦးနော်၊ မိုးကတော့ ဘယ် လိုနေမလဲမသိဘူး၊ ဖြူဖွေးကတော့ White Board ပေါ်မှာ ‘အန်တီမိုးနဲ့ ခွဲရန် ငါးရက်သာလိုတော့သည်’ တဲ့၊ စိတ်မကောင်းစရာပဲကွယ်”

မစိုးထံမှ တိတ်ဆိတ်သွား၏။ ပြောပြီးမှ မိုး၏မျက်နှာလေးကိုလှမ်း ကြည့်ကာ တခြားစကားဖြင့် လွှဲ လိုက်သည်။

“ဟိုမှာ ပုစွန်ခြောက် ရှား တယ်မဟုတ်လား၊ မိုးပြန်ရင်ထည့် ပေးဖို့ မစိုးဝယ်ထားတယ်၊ မိုးက ပုစွန်ခြောက်နဲ့ အဆာပြေထမင်း စားတတ်တယ်မဟုတ်လား”

မစိုးမှာ ပြောသာပြောနေရ သည်။ ဖြူဖွေးလည်း ပုစွန်ခြောက် နှင့် ထမင်းအဆာပြေစားတတ် ကြောင်း မိုးသိရန် ပြောမပြလို တော့ပါ။ စကားပြောတိုင်း ဖြူဖွေး နှင့် မလွတ်ကင်းမှန်း သူသိနေ၏။ မိုး၏ မှိုင့်တွေညှိုးရော်သွားသော မျက်နှာလေးကြောင့် သက်ပြင်း လေးအား ခိုးချလိုက်မိသည်။

ညဉ့်နက်ခဲပြီး စာကျက်တတ် သော ဖြူဖွေးမှာ အိပ်ရေးပျက်

သည်အတွက် နေ့လယ်ခင်းတွင် အိပ်စက်တတ်၏။ ထိုသို့စာကျက် သည်ကို မိုးကမကြိုက်ပေ။ နေ့ခင်း ဘက်အိပ်ခြင်းအား အကျင့်ပါမည် ကို စိုးရိမ်နေသည်။ အိပ်ချိန်ရလျှင် အကြောင်းမဟုတ်ပေ။ အိပ် ချိန်မရှိလျှင် ကျန်းမာရေး ထိခိုက်တတ်၏။

“မိုးရေ ဖြူဖွေးကို သွားနှိုး လိုက်ပါဦး ကွယ်၊ တော်ကြာ Guideဆရာမ ရောက်လာတော့မှာ၊ ရေချိုးဖို့ အချိန်ရောက်နေပြီ”

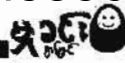
ထိုးလက်စ သိုးမွေးဆွယ်တာ လေးအား စားပွဲပေါ်ချလိုက်ပြီး နောက် ဖြူဖွေးကိုနှိုးရန် ထလိုက် ၏။ အခန်းတံခါးအား နှစ်ချက်ဖွဖွ ခေါက်လိုက်ရာ အထဲမှ တုံ့ပြန်သံ ကို မကြားရ၍ တံခါးကို အသာဟ ကြည့်လိုက်မိ၏။ အမှောင်ချထား သောကြောင့် အိပ်ခန်းမီးကို ဖွင့် ကြည့်လိုက်ရာ လွတ်လပ်စွာအိပ် ပျော်နေရှာသော ဖြူဖွေးကို တွေ့ ရတော့သည်။

“ဟင်.....”
မိုးတစ်ယောက် အံ့သြသွားရ ၏။ အခန်းတံခါးချက်ကို ချမထား ဘဲ လုံခြုံမှုမရှိခြင်းသည် အန္တရာယ်

ကို ဖိတ်ခေါ်နေသလိုဖြစ်နေမှန်း ဖြူဖွေးက မသိပေ။ ပြီးတော့လည်း ကြိုးနှစ်ချောင်းပါ ဇာအင်္ကျီပါး လက်ပြတ်လေးမှာ အမြင်မတော် ပေ။ အောက်ခံဇာနားကွပ် ဘောင်း ဘီပါးလေးဖြင့် အိပ်စက်နေ သည်က နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ပင်။

ထိုမြင်ကွင်းသည် မိုး၏နှလုံး သားတည့်တည့်အား ဓားဦးချွန်ဖြင့် ထိုးလိုက်သည့်ပမာ စူးရှနာကျင် သွားရ၏။ တစက်စက်ကျလာ

သော သွေးစက်များက မျက်ရည်များအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲခံစားသွားရတော့သည်။ အတိတ်တစ္ဆေသည် အရိပ်ပမာ မိုး၏နောက်တွင် ကပ်ငြိ ခြောက်လှန့်နေ၍ စိတ်မကျန်းမာသူပမာ ငြင်းဆန် နောက်ဆုတ်မိသည်။

“ဟင့်အင်း....ဟင့်အင်း၊ မိုးကြောက်တယ်၊ မိုး ကြောက်လို့ပါ။ မလာကြပါနဲ့”

နှုတ်က ယောင်ယမ်းပြောနေမိ၏။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် ချောက်ချားလာရပြီး နံရံတွင်ကပ်၍ တောင်းပန်လိုက်သည်။ မရသည့်နောက် မိုး၏စိတ်က ချုပ်ထိန်းမရတော့ဘဲ နံရံပေါ်မှ ဖုန်သုတ်သည့်ကြက်မွှေးကို ဆွဲယူကာ ဖြူဖွေး၏ကိုယ်ပေါ်သို့ အဆက်မပြတ် ရိုက်ချလိုက်၏။

“ကဲဟယ်.....ကဲဟယ်”

တရွှမ်းရွှမ်းရိုက်သံနှင့်အတူ နာကျင်မှုကြောင့် ဖြူဖွေးမှာ လန့်ဖျပ်သွားကာ ခုတင်ပေါ်မှ ထပြေးလေတော့သည်။ မိုးကိုတွေ့၍ ဖြူဖွေးလည်း အံ့သြပြီး မေးလိုက်၏။

“အန်တီမိုး ဖြူဖွေးကို ဘာကြောင့် အဲဒီလောက်ရိုက်ရတာလဲ၊ အီး.....ဟီး၊ ဖြူဖွေးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ၊ အီး.....ဟီး.....ဟီး”

ဖြူဖွေး၏ အော်ငိုသံကြောင့် အရိုက်ရပ်သွားပြီး ကြက်မွှေးကြိမ်လုံးလေးအား လွှတ်ချလိုက်မိ၏။ မိုး၏စိတ်သည် မည်သို့ဖြစ်သွားခဲ့ပြီမသိပေ။ သတိကင်းလွတ်ခဲ့မိ၏။ ဖြူဖွေးငိုနေပုံကို ငေးကြောင်၍ ကြည့်နေဆဲတွင်.....

“ဘာဖြစ်တာလဲ သမီး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ မေမေ ရင်ထိတ်လိုက်တာကွယ်”

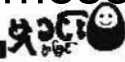
မစိုးမှာ အပြေးလေးဝင်ရောက်လာ၍ မိခင်၏ရင်ခွင်ထဲသို့ ပြေးဝင်ကာ ဖြူဖွေးသည် ကြောက်လန့်စိတ်ဖြင့် ငိုနေတော့သည်။ ဖြူဖွေးတစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်နေ၏။

“ဖြူဖွေးအိပ်နေတာကို အန်တီမိုးက ဟိုကြက်မွှေးနဲ့ ရိုက်တယ်မေမေ၊ အီး.....ဟီး.....ဟီး၊ နာတယ်.....နာတယ်”

“ပြစမ်း သမီးလေး”

ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာဖြင့် သမီး၏ကျောနှင့်တင်ပါးအား လှန်

www.burmeseclassic.com

ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် အဝတ်အောက်မှ အရှိုးရာအထပ်ထပ်ကို တွေ့ရတော့၏။ လက်မောင်းနှင့် ပေါင်တွင်ပါ အရှိုးရာများ ရှိနေကြရာ မစိုးမှာ ရင်ဆို့သွားရတော့၏။ မျက်ရည်များပါ ကျလာပြီး.....

“လုပ်ရက်လိုက်တာ မိုးရာ၊ သမီးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ဒီလောက် တောင် ရိုက်ခဲ့တာလဲ၊ ငါ့ကိုပြော ပြစမ်းပါဦးအေ၊ မိုး နင်သိပ်ရက် စက်တယ်၊ ဒီကလေးကို ပိုးမွှေး သလို မွှေးခဲ့တာ ငါတို့ပါ၊ ရိုက်ဖို့ နေနေသာသာ လက်နဲ့တောင် ရွယ် ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး”

အစ်မထံမှ ဒေါသစကားများ ကြောင့် မိုးလည်း မိမိလုပ်မိခြင်းမှာ မှားသွားမှန်း သိခဲ့ရ၏။ သူ့စိတ်ကို လည်း ပြန်တွေးမရပေ။ ရိုက်မိခြင်း မှာလည်း စေတနာဖြင့် ဆုံးမခြင်း သာဟု ထင်မိ၏။ သူမ၏စေတနာ အများသည် အားလုံးအတွက် ဝေဒနာဖြစ်ခဲ့ရပြီလားဟု တွေးမိရင်း ဝမ်းနည်းသွားရသည်။

“သူ့အဖေမေးရင် ငါဘယ်လို ပြောရမလဲ၊ ဒီကလေးဟာ လူပါ မိုးရယ်၊ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်လို ရိုက်ရလောက်အောင် ငါ့သမီးမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲအေ၊ အကြောင်း မဲ့သက်သက် ရိုက်တာမျိုးတော့ ငါ လက်မခံနိုင်ဘူး”

တအီးအီးဖြင့် ငိုရိုက်နေသည့်

ဖြူဖွေးကြောင့် မစိုးမှာ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်နေ၏။ မိုးအနေနှင့်ဖြေရှင်းချက် မပေးလိုတော့ပါ။ ခိုင်လုံသောဖြေ ရှင်းချက်မျိုးမဟုတ်၍ မစိုးက လက် ခံမည်မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း ဖြူဖွေးအား မိုးက ဆုံးမပိုင်ခွင့်မရှိ တော့ဘူးလားဟု မေးလိုက်ချင်၏။

“သမီးလေး သိပ်နာသွား လားဟင်၊ မေမေ ဆေးထည့်ပေး မယ်နော်”

အစ်မထံမှ
ဒေါသစကားများကြောင့်
မိုးလည်းပိမိလုပ်မိခြင်းမှာ
မှားသွားမှန်းသိခဲ့ရ၏။
သူ့စိတ်ကိုလည်း
ပြန်တွေးမရပေ။
ရိုက်မိခြင်းမှာလည်း
စေတနာဖြင့်
ဆုံးမခြင်းသာဟုထင်မိ၏။
သူမ၏စေတနာအများသည်
အားလုံးအတွက်
ဝေဒနာဖြစ်ခဲ့ရပြီလားဟု...

သမီးဖြစ်သူကို ကြင်နာစွာ ထွေးဖက်၍ ခေါ်ဆောင်သွားခြင်း ကြောင့် မိုးမှာ အရပ်ကြီးပြတ်ဖြစ် ကျန်ခဲ့ရတော့၏။ မျက်ရည်များမှာ လည်း ဒလဟော စီးကျလာပြီး အစ်မဖြစ်သူ၏စကားအား ကြားနေ ရပြန်သည်။ အခန်းဝတွင်ရပ်၍ နား ထောင်မိ၏။

“ကလေးကို သွားနှိုးခိုင်းလိုက် တာ မထတော့ စိတ်ဆိုးပြီး ရိုက် တာနေမှာပေါ့၊ ကိုယ်ချင်းကို မစာ ဘူး၊ ကိုယ့်အသားနာရင် ဘယ်လို ခံစားရမလဲလို့ စဉ်းစားကြည့်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ မငိုနဲ့နော် သမီး လေး၊ တိတ်တော့နော်၊ သူ့သား သမီးမဟုတ်တော့ မတရားလုပ် တာပေါ့”

မိုးလည်း လာရာလမ်းသို့ပြန် ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ မိုး ကြောက်မိသည်က ဖြူဖွေး၏ အမုန်းပါ။

“တို့ကိုမမုန်းလိုက်ပါနဲ့ ဖြူ ဖွေးရယ်၊ တို့လေ ဖြူဖွေးရဲ့အမုန်း ကို မခံပါရစေနဲ့ကွယ်၊ မိုးကိုခွင့် လွှတ်ပါနော်”

မိုး၏တောင်းပန်စကားလေး အား ဖြူဖွေးတစ်ယောက် ကြားနိုင် မည်မဟုတ်ပေ။ သို့ပေမယ့် အထပ် ထပ်အခါခါ တောင်းပန်နေမိ၏။

www.burmeseclassic.com

ဖြူဖွေးကိုနှုတ်ဆက်ရန်အခန်း
ဝတွင် ရပ်နေပြီးမှ တံခါးအား
အသာအယာ ခေါက်လိုက်သည်။
သည်အချိန်တွင် စာကျက်နေမည်
ကို သိနေသော်လည်း နေ့လယ်က
ဒဏ်ရာများကြောင့် စာကိုဖြောင့်
ဖြောင့်ကျက်နိုင်ပါ့မလားဟု စိုးရိမ်
စိတ်ဝင်မိ၏။

ဒုတိယအကြိမ် တံခါးခေါက်
သံလေးကြောင့် အခန်းထဲမှ လှုပ်
ရှားသံကြားရသည်။ စောစောက
မကြားမိခြင်းသာဖြစ်ပေမည်။

“မေမေလား၊ ဝင်ခဲ့လေ၊
သမီး စာကျက်နေပါတယ်”

အေးမြချိုစိမ့်သွားရလောက်
အောင် မိုး၏ရင်ထဲတွင် အတိုင်း
မသိ ဝမ်းသာပီတိဖြစ်သွားစေရ၏။
ဖြူဖွေးက သူ့အမေအထင်ဖြင့် ခွင့်
ပြုနေသော်လည်း မိုး၏မျက်နှာကို
တွေ့ရသည့်နောက် တစ်ဖက်သို့
လှည့်သွား၏။ ဖြူဖွေးသည် မိုးအား
စိတ်ပြေပုံမရသေးပေ။ သည်တော့
စာကြည့်စားပွဲအနီးတွင်ရှိသော ခုံ
လွတ်ပေါ်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး
သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။

“အန်တီမိုး မနက်ဖြန်ပြန်
တော့မယ် ဖြူဖွေး၊ ဒါကြောင့် ဖြူ
ဖွေးဆီ လာနှုတ်ဆက်တာပါ
ကွယ်”

အံ့ဩသွားသည့်အကြည့်က
ဖျတ်ခနဲရောက်လာ၏။ သို့သော်

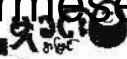
ဖြူဖွေးထံမှ တားဆီးသည့် စကား
သံမျိုးကို မကြားရပေ။

“နေ့လယ်က ဖြစ်ခဲ့တာကို
အန်တီမိုး တောင်းပန်ပါတယ်၊
ကိုယ့်ရဲ့စေတနာအမှားက ဖြူဖွေး
ကို ဝေဒနာပေးသလို ဖြစ်ခဲ့ရလို့ပါ။
အဲဒီကိစ္စကိုလည်း အန်တီမိုး ရှင်း
ပြပေးမှာပါကွယ်၊ ဖြူဖွေးဘက်က
ခွင့်မလွှတ်နိုင်ရင်တော့ အန်တီမိုး
တစ်သက်လုံး ယူကျုံးမရဖြစ်နေမှာ
အမှန်ပဲလေ”

သူ့စကားအား ခေါင်းလေးငုံ့
ကာ ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေပုံ
ကြောင့် ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် စကား
တစ်ခွန်းကို စတင်ပြောပြလိုက်ရ
တော့သည်။

“အခု အန်တီမိုး ပြောပြချင်
တာက အန်တီမိုးသူငယ်ချင်း မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဖြစ်ရပ်မှန်
ဇာတ်လမ်းလေးတစ်ပုဒ်ပါပဲကွယ်၊
သူ့အကြောင်းကို ဘာကြောင့်ပြော
ပြချင် ရသလဲဆိုတော့ သူ့ဟာ
အအိပ်မက်တဲ့အပြင် အိပ်တိုင်း
လည်း မလုံမခြုံအဝတ်အစားမျိုးကို
ဝတ်ဆင်ပြီး အိပ်တတ်တယ်၊ သူ့
သဘောကတော့ လွတ်လပ်တဲ့အိပ်
စက်မှုကို နှစ်သက်လို့ပဲလို့ ဆိုရမှာ
ပေါ့လေ၊ သူ့အမေဟာ ငယ်ငယ်
ကတည်းက အဲဒီအကျင့်ကိုပျောက်
အောင် ရိုက်နှက်ဆုံးမခဲ့ပေမယ့်
သူ့ရဲ့ တစ်စွတ်ထိုးအကျင့်က ဘယ်

**သူ့အကြောင်းကို
ဘာကြောင့်
ပြော ပြချင်တာလဲဆိုတော့
သူ့ဟာ
အအိပ်မက်တဲ့အပြင်
အိပ်တိုင်းလည်း
မလုံမခြုံအဝတ်အစားမျိုးကို
ဝတ်ဆင်ပြီး
အိပ်တတ်တယ်၊
သူ့သဘောကတော့
လွတ်လပ်တဲ့အိပ်စက်မှုကို
နှစ်သက်လို့ပဲလို့
ဆိုရမှာပေါ့လေ၊
သူ့အမေဟာ
ငယ်ငယ်ကတည်းက
အဲဒီအကျင့်ကို
ပျောက်အောင်.....**

ဒါမှ ဖျောက်မရခဲ့ဘူးပေါ့ကွယ်”
ဖြူဖွေးသည် ဖတ်လက်စ စာ
အုပ်လေးကိုပိတ်ပြီး မိုးဘက်သို့
လှည့်လာ၍ အခြေအနေကောင်း
လာမှန်း သိလိုက်၍ ဆက်လက်
ပြောပြမိ၏။ မိုး၏ စိတ်ဆိုး

ရခြင်း အကြောင်းကို
လည်း ဖြူဖွေး ရိပ်မိ
သွားပုံရလေသည်။
တဖြည်းဖြည်းနှင့်
စိတ်ဝင်စားလာ၏။

“ဒီလိုနဲ့ သူ
ဟာ အပျိုပေါက်
အရွယ်ကို ရောက်
လာတယ်။ ဒီ အရွယ်
ကို ရောက်တဲ့အထိ
မသင့်တော်မှန်းသိပေ
မယ့် ကိုယ့်အိပ်ခန်း နဲ့ကိုယ်
ဆိုတော့ စိတ်ချလက်ချအိပ်
နိုင်လို့ သူ့ရဲ့အမူအကျင့်က
ဖျောက်မရခဲ့ပြန်ဘူးပေါ့”

မိုးက ဖြူဖွေးကို အကဲ
ခတ်လိုက်ပြန်သည်။ မိုး
ပြောနေသော စကားကို
သေသေချာချာ နား
ထောင် နေသည်။
အတွက် ကျေနပ်
သွားရသည်။

“တိုတိုပြောကြပါစို့ကွယ်။
အခုလို တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကြီး
မဖြေခင် ဆောင်းတစ်ညမှာပဲ မိဘ

တွေ အပြင်ထွက်သွားချိန်မှာ
အအိပ်မက်ပြီး သူက ထုံးစံအတိုင်း
ကျန်ခဲ့တယ်။ သူ့ကိုစိတ်ချရအောင်
အပြင်ကနေ အိမ်တံခါးကို သော့
ခတ်ထားခဲ့ရတာပေါ့။ ဘာကြောင့်

လဲဆိုရင် သူတို့ပြန်လာချိန်အထိ
အိပ်နေမှာဖြစ်လို့လေ”
မိုးက စကားကို ခဏနားပြီး
မှ ပြန်ဆက်ပြောလိုက်ပြန်၏။

“ကံဆိုးချင်တော့ ပြတင်း
ပေါက်တံခါးတစ်ချပ်ဖွင့်ပြီး အိပ်နေ
တာ မိဘတွေက မသိခဲ့ကြဘူးပေါ့။
အခန်းတံခါးကို ချက်ချထားတော့
လည်း မမြင် ရှာကြဘူးလေ။
ဒီတော့ သူ့အခန်းရဲ့ ပြတင်း
ပေါက်ကနေတစ်ဆင့် သူ့ခိုးတက်
လာတာသူ လုံးဝမသိခဲ့ဘူး။ ဒီသူ့ခိုး
ဟာ ဖွင့်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကို
တွေ့ပြီး လာခိုးတာလည်း ဖြစ်နိုင်
သလို လူတွေမရှိမှန်းသိလို့ အပေါ်
ကို တွယ်တက်လာတာလည်း ဖြစ်
နိုင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ခိုးပြန်သွား
ချိန်မှာ သူ့အခန်းထဲက အဖိုးတန်
ဘာပစ္စည်းမှ ပါမသွားတာဟာ
အချိန်မရလို့ ယူမသွားတာပဲ
ဖြစ်မှာပါကွယ်”

မိုး၏အသံလေးများ
တုန်ယင် လာသည်ကို
သတိထားမိသည့်
အတွက် စကားကို
ခဏရပ်လို့ ကံ
ရသည်။ ပြီးမှ အသံ
ကိုထိန်းကာ ဆက်
ပြောလိုက်၏။

“သူ့ရဲ့ မလုံ
မခြုံအဝတ်အစား
နဲ့ အအိပ်မက်ခဲ့တဲ့အတွက် အဓမ္မ
ပြုကျင့်ခြင်းကို ခံခဲ့ရတယ်။ ကယ်
သူမဲ့တဲ့ အဖြစ်ဆိုးကို ကြုံတွေ့ခဲ့
ရတော့ သွေးပျက်လုမတတ် တုန်

လှုပ်ခံစားသွားခဲ့ရပြီး ပန်းဦးကြော့ခွဲ တဲ့ ညလေးပါပဲလေ။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ ကိုယ်ချစ်ရသူ အတွက် မင်္ဂလာဦးညမှာပဲ ပေး အပ်ချင်တဲ့ ပန်းဦးဟာ လူမဆန်သူ ကြောင့် အချိန်မတိုင်ဘဲ ကြော့လွင့် သွားခဲ့ရပြီပေါ့။ ဒီတော့ သူ့ဘဝကို ပိုပြီးယူကျွေးမရ ဝမ်းနည်းနေရတာ ပေါ့ကွယ်။ ဖြူဖွေး စဉ်းစားကြည့် လေ”

“သူ့မှာ ချစ်သူရှိနေလို့လား အန်တီမိုး”

“လုံးဝမရှိသေးတဲ့ အပျိုစင် လေးပါကွယ်။ အပျိုဂုဏ်ကိုစောင့် ထိန်းခြင်းဟာ ကိုယ့်အိမ်ထောင် ဖက်အတွက် တန်ဖိုးအထားဆုံးနိုင် ဆုံးကို ပေးအပ်ရတဲ့ အချစ်ပန်းဦး တစ်ပွင့်ပါပဲ”

ဖြူဖွေးသည် မိုး၏စကားကို အလေးအနက်ထောက်ခံပုံဖြင့် ခေါင်းလေးကို ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါကြောင့်မို့ နေ့လယ်က ဖြူဖွေးအိပ်မောကျနေတဲ့ ပုံစံကို မြင်ပြီး သူငယ်ချင်းရဲ့ အဖြစ်လေး ကို သတိရသွားမိတယ်။ အခန်း တံခါးချက် မချထားလို့ လုံခြုံမှု မရှိတာရယ်။ မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး အနေအထိုင် ပက်စက်တာရယ်။ မလုံခြုံတဲ့ အဝတ်အစားမျိုး ဝတ် ဆင်တတ်တာတွေက အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်နေသလိုပဲ သမီး။

မလုံခြုံတာကစပြီး ဖြစ်ပျက် လာမှုတွေက ဆက်တိုက်ဖြစ် သွားတတ်ကြတာမဟုတ်လား။ မုဒိမ်းမှုတွေမှာ အများဆုံးတွေ့ ရတာက အဲဒါတွေကြောင့်ပဲလေ။ မှုခင်းဂျာနယ်တွေထဲမှာ ဖတ်ရတာ ဘယ်လောက် ရင်နာစရာကောင်း သလဲသမီး။ မလုံခြုံတဲ့အိမ်ထဲမှာ မိသားစုလိုက် အိပ်နေတာတောင် အုပ်ထိန်းမှု မကင်းသေးတဲ့ အရွယ် လေးကိုခေါ်ပြီး မုဒိမ်းကျင့်တာတွေ၊ လူသူကင်းမဲ့တဲ့အချိန်နဲ့ နေရာမျိုး မှာ သွားလာမိတဲ့ မိန်းကလေး တွေကို မုဒိမ်းကျင့်ရုံတင်မကဘူး။ သတ်ဖြတ်ခဲ့တာတွေ၊ အဖော်ကင်း မဲ့ချိန် အိမ်ထဲကို ဝင်လာပြီး အဓမ္မပြုကျင့်ခဲ့၊ ပစ္စည်းယူ၊ လူ သတ်ခဲ့တာတွေဟာ ပညာပေး ဗဟုသုတတွေဟာပဲ သမီးရယ်။ မိန်း ကလေးတိုင်း ဖတ်သင့်တာပဲပေါ့”

ဖြူဖွေးက ကျောင်းစာတစ် ဖက်နှင့်ဖြစ်၍ အိမ်တွင်ဝယ်သော ဂျာနယ်များအား အကုန်မဖတ်ဖြစ် သည်က အမှန်ပါ။ သတင်းစာနှင့် သူ့စိတ်ဝင်စားသော စာစောင်များ သာ ဖတ်ဖြစ်၏။ မှုခင်းဂျာနယ်နှင့် မှုခင်းမဂ္ဂဇင်းဆိုလျှင် ကြောက်၍ မဖတ်ဖြစ်သည်ကများသည်။

“ပြည်သူတွေကို သင်ခန်းစာ ရစေတဲ့ မှုခင်းဂျာနယ်မျိုးကို ဖတ် သင့်တာပေါ့ သမီးရယ်။ ဗဟုသုတ

ကြောင့် အသိအမြင်မှန်တွေရလာ မယ်။ ရှောင်ရှားနိုင်မယ်။ အကောင်းနဲ့အဆိုးကို ခွဲခြားနိုင် တော့ အစော်ကားမခံရဘူးပေါ့။ အန်တီမိုးတို့ငယ် စဉ်က အခုလို မှုခင်းစာစောင်တွေ မဖတ်ခဲ့ရဘူး။ သမီးတို့ခေတ်မှာ ဖတ်စရာတွေမှ အများကြီးပဲ။ ဗဟုသုတ အစုံအလင်နဲ့ နည်းပညာတွေ လည်း တိုးတက်လာပြီမဟုတ်လား။ ကဲ.....အန်တီမိုးပြောပြတာကို သဘောပေါက်ရင် နောင်ကို ဒီလို မနေရ၊ မဝတ်ရဘူးနော်။ ကိုယ့် အခန်းကို လုံခြုံစိတ်ချရအောင် တံခါးပိတ်ထား။ မထား စစ်ဆေး ပြီးမှ အိပ်ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဖြူဖွေးသည် ဆုံးမရလွယ်ကူ သည့် မိန်းကလေးဖြစ်မှန်း မိုးက သိပြီးသားပါ။ ဖြူဖွေး၏မျက်နှာ လေးအား ဆွဲမော့ပြီးနောက် တစ်မိ ဝှဲကြည့်နေမိ၏။ ဖြူဖွေးသည် မိုး ၏ရင်ခွင်ထဲကို တိုးဝင်လိုက်ပြန် သည်။ ပြီးမှ ခေါင်းလေးကို မော့ ကြည့်၍.....

“ဖြူဖွေး နားလည်သွားပါပြီ အန်တီမိုး၊ နောင်ကိုဆင်ခြင်ပါမယ် နော်။ ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန် မပြန်ပါနဲ့ ဦး အန်တီမိုးရယ်”

“လက်မှတ်ကြိုမှာလိုက်ပြီးပြီ ကွယ်။ အန်တီမိုးကို မထားပါနဲ့။

တော့၊ အန်တီမိုး ပြန်သွားပေမယ့် မှာထားခဲ့တဲ့ စကားလေးတွေကို တစ်သက်လုံး လိုက်နာမယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ ကဲ...သမီးလည်း စာ ဆက်ကျက်တော့နော်၊ ကိုယ့်ရည် မှန်းချက်အောင်မြင်ဖို့ ကြိုးစားပါ ကွယ်”

ဖြူဖွေးမှာ ထိုစကားလေး ကြောင့် ဝမ်းနည်းသွားရ၏။ အန် တီမိုးသည် သူ့အတွက် တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပေမည်။ ချက်ချင်းပြန်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်း က သံယောဇဉ်ပြတ်သည့်သဘော မျိုးလားဟု မေးလိုက်ချင်၏။

“အန်တီမိုး နောက်ဆုံးထပ် မှာချင်တာက ဘဝမှာ ဘယ်လိုပဲ အားငယ်မှုတွေ တွေ့ကြုံလာရပါ စေ ပန်းတိုင်ရောက်အောင် ကြိုး စားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုးသာ မွေးပါ။ စိတ်ပျက်တာ၊ တွေ့ဝေတာ၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဆုံးဖြတ်ချက်မရှိခြင်းတွေ ဟာ ဆုံးရှုံးခြင်းရဲ့ လမ်းစဉ်ကွယ်၊ မှတ်ထားနော် သမီး၊ အန်တီမိုး လည်း သမီးရဲ့ဖေဖေနဲ့မေမေကို သွားနှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“အန်တီမိုးရယ်.....”

ဖြူဖွေးမှာ မျက်နှာငယ်လေး နှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ရှာသည်။ သူ့တွယ် တာ ချစ်ခင်ရသော အန်တီမိုးနှင့် ခွဲခွာရမည့်အတွက် စိတ်တွင်မရွှင် မပျဖြစ်မိ၏။ စာကျက်ချင်စိတ်ပင်

မရှိတော့ပေ။ အန်တီမိုးအား ကတိ အထပ်ထပ်ပြုခဲ့ပေမယ့် ထိုကတိ အား ဖြူဖွေးကိုယ်တိုင် ချိုးဖောက် ချင်နေ၏။

“ဖေဖေနဲ့မေမေကရော အန် တီမိုးကို ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါမလား”

သိလိုစိတ်ဖြင့် စာကြည့်မီး လေးကိုပိတ်ကာ မိဘများ၏ အိပ် ခန်းဝတွင် ရပ်လျက် နားထောင် မိတော့သည်။

“စိုး.....ထလေကွာ၊ မိုးက မနက်ဖြန်ပြန်တော့မယ့်အကြောင်း လာပြောဟပါ။ တို့တွေကို လာ နှုတ်ဆက်တာတဲ့”

ဒေါ်စိုးမမဖော်မှာ ကြာရှည် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပေ။ အိပ် ရာထက်မှ ငေါက်ခနဲထကာ ဇာ ခြင်ထောင်လေးကို အသာမကြည့် လာ၏။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက ခြင် ထောင်လေးကို အပေါ်သို့ မတင် လိုက်ပြီး ခုတင်ပေါ်တွင်ထိုင်ကာ မိုးအား စိတ်မကောင်းစွာ ကြည့် နေကြသည်။ ဒေါ်စိုးမမဖော်၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များစို စွတ်ကျလာကာ ညီမ၏ ရိဝေဝေ မျက်ဝန်းလေးအား စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေ၏။

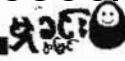
သမီးအတွက် ဒေါသအရှိန်

က မပြေသေးသော်လည်း အဝေး တစ်နေရာသို့ ပြန်ရမည့် ညီမဖြစ် သူ့အား ရုတ်တရက် မခွဲရက်ပြန် ပေ။ မိုးသည် ထိုပြဿနာကြောင့် တစ်ပတ်ပင် ပြည့်အောင်မနေ၍ ပိုပြီးစိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရသည်။ လောကအလယ်တွင် စိုးမမဖော်နှင့် မိုးမမဖော်ဆိုသော သည်ညီအစ်မ နှစ်ယောက်သာ ရှိခဲ့၍ ဖြစ်နိုင်လျှင် မိုးအား မိမိနှင့်အတူ နေစေချင်ပါ ၏။ ပြီးတော့လည်း မိုးသည် ဒေါ် စိုးမမဖော်ထက် ၁၀ နှစ် ခန့်ငယ်၍ သမီးတစ်ယောက်နှင့် မခြားပေ။

“မစိုး...မိုးကို နားလည်ခွင့် လွှတ်ပေးပါနော်၊ နေ့လယ်က သမီးကို ရိုက်မိကာကလည်း..... ဟင့်.....ဟင့် တစ်ချိန်က မိုးခံ စားခဲ့ရတဲ့အဖြစ်ဆိုးမျိုး မတွေ့ကြုံ စေချင်လို့ပါပဲ။ ဖြူဖွေးဟာ မိုးလုပ် ရပ်အတိုင်း ပြုမူနေတာ ဘာ ကြောင့်လဲဟင်၊ သမီးကို မိုးလို ဘဝမျိုး မခံစားစေချင်လို့ပါ မစိုး ရယ်၊ ပြီးတော့ မိုးရဲ့စိတ်က လွတ် ထွက်သွားတယ်၊ မိုးလေ နာကြည်း ခဲ့တဲ့ နှလုံးသားဒဏ်ရာဟောင်းက ပြန်ပေါ်လာမိလို့ပါရှင်၊ ဟင့်..... ဟင့်”

မစိုးလည်း ခုတော့မှ မိုး၏ ရိုက်ခွဲမိသည့် အကြောင်းရင်းကို သိလာရတော့သည်။ နှစ်ပေါင်း များစွာ မေ့လျော့ထားခဲ့မိသည့်

ဖြစ်ရပ်ဆိုးကို မိုးတစ်ယောက်မမေ့နိုင်သေးပါလား။ စာနာစိတ် ဖြစ်သွားမိ၏။ မစိုးက မိုးအား တလွဲတွေးပြီး စိတ်ဆိုးနေခဲ့၏။ မှားသွားမှန်းသိသည့်နောက် ညီမအား နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်ရသည်။

“ဒီအကြောင်းတွေကို မစဉ်းစားလေကောင်းလေပါ ညီမရယ်၊ သမီးလေးဟာ မစိုးရဲ့ အမွေစား

အမွေခံသမီးဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် မိုးရဲ့ သမီးရင်းလေးပါပဲ။ ကိုယ့်သားသမီးကို မိဘတိုင်းက ဆုံးမပိုင်ခွင့်ရှိတာပဲလေ။ ဒီအတွက် မိုးဘက်က စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့ တော့နော်၊ မစိုးလည်း မိုးကို နားလည်သွားပါပြီ။ သမီးကို မကောင်းတဲ့အကျင့်မျိုးပျောက်အောင် မစိုးက သွန်သင်ဆုံးမပေးသွားမှာပါကွယ်”

တစ်ချိန်လုံးတွင် ငြိမ်လျက် နားထောင်နေသည့် ခဲအိုဖြစ်သူကလည်း မိုးကို နှစ်သိမ့်ပြောလာ၏။

“သမီးအတွက် ငါ့နှမ စိတ်ချပါကွယ်၊ ဘယ်တော့မှ သမီးလေးဘဝ အချိန်မတန်ဘဲ မကြေလွင့်စေရဘူး။ ပန်းကောင်းပန်းမြတ်လေးဖြစ်အောင် စောင့်ကြပ်ဂရုစိုက်သွားမှာပါ မိုးရယ်”

မိုး၏ဘဝလေးကို သူတို့လင်မယားက ကယ်တင်ပေးခဲ့၏။ တိုက်ဆိုင်ချင်တော့ ဒေါ်စိုးမမဖော်နှင့် မိုးမှာ တစ်ပတ်သာခြား၍ မီးဖွားခဲ့ကြသည်။ မစိုး၏ကလေးမှာ မွေးရာပါရောဂါဖြင့် သေဆုံးသွားချိန်တွင် မိုး၏ကလေးကို အစားထိုး၍ မွေးစားလိုက်ကြ၏။ မိုးမှာ သူ့ဘဝကိုရက်၍ မွေးရပ်မြေမှ စွန့်ခွာပြီး အစ်မရှိရာ ပုသိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။ ပုသိမ်တွင် ပညာဆက်လက်သင်ယူ၍ ဘွဲ့တစ်ခုကို

ပိုင်ဆိုင်ပြီးနောက် အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့သည်။ မိဘနှစ်ပါး ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆိုသလို ကွယ်လွန်ပြီး ချိန်ရောက်မှ ဒေါ်စိုးမမဖော်တို့ မိသားစုက ရန်ကုန်မြေသို့ ပြန်ပြောင်းလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မိုးက ထိုအချိန်မှစ၍ ရန်ကုန်မြေနှင့်ဝေးရာသို့ပင် ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်နေမိ၏။

“မစိုးနဲ့ အစ်ကိုကြီးတို့ကျေးဇူးက မိုးဆီမှာ များနေပါပြီ။ ဒီကျေးဇူးကို တစ်နေ့နေ့ မိုးပြန်ဆပ်ပါ့မယ်”

“အိုကွယ် ဒါတွေမလိုအပ်ဘူး ညီမရယ်၊ ကံတရားမကောင်းခဲ့လို့ ဒီဖြစ်ရပ်ဆိုးကို ခံစားခဲ့ရတယ်လို့ပဲ သဘောထားပြီး အတိတ်ကို ပြန်လှည့်မကြည့်နဲ့တော့နော်၊ ကိုယ့်လမ်းကိုသာ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ဆက်လျှောက်စမ်းပါ။ ကိုယ့်ဘဝကို ပျော်အောင် နေ၊ မစိုးတို့လင်မယားနဲ့ ဖြူဖွေးအတွက် ပူပန်မနေနဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အစ်ကိုကြီးနဲ့ မစိုးကို မိုး ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်ရှင်”

“ငါ့နှမ စိတ်ချမ်းသာ၊ ကိုယ်ကျန်းမာနဲ့ ရှေ့ဆက်ဘဝခရီး လှပပါစေ၊ သူတော်ကောင်းတွေနဲ့တွေ့ပါစေကွယ်”

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ အစ်ကိုကြီးရယ်”

ဒေါ်စိုးမမဖော်က ဘိုးတိတ်

www.burmeseclassic.com

စွာ ဆုပေးနေ၏။ မစိုး၏ ဆုပေး သံသည် တုန်ယင်လှိုက်မောနေ ချာပြီး ညီမဖြစ်သူကိုတွေ့တွေ့လေး ငေးကြည့်နေသည့်တိုင် ငိုချင်စိတ် ကို ထိန်းထားပုံမျိုးပါ။ အားလုံးကို နှုတ်ဆက်ပြီးချိန်တွင် မိုးတစ် ယောက်မှာဖြင့် နှေးကွေးသော ခြေလှမ်းများနှင့် ပြန်ထွက်လာမိ တော့သည်။

ကိုယ့်အခန်းထဲပြန်ရောက်မှ မိုးမှာ အားပါးတရ ငိုချပစ်လိုက် တော့၏။ တစ်ညလုံးလည်း အိပ် မပျော်ခဲ့ပေ။ ရန်ကုန်မြေတွင် သူ ရှိနေခြင်းက သည်ညသည် သူ့ အတွက် နောက်ဆုံးညလေးတစ် ညပါ။ မနက်ဖြန်တွင် အားလုံးနှင့် ဝေးရာသို့ ထွက်ခွာသွားရမည်ဆို သောအသိဖြင့် သူ့စိတ်သည် နှောင့်နှေးနေပြန်၏။

အိမ်မှအထွက်တွင် မည်သူ့ ကိုမျှ လိုက်မပို့ခိုင်းဘဲ အငှားကား လေးနှင့်ပင် အဝေးပြေးဂိတ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် မစိုး ၏စကားကို ပြန်လည်ကြားနေမိ ပြန်၏။

“သမီးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မိုးနဲ့ခွဲခွာရမှာ မခံစားနိုင်လို့ အခန်း အောင်းပြီးငိုနေရှာမှာပါ။ ဒီကလေး

က တစ်ခါတစ်ခါ မိုးရဲ့စိတ်နဲ့ ထပ်တူထပ်မျှပဲ။ မိုးလည်း ငယ် ငယ်က မစိုးတို့လင်မယား မိဘ အိမ်ကိုလာလည်ရင် ပြန်ချိန်တိုင်း မိုးက အခန်းအောင်းပြီး ဝမ်းနည်း နေတာပဲမဟုတ်လား။ အခုလည်း မိုးသမီးက မိုးစိတ်အတိုင်းပါပဲနော်”

သမီး၏မျက်နှာနုနုလေးကို မတွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် အပြန် တွင် မျက်နှာမကြည်မလင်ဘဲဖြစ် ရပြန်၏။ အဝေးပြေးယာဉ်ရပ်နား စခန်းထဲရှိ မုန်လုံအဲယားကွန်း ယာဉ်ပေါ်သို့အတက်တွင် မိမိ၏ ညာလက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲကိုင်လာ ၍ အလန့်တကြား လှည့်ကြည့်မိ ရာ.....

“ဟင်...ဖြူဖွေး၊ သမီးလိုက် လာတယ်”

အံ့ဩသွားသော မိုးအား ဖြူ ဖွေးက မို့အစ်ဖောင်းအိနေသော အင်္ဂါမျက်နှာလေးဖြင့် မမှိတ်မသုန် ငေးကြည့်နေရှာသည်။ သမီး၏မျက် ဝန်းထဲမှ ခံစားမှုအရိပ်အယောင် လေးကြောင့် ရသမျှအချိန်တွင် သမီးလေးနှင့်အတူ ရှိနေချင်သည်။

“အန်တီမိုးမှာတာတွေ့ မမေ နဲ့နော်။ ဖေဖေနဲ့မေမေကိုလည်း ဂရုစိုက်ပါကွယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်လည်း ‘ဂရုစိုက်နော်’

ယာဉ်ပေါ်သို့ မတက်သေးဘဲ ယာဉ်ဘေးတွင်ရပ်၍ မှာကြားနေ

ပြန်ရာ ဖြူဖွေးက အင်္ဂါမျက်ဝန်း လေးဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ သမီး ၏ကိုယ်လေးအား ရင်ခွင်တွင်ထွေး ဖက်ထားပြီးနောက် ခဏအကြာ တွင် မျက်နှာအနွဲ့အား အားရကျေ နပ်အောင် ရှိုက်နမ်းလိုက်၏။

“အန်တီမိုး သွားတော့မယ် သမီးရယ်.....နော်”

“ခဏလေးနေပါဦး အန်တီ မိုးရယ်”

မိုး၏နဖူးလေးအား ခြေဖျား ထောက်၍ မော့နမ်းနေသည့် ဖြူ ဖွေးမှာ တုန်ယင်ဝမ်းနည်း ကြေကွဲ သွား၏။ သမီးမှာ မည်သည်ကို ကြေကွဲလာမှန်းမသိပေ။ မျက်လုံး အိမ်နှစ်ဖက်ပေါ်မှ မျက်ရည်မိုးများ က မနားတမ်း သဲသဲမဲမဲ ရွာချနေ သည့်အလားပင်။ ပြီးနောက် မိုး၏ ခါးလေးကို တိုးဖက်ကာ

“မေမေ....မေမေ ဖြူဖွေးရဲ့ မေမေရယ်”

ဖြူဖွေး၏နှုတ်မှ ထွက်ပေါ်လာ သော စကားလေးကြောင့် မိုးမှာ အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားတော့၏။ နား မလည်နိုင်သော မျက်ဝန်းဖြင့် ဖြူ ဖွေးထံ စူးစိုက်ကြည့်မိ၏။ ဖြူဖွေး ကို မစိုးတို့လင်မယားမှ ဖွင့်ပြောပြ လိုက်ပြီလား။ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဖြူ ဖွေး မည်သို့သိလာသလဲဆိုသည် ကို သိချင်နေမိသည်။ သို့ပေမယ့် မိုးက စတင်မမေးဘဲ ဖြူဖွေးပြော

လာမည့်စကားကို နားစွင့်နေလိုက်
၏။

“သမီးကို သမီးလို့ တစ်ခွန်း
လောက် ပြန်ခေါ်ပါလားဟင်၊ မေ
မေ့ကို သမီး သိပ်ချစ်တယ်”

မျက်နှာပျက်သွားပေမယ့်
အဖြစ်မှန်ကို သမီးသိ၍ မဖြစ်ပေ။
မစိုးနှင့် အစ်ကိုကြီးတို့လင်မယားမှာ
ဖြူဖွေးအား ယခုအချိန်ထိ ဒုက္ခခံ
ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့သည့် သံယောဇဉ်
ကြောင့် မိမိနောက်သို့ အပြီးအပိုင်
ထည့်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ကိုယ့်ဝမ်း
နှင့်လွယ်၍ မွေးခဲ့ရသည့် သမီး
လေးအား သံယောဇဉ်ရှိပါ၏။ သို့
သော်.....

“ဪ.....ဖြူဖွေးက ဖေဖေ
နဲ့မေမေကို စိတ်ကောက်လာတာ
လားကွယ်၊ မိဘအပေါ် မဆိုးရဘူး
လို့ အန်တီမိုး ပြောထားပြီးပြီနော်”

ဖြူဖွေးက မျက်ရည်များဖြင့်
ခေါင်းခါပြသည်။ ဖြူဖွေး၏ခံစား
ချက်ကို မိုးနားလည်၏။ သမီးလေး
ကို မိုးလည်း မခွဲရက်ပါ။ သမီး
လေးမျက်နှာအား တစ်မိမိနှင့်
မျက်တောင်မခတ်ဘဲ ကြည့်နေ
မိ၏။

သို့သော် မိုးမျက်ဝန်းထဲတွင်
အရိပ်ပမာ ပြန်လည်ထင်ဟပ်နေ
သည့် မုဒိမ်းကောင်၏ မျက်နှာကြီး
က အလိုလိုပြန်ပေါ်လာ၍ သမီး
မျက်နှာအား စိုက်ကြည့်နေရင်းက

တွန်းထုတ်လိုက်၏။ မိုးထံမှ မထင်
မှတ်သော လုပ်ရပ်ကြောင့် ဖြူဖွေး
တစ်ယောက် အံ့သြမှင်တက်သွား
တော့သည်။ မိုးကိုလည်း အလျင်
အမြန် ရှင်းပြနေပြန်၏။

“ညက မေမေတို့အခန်းရှေ့
မှာ ချောင်းနားထောင်ခဲ့လို့ သမီး
သိခဲ့တာပါ။ ဒါကြောင့်မို့ မေမေ
က သမီးရဲ့ အနေအထိုင်မတတ်မှု
ကို ဒေါသစိတ်နဲ့ ဆုံးမခဲ့တာပေါ့
နော်၊ မေမေ့ကို သမီး နားလည်
ပေးတတ်ပါပြီ မေမေရယ်”

“ဟဲ့.....ဘာတွေလာပြောနေ
တာလဲ၊ ငါ ဘာမှမသိချင်ဘူး၊
ညည်း အိမ်ပြန်တော့”

တင်းမာသောမျက်နှာထားဖြင့်
နှင်ထုတ်မိ၏။ မှန်လုံယာဉ်ပေါ်မှ
ခရီးသည်များမှာ သူတို့စကားများ
အား မကြားရသော်လည်း သူတို့
ရှိရာသို့ စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေ
ကြသည့်အတွက် ဖြူဖွေးအားပြော
ဆို၍ ကားပေါ်သို့ ပြေးတက်လိုက်
သည်။

“မေမေ.....မေမေ သမီးကို
မထားခဲ့ပါနဲ့၊ မေမေနဲ့ နေပါရစေ၊
ဖြူဖွေးဆီ ပြန်လာခဲ့ပါနော်၊ အီး.....
ဟီး.....ဟီး”

သမီး၏ငိုသံသည် မိုးနုလုံး
သားထဲသို့ ဆိုနစ်သွားစေရ၏။
လှည့်မကြည့်ပါဘဲနှင့် သမီးအသံ
ကို ကြားနေရ၍ မျက်ရည်တစ်စက်

က အောက်သို့ လျောကျသွားလေ
တော့သည်။ မိုး၏မျက်ဝန်းတွင်
လည်း မိုးစက်များ တွဲခိုလာပြီး ခဏ
ချင်းပင် မိုးရွာချနေ၏။

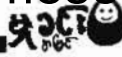
မှန်လုံယာဉ်ကြီးသည် မိုးအား
စောင့်နေပုံရ၏။ မိုးတစ်ယောက်
ယာဉ်ပေါ်သို့တက်လိုက်သည်နှင့်
ထွက်ခွာရန်ဟုန်းသံပေးပြီး တရွေ့
ရွေ့မောင်းထွက်သွားသည်။ မိုး၏
ထိုင်ခုံသည် ပြတင်းပေါက်နံဘေး
တွင်ရှိနေ၍ မှန်ပိတ်ထားသော
ကြောင့်သာ သမီး၏စကားပြောသံ
ကို မကြားရပေမယ့် သမီးပြောနေ
သော စကားများကို အလိုလိုသိ
နေမိသည်။ အူလိုက်သည်းလိုက်
ငိုနေရှာသော သမီး၏ သနား
စဖွယ် ကျန်ရစ်ခဲ့သော မြင်ကွင်း
လေးအား မြင်ခဲ့ရ၏။

မိခင်ရင်းတစ်ယောက်၏ ရင်
ထဲတွင် မည်မျှခံစားနေရကြောင်း
မိုးကိုယ်တိုင် သိလိုက်စဉ် သမီး
အပေါ်တွင် ထားရှိသော သံယော
ဇဉ်မှာ မည်မျှအမြစ်တွယ်နေခဲ့
ကြောင်း ထုတ်ဖော်ပြောပြစရာလို
မည်မထင်တော့ပေ။ မကြာမီတွင်
မှန်လုံယာဉ်ကြီးမှာ အဝေးပြေးကား
ဝင်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားတော့၏။

အဝေးပြေးလမ်းမကြီးတွင်
ခရီးသည်များကို တင်ဆောင်လာ

www.burmeseclassic.com

သော မှန်လုံယာဉ်ကြီးက တစ်ရပ်ရပ် မောင်းနှင်ဖြတ်ကျော်သွား၏။ မိုးလည်း မျက်လုံးလေးကိုမှိတ်၍ တသိမ့်သိမ့် ငိုရှိုက်မိသည်။ သမီး၏အငိုနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်းစကားများက မိုးရင်ထဲတွင် ထာဝရ မေ့ပျောက်နိုင်တော့မည်မဟုတ်ပါ။

လောကကြီးသည် ဖြစ်ချင်တိုင်း မဖြစ်တတ်ကြပေ။ အမှန်တရားကို ဖုံးကွယ်မှုသည် တစ်ချိန်တွင် ရင်နာနာဖြင့် ခံစားရတတ်ကြောင်း မိုးကိုယ်တွေ့ သိခဲ့ရပေပြီ။

“မေမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါတော့ သမီးလေးရယ်”

မဖြစ်နိုင်သည့် ဘဝတစ်ခုအား နာကြည်းမှုနှင့်သာ အဆုံးသတ်ပါရစေတော့။ ထိုဘဝကို စတင်ခဲ့သည့် မိမိသည်သာ တရားခံအစစ်ဖြစ်ပေသည်။ တစ်ချိန်ကသာ အသိတရားဖြင့် ဝတ်စားဆင်ယင် နေထိုင်မှုကို သတိပြုခဲ့မည်ဆိုပါလျှင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ဘဝတွင် အမည်းစက်တစ်ခု စွန်းထင်းကျန်ရစ်ခဲ့မည်မဟုတ်ပေ။ အနာဂတ်တွင် သောက၊ ဒုက္ခ ကင်းဝေး၍ လှပသော ဘဝတစ်ခုအား ပိုင်စိုးနေမည်မှာ သေချာ၏။

မိုးသည်လည်း ပြည့်စုံသော မိသားစုဘဝလေးကို ပိုင်ဆိုင်၍ မိမိအား ချစ်မြတ်နိုးသော ခင်ပွန်း၊ ချစ်စရာကောင်းသော သားသမီးလေးများနှင့် ပျော်ရွှင်စရာ ကမ္ဘာငယ်လေးတစ်ခုကို ဖန်တီးနိုင်ပေ

မည်။ ယခုတော့ ‘မိုးကြော့သည် ဆောင်း’ ဘဝကို မိုးတစ်ယောက် သက်ဆုံးတိုင် ခံစားသွားရပေမည်။ ထိုဘဝကြောင့်လည်း အိမ်ထောင်ရေးကို မစဉ်းစားချင်သလို မိုး၏နုလုံးသားတံခါးအား အပြီးအပိုင် သော့ခတ်ပိတ်ထားလိုက်၏။ အချစ်မပါသည့်ဘဝအား မတည်ဆောက်ချင်သလို အချစ်ရှိသည့် ဘဝကိုလည်း မဖန်တီးချင်ပါ။

အတိတ်ဆိုး၏ ထိုးနှက်ချက်က သူ့နှလုံးသားတွင် ဒဏ်ရာအဖြစ် အမာရွတ်ကျန်ရှိနေခဲ့၏။ မိုးနှင့်ပတ်သက်၍မည်သည့်ယောက်ျားကိုမျှ နောင်တရမည်အဖြစ် မျိုးမဖြစ်စေလိုပေ။ အိမ်ထောင်ရေးတွင် သတ္တိမရှိသူဟု ဆိုပါစေမိုးကနား လည်ခွင့်လွှတ်သူ ရှိသည့်တိုင် လက်ခံမည် မဟုတ်တော့ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သွေးပျက်ကြောက်လန့်ခဲ့ရသည့် အဖြစ်တစ်ခုက အချိန်တိုင်း ချောက်ချားနေစေ၍ဖြစ်၏။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်စေရန် နေ့တိုင်း သောက်နေရသည့် ဆေးများအား မိုး မုန်းမိ၏။ ဝေဒနာတစ်ခုအား မြန်မြန် ပျောက်စေချင်သော်လည်း ထိုဝေဒနာမှာ မိုးနှင့်အတူ နောက်ဆုံးထွက်သက်အထိ မုန်းတီးစွာရှိနေပါလိမ့်မည်။ ထိုဘဝဆိုးမှ ကင်းဝေးချင်၏။

သည်တော့ မိန်းကလေးတိုင်း မိုးလိုဘဝဆိုးမျိုးမှ ကင်းဝေးကြစေချင်သောကြောင့် ထိုဖြစ်ရပ်လေးအား သင်ခန်းစာယူစေချင်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကလေးများ
ပျော်စရာနေ့တစ်နေ့

ဒေါ... ဒါကလေးက
ကျွန်ုပ်တို့ကလေးတွေ
ပျော်စရာနေ့ပဲ....

အခုကျွန်ုပ်
ဒါကလေးတွေ
ပျော်စရာနေ့ပဲ....

ခမ်းတောင်းခန်းက

တရားဝင်နေခိုး ခွပ်ယောက်
 တိုတ်တိုတ်ပူခိုး ခွပ်ယောက် မို့
 လေးအိမ်ခိုးရတာပါ ဆရာ..

ကတုန်း ကိုစိန်
 ဇော်ဇော် ..

တရား လောကပြဋ္ဌာန်

K
HU

ယောက်ျားပြစ်ဒဏ်

ရေနဂါး

“ကျွါ.....ဒုန်း.....”
 “ဟာ.....ဟိုမှာ ကုန်ကားက
 လူကိုတိုက်ပြီး ထွက်ပြေးပြီ”
 လက်ဖက်ရည်ဆိုင်အတွင်းမှ
 လူများ၏ မျက်စိအစုံက ကားတိုက်
 ခံရသောသူထံသို့ ရောက်သွား
 ကြ၏။

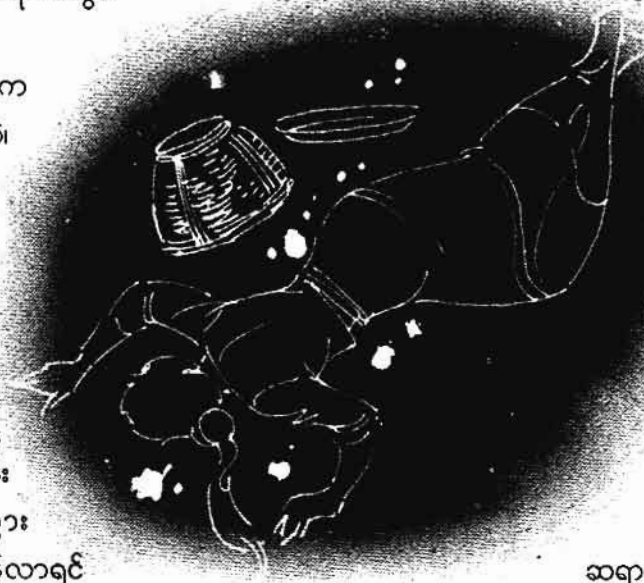
“ဟာ.....ရွာထဲက
 ပဲပြုတ်သည် မလှရီပဲ၊
 သနားပါတယ် ၊
 သွားလေးကို
 ဆယ်တန်းအထိ
 မုဆိုးမဘဝနဲ့ လုပ်
 ကိုင်ကျွေးမွေးခဲ့
 တာ၊ ဒီနေ့ဆို သူ
 သားက ဆယ် တန်း
 အောင်စာရင်း သွား
 ကြည့်နေတာ၊ ပြန်လာရင်
 တော့ ရင်ကျိုးရချည်ရဲ့”

ကုန်ကားမှာ လူကိုတိုက်ပြီး
 နောက် ယာဉ်မောင်းက ကားအား

စက်ကုန်ဖွင့်လျက် မောင်းပြေးလေ
 ၏။

ရွာသားများက ကုန်ကား
 မောင်းသူအား တစ်ယောက်တစ်
 ပေါက်ဖြင့် ပြောဆိုနေကြ၏။

ကားတိုက်ခံရသူ ပဲပြုတ်

သည် မလှရီအား ဆေးရုံသို့ပို့ခဲ့
 ကြသည်။

မလှရီခမျာ သားဖောဖြင့် ပဲ
 ပြုတ်ရောင်းပြီး အိမ်သို့အပြန် ကား
 လမ်းအား အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ဖြင့် လမ်း
 ဖြတ်ကူးခဲ့သဖြင့် မဆင်မခြင်
 မောင်းလာသော ယာဉ်မောင်းထံ
 သူ့အသက်ကို အပ်လိုက်ရသည်။

အောင်စာရင်းကြည့်ပြီး ပြန်
 လာသော သားဖြစ်သူ မောင်
 အေးငြိမ်းမှာ သတင်းဆိုး
 ကို ကြားသိရသဖြင့်
 ဆေးရုံသို့ အပြေး
 အလွှား သွား
 ရောက်ခဲ့ရ၏။

“ဆရာမကြီး၊
 ကျွန်တော့် အမေ
 ဒေါ်လှရီ ကားတိုက်ခံ
 ရလို့ပါ၊ အဲဒါ ဘယ်
 အခန်းမှာလဲဟင်”

တာဝန်ကျ သူနာပြု
 ဆရာမကြီးက မေးလေးငေါ့ပြရင်း
 ရှောင်ထွက်သွားလေသည်။

“အမေ.....အမေ”
 အခန်းထဲသို့ဝင်ကြည့်သော

သူ့အမေ၏အလောင်းကိုသာတွေ့
လိုက်ရသည်။

“သားလေ အမေဖြစ်စေချင်
တဲ့ ဒေါက်တာကြီးဖြစ်တော့မှာဗျ၊
သား ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနဲ့ စာမေး
ပွဲအောင်ပြီ အမေ၊ အမေ ထကြည့်
ပြီး မေးပါဦး”

သားဖြစ်သူ မောင်အေးငြိမ်းက
အမေကိုဖက်ပြီး ငိုသည်။ အမေ
အလောင်းကိုကိုင်လှုပ်ရင်း ပြော
ပြန်သည်။

“အမေရယ် သားအတွက်
အမေ့ရဲ့ဝတ္ထရားတွေကျေလို့ သား
ကိုထားသွားတာလား အမေရယ်
သား အမေ့အပေါ်မှာ ဝတ္ထရား
မကျေသေးဘူးလေ”

သားဖြစ်သူက ငိုရင်း အမေ
အကြောင်းကို အော်ပြောရင်း ငိုပြန်

သည်။

“မိဘတွေကချမ်းသာပြီး သမီး
ကျမှ မွေးလာတဲ့သားကို ပဲပြုတ်
ရောင်းပြီး ကျောင်းထားခဲ့တာဆို
အမေ၊ ပြောပြပါဦး အမေရယ်”

သားဖြစ်သူက အော်ငိုရင်း
မိခင်ဖြစ်သူ ပြောပြခဲ့သောအတိတ်
ကို ပြန်တွေးနေခဲ့မိ၏။

“လုံးဝ သဘောမတူနိုင်ဘူး
သမီး၊ သမီးကို အမေ ဘယ်
လောက်အထိ ချစ်တယ်ဆိုတာ
သမီးသိပါတယ်၊ သမီးရဲ့ဒက်ဒီသာ
သိရင် အကုန်ရှုပ်ကုန်မှာ”

“ဒါဆို မေမေရယ် သမီးကို
ခွင့်လွှတ်ပါ”

“ညည်းအေ ခြံစောင့်ကိုမှ
သွားချစ်ရတယ်လို့ ဒီကောင်မျိုးနဲ့
ပေးစားမယ့်အစား ခွေးအမြီးဖြတ်
ပြီး ညည်းကို ကျွပ် ပေးစားမယ်၊
ညည်းရဲ့ကောင်ကို ဒီနေ့ကစပြီး
အလုပ်ဖြုတ်မယ်၊ ညည်းလည်း သူ့
ဘက်ကနာရင် တစ်ခါတည်းလိုက်
သွား၊ ဒါပဲ”

မိခင်ဖြစ်သူ ဧေါအေးသွယ်
က သမီးဖြစ်သူ မလှရီအား
ဆူပူပြောဆို ဆုံးမပြီး အိပ်ခန်း
အတွင်းသို့ဝင် သွားခဲ့သည်။ မလှရီ
မှာ ငူငူကြီးထိုင်ပြီး စဉ်းစားနေ
လေ၏။

ညနေပိုင်းတွင် မလှရီက သူ့
ချစ်သူထံ တိတ်တခိုးသွားတွေ့၏။

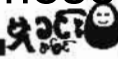
“ကိုအောင် ဘယ်လိုလုပ်ကြ
မလဲ”

“ဘယ်လိုမှမလုပ်ပါနဲ့ မလှရီ
ရယ်၊ မလှရီတို့က ချမ်းသာတဲ့
အသိုင်းအဝိုင်း၊ နောက်ပြီး မလှရီ
က ပညာတတ်ဆိုတော့.....”

“ဒါတွေ ကျွန်မ နားမလည်
ဘူး၊ ကျွန်မသိတာ အချစ်ပဲ၊ ကို
အောင်ကိုပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်၊
မေမေတို့၊ ဖေဖေတို့ သဘောမတူ
ရင်လည်းနေပါစေ၊ ကိုအောင်ရွာ
ပြန်ရင် ကျွန်မလည်းလိုက်ခဲ့မယ်”

**သားလေ အမေဖြစ်စေချင် တဲ့
ဒေါက်တာကြီးဖြစ်တော့မှာဗျ၊
သား ဘာသာစုံဂုဏ်ထူးနဲ့
စာမေးပွဲအောင်ပြီ အမေ၊
အမေ ထကြည့်ပြီး
မေးပါဦး**

မလှရီ အိမ်မှထွက်ပြေးသွား
မှန်းသိ၍ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်အေး
သွယ်မှာ အကြီးအကျယ် ဒေါသ
ပေါက်ကွဲတော့သည်။

“ကြည့်စမ်း.....ကြည့်စမ်း
မိဒီယို၊ ရုပ်ရှင်တွေထဲကအတိုင်းပဲ
စာရေးပြီးထားခဲ့တယ်၊ သူ့ကိုယ်သူ
သမီးမိုက်တဲ့၊ တော်တော်မိုက်လုံး
ကြီးတဲ့ သမီးမိုက်၊ အမေကတော့
ရွှေပေါ်မြတင် မြူမှုန်တစ်စက်၊ နေ
တစ်ပေါက်တောင် အထိုးမခံရ
အောင် ဝိုင်းကောင်းကျောက်မိ ထား
ခဲ့တာ၊ အခုတော့.....”

ဒေါ်အေးသွယ်မှာ ဒေါသဖြစ်
လွန်း၍ ရင်တွင်ဆို့ကျပ်ပြီး ‘မူးလဲ
သွားခဲ့၏။

“အမယ်လေး ကိုကျော်ထွန်း
ရေ လာပါဦး၊ ဒေါ်လေးကို လုပ်
ပါဦး”

“ဟာ.....ငါလည်း ဘာလုပ်
တတ်မှာလဲ၊ ဆရာဝန်ခေါ်ရမှာ
ပေါ့”

ဤသို့ဖြင့် ဆရာဝန်ကို အိမ်
သို့ပင့်ပြီး ဆေးကုခဲ့ရသည်။

ဒေါ်အေးသွယ်မှာ သမီးဖော
ကြောင့် ရူးမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။
ဒေါ်အေးကြောင့်မူးလဲကာ အိပ်ရာ
ပေါ်တွင် အနားယူနေရသည်အထိ
ဖြစ်ခဲ့၏။ သို့သော် ဒေါ်အေးသွယ်
၏ဒေါသက ဖွဲမီးပမာ တငွေငွေ
လောင်နေဆဲဖြစ်သည်။

“မောင်ကျော်ထွန်း ဒီနေ့
သတင်းစာမှာ အမွေပြတ်ကြော်ငြာ
သွားထည့်၊ လိုအပ်တာ မနုရီဆီမှာ
ယူသွား”

ဒေါ်အေးသွယ်က ပြတ်ပြတ်
သားသားဆုံးဖြတ်ပြီး စေခိုင်းခဲ့၏။

“မလုပ်ပါနဲ့ဦး ဒေါ်လေးရယ်၊
မလှရီက သူ့သူငယ်ချင်းတွေဆီမှာ
ရောက်ချင်ရောက်နေမှာ”

“တော်...တိတ်၊ ငါခိုင်းတဲ့
အတိုင်းလုပ်၊ ဒါပဲ”

ဒေါ်အေးသွယ်အိမ်၌ မောင်
ကျော်ထွန်းအနေဖြင့် ကားမောင်း
လာသည်မှာ နှစ်ပေါင်း ၂၀ နီးပါး
ရှိပြီဖြစ်သည်။ မိသားစုလို ဖြစ်နေ
သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်အေးသွယ်
ကို ဖျောင်းဖျကြည့်သေးသည်။ မရ

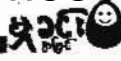
သည့်အဆုံး မောင်ကျော်ထွန်းမှာ
ညည်းညူရင်း ခေါင်းကိုခါလိုက်မိ
၏။

“ဪ...လူတွေ...လူတွေ”

“ဘာပြောတယ် မလှရီ၊
မင်း ဆီမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီ
ဟုတ်လား၊ ဒါ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊
ဒီ ကိုရောက် တာ
တစ်ပတ်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေး
တာ၊ ဒါ သက်သက်မဲ့ ငါ့ကို အမိ
ဖမ်းလိုက်တာ၊ ငါ့ကို နဖားကြီးထိုး
လိုက်တာပဲ၊ တော်ပြီ၊ နင့်ကို ငါ
မပေါင်းနိုင်တော့ဘူး”

“အဲဒီလို မရက်စက်ပါနဲ့ဟဲ့

ကျော်အောင်ရယ်၊ ကျွန်မနဲ့ရှင်နဲ့ရ တဲ့ ရင်သွေးလေးပါ။ ကျွန်မဘဝက ဆုပ်လည်းစူး၊ စားလည်းရူးပါ ကို ကျော်အောင်ရယ်”

လင်ယောက်ျားဖြစ်သူ ကျော် အောင်က မယုံသင်္ကာစိတ်ကြောင့် သူ၏အချစ်များသည် အမုန်းဖြစ် သွားရတော့၏။

“အို.....ဒါတွေ ငါနား မလည်ဘူး၊ နင့်ကို အပျိုဆိုပြီး ယူခဲ့ တာ၊ အခုတော့..... တော်ပြီကွာ၊ ဒီအိမ် မှာလည်း ငါမနေတော့ ဘူး၊ နင်နေချင်နေခဲ့၊ ငါသွားတော့မယ်”

“ကိုကျော်အောင်... ကိုကျော်အောင်”

မလှရီမမှာ လင့်တစ်မျက်နှာ တစ်ရွာထင်ပြီး အားကိုးတကြီးဖြင့် လိုက်လာပါသော်လည်း ယောက်ျား၏ ပစ်ပယ်ခြင်းကို ခံ လိုက်ရ၏။

ယောက်ျားများ၏ မသိကျိုး ကျွန်ပြုခြင်းကိုလည်း ခံခဲ့ရ၍ ဒူးနှင့် မျက်ရည် အမြဲသုတ်ခဲ့ရ၏။

သောကဒဏ်ကို မခံနိုင်၍ နောက်ဆုံးတွင် မိဘအိမ်သို့ ခြေဦး လှည့်ခဲ့ရတော့သည်။ အိမ်သို့ပြန် ရောက်လာသော သမီးဖြစ်သူကို မိခင်က စကားနာထိုးတော့၏။

“ဒီမှာ လှရီ ညည်း မှတ်ပြီ လား၊ ဒါ သင်ခန်းစာပဲ၊ ညည်း အနေနဲ့ ငါ့အိမ်မှာ နေမယ်ဆိုရင် နေလို့တော့ရတယ်၊ ဟိုခွေးအိပ်တဲ့ တံထဲမှာပဲ နေရမယ်၊ အိမ်အလုပ်

မလှရီမှာ မိဘရင်းအိမ်သို့ အားကိုးတကြီး သွားခဲ့သော်လည်း မိဘများ၏ ပစ်ပယ်မှုကို ခံစားရ ပြန်သဖြင့် ရွာရှိအိမ်လေးသို့သာ ပြန်ခဲ့ရ၏။ ရွာတွင် ဖြစ်သလို နေ ရင်း ကိုယ်ဝန်ကို ထိန်းသိမ်းခဲ့၏၊ ဂရုစိုက်ခဲ့၏။

“အူပဲ.....အူပဲ”

“ဟဲ့...မလှရီ၊ ညည်းအိမ်က ကလေး ငိုသံကြားတယ်၊ ဘယ်က ကလေး လဲ”

ခေါင်းရင်းအိမ် မှ မဋ္ဌေးသန်းက ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော် အချိန်ဖြစ်၍ လှမ်းမေး ခဲ့၏။

“ကျွန်မ ကလေးမွေး တာပါ”

မဋ္ဌေးသန်းမှာ မျက် လုံးပြူးသွား၏။ ဝမ်းဆွဲ လက်သည်မပါဘဲ မွေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ မဋ္ဌေးသန်း မနေနိုင်တော့။ မလှရီထံသို့ အပြေးအလွှား လာခဲ့ ရတော့၏။

“ညည်းနယ်အေ...ဗိုက်နာ ကတည်းက ပြောရောပေါ့”

“ကျွန်မ အားနာလို့ပါ၊ ကျွန်မလည်း ဆေးကျောင်းတက် ခဲ့ဖူးတော့.....”

ကိုလည်း အိမ်ဖော်တစ်ယောက်လို ပဲ လုပ်ရမယ်၊ သမီးလို့ မသတ် မှတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ကျေနပ်တယ်ဆို ရင်နေ၊ မကျေနပ်ရင်တော့ ညည်း ရဲ့လင်ရှိတဲ့ရွာကို ပြန်ပေးတော့”

www.burmeseclassic.com

မလှရီက အပြုံးဖြင့် အားနာ ပါးနာ ပြန်ပြောခဲ့သည်။

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မတော်လို့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်ဒုက္ခ၊ ပေး..ပေး ကလေးကို ငါ့ကိုပေး၊ ဒုက္ခပါပဲ တော်၊ ကလေးကို ကိုယ်တိုင်မွေးရ တယ်လို့၊ ရှာမှရှားပဲ”

မလှရီလည်း သားလေးမွေး ဖွားပြီးနောက် မောင်အေး ငြိမ်းဟု အမည်ပေးခဲ့၏။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူမှာ သားဖြစ်သူ ကိုယ်ဝန် ငါးလအရ တွင် သေဆုံးသွားသည်ဟု ကြား သိခဲ့ရ၏။ မလှရီမှာ သား လေးကို ပညာတတ်ဖြစ်စေ လို၍ ပဲပြုတ်ရောင်းပြီး မုဆိုးမဘဝဖြင့် ဘဝခရီး ကြမ်းကို ရဲရဲရင့်ရင့် ရင်ဆိုင် ခဲ့သည်။

အစားအသောက် ချွေ တာပြီး သား၏ပညာရေးကို ပံ့ပိုးခဲ့သည်။

သားဖြစ်သူ ဆယ်တန်း အောင်သောနေ့တွင် အပျော်ကြီး ပျော်ရမည့်အစား မိခင်ဖြစ်သူ ကားတိုက်ခံရ၍ သေဆုံးခဲ့သဖြင့် မောင်အေးငြိမ်း၏ဘဝမှာ မအေး ငြိမ်းနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရတော့၏။

မိခင်ဖြစ်သူသေဆုံးပြီးနောက် အေးငြိမ်းမှာ အလုပ်တစ်ဖက်ဖြင့် ပညာရေးကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် သင်ယူခဲ့သည်။ ဘွဲ့ရချိန်တွင် ရဲ တပ်ဖွဲ့ထဲသို့ ခြေစုံပစ်၍ဝင်ခဲ့သည်။ နောင်ကြီးမရှိသော သူ့အတွက် အလုပ်တာဝန်သည်သာအဖော်ဖြစ် လာခဲ့ရသည်။

“တို့ရဲ့မြို့မှာ အခုလို လူ သတ်မှုဖြစ်တာ ထူးဆန်းတယ်၊ ဒီ လူက လူအေးဗျ”
ဝိုင်းအုံကြည့်နေသော လူများ ကို ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက ဖယ်ခိုင်းပြီး ရဲလုပ်ငန်းများဆောင်ရွက်ခဲ့ကြ သည်။ အနီးရှိ သက်သေများထံမှ ထွက်ချက်ယူခဲ့ကြသည်။ အချင်း

ဖြစ်အရပ်တွင် ရဲလုပ်ငန်းပြီးဆုံး သောအခါ အလောင်းအား ရဲဆေး စာနှင့်အတူ ဆေးရုံသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့ ကြသည်။

“ကဲ...စခန်းမှူး အေးငြိမ်း၊ ဒီအမှုကို အမြန်ဖော်ထုတ်ပါ”

မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၏အမိန့်က တိုလွန်းလှသည်။ စခန်းမှူး ရဲအုပ် အေးငြိမ်းပေါ်သို့ တာဝန် ထုပ်ကြီးကို ပစ်ချလိုက် သလိုခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုအချိန်၌ပင် လူ တစ်ဦး ရောက်ရှိလာပြီး မဝံ့ မရဲဖြင့် ပြောခဲ့၏။

“စခန်းမှူးကြီး ကျွန်တော် သတင်းပေးချင် လို့ပါ”

“လာပါ၊ ကျွန်တော် တို့က ပြည်သူကို အမြဲ ကြိုဆိုနေသလို ပြည်သူကို အကူအညီပေးဖို့ အမြဲ အသင့်ရှိနေပါတယ်”

သတင်းပေးရန် ရောက်လာသူက တီးတိုးစကားဖြင့် ပြောပြခဲ့သည်။

“ဒီလို ဆရာရဲ့ အခုသေ သွားတဲ့ ကိုကျောက်ခဲဟာ အရမ်း အေးတာဗျ၊ သူ့အရင်တုန်းက ရန် ကုန်မြို့၊ ---မှာနေတဲ့ အဘွား အိုတစ်ယောက်အိမ်က ဒရိုင်ဘာ တဲ့၊ အဲဒီအိမ်ကိုလည်း ကျွန်တော်

www.burmeseclassic.com

တစ်ခေါက်ရောက်ခဲ့ဖူးတယ်။ အသတ်ခံရမယ့်ညက အဲဒီအိမ်က လူတစ်ယောက်နဲ့ ကိုကျောက်ခဲတို့ စကားအချေအတင်ပြောနေတယ်။ အဲဒါပဲ ဆရာ”

“ဟုတ်လား၊ အဲဒီအိမ်ကို မှတ်မိလား”

“မှတ်မိပါတယ်”

“ဒါဆို အဲဒီအိမ်ကို လိုက်ပြ ပေးနိုင်မလား”

“ဟာ.....လိုက်ပြပေးမှာပေါ့ ဆရာရယ်”

“ကဲ...ဒါဆိုရင် ဒီညပဲ ရန် ကုန်ကိုသွားမယ်”

စခန်းမှူး၊ ရဲအုပ် အေးငြိမ်းက ရရှိသတင်းကို အဆင့်ဆင့်တင် ပြပြီး ညွှန်ကြားချက်ရယူခဲ့သည်။

စခန်းမှူး၊ ရဲအုပ် အေးငြိမ်း နှင့်အဖွဲ့သည် သက်ဆိုင်ရာ အပိုင် ရဲစခန်းမှ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ၏အကူ အညီဖြင့် သတင်းပေးသူ ညွှန်ပြ သောအိမ်သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

စခန်းမှူး၊ ရဲအုပ် အေးငြိမ်းက ခြံရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ လူ ခေါ်ဘဲလဲလေးအား နှိပ်လိုက်၏။

ခြံစောင့်တစ်ဦး ထွက်လာ၍ မိတ်ဆက်စကားပြောရင်း လာရ သည့်ကိစ္စကို ပြောပြလိုက်၏။

“ကျွန်တော်က စခန်းမှူး၊ ရဲ အုပ် အေးငြိမ်းပါ။ ကိုကျောက်ခဲ အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိချင်တာလေးတွေ မေးချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အိမ်ထဲကြွပါ”

ခွင့်ပြုသည်နှင့် သူတို့အားလုံး အိမ်ထဲသို့ ဝင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်

ထဲသို့ ရောက်သောအခါ အခန်း အတွင်းမှ ဝိုးချုပ်ပေါ်တွင်ထိုင်ပြီး နောက်မှ လူတစ်ဦးကတွန်းပြီး ထွက်လာသော အသက် စဝ ကျော် အဘွားကြီးတစ်ယောက်အား တွေ့လိုက်ရသည်။ စခန်းမှူး၊ ရဲအုပ် အေးငြိမ်းမှာ အဘွားကြီးကို မြင် လိုက်ရသည်နှင့် အံ့အားသင့်သွား ခဲ့ရတော့၏။ အခန်းတွင်းသို့ရောက် သည်နှင့် အဘွားအိုက စတင်ပြီး လှမ်းပြောခဲ့၏။

“မင်းတို့လာမယ်ဆိုတာကို အဘွား ကြိုသိပါတယ်”

“ဗျာ.....”

“ဘာလဲ စခန်းမှူးက အံ့ဩ သွားလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဘွားက ဘယ်လိုသိတာလဲခင်ဗျ”

စခန်းမှူး၊ ရဲအုပ် အေးငြိမ်းက သိချင်စေဖြင့် မေးလိုက်၏။

အဘွားကြီးက စကားကိုခဏ နားပြီး အိမ်ဖော်များကို မျက်ရိပ် ပြလိုက်၏။ အိမ်ဖော်များ ထွက် သွားမှ အဘွားကြီးက ဆက်ပြော လေ၏။

“အခု သေသွားတဲ့သူက မောင်ကျောက်ခဲမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“အေး.....အဲဒီကျောက်ခဲက အဘွားတို့အိမ်မှာ အိမ်ကားမောင်း တဲ့ ဒရိုင်ဘာလေ”

www.burmeseclassic.com

“ဟုတ်ကဲ့”

“အဘွားတို့မိသားစုက သုံးယောက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

စခန်းမှူး ရဲအုပ် အေးငြိမ်းက အဘွားကြီး ပြောပြသမျှကို နားထောင်ရင်း မှတ်စုစာအုပ်၌ လိုက်ရေးမှတ်နေလေ၏။ စခန်းမှူး ရဲအုပ် အေးငြိမ်းက တောင်းပန်သော လေသံမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“အိမ်ထောင်စုစာရင်းများ ကြည့်ခွင့်ရမလားမသိဘူး”

“ရပါတယ်”

အဘွားကြီးက အိမ်ဖော်ကောင်မလေးအား လှမ်းခေါ်ပြီး အိမ်ထောင်စုစာရင်းစာရွက် ယူခိုင်းလိုက်၏။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးက သန်းခေါင်စာရင်းအား စခန်းမှူးလက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။

စခန်းမှူး၏လက် များက တဖြည်းဖြည်းဖြင့် တုန်ယင်လာလေ၏။ မျက်ရည်စက်များက သန်းခေါင်စာရင်းပေါ်သို့ တစ်စက်ချင်း ကျသွားခဲ့လေ၏။

စာရွက်ကို ကြည့်နေရင်း သေဆုံးသွားသော မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လှရီ၏ စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်နေခဲ့၏။ မိခင်ဖြစ်သူ၏ ဘဝရေးခန်းမှ ပုံရိပ်များကို စာရွက်ပေါ်တွင် မြင်နေရသလို ရှိနေခဲ့

စခန်းမှူး၏လက်များက
တဖြည်းဖြည်းဖြင့်
တုန်ယင်လာလေ၏။
မျက်ရည်စက်များက
သန်းခေါင်စာရင်းပေါ်သို့
တစ်စက်ချင်းကျသွားခဲ့လေ၏။
စာရွက်တိုကြည့်နေရင်း
သေဆုံးသွားသော
မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လှရီ၏စကားများကို
ပြန်လည်ကြားယောင်နေခဲ့၏။
မိခင်ဖြစ်သူ၏
ဘဝရေးခန်းမှ ပုံရိပ်များကို
စာရွက်ပေါ်တွင်မြင်နေရသလို

သည်။

အဘွားအိုက ပြတ်ပြတ်သားသားဖြင့် ပြောပြလိုက်၏။

“မောင်ကျောက်ခဲကို အဘွားကိုယ်တိုင် သတ်ခဲ့တာပါ။ အဲဒီသန်းခေါင်စာရင်းမှာပါတဲ့ မလှရီဆိုတာ အဘွားရဲ့သမီးပါ။ အဲဒီသမီးလေးဟာ လင်ယောက်ျားရဲ့ပစ်ပယ်ခံရပြီး သားတစ်ယောက်ကို ပဲပြုတ်ရောင်းကျွေးပြီး ဘဝရပ်တည်နေရတယ်ဆိုတာ ကြားမိခဲ့တယ်။ ဒါနဲ့ အဘွားက မောင်

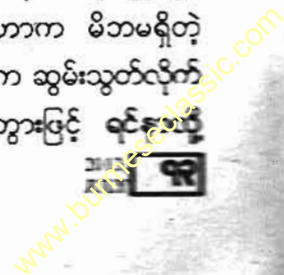
ကျောက်ခဲကို သွားခေါ်ခိုင်းတယ်။ သမီးလေးက ပါမလာဘူး။ ဘယ်ပြောင်းသွားမှန်း မသိဘူးလို့ပြောတယ်။ ဒါနဲ့ လေးငါးရက်လောက်ကြာတော့ မောင်ကျောက်ခဲကိုချောမေးပြီး သမီးနေခဲ့တဲ့ရွာကိုလိုက်သွားခဲ့တယ်။ ရွာကိုရောက်တော့ သမီးသေဆုံးတဲ့ ရက်လည်နဲ့တိုးခဲ့တယ်။ အဲဒီရွာကလူတွေရဲ့ ပြောပြချက်အရ သမီးကိုတိုက်ပြီးထွက်ပြေးသွားတဲ့ ကားနံပါတ်ကို သိခဲ့ရတယ်။ စခန်းမှူးကြီးရယ် စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ကားနဲ့တိုက်မိခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း တိုက်မိခဲ့တယ်ပြောပေါ့။ အခုတော့ သမီးလည်းဆုံး၊ မြေးလေးလည်း ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး။ အဘွား အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ကျောက်ခဲကို မတွေ့ရတော့ဘူး”

“ဟုတ်လား၊ ကျောက်ခဲကို ရှာခဲ့သေးလား”

“ရှာခဲ့ပါတယ်။ ကျောက်ခဲကို အဘွားလိုက်ရှာတယ်။ မတွေ့ခဲ့ပါဘူး”

“တွေ့ရင်ကော အသက်အရွယ်အရ အဘွားအနေနဲ့ ‘ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ’”

“ဥပဒေအရ အရေးယူဖို့လုပ်မှာပေါ့။ အခုဟာက မိဘမရှိတဲ့ သမီးဆိုပြီး ရွာက ဆွမ်းသွတ်လိုက်တယ်တဲ့။ အဘွားဖြင့် ရင်နှာထိ

မဆုံးဘူး။ ဒါနဲ့ စခန်းမှူးကြီးတို့ တာဝန်ကျတဲ့မြို့ကို ဘုရားဖူးလာရင်း မောင်ကျောက်ခဲနဲ့ မထင်မှတ်ဘဲတွေ့ခဲ့တယ်။ သူကတောင်းပန်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့အနိုင်အထက်ပြုလုပ်ခဲ့မှုကြောင့် မလှရီဆီမှာ သူ့ရဲ့ရင်သွေးပါသွားတယ်တဲ့။ သမီးလေးဘဝကို အဘွားအနေနဲ့ စဉ်းစားလို့မရဘူး စခန်းမှူးကြီးရယ်။ သမီးခမုာ လက်ရှိလင်ကလည်း မယုံသင်္ကာလို့ ပစ်ပယ်ထားခဲ့တယ်။ လင်ရဲ့မိဘတွေကလည်း ပစ်ထားခဲ့တယ်။ မိခင်ရင်းဖြစ်တဲ့ အဘွားကိုယ်တိုင်ကလည်း ပစ်ပယ်ထားခဲ့တယ်။ သမီးဟာ ဘဝကို ကြံ့ကြံ့ခံခဲ့တယ်။ သား ဖြစ်သူ ၁၀ တန်းအောင်တာတောင် မသိသွားခဲ့ဘူးလို့ ရွာသား တချို့က ကြင်နာစိတ်နဲ့ ပြောပြခဲ့တယ်။ အဲဒါနဲ့ အဘွားလည်း ယူကျုံးမရဖြစ်ပြီး အဲဒီကျောက်ခဲကို အမှန်ချေချင်စိတ်တွေ ဖြစ်နေချိန်မှာ သူက အဘွားကို စကားမာထန်ထန်ပြောခဲ့ပြန်တယ်။ အဘွားအနားကို ကပ်လာတဲ့ကျောက်ခဲကို အဘွားမှာပါလာတဲ့ခားနဲ့ လည်ပင်းကို လက်နဲ့ယမ်းလိုက်တာပါ စခန်းမှူးကြီးရယ်။

အဘွားကို ဥပဒေအရ အရေးယူနိုင်ပါတယ်”

စခန်းမှူး ရဲအုပ် အေးငြိမ်းမှာ မည်သို့မျှ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့။ အဖြစ်မှန်ကိုသိရှိရန် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောပြလိုက်တော့သည်။

“အဘွား ဒီမှာလေ၊ အဘွားရဲ့သမီး မလှရီဆိုတာ၊ အဲဒါဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့အမေအရင်းပါ”

“ဟေ.....မင်းက ငါ့ရဲ့ မြေးပေါ့။ ဟုတ်လား”

ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ရင်း အဘွားအိုက အံ့အားသင့်စွာ လှမ်းမေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် အဘွား”

“အေး၊ ငါက လူသတ်မှုကျူးလွန်မိတယ်။ သမီးအတွက် ဒေါသအလျောက်သတ်မိတာ၊ မင်းက ငါ့မြေးဖြစ်နေတော့ မင်းရဲ့အမေကိုယ်

စား ငါ့ကို ဒဏ်ခတ်တာလိုယုံကြည်တယ်။ မြေးလေးရယ် အဘွားကို ဖမ်းပါ”

ရဲအုပ် အေးငြိမ်းကို အတူပါလာသူများက အံ့အားသင့်စွာ ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ ရဲအုပ် အေးငြိမ်းမှာ တာဝန်အရ ဖမ်းရတော့မည်ဖြစ်၏။

ထိုင်နေရာမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဆင်း၍ ခူးတုပ်ထိုင်ပြီး အဘွားဖြစ်သူကို လက်အုပ်ချီ၍ ကန်တော့ လိုက်သည်။ မဖမ်းမီ ကန်တော့ခြင်းဖြစ်၏။

ကန်တော့ပြီး ခေါင်းပြန်မော့ ချိန်ဝယ် အဘွားအိုမှာ ကုလားထိုင်ပေါ်၌ပင် မလှုပ်မယှက်ဖြင့် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ နှလုံးရောဂါအခံရှိနေသော အဘွားအိုမှာ သောကဗျာပါရ၏ ဒဏ်ကို မခံနိုင်၍ သေဆုံးသွားခဲ့ရရှာ၏။

မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လှရီကိုပြုခဲ့သော ရက်စက်မှုများက သူ့အဘွားကို ဒဏ်ခတ်လိုက်လေပြီလားဟု ရဲအုပ်အေးငြိမ်းက တွေးကြည့်နေမိ၏။

ရေခန်း

www.burmeseclassic.com

ကဏ္ဍ:

ကဏ္ဍ

ကွန်ပဏီက... ယေဘုယျအားဖြင့် အခြားရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှု
 ယေဘုယျအားဖြင့်... ဤကား... ဤကား... ဤကား...
 အသုံးပြုမှု... အသုံးပြုမှု... အသုံးပြုမှု...
 အသုံးပြုမှု... အသုံးပြုမှု... အသုံးပြုမှု...

ကွန်ပဏီရဲ့

BURMESE CLASSIC .COM

ကဏ္ဍ: ၆၆၅

BURMESE
CLASSIC
.COM

ချာယဉ်ချစ် ပျဉ်ကြိုးရယ်ကား

၇၆

ရည်ကြိုးရယ်လား

ရောယဉ်ချစ်

“ဟေ့.....”

လမ်းအချိုး အမှောင်အောက် မှခေါ်သံကြောင့် ဖြူစင်သန့်၏ခြေ လှမ်းများ ရုတ်တရက် ရပ်တန့် သွားရသည်။ ရင်ထဲ၌လည်း အထိတ်တလန့်ကြောင့် တလုပ် လုပ် တုန်ခါသွားရ၏။

ကြောက်ရွံ့စိုးထိတ်မှုကြောင့် နှလုံးအခုန်မြန်သွားခဲ့သည်။ နား ထင်ကြောများ တင်းသွားပြီး တစ် ကိုယ်လုံး ကျင်စက်နှင့်အတိုခံရ သလို ခံစားလိုက်ရ၏။

“ဟဲဟဲ၊ လန့်သွား သလား”

“နင်...နင် ဘာလုပ်တာလဲ ကျော်ဖြိုး”

ဖြူစင်သန့်က ရင်ကို လက် နှင့်ဖိထားလိုက်ရင်း ဒေါသဖြင့်မေး လို့က်၏။ ကျော်ဖြိုးက အမှောင် ထဲမှ လှမ်းထွက်လာသည်။

“နင့်ကို တမင်လုန့်လိုက်

တာ”

“ငါလန့်တတ်တာ နင်သိ လျက်နဲ့ ဒီလိုလုပ်ရသလား။ ငါ့ကို လန့်ပြီးသေသွားအောင် သေ ကြောင်းကြံစည်တာလား”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ စတာပါ”

“ငါက စ.စရာလား”

“ချစ်လို့စတာပါဟာ”

ကျော်ဖြိုး၏မျက်နှာက မချို မချဉ်။

မျက်နှာက ထန်းလျက်တစ်

ဝက်၊ မန်ကျည်းသီးတစ်ဝက်။ မျက် နှာကလည်း အဆီပြန်နေသေး သည်။

ဖြူစင်သန့်က နှုတ်ခမ်းစု ထားရင်း မျက်စောင်းထိုးလိုက် သည်။ ဒါကိုပင် ကျော်ဖြိုးက အသေအချာကြည့်ရင်း စကား တစ်လုံး လှမ်းပစ်လိုက်၏။

“အဲဒီလိုလုပ်ပြတာကိုက ချစ် စရာပဲ”

“ကျော်ဖြိုး နင်တော်တော့ ဟာ”

“ငါက တော်ချင်ပါတယ်၊ နှလုံးသားကို ငါက မထိန်းချုပ် နိုင်ဘူးဖြစ်နေတယ်”

“နင်လေ ပြောလေကလေးပါ လား”

“ပြောမှ စကားလမ်းစပေါ် လာတာလေ၊ အဲဒီလမ်းအတိုင်း လျှောက်ဖို့ ငါ့နှလုံးသားက ငါ့ကို တိုက်တွန်းနေတယ်”

“တော်တော့ဟာ၊ ငါ့သွေး စရာရှိတယ်”

ဖြူစင်သန့်က ရပ်နေရာမှ ခြေလှမ်းကိုစတင်သည်။

“နေပါဦးဟာ”

ကျော်ဖြိုးက ရှေ့မှပိတ်ရပ် သည်။

ဖြူစင်သန့်က အတင်းဝင်တိုး ပြီး ရှေ့ကိုလှမ်းသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ ဖြူစင်သန့်မှာ ကျော်ဖြိုး၏ရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုလို တိုးဝင်သလိုဖြစ်သွားသည်။ ကျော်

ဖြိုးက အခွင့်အရေးကို လက်လွတ် မခံ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲသို့ တိုးဝင်သလို ဖြစ်လာသော ဖြူစင်သန့်ကို သိုင်း ဖက်ထားလိုက်သည်။

သူတို့နှစ်ဦးရှိနေသည့်နေရာ က လမ်းချိုးထောင့် ပိတောက်ပင် အောက်တွင်ဖြစ်သည်။ ပိတောက် ပင်က သက်ကြီးအပင်ဖြစ်၍ အကိုင်းအခက် ဝေဖြာသည်။ အကိုင်းအခက်အချို့က ပင်စည် ဝန်းကျင်အထိ တွဲလဲကျနေ၍ ပတ် ဝန်းကျင်နှင့် မျက်ကွယ်နေရာလို ဖြစ်နေသည်။

ပြီးတော့ လမ်းမီးလျှပ်စစ်တိုင် နှင့်လည်း အလှမ်းဝေးသည်။

မိုးတွင်းကာလဖြစ်၍ သစ်ပင် တွေက တစ်လမ်းလုံးတွင် လွှမ်း မိုးထားသည်။ အိမ်တိုင်းလိုလို အိမ် ရှေ့တွင် အရိပ်ရအပင်များ စိုက် ထားကြသည်။ ထို့ကြောင့် ကျော် ဖြိုးနှင့် ဖြူစင်သန့်တို့ ရှိရာနေရာ မှာ လူအများ၏မြင်ကွင်းမှ မျက် ကွယ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“လွတ်စမ်းပါ ကျော် ဖြိုးရယ်”

“မလွတ်ချင်သေး ဘူး၊ ချစ်တယ်ပြောမှ လွတ်ပေးမယ်”

“နင့်မှာရည်းစား တွေ အများကြီးပဲ၊ နင့် ကိုငါ မစဉ်းစားဘူး”

“မိန်းကလေးတွေမှာ ရည်း စားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ် ယောက်တဲ့၊ ယောက်ျားလေးတွေ မှာလည်း အဲဒီအခွင့်အရေးရှိတယ်”

ကျော်ဖြိုးက အလေးအနက် မထားဟန်ဖြင့်ပြောသည်။

ဖြူစင်သန့်က နှုတ်ခမ်းမဲ့ရင်း မျက်စောင်းထိုးကြည့်သည်။

“တို့မြန်မာတိုင်းရင်းသားတွေ က တစ်လင်တစ်မယားစနစ်ပဲ အားပေးတယ်၊ ဘာသာရေးက လည်း အဲဒီလိုပဲ ဆုံးမတယ်၊ တို့ မိန်းကလေးတွေ လိုလားတာက လည်း မယားအပြိုင်မရှိတဲ့ ခင် ပွန်းမျိုးပဲ”

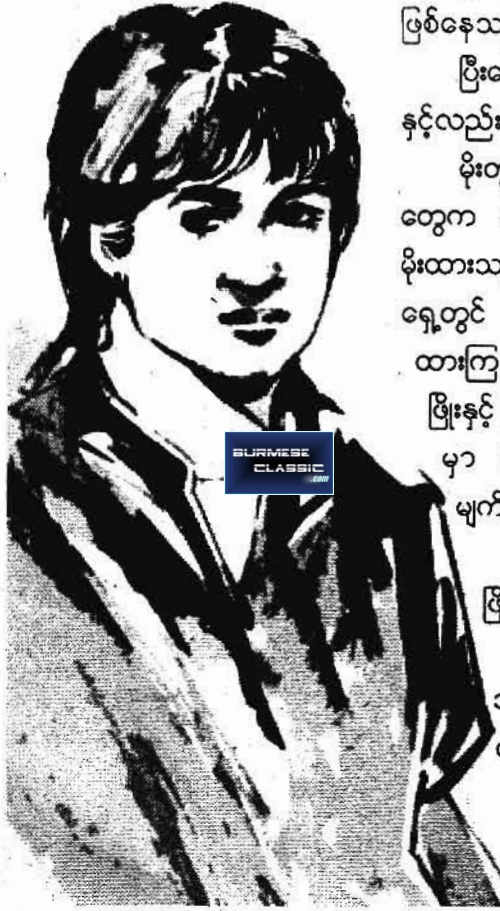
“ဟာ.....နင်ကလည်း၊ ငါက လူပျိုပါဟာ၊ မယားပြိုင်ဆိုတာ ဘာမှန်းတောင်မသိဘူး၊ ငါသိတာ က နင်တစ်ယောက်တည်းပဲ”

“နင့်လျှာမှာ အရိုးရှိရင် ကွေ့ ရှောင်လိမ်တွန့်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး နော်၊ လျှာမှာအရိုးမရှိတော့ လိမ် ပြောချင်သလို ပြောလိုရတာပေါ့”

“ငါ့ကို အဲဒီလောက်အထိ မနိမ်ချနဲ့ဟာ၊ ငါနင့်ကို တကယ် ချစ်တာပါ”

“ချစ်ရင် နှလုံးသားထဲကချစ်၊ အခုလိုသိုင်းဖက်ထားတာက မရိုး သားတဲ့စိတ်ဓာတ်ပဲ၊ အဲဒီစိတ်ဓာတ် ကို ငါအမှန်းဆုံးပဲ”

ဖြူစင်သန့်၏စကားက ထိ

www.burmeseclassic.com

ရောက်သွားသည်ဟု ဆိုရမည်။

ကျော်ဖြိုးက ဖြူစင်သန့်ကို သိုင်းဖက်ထားသော သူ၏လက်များကို ချက်ချင်းဖြေလိုက်သည်။

ဖြူစင်သန့်က ကျော်ဖြိုးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း ကျေနပ်စွာ ပြုံးမိသည်။

ကျော်ဖြိုးက ဖြူစင်သန့်စကားကို နားထောင်ခဲ့၍ ဖြူစင်သန့်မှာ ကျော်ဖြိုးကို စိတ်ဆိုးရခက်သွားသည်။ ဒေါသဖြင့် ရန်တွေ့လိုက်မည်ဆိုသည့် အတွေးများလည်း ပျောက်သွားတော့၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကျော်ဖြိုးရယ်၊ နင်နဲ့ငါဟာ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ငါ့ကို နစ်နာအောင် နင်မလုပ်ဘူးလို့ ယုံကြည်ထားတယ်”

“စိတ်ချပါ၊ နင့်အတွက် ငါ့ဘဝကို ပေးဆပ်ဖို့အသင့်ပဲ”

“အဲဒီလို မတောင်းဆိုရသေးပါဘူးဟာ”

“မတောင်းဆိုသေးတာ ငါသိပါတယ်၊ နင့်ကို သိထားစေချင်တာ ငါ့ရဲ့အမျှော်လင့်ဆုံးဆန္ဒပါ”

“စိတ်ချ၊ နင့်စိတ်ဓာတ်ကို ငါ့ဘဝရဲ့ စဉ်းစားစရာအဖြစ် အရေးထားပါ့မယ်”

ဖြူစင်သန့်က လွတ်လပ်စွာ သွားလာခွင့်ရခဲ့၍ ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။ ကျော်ဖြိုးက သူ့အပေါ် ညှာ

တာစိတ်ရှိသည်ဟု ထင်မိလိုက်၏။

“နင် အခု ဘယ်သွားမှာလဲ”

“စာအုပ်အငှားဆိုင်မှာ စာ အုပ်သွားအပ်မလို့”

“ငါလည်းလိုက်ခဲ့မယ်”

“မလိုက်ပါနဲ့ဟာ၊ လူတွေတွေ့သွားရင် ငါ့အပေါ် သံသယမျက်လုံးတွေနဲ့ ဝိုင်းကြည့်ကြလိမ့်မယ်”

“အေးပါ၊ ငါမလိုက်တော့ဘူး”

ကျော်ဖြိုးက အလှူခံရပ်တွင် ရပ်ရင်း ကျန်နေခဲ့သည်။

ဖြူစင်သန့်က ထွက်သွားခဲ့၏။

ရှေ့သို့လျှောက်သွားနေသော ဖြူစင်သန့်မှာ သူမ၏နောက်သို့ မလုံမလဲဖြင့် နောက်ပြန်လှည့် ကြည့်ရင်း ရှေ့သို့ဆက်လျှောက် သွားခဲ့သည်။

ရှေ့သို့ဆက်လျှောက်နေသော ဖြူစင်သန့်၏ရင်များမှာ အဆက်မပြတ်ခုန်နေ၍ သူမကိုယ်သူမ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားခဲ့၏။

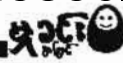
BURMESE CLASSIC

“ဟဲ့...ဖြူစင်၊ နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အမယ်လေး...နင်ကလည်း ဟယ် လန့်လိုက်တာ”

နအိမ်အတွင်းရှိ မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ငေးဝိုင်ပြီး ထိုင်နေသော ဖြူစင်သန့်မှာ လန့်ဖျပ်ရင်း တုန်ယင်သွားသောရင်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖိထားလိုက်ရ၏။

မှန်တင်ခုံရှေ့တွင် ထိုင်နေသော ဖြူစင်သန့်မှာ သူ့အနီးသို့ ခြေဖော့နင်း၍ ရောက်လာသော

နှင်းယုဆွေကို သတိမထားမိနိုင် အောင် ဖြစ်နေခဲ့၏။

နှင်းယုဆွေက အခန်းထဲသို့ မဝင်မီ ဖြူစင်သန့်ကို ချောင်းကြည့် ခဲ့သည်။ ဖြူစင်သန့်မှာ သူမကိုယ် ကို ရှေ့ပိုင်းမှာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ယှက်သိုင်းထားရင်း ပြုံးလိုက်ရယ် လိုက်ဖြစ်နေ၏။

တစ်ကိုယ်တည်း အတွေးထဲ၌ နှစ်မြှုပ်နေသော ဖြူစင်သန့်က နှင်း ယုဆွေကို သတိမထားမိခဲ့ပေ။ မှန် တင်ခုံရှေ့တွင် ထိုင်နေသော်လည်း နှင်းယုဆွေ အခန်းထဲဝင်လာသည် ကို သတိမထားမိခဲ့။

ဖြူစင်သန့်က မျက်လုံးမှိတ် ထားရင်း အတွေးထဲ၌ ပြေးလွှားနေ ခဲ့သည်။ အတွေးဖြင့် အပျော်လွန် နေသော ဖြူစင်သန့်၏ ပခုံးနှစ်ဖက် ကို နှင်းယုဆွေက ဆတ်ခနဲ ညှပ် ကိုင်လိုက်၍ ဖြူစင်သန့်မှာ သူ့ခိုး လူမိဖြစ်သွားသည်။

“ဟဲ့..ဖြူစင် နင်ဘာတွေဖြစ် နေတာလဲ”

“ငါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နင့်အခန်းထဲ ငါဝင်လာတာ တောင် သတိမထားနိုင်လောက် အောင် ဘာတွေဖိလင်တက်နေတာ လဲ”

နှင်းယုဆွေက ထိုင်ခုံတစ်လုံး ကို ဆွဲယူထိုင်ရင်းမေးသည်။

ဖြူစင်သန့်က ရှက်ကိုးရှက်

ကန်းဖြင့် အဖြေပြန်ပေးခဲ့သည်။

“ငါ့မှာ ဘာဖိလင်မှမရှိဘူး”

“နင်မညာနဲ့ ငါအားလုံးကြား ပြီးပြီ”

“ဘာကိုကြားတာလဲ”

ဖြူစင်သန့်က မလုံမလဲဖြင့် ပြန်မေးသည်။

“မနေ့က ညဉ့်ဦးပိုင်းမှာ နင် နဲ့ကျော်ဖြိုးတို့ လမ်းထိပ်က သစ် ပင်အမှောင်အောက်မှာ အနီးကပ် ရပ်နေခဲ့ကြတယ်ဆို”

“ဟဲ့.....ညည်းကို ဘယ်သူ ပြောတာလဲ”

“တို့လမ်းထဲမှာနေတဲ့ကလေး တစ်ယောက်က တွေ့တာတဲ့”

“ဟယ်...သူများတွေသိကုန် ပြီလား”

“ဟဲ့..ပါးစပ်ပေါက်တစ်ပေါက် က ပိတ်ရောက်တယ်၊ တစ်ယောက် သိရင် လူတစ်ရာ သိသွားတော့ ထာပဲ”

“ဒုက္ခပါပဲဟယ်”

“ဘာဒုက္ခလဲ၊ နင်နဲ့ကျော်ဖြိုး က ဘယ်အချိန်က ရည်းစားဖြစ် သွားတာလဲ”

“မဖြစ်ပါဘူးဟယ်”

“မဖြစ်ဘဲနဲ့ နင့်ကိုသူက မွေ့ ဖက်ထားတာ ဘာသဘောလဲ”

ဖြူစင်သန့်က ကျော်ဖြိုး ရောက်လာပြီး ရည်းစားစကား ပြောပုံနှင့် မထင်မှတ်ဘဲ ဖက်ထား

သလို ဖြစ်သွားချိန်ဝယ် မလွှတ် စတမ်း ဖက်ထားပုံများကို ပြန်လည် ပြောပြလိုက်သည်။

နှင်းယုဆွေက အသေအချာ နားထောင်ရင်း ဖြူစင်သန့်ကိုအကဲ ခတ်နေခဲ့သည်။

ဖြူစင်သန့်က အမျိုးမျိုးကျိန် တွယ်ပြောပြခဲ့၍ ဖြူစင်သန့်၏ အပြောကို လက်ခံရင်း သတိပေး စကားပြောခဲ့သည်။

“ကျော်ဖြိုးနဲ့နင်နဲ့က ငယ်သူ ငယ်ချင်းပဲ၊ သူ့အကြောင်း နင်မသိ ဘူးလား”

“တရင်းတနီးမနေတော့ မသိ ဘူး”

“နင်က သိပ်ရိုးတာပဲ၊ ပတ် ဝန်းကျင်စကားကိုလည်း နားထောင် ဦးမှပေါ့”

“သူ့အကြောင်း ပြောပြတဲ့သူ မှမရှိဘဲ”

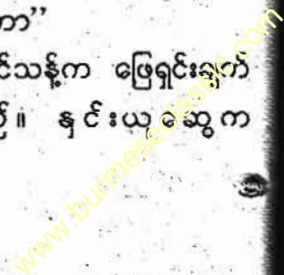
“ထားပါတော့၊ နင့်အတွက် ငါ စိုးရိမ်တယ်”

“ဘာကိုစိုးရိမ်တာလဲ”

“နင်က ကနေအထိ ရည်းစား မရှိဘူး၊ အတွေ့အကြုံလည်းမရှိ ဘူး၊ အတွေ့ကိုမလွန်ဆန်နိုင်ရင် နင်ပဲဒုက္ခရောက်မှာ”

“ဟဲ့...သူနဲ့ငါနဲ့က ရည်းစား မှမဟုတ်တာ”

ဖြူစင်သန့်က ဖြေရှင်းလျှက် ပေးသည်။ နှင်းယုဆွေက

ခေါင်းခါပြ ရင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

“အတွေ့အကြုံမရှိလို့ အူရိုင်း လို့ပြောတာ၊ အူရိုင်းဆိုတော့ အတွေ့အထိကို သဘောကျပြီး မှား သွားနိုင်လို့ သတိပေးနေရတာ”

“ငါ့ကိုယ်ငါ ထိန်းပါတယ် ဟာ”

“ဟဲ့.....ရပ်နေတဲ့အိုးကို လှုပ် နေတဲ့အိုးက လာထိရင် အိုးချင်း တိုက်မိပြီး ကွဲတတ်တယ်”

“နင်ဘာကိုပြောတာလဲ”

ဖြူစင်သန့်ကိုကြည့်ရင်း နင်း ယုဆွေမှာ စိတ်ပျက်သွားခဲ့ရသည်။ ရည်းစားထားဖူးသူမဟုတ်၍ နား လည်စေရန် ပြောရမှာကို ခက်ခဲနေ ခဲ့သည်။

“ကျော်ဖြိုးက ရည်းစားထည် လဲတဲ့တာ၊ သူ့မှာ အတွေ့အကြုံ များတယ်၊ သူ့ကြောင့် ဘဝပျက်ခဲ့ ရသူတွေ၊ အသည်းကွဲပြီး မျက်ရည် လည်ခဲ့ဖြစ်ရသူတွေ အများကြီးပဲ”

“ဟုတ်ရဲ့လားဟယ်”

“ငါပြောတာကို မယုံကြည် နိုင်တာကိုက နင့်စိတ်မှာ သလ္လာ ဖုံးနေပြီလို့ ငါမှတ်ယူတယ်”

ဖြူစင်သန့်က အတွေးဖြင့် ခေတ္တငိုသွားသည်။

သက်ပြင်းများကို မကြာခဏ မှုတ်ထုတ်ရင်း နင်းယုဆွေဘက် ခိုး ကြည့်ခဲ့သည်။

“နင့် စိတ်ထဲမှာ သာယာ

သလို ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား”

“ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“အတွေ့လေး အတွေ့မှတ် က ဆွဲငင်အားကောင်းတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးဟယ်၊ မတော် တဆ တွေ့ဆုံမှုကို သတင်းယူသွား တယ်ဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လောက်များ ဝေဖန်နေကြ မလဲမသိဘူး”

“အဲဒါပဲလေ၊ ငါတို့လို မိန်း ကလေးတွေအတွက် အနေအထိုင် တစ်ချက်မှာတာနဲ့ ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့ မှုကို ကာလရှည် ခံစားရတော့တာ ပဲ”

ဖြူစင်သန့်က သက်ပြင်းရှည် ကိုချပြန်သည်။

နင်းယုဆွေက အားပေး စကားနှင့်အတူ သတိပေးစကား ပြောခဲ့၏။

“နင့်ကိုပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ”

“နင်က အပျိုရိုင်း၊ အူရိုင်း၊ ခံစားချက်ကို တုံ့ပြန်ချေပျက်နိုင်တဲ့ ခုခံအားနည်းတယ်၊ အားနာလို့ဖြစ် စေ၊ ရှက်လို့ဖြစ်စေ မထူးတော့ဘူး ဆိုတဲ့အမြင်နဲ့ဖြစ်စေ ဘဝတည် စောက်မှု မမှားစေနဲ့”

“အေးပါ၊ နင်အခုလို သတိ ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ထစ်ပြောမယ်၊ ကျော်ဖြိုး က မိန်းမကျစ်ကျစ်တယ်၊ အထာနဲ့

အညှာကိုသိတယ်၊ သူ့ညွတ်တွင်း ထဲ မဝင်မိဖို့ သတိထား”

“အေးပါဟာ၊ သူ့နဲ့ငါကငယ် သူငယ်ချင်းတွေပါ၊ ငါ့အပေါ် ယုတ် မာတဲ့စိတ်မျိုး ထားမယ်မထင်ပါ ဘူး”

ဖြူစင်သန့်ဘက်က သန့်စင် သောအမြင်မျိုးဖြစ်မှန်း နင်းယုဆွေ က သိသည်။ ထိုစိတ်ထားကိုပင် အားနည်းချက်အဖြစ် သဘောထား ၍ ကျော်ဖြိုးဘက်မှ အမြတ်ထုတ် မည်ကို စိုးရိမ်နေမိ၏။

“အခုလိုပြန်ပြောတာကိုက နင်ဟာ ကျော်ဖြိုးနဲ့ပတ်သက်ရင် လျော့တွက်နေပြီဆိုတာ သိသာ တယ်၊ အဲဒါဟာ အားနည်းချစ်မိ”

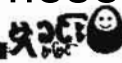
“အေးပါဟယ်၊ ငါသူ့ကို ရှောင်ပါ့မယ်”

“နင့်ဆီက ကြားရတဲ့ကတိ စကားဟာ မင်္ဂလာနဲ့ ပြည့်စုံပါ တယ်”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် တီး တိုးပြောဆိုရင်း ဆက်လက်ဆွေး နွေးနေခဲ့ကြသည်။ ဖြူစင်သန့်၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ ဈေးထဲတွင် ကုန်စုံ ဆိုင်ကြီးနှစ်ဆိုင်ဖွင့်ထား၍ အချိန် ပြည့် ဈေး၌ပင် ရှိနေကြသည်။

ဖြူစင်သန့် သူမကိုယ်ကိုသာ

အံ့သြနေမိသည်။

“ငါဘယ်လိုကြောင့် ဒီအခန်းထဲ ရောက်နေရတာလဲ”

ဖြူစင်သန်းမှာ ကျော်ဖြိုးနှင့် ပတ်သက်၍ အမြဲသတိထားပြီး ရှောင်ရှားနေခဲ့၏။ ကျော်ဖြိုးနှင့် မတွေ့မိစေရန် ကြိုးစားနေစဉ် ပတ်ဝန်းကျင်၏ ကောလာဟလများက ဖြူစင်သန်းထံ ရောက်လာကြသည်။

ဖြူစင်သန်းနှင့် အရင်းနှီးဆုံး မိန်းကလေးသူငယ်ချင်းတစ်ဦး ဖြူစင်သန်းထံ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဖြူစင်သန်းနှင့် ကျော်ဖြိုးတို့ နေ့နေ့ညည တွဲနေသည်ဟု ပြောကြသည်။

အချို့က ဖြူစင်သန်းသည် သူမကိုယ်ကိုသူမ မထိန်းနိုင်လောက်အောင် စိတ်လေလွင့်နေပြီဟု ဝေဖန်ကြသည်ဆို၏။

အချို့က တန်ဖိုးမဲ့နေပြီဟု ကိုယ်ချင်းစာစိတ်မရှိဘဲ ပြောကြသည်။

ကျော်ဖြိုးကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖြူစင်သန်းသည် သူ့အတွက်ကစားစရာအရုပ်လေးတစ်ရုပ်ဟု ပြောနေသည်ဟုဆိုသည်။

ယောက်ျားသားတစ်ဦးနှင့် မတော်တဆ တရင်းတနီးဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ဖြူစင်သန်းမှာ ယောက်ျားသားများ၏အကြည့် မျက်လုံးများထဲ၌ အထင်သေးခံနေရသူ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ကျော်ဖြိုး၏ နှုတ်သရမ်းမှု၊ အပိုစကားဖြင့် ဝါကြွားမှုကြောင့် ဖြူစင်သန်းမှာ အပျိုမဟုတ်သောအပျို

ကျော်ဖြိုးနှင့်တွေ့မည့်ဆိုသည့် အကြောင်းအား နှင်းယုဆွေကိုပင် အသိမပေးခဲ့။

အသိပေးပါက နှင်းယုဆွေက တားမြစ်လိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်၍ ဖြူစင်သန်းက ကျော်ဖြိုးအား နေထိုင်ရာရပ်ကွက်နှင့် အလှမ်းဝေးသည့် မင်္ဂလာဒုံ၊ ကျိုက္က လို့ဘုရားဘက်သွားရန် ချိန်းဆို လိုက်သည်။

ကျော်ဖြိုးဘက်က မည်သို့ တွေးသည်မသိ။

ချိန်းဆိုရာသို့ နာရီဝက်ခန့်ကြိုပြီး ရောက်နေခဲ့သည်။

ဖြူစင်သန်းက မိဘများ ဈေးထွက် သွားကြသည်နှင့် တက္ကစီငှားပြီး ကျိုက္ကလို့ဘုရားဘက်သို့ထွက်ခဲ့သည်။

ကျိုက္ကလို့ဘုရားကုန်းတော်အဝင်တွင် စားသောက်ဆိုင်များက အစီအစဉ်နေသည်။

ကျော်ဖြိုးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ထိုင်စောင့်နေ၏။

ဖြူစင်သန်းစီးလာသောတက္ကစီကား ရောက်လာသည်နှင့် သူက အပြင်ထွက်ကြိုသည်။ လက်ဖက်

ဟုပင် အပြောခံခဲ့ရသည်။

ဖြူစင်သန်းမှာ အကြီးအကျယ် ဒေါသဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ကျော်ဖြိုးကိုတွေ့ဆုံပြီး ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရန် ကြိုးစားခဲ့၏။

ကျော်ဖြိုးကို ဆက်သွယ်ရသည်မှာမခက်။

ကျော်ဖြိုးကို အများသူငါရှေ့တွင် အရှက်ခွဲကာ ကလဲ့စားချေပြလိုက်မည်ဟု ကြုံးဝါးမိခဲ့သည်။

ရည် အပိုတစ်ခွက် လှမ်းမှာသည်။

ဖြူစင်သန့်က မသောက်။

ရင် ထဲမှဒေါသကြောင့် သောက်ချင်စိတ် မရှိခဲ့။

ကျော်ဖြိုးက လူကြားသူကြားထဲတွင် အတင်းတိုက်သည်။

လူတွေက ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။

ဖြူစင်သန့်က သူမနှင့် ကျော်ဖြိုး တွေ့ဆုံပြီးသည်နှင့် ကျော်ဖြိုး၏အမှားများကို ဝန်ချတောင်းပန်ခိုင်းမည်။

ပြီးတော့ နေထိုင်ရာရပ်ကွက်ထဲ ပြန်မည်။

သူငယ်ချင်းများကို လက်ကိုင်ဖုန်းဖြင့် ကြိုတင်အကြောင်းကြားကာ အသင့်စောင့်ခိုင်းမည်။ သူငယ်ချင်းများ၏ရှေ့မှောက်၌ ဝန်ချတောင်းပန်ခိုင်းမည်။

ထိုသတင်း ရပ်ကွက်ထဲ ပျံသွားပါက သူမအပေါ် ဝေဖန်နေသော ကောလာဟလများ အလိုလို ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်ဟု ယူဆခဲ့၏။

ဒါက ဖြူစင်သန့်ဘက်က အတွေး။

လူချင်းတွေ့ဆုံချိန်၌ ငယ်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ကျော်ဖြိုးက အတင်းအဓမ္မတိုက်နေသော လက်ဖက်ရည်ကို အားနာပါးနာဖြင့် သောက်လိုက်မိသည်။

လက်ဖက်ရည်သောက်နေစဉ် သူမဘက်မှ မကျေနပ်ချက်များကို ဆက်တိုက်ပြောနေခဲ့သည်။

ကျော်ဖြိုးက ဘာမှအတိုက်အခံမလုပ်။

မည်သည့်အပြစ်ဆိုစကားမှ မပြော။

ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်၍နားထောင်နေခဲ့သည်။

လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လုံး ကုန်တော့ ဖြူစင်သန့်၏စိတ်များ လေးလံလာသည်။ ခေါင်းမူးပြီး မြင်ကွင်းများက ဝေဝါးလာသည်။

မူးမေ့သလို ဖြစ်သွားခဲ့၏။

ကျော်ဖြိုး၏ပခုံးကို မှီထားလိုက်မိသည်။

အဲဒီနောက် ဘာမှမသိတော့။

သူမ သတိရချိန်ဝယ် မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ်ရှိ တည်းခိုခန်းတစ်ခု၏ အခန်းထဲရောက်နေသည်ကို သတိထားမိခဲ့သည်။

အမူးပြေစပြုချိန်၌ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကြည့်မိသည်။

“ငါ ဒီနေရာကို ဘယ်လိုရောက်လာပါလိမ့်”

သူမကိုယ်ကိုသူမ ပြန်မေးမိသည်။

ပြန်မေးရင်း အိပ်ရာပေါ်ထိုင်နေသည့် အနေအထားဖြင့် သူမကိုယ်ကို ပြန်ကြည့်သည်။

“သွားပြီ.....ငါ့ဘဝ သွားပြီ”

ဖြူစင်သန့် ချုံးပွဲချ ဝိုင်းတော့သည်။

အိပ်ရာထက်မှ သူမနံ့ဘေးတွင် ကျော်ဖြိုးက ရှိနေသည်။

ဖြူစင်သန့်က ရုန်းကန်ပြီးထသည်။

“နင်.....နင် လူယုတ်မာပဲ”

“နင့်ကိုချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ဖူးစာကိုဦးရာအဖြစ်နဲ့ ဖန်တီးလိုက်တာပဲ”

“နင် ရက်စက်လိုက်တာဟာ”

“ဟုတ်တယ်၊ နင့်ကိုချစ်လို့ အမှားလုပ်မိတာပါ”

“နင့်ကို ရဲစခန်းသွားပြီးတိုင်မယ်”

ဖြူစင်သန့်က အိပ်ရာပေါ်မှ ခုန်ဆင်းသည်။ ပိတ်ထားသော တံခါးပေါက်သို့ ပြေးသွားသည်။

ကျော်ဖြိုးက လိုက်ဆွဲရင်း တောင်းပန်သည်။

“ဒီကိစ္စက တောင်းပန်ရုံနဲ့ ကျေနပ်ရမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငါနင့်ကိုတရားဝင် လက်ထပ်မယ်၊ နင့်ဘဝအတွက် ငါတာဝန်ယူတယ်”

“တာဝန်ယူရအောင် ငါ့ဘဝရဲ့တာဝန်တွေကို ငါကနင့်ကို ပေးမိလို့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ စဉ်းစားပါဦးဟယ်”

“မရဘူး၊ ရဲစခန်းကိုတိုင်မယ်”

ဖြူစင်သန့်၏ဒေါသက အစွမ်း
ကုန် ပေါက်ကွဲခဲ့သည်။

ကျော်ဖြိုးက ခေတ္တစိုက်ကြည့်
ရင်း ပြောပြခဲ့၏။

“အခုအချိန်မှာ နှင့်ဘဝကိုပြု
ပြင်လို့ မရတော့ဘူး”

“တရားရိုးကတစ်ဆင့် အများ
သိအောင် ပြောရင်းမယ်”

“နင်အမှုဖွင့်ချင်ဖွင့်လေ၊ နင်
ငါနဲ့အတူ တည်းခိုခန်းထဲအထိ လိုက်
လာတယ်ဆိုတော့ ဘာပြောကြ
မလဲ”

“နင်ငါ့ကို မှုမေ့အောင်လုပ်ပြီ
ခေါ်လာတာလေ”

“မှန်တယ်၊ တည်းခိုခန်းက
ဝန်ထမ်းတွေက နင်ဘာမှမပြောဘဲ
ငါနဲ့အတူ တည်းခိုခန်းထဲ ရောက်
လာတာပါလို့ သက်သေခံကြလိမ့်
မယ်၊ သဘောတူလို့ဖြစ်တဲ့ကိစ္စလို့
ပြောမှာပေါ့”

ကျော်ဖြိုးက အမျိုးမျိုး ဆင်
ခြေပေးသည်။ မိန်းကလေးက
သဘောတူပြီး တည်းခိုခန်းထဲသို့
ရောက်ခဲ့ကြောင်း ချေပပြမည်ဟုဆို
ခဲ့၏။

အချိန်တစ်နာရီခန့်ကြာသည်
အထိ အငြင်းအခုံဖြစ်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဖြူစင်သန့်
ဘက်က လက်လျှော့လိုက်ရသည်။

သူမကို တရားဝင်လက်ထပ်
ရန် တောင်းပန်ရသည်အထိ အခြေ

အနေက ပြောင်းလဲသွားခဲ့တော့၏။
အတွေ့ထူးကြောင့် ဖြူစင်သန့်မှာ
မထူးတော့ပြီဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရတော့
သည်။

“ကျော်ဖြိုး နင် အခု ဘယ်
မှာလဲ”

ဖြူစင်သန့်က လက်ကိုင်ဖုန်း
ဖြင့် ဆက်သွယ်သည်။ အိမ်တွင်
မည်သူမှမရှိ။ ဖြူစင်သန့်တစ်ဦး
တည်း။

နံနက်ပိုင်းကတည်းက လက်
ကိုင်ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်နေသော
ဖြူစင်သန့်မှာ ကျော်ဖြိုးကို လုံးဝ
ဆက်သွယ်၍မရ။

ဖုန်းပိတ်ထားသည်ဟု ပြန်ဖြေ
သလို ဆက်သွယ်ရေးပြင်ပသို့
ရောက်နေသည်ဟုလည်း ပြန်ဖြေ
သည်။

နံနက် (၁၁)နာရီခန့်ကျမှ
ဆက် သွယ်၍ရခဲ့သည်။

“ကျော်ဖြိုး နင်အခု ဘယ်မှာ
လဲ”

“ငါ့သူငယ်ချင်းအိမ်မှာ”

“ဘယ်ကသူငယ်ချင်းလဲ၊
ဘယ်သူလဲ”

ဖြူစင်သန့်က ကျော်ဖြိုး၏
အဖြေကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်ပိုကာမေး
ခဲ့၏။ သူမ၏ဘဝကို ကျော်ဖြိုးထံ

အပ်နှံခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ကျော်ဖြိုးကို စိုး
ရိမ်စိတ်ဖြင့် အမြဲစောင့်ကြည့်နေရ
သူအဖြစ်သို့ ရောက်နေခဲ့ရ၏။

“နင်ကလည်းဟာ ငါ့ကိုမယုံ
သလိုပဲ၊ ရတနာပစ္စည်းအရောင်း
အဝယ်ကိစ္စနဲ့ သူငယ်ချင်းအိမ်ကို
ရောက်နေတာပါ”

“ဟဲ့.....အဲဒီသူငယ်ချင်းက
ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား”

“ပွဲစားအမျိုးသမီးပါ”

“နင်...နင် ငါ့ကိုမေ့ပစ်ဖို့ကြိုး
စားနေတာလား”

“ဘာဆိုလို့လဲ၊ အရောင်း
အဝယ်လုပ်တာပဲဟာ”

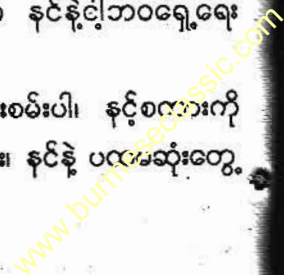
“အရောင်းအဝယ်လုပ်တာပဲ၊
ယောက်ျားချင်း ဆက်သွယ်ပါ
လား”

“နင် ငါ့ကို အဲဒီလိုမပြောနဲ့၊
လောကကြီးမှာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ
ပေါင်းစပ် ဆက်ဆံ နေရတာပဲ၊
အလုပ်အတွက် ခွဲခြားဆက်ဆံရင်
ငါ့စီးပွားရေးကအောင်မြင်မှာမဟုတ်
ဘူး”

“နင်ပဲပြောခဲ့တယ်လေ၊ ငါက
လွဲရင် ဘယ်မိန်းမနဲ့မှ မဆက်ဆံ
ဘူးဆိုတာလေ”

“အဲဒါခက်တာပေါ့၊ ငါအခု
လုပ်နေတာ နင်နဲ့ငါ့ဘဝရှေ့ရေး
လေ”

“သွားစမ်းပါ၊ နင့်စလားကို
ယုံရမှာလား၊ နင်နဲ့ ပလမဆုံးတွေ့

တဲ့နေ့က ချက်ချင်းလက်ထပ်မယ် ဆိုပြီး ကတိပေးခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီ နောက်ပိုင်း ဟိုရှောင်ဒီရှောင်လုပ် နေခဲ့တာ တစ်လကျော်ပြီ”

ဖြူစင်သန့်က ငိုသံပါဖြင့် ရင် ဖွင့်လိုက်သည်။

ကျော်ဖြိုးဘက်မှ မည်သို့မျှ မခံစားရသလို ရယ်သံကထွက်လာ ခဲ့၏။

“နင်နဲ့ငါ အတူနေဖို့ ငွေရှာ နေတာနဲ့ အချိန်ကြာသွားတာပါ ဟာ”

“မလိုဘူး၊ မိန်းကလေးဘဝ မှာ အရှက်လုံခြုံဖို့ တရားဝင်လက် ထပ်ရေးက အဓိကပဲ။ နင့်ဘက်က ရိုးသားရင် အမြန်ဆုံး အကောင် အထည်ဖော်ရမှာပေါ့”

“ခက်လိုက်တာဟာ၊ နင် ငါ မေတ္တာကို စော်ကားတာပဲ။ ငါအခု အရောင်းအဝယ်လုပ်နေတာက နင့် အတွက်ပဲ။ ဒီနေ့အောင်မြင်ရင် နက် ဖြန် နင့်စိတ်ကြိုက် ဖြစ်စေရမယ်”

ကျော်ဖြိုး၏အဖြေက ဖြူစင် သန့်အတွက် ရောင်စဉ်တစ်ခုဖြစ်ခဲ့ သည်။

အရှုံးခံဘဝဖြင့်အောက်ကျို့ခံ ဆက်ဆံနေရသည်ကို ဖြူစင်သန့်က စိတ်မရှည်ချင်တော့။

“ကျော်ဖြိုးက မိန်းမကျမ်းကျေ တယ်ဟဲ့၊ နင်ကအူရိုင်း၊ အပျိုရိုင်း” ဖြူစင်သန့်မှာ သူငယ်ချင်းဖြစ်

သူ နှင်းယုဆွေ၏ သတိပေးစကား ကို နားထဲ၌ ပြန်လည်ကြားယောင် နေခဲ့မိသည်။

သူမသည် အပျိုရိုင်း၊ အူရိုင်း ဖြစ်၍ ကျော်ဖြိုး၏လှည့်ကွက် အတွင်း ရုန်းမထွက်နိုင်အောင် ဖြစ် နေခဲ့ရသည်။

ကျော်ဖြိုးကို ယုံကြည်စိတ်မရှိ သော်လည်း ကျော်ဖြိုးနှင့်ပတ်သက် ၍ အတွေ့အထိကို မလွန်ဆန်နိုင် ၍ မီးနှင့်နီးသောဖယောင်း ဖြစ်နေ ခဲ့ရသည်။

မာကျောသော သံထည် ပစ္စည်းပင်လျှင် မီးဖုတ်ခံရသည့်အခါ လိုသ...? ပုံသွင်းခံရသည်။ ပုံသွင်း ရန်အတွက် တူနှင့်ထုရိုက်ခြင်းကို လည်း ကြိမ်ဖန်များစွာ ခံရသေး သည်။

ကျော်ဖြိုးဟူသောမီးက ဖြူစင် သန့်ဆိုသော စိတ်ဓာတ်သံမဏီကို မီးဖုတ်ပုံသွင်းရန် အကြိမ်ကြိမ်ထု ရိုက်ခြင်း ခံခဲ့ရ၏။

ဖြူစင်သန့်မှာ အတွေ့ထူးကို အချစ်ဟု ထင်နေခဲ့မိသည်။

အတွေ့ထူးအချစ်ကြောင့် ကျော်ဖြိုး၏ လှည့်ပတ်သမျှ ခံနေ ရသည်။ မီးဖုတ်ခံရသော သံချောင်း ကဲ့သို့ မီးဖုတ်ခံရပြီး ဓားဖြစ်လိုက်၊ သံချွန်ဖြစ်လိုက်၊ သံတိုသံစဖြစ် လိုက်ဖြင့် ပုံစံအမျိုးမျိုးအသွင်းခံနေ ရသည်။

ယခုလည်း ကျော်ဖြိုးက ရုပ် သေးကြီးဆွဲဆရာဖြစ်၍ ဖြူစင်သန့် က ကြီးဆွဲဆရာ၏ လိုရာစေအရုပ် တစ်ရုပ်ဖြစ်နေခဲ့ရသည်။

ဖြူစင်သန့်က သူမကိုယ်ကို သူမ ပြန်တွေ့ကြည့်ရင်း ဖုန်းထဲမှ ပင် ကျော်ဖြိုးကို နှစ်ဦးချင်းတွေ့ဆုံ စကားပြောရန် တောင်းဆိုလိုက် သည်။

“ကျော်ဖြိုး နင့်ကိုငါ အရေး တကြီးတွေ့ချင်တယ်”

“ဟဲ့.....ဟဲ့၊ ရပါတယ်”

“ဘယ်မှာတွေ့ရမှာလဲ”

“တည်းခိုခန်းပေါ့ဟယ်၊ အဲဒီ မှာက လွတ်လပ်တယ်”

“တည်းခိုခန်းကိုလိုက်တဲ့မိန်း ကလေးတိုင်း ဘာဖြစ်နိုင်သလဲဆို တာ နင်သိပါတယ်နော်၊ ငါအခု တွေ့ချင်တာက စကားပြောရုံသက် သက်ပဲ”

“နင့်စကားအရ တည်းခိုခန်း ထဲလိုက်တဲ့ မိန်းကလေးတွေက လည်း တွေ့ကြုံရမှာကို မကြောက် လို့ပေါ့၊ ယောက်ျားလေးတွေမှာ အပြစ်မရှိဘူး၊ အသားတုံးပစ်ချပေး ရင် ကျားကတော့စားမှာပဲ၊ အဲဒါကို နင်လည်းသိပါတယ်”

“အေး...အဲဒီလိုမှားခဲ့တာ အကြိမ်မနည်းတော့ဘူး၊ အခုဆိုရင် လူတော်တော်များများကလည်း ကုန်ကြပြီ၊ ဒီနေ့တွေ့ချင်တာ

စကားပြောရုံသက်သက်ပဲ၊ ငါ့ဘဝ ရှေ့ရေး အာမခံချက်အတွက်ဆိုရင် ပိုမှန်တယ်”

ဖြူစင်သန့်၏အသံက မာ သည်၊ ပြတ်သည်၊ ဒေါသသံတွေ ပါသည်။

ကျော်ဖြိုးက ဖြူစင်သန့် စိတ် ဆိုးနေသည်ကိုသိသည်။ လက်ထပ် ပါမည်ဟု ကတိအကြိမ်ကြိမ်ပေးပြီး တည်းခိုခန်း၌ တွေ့ခဲ့ကြသည့် အကြိမ်ပေါင်းကလည်း ခပ်စိပ်စိပ် ဖြစ်သည်။

အပျိုရိုင်း ဖြူစင်သန့်ကို ကျော် ဖြိုးက မည်သို့ဖျောင်းဖျရမည်၊ မည် သို့လှည့်စားရမည်ကို သိထား သည်။ သူက မိန်းမကျမ်းကျေသူ ဖြစ်၍ အလွယ်တကူရှောင်တိမ်းပြီး အစာဝလျှင် ဌာနယုံနိုင်မည့် ငှက် တစ်ကောင်ကဲ့သို့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

“ကဲပါ.....နင် ဘယ်အချိန် အားသလဲ”

“ညဉ့်ဦးပိုင်းဆိုရင် ပိုကောင်း မယ်”

“နင့်အဖေအမေတွေ အိမ် ရောက်ချိန်ပဲ”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ အဖေနဲ့အမေ ထမင်းစားပြီး တရားထိုင်ကြလေ့ရှိ တယ်၊ တရားထိုင်ရင် နှစ်နာရီ လောက်ကြာတတ်တယ်”

“ဪ...သိပြီ၊ အဲဒီအချိန်မှာ

တွေ့ချင်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘယ်မှာတွေ့မလဲ”

“နင်းယုဆွေတို့နေတဲ့အိမ် နောက်ဖေးဘက်က ရပ်ကွက်ရေ ကန်ပေါင်ပေါ်မှာ၊ အဲဒီမှာက သစ် ပင်နဲ့ ချုံတောတွေရှိတယ်၊ ပြီးတော့ အတွဲတွေထိုင်ပြီး စကားပြောလေ့ ရှိတဲ့နေရာပဲ”

တွေ့ဆုံရမည့်နေရာကို နင်း ယုဆွေနေထိုင်ရာအိမ်၏ နောက် ဖေးဘက်ရေကန်ပေါင်ဟု ဖြူစင် သန့်က ရွေးပေးသည်။

ထိုနေရာကို ကျော်ဖြိုးက ကောင်းစွာသိသည်။

အခြားချစ်သူမိန်းကလေးများ နှင့်လည်း ရောက်ဖူးသည်။ ထိုနေ ရာတွင် ဆံမြိတ်လည်းပြေ၊ ပန်း လည်းကြော့ခဲ့ရသော မိန်းကလေး ပေါင်းများစွာတို့ ရှိခဲ့ဖူးသည်။

“ကောင်းပြီ၊ ငါကြိုစောင့်နေ မယ်”

“နင်းယုဆွေတို့ မသိစေချင် ဘူး၊ ကန်ရဲ့တောင်ဘက်လမ်းက ဝင်မယ်၊ နင် အဲဒီကစောင့်နေ”

“အိုကေ၊ နင်ပျော်သွားစေရ မယ်”

“နင်ဘာပြောတာလဲ၊ မဟုတ် တာမတော့နဲ့”

“နင်ကလည်း ဒေါသကြီးပဲ၊ ဒီနေ့ အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ရင် ငါ့

အရင်းအနှီးလည်းပါတာမို့ အမြတ် တွေအများကြီးရမယ်၊ အိမ်မဝယ် နိုင်ရင်တောင် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း ငှားပြီး နင်နဲ့ငါ အတူနေမယ်၊ ချက် ချင်းလက်ထပ်မယ်၊ ငါ့အလုပ်အောင် မြင်ရင် သတင်းကောင်းကြားရမှာ မို့ နင်ပျော်စေရမယ်လို့ပြောတာ”

“အဲဒီအတိုင်းဖြစ်ပါစေလို့ ဆု တောင်းတယ်၊ လိမ်ညာရင်တော့ နင့်ဘဝအတွက် နောင်တရမဆုံး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

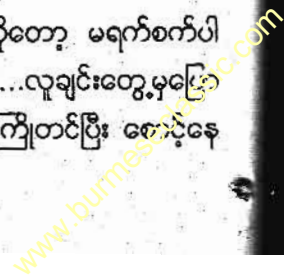
“နင်ကငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်တာ လား”

ကျော်ဖြိုးက လေသံမာမာဖြင့် မေးသည်။ ချစ်ခွင့်ပန်စဉ်က အောက် ကျိုခံစကားပြောခဲ့သော ကျော်ဖြိုး ၏လေသံမှာ ဖြူစင် သန့်ကို လိုသလို ပုံသွင်းနိုင် သည့်အဆင့်ရောက်ချိန်၌ မောက် မာသည့်လေသံဖြင့် ဆက်ဆံခဲ့ သည်။

ဖြူစင်သန့်က ကြေကွဲစိတ်ကို မျှိုသိပ်ရင်း အရှုံးခံလေသံဖြင့် တောင်းပန်သလို ပြောခဲ့ရပြန်၏။

“နင့်ကို ငါ ခြိမ်းခြောက်နေ တာမဟုတ်ဘူး၊ နင်ပြောသလိုဖြစ် မလာရင် နင်နဲ့ငါ ဒါ နောက်ဆုံး တွေ့ခြင်းပဲလို့ သတိပေးတာ”

“အဲဒီလိုတော့ မရက်စက်ပါ နဲ့ဟာ၊ ကဲ.....လူချင်းတွေ့မှပြော ကြတာပေါ့၊ ကြိုတင်ပြီး စောင့်နေ

မယ်”

ကျော်ဖြိုးက မြင်း၏ကော်ကြီးကို အလျှော့အတင်းလုပ်သလို သူ့ဆန္ဒစက်ကွင်းထဲသို့ ဆွဲယူနေခဲ့၏။

ဖြူစင်သန်းက ကျော်ဖြိုးနှင့် ကြုံခဲ့ပေါင်းများပြီး စကားပေါင်းများစွာကို နားထောင်ခဲ့ရပြီးဖြစ်၍ ကျော်ဖြိုးအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိသည်။

သူမဘက်မှ တင့်တယ်သော ဘဝရိပ်မြုံ့ တည်ဆောက်နိုင်ရေးကိုသာ ကြိုးစားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့မိလေသည်။

“ဖြူစင်သန်းရေ.....ဖြူစင်သန်း”

နောက်တစ်နေ့နံနက် (၇) နာရီပင်မထိုးသေး။

ဖြူစင်သန်း၏မိဘနှစ်ပါးမှာ ဈေးသို့ထွက်သွားကြလေပြီ။

ဖြူစင်သန်းတစ်ဦးတည်း အိမ်ထဲ၌ ရှိနေချိန်ဖြစ်သည်။

ဖြူစင်သန်း၏နာမည်ကိုအော်ခေါ်ရင်း နှင်းယုဆွေ အပြေးအလွှားရောက်လာသည်။

“ဖြူစင်သန်း..ဖြူစင်သန်းရေ”

“ဟဲ့.....နှင်းဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ အထိတ်တလန့်နဲ့”

အိမ်ထဲသို့ လှမ်းဝင်လာသော နှင်းယုဆွေကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဖြူစင်သန်းကမေးသည်။

ဖြူစင်သန်းအနီးသို့ နှင်းယုဆွေက မောပန်းတကြီး ဝင်ထိုင်သည်။ ဖြူစင်သန်းကို သနားစရာသတ္တဝါအဖြစ် လှမ်းကြည့်ရင်း အမောဖြေသည်။

“ဟဲ့.....နှင်းဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကိုစိုက်ကြည့်နေရတာလဲ”

“နင့်ကိုသနားလို့”

“ဘာ...ငါ့ကိုသနားလို့၊ ဘာကြောင့်သနားတာလဲ”

“နင့်ကို ကျော်ဖြိုးနဲ့ပတ်သက်ပြီး... ကြိမ်ကြိမ် ငါသတိပေးခဲ့ဖူးတယ်နော်”

“အေးပါ၊ အခု ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“နှင်းက အပျိုရိုင်း၊ အူရိုင်းလေ၊ ကျော်ဖြိုးရဲ့လှည့်ကွက်ကို နှင်းမသိတော့ နင့်ဘဝကို သူ့ကို အပ်လိုက်ရတယ်”

“နေပါဦး၊ ငါ့ဘဝကို အပ်လိုက်ရတယ်လို့ ဘယ်သူကပြောတာလဲ”

ဖြူစင်သန်းက တစ်ခါဘူးမျှ မကြားမိသေးသောစကားမို့ ကပျာကသီဖြင့် ပြန်မေးလိုက်ရ၏။

နှင်းယုဆွေက သက်ပြင်းရှည်ကို မှုတ်ထုတ်ရင်း ပြန်ဖြေသည်။

“နှင်းနဲ့ကျော်ဖြိုး အတိုင်း အတာလွန်တဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်နေပြီဆိုတဲ့သတင်း တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိနေတယ်၊ အထူးသဖြင့် ရပ်ကွက်ထဲက ယောက်ျားလေးတွေက ပိုပြီးသိတယ်၊ ပိုပြီးဝေဖန်နေကြတယ်”

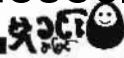
ဖြူစင်သန်း မျက်လုံးပြူးသွားခဲ့ရသည်။

သူမအကြောင်းကို ပတ်ဝန်းကျင်က မသိခဲ့ဟု ထင်ခဲ့၏။

လူငယ်များ၏ ပတ်ဝန်းကျင်၌ ရေပန်းအစားဆုံးသတင်းဖြစ်နေကြောင်း ယခုမှ နှင်းယုဆွေပြောပြခဲ့၍ သိရတော့သည်။

“နှင်းက ငါ့အဖို့”

ဘာဖြစ်လို့ မပြောပြခဲ့တာလဲ”

“နင်က အချစ်ဆိပ်တက်နေပြီလေ၊ အနာက ရင့်မှည့်နေပြီ၊ ငါ့စကားကို နင်နားထောင်မှာ မဟုတ်လို့ မပြောပြမိတာပါ”

“နင်ဟယ်.....”

ဖြူစင်သန့်က သူမစကားကို ရှေ့မဆက်နိုင်တော့။ ကြေကွဲစွာ ခံစားရသည့် နာကျင်မှုက သူမ၏ရင်ဝယ် ပြည့်နှက်နေလေပြီဖြစ်၏။

“နင်တို့ချိန်းတွေ့တိုင်း ကျော်ဖြိုးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက သူတယ်”

“ဘယ်လိုသိတာလဲ”

“ကျော်ဖြိုးက ပြောပြလို့ ပေါ့”

“ဟင်.....ဒီလိုဆို ငါဟာ တန်ဖိုးမဲ့မိန်းကလေးလို့ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းက သတ်မှတ်မှာပေါ့”

“သတ်မှတ်ရုံတင်မကဘူး၊ နင်နဲ့သူနဲ့တွေ့တဲ့ တည်းခိုခန်းထဲက ဓာတ်ပုံမှတ်တမ်းတွေက လူငယ်တိုင်းရဲ့လက်ထဲမှာ ရှိနေကြပြီ”

“ဘယ်လို ဘုရား...ဘုရား”

ဖြူစင်သန့်မှာ အနေအထိုင် မှားခဲ့မှု၏ နောက်ဆက်တွဲဆိုးကျိုး သတင်းစကားကြောင့် ခေါင်းထဲတွင် မူးမိုက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွားခဲ့ရသည်။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး တူနှင့်ထုရိုက်ခံရသလို တဆစ်ဆစ် နာကျင်ကိုက်

ခဲနေတော့၏။

“အဲဒီဓာတ်ပုံတွေကို ဘယ်သူက ရိုက်တာလဲ”

“ကျော်ဖြိုးကစီစဉ်လို့ နင်တို့ချင်းတွေ့ဆုံချိန်မှာ သူ့သူငယ်ချင်းက တစ်ဖက်ခန်းက အပေါက်ဖောက်ပြီး ရိုက်ထားတာတဲ့”

“ဘာညာညာချက်နဲ့ ယုတ်မာတာလဲဟင်၊ နင် အဲဒါကို သိသလား”

“သိတယ်၊ အဲဒီဓာတ်ပုံပြုပြီး ခြိမ်းခြောက်ငွေညှစ်ဖို့ပဲ၊ မရရင် ဘလောက်ကတွေကတစ်ဆင့် အင်တာနက်တင်ပြီး အရှက်ခွဲမှာတဲ့”

“သူ အဲဒီလောက်အထိယုတ်မာမယ်လို့ ငါမထင်ဘူး”

ဖြူစင်သန့်က ချုံးပွဲချ၍ငိုတော့သည်။

“ငါ့မိဘနှစ်ပါးသိရင်တော့ ငါ့ကို အိမ်ကမောင်းထုတ်တော့မယ်၊ အဖေနဲ့အမေလည်း အဲဒီစိတ်နဲ့ ဗုန်းဗုန်းလဲပြီး စီးပွားရေးပျက်ရတော့မယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့အကြံက အခွေထုတ်ပြီး စီးပွားဖြစ်ကြဖို့ပါ စဉ်းစားနေတာ၊ အဲဒီလိုဖြစ်ရင် နင့်ကို သူက ယူစရာမလိုဘူး၊ နင့်ကို လူအများက ကြေးစားလို့ သတ်မှတ်တော့မှာပေါ့”

ဖြူစင်သန့်မှာ ကျောချမှစားပြမှန်း သိရတော့၏။

သူမဘဝသည် အနေအထိုင် တစ်ချက်မှားရုံဖြင့် ချေချေလှလှ မရသော အမည်းစက်ကြီး၏ စိုးမိုးမှုကို ခံနေရ၏။

“ဒီကောင် သေသင့်တယ်”

ဖြူစင်သန့်က တောက်ခေါက်ရင်း ဒေါသဖြင့်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သေသင့်တယ်၊ လောကဖြစ်အထိကို သူခံစားထိုက်တယ်”

နှင်းယုဆွေကပါ ဒေါသဖြင့် ရေရွတ်သည်။ ဖြူစင်သန့်က နှင်းယုဆွေတက်လာသည့်အကြည့်တွင် နှင်းယုဆွေက ပြုံးပြလိုက်သည်။

“နင်ဘာပြုံးတာလဲ သူငယ်ချင်း”

“နင့်ဆုတောင်းပြည့်ပြီ”

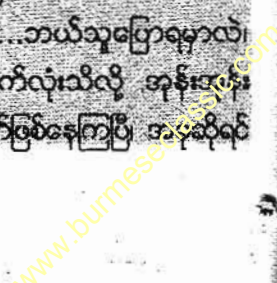
“ဘာကိုပြောချင်တာလဲ”

“ကျော်ဖြိုးသေပြီ၊ အဲဒီသတင်းပြောပြချင်လို့ နင့်ဆီငါလာခဲ့တာပဲ”

နှင်းယုဆွေစကားကြောင့် ဖြူစင်သန့်မှာ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။ ဖြူစင်သန့်က သူမ၏ မစ္စရီယာစိတ် မပေါ်လွင်စေရန် ချက်ချင်းထိန်းလိုက်ရ၏။

“နင့်ကို ဘယ်သူပြောတာလဲ နှင်းယုဆွေ”

“ဟဲ့...ဘယ်သူပြောရမှာလဲ၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံးသိလို့ အုန်းထုန်းကွက်ကွက်ဖြစ်နေကြပြီ အခုဆိုရင်

ရဲတွေရောက်လာပြီး စစ်နေကြပြီ”

“ဟုတ်လား၊ နင်ဘာတွေ ကြားခဲ့သလဲ၊ ပြောပြပါဦးဟယ်”

“ကျော်ပြီးသေတဲ့နေရာက ငါ တို့နေတဲ့အိမ်ရဲ့ နောက်ဖေးမှာရှိတဲ့ ရေကန်ပေါင်ပေါ်မှာ၊ အောက်မှာ ဂျာနယ်စာရွက်တွေ ခင်းထားတာ မရှိတော့ မဟုတ်တာလုပ်ရင်း အသတ်ခံရတာလို့ ယူဆနေကြ တယ်”

“လူမြင်ကွင်းလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ညောင်ပင် အောက်က ချုံတောထဲမှာ၊ နေရာ ကတော့ နေရာကောင်းပဲ၊ အတွဲ တွေ တွေနေကျနေရာလို့ ပြောကြ တယ်”

“အဲဒီနေရာကို နင်သိလို့ လား”

“သိတာပေါ့၊ ငါ့အိမ်နဲ့ နီးတဲ့ နေရာပဲ၊ မြင်ဖူးတဲ့နေရာပဲလေ”

“နောက်ထပ် ဘာတွေသိ သေးလဲ”

“ရဲတွေက ကျော် ဖြိုပြီး အလောင်းကို စစ်တော့ ပြင်ပဒဏ် ရာ မတွေ့ရဘူးတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ နှုတ် ဝမ်းပြာတယ်၊ မျက်လုံးပြူးနေတယ် တဲ့၊ ပြီးတော့ အနားမှာ ဘီယာ ပုလင်းတစ်လုံးနဲ့ ရစ်အရက်ပုလင်း ပြားတစ်ပြားကို တွေ့ရတယ်တဲ့”

“အခု စစ်ဆေးနေတဲ့နားပဲ လား”

“ပြီးသွားပြီ၊ ရဲတွေက ဆေး ရုံပို့လိုက်တယ်၊ စုံစမ်းမှုတော့ စတင် နေပြီ”

“သူ့ကို အဲဒီနေရာလာတာ မြင်တဲ့လူရှိသလား”

“အဲဒီနေရာကိုလာတာ အတွဲ တွေချည်းပဲဆိုတော့ ဘယ်သူမှ သက်သေအဖြစ် မထွက်ဆိုပုံကြ ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ ခိုးတွေ့တာကို သိမှာကြောက်လို့ တဲ့”

နင်းယုဆွေက ရှင်းပြသည်။ ဖြူစင်သန့်မှာ နင်းယုဆွေပြော သမျှကို နားထောင်ရင်း မျက်လုံး အိမ်မှ မျက်ရည်များ စီးကျလာ သည်။

“ဝမ်းမနည်းပါနဲ့ သူငယ်ချင်း၊ နင့်ရုပ်ရည်၊ နင့်မိဘဂုဏ်အရ အိမ် ထောင်ဖက်ကောင်းနဲ့ တွေ့မှာပါ၊ တစ်ခုတော့ ငါအကြံပြုချင်တယ်”

“ဘာများလဲ”

“နင့်မိဘကို နင်ပြောရတော့ မယ်”

“ဟဲ့.....ပြောရင် ငါပဲအရှက် ကွဲမှာ၊ ပြီးတော့ အပျိုရည်ပျက်တဲ့ ငါ့ကို ပတ်ဝန်းကျင်ကကော တန်ဖိုး ထားပါ့မလား”

“ငါပြောတာက ဒီအိမ်ကို ရောင်းပြီး တစ်နေရာကိုပြောင်းဖို့ ပြောတာ၊ အဲဒီလိုဆိုရင် အတိတ်ကို နင်မေ့နိုင်မှာပါ”

“ဒါပေမဲ့ အရိပ်မည်းက အုပ် မိုးသွားပြီလေ”

“နင်ကလည်းဟာ နင့်လို မဟုတ်တဲ့ တစ်ခုလပ်တွေ၊ မုဆိုးမ တွေလည်း လင်ကောင်းသား ကောင်း ရကြတာပဲ၊ တကယ်ချစ် တတ်တဲ့ ယောက်ျားက အပျိုအဆို မခွဲဘူး၊ ကလေးအမေဆို ပြီး နောက်မတွန့်ဘူး၊ အဲဒီလို အိမ် ထောင်သည်တွေ အများကြီးပါ၊ နင်က နင့်စိတ်မပါဘဲ အနိုင်ကျင့် ခံရတာကစပြီး အရိပ်မည်းဖြစ်လာ ခဲ့တာ”

ဖြူစင်သန့်က သက်ပြင်းရှည် ကို အကြိမ်ကြိမ်မူတ်ထုတ်သည်။ ဟန်ဆောင်နေရသော အပူရုပ်က သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်း သား ပေါ်လွင်နေခဲ့သည်။

“နင်ကံဆိုးပါတယ် သူငယ် ချင်းရာ၊ အပျိုမုဆိုးမဘဝဆိုတာ နင် ဖြစ်နေရပြီ၊ အဲဒါဟာ ဝဋ်ကြွေးပဲ”

“ဝဋ်ကြွေးဆိုတာကို ငါမယုံ ဘူး၊ လူ့ပယောဂကြောင့် ပြုလုပ် ကျူးလွန်ခံရတာ၊ ဒါဟာ ဝဋ်ကြွေး မဟုတ်ဘူး၊ နစ်နာမှုပဲ”

“အေးလေ ထားပါတော့၊ ငါ တို့က ကံတရားကိုယုံမိလို့ ပြောမိ တာပါ”

“ကံကိုဖန်တီးတာက လူပဲ၊ ပြုလုပ်သူက ဖန်တီးတယ်၊ ပြုလုပ် ခြင်းခံရသူဘက်က ကံတရား”

စေတဲ့ အများလုပ်မိတယ်။
အဲဒါဟာ အဖြေပဲ”

ဖြူစင်သန့်က အလေးအနက်
ထားပြီး ပြောပြသည်။

နှင်းယုဆွေက သူငယ်ချင်း၏
ပုံးကို သိုင်းဖက်ထားရင်း အား
ပေးစကား ပြောနေခဲ့မိ
သည်။

ဖြူစင်သန့်ဘက်က
ဖြေရှင်း စရာတွေက များ
လှသည်။

အများကို မည်သို့
ကျူးလွန်မိ ကြောင်း
အားလုံးနားလည်စေရန်
ရှင်းပြရပေဦးမည်။ ထို
အများကိုဆုပ် ကိုင်၍ ငွေ
ညှစ်ရန် ကြိုးစားခံရမှုကို
လည်း ရှင်းပြရပေဦးမည်။

ပြုပြင်၍မရသော
ဘဝမျိုးသို့ ရောက်ရှိစေရန်
လိမ်ညာလှည့်ဖြား ခံရသည့်
မိန်းကလေးများ၏ဘဝကို
သင်ခန်းစာရရှိစေချင်သည်။

ပြီးတော့ ပုရိသ မနုဿမုဆိုး
များကြောင့် အမျိုးကောင်းသမီးများ
၏ဘဝ ကြေမ္မပျက်စီးမှု ကြုံရသည်
ကိုလည်း အများသူငါအား သိစေ
ချင်သည်။

သိ စေချင် သည် များက
များနေသည်။

သူမ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

တစ်ခုခုလုပ်လိုလျှင် ဘဝနှင့်
ရင်းရမည်ကို ကောင်းစွာသဘော
ပေါက်သည်။ သတ္တိ ရှိရမည်။
အများ အကျိုးအတွက်
သတ္တိမွေးရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။
ဆုံးဖြတ်သည့်အတိုင်း ဖြူစင်
သန့်က အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်း

ဖြစ်သော နှင်းယုဆွေကို ရင်ဖွင့်
ပြောပြသည်။

နှင်းယုဆွေက ကန့်ကွက်၏။
မစွန့်စားသင့်သော ဆုံးဖြတ်
ချက်ဟု ရှင်းပြသည်။

မသိလိုက်မသိဘာသာဖြင့်
နေ လိုက်လျှင်

အချိန်ကြာလာသည်နှင့် အမျှ
ဝေဖန်ပြောဆိုသံများ ပျောက်
သွားလိမ့်မည်ဟု ရှင်းပြခဲ့၏။

ဖြူစင်သန့်က လက်မခံပေ။
ကန့်ကွက်သည်၊ တားဆီး
သည်။

ဖြူစင်သန့်က အကြံပြုချက်
ကို လက်မခံ။ အများအကျိုး
ဆောင်ရွက်လျှင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
နစ်နာမည်ဟု ပြောပြသည်။
ထိုသို့ဆုံးဖြတ်လုပ် ကိုင်ခြင်းသည်
အများအကျိုးကို ဆောင်ရွက်
ခြင်းဖြစ်၍ သူရဲကောင်းအဖြစ်
သတ်မှတ်ခံရမည်။

အများသူငါ၏
စာနာသော စိတ်နှင့်
မေတ္တာ ကျင့်
ရရှိနိုင်မည်ဖြစ်၍
ဆုံးဖြတ်ချက်
အတိုင်း လုပ်
ဆောင်မည်ဟု
ယတိပြတ်ပြော
ပြခဲ့တော့၏။

သတင်းဂျာနယ်တိုက်တစ်ခုသို့
ဖြူစင်သန့်နှင့် နှင်းယုဆွေတို့ရောက်
သွားတော့ လူပေါင်းများစွာကိုတွေ့
လိုက်ရသည်။

သတင်းဂျာနယ်တိုက်မှာ

သြဇာကြီးမားသော ဂျာနယ်တိုက် ဖြစ်သည်။ ဂျာနယ်တိုက်၏ အယ် ဒီတာချုပ်နှင့် တာဝန်ခံအယ်ဒီတာ တို့၏ ကူညီမှုကြောင့် အခြားသော သတင်းဂျာနယ်များနှင့် မှုခင်းဂျာနယ် တိုက်များမှ သတင်းရေးသားမည့် သတင်းထောက်နှင့် ဓာတ်ပုံ သတင်းထောက်များလည်း ရောက် ရှိနေကြသည်။

နေ့စဉ်ထုတ် ပုဂ္ဂလိကသတင်း စာများမှ သတင်းထောက်များ လည်း ရောက်ရှိလာနေကြသည်။

သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလို ဖြစ် နေသည်။

ဖြူစင်သန့်နှင့် နှင်းယုဆွေတို့ ရောက်သွားတော့ ဂျာနယ်တိုက်၏ တာဝန်ခံအယ်ဒီတာက ကြိုဆိုခဲ့ သည်။

“ညီမလေးရဲ့ပြောစကားကို နားထောင်ပြီး အကူအညီပေးမယ့် ရှေ့နေတစ်ယောက်ကိုလည်း စီစဉ် ခေါ်ယူထားတယ်”

“လိုအပ်လို့လားရှင့်”

“လိုတယ် ညီမလေး၊ လူတိုင်း မှာ ဥပဒေအကာအကွယ်ရရှိထိုက် တယ်၊ ပြုလုပ်ကျူးလွန်မှုကဥပဒေ ပြဿနာပေါ့၊ အကြောင်းခြင်းရာ ပြဿနာကိုသိရင် ဥပဒေကပေးတဲ့ ပြစ်ဒဏ်အတိုင်းအတာရဲ့ သက် သာခွင့်ကို ခံစားနိုင်ဖို့ အစ်ကိုတို့ ဘက်က စီစဉ်ထားတာပါ”

“ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကို၊ ကျွန်မ ဘက်ကတော့ အမှန်ကို အမှန် အတိုင်း ရင်ဖွင့်ချင်တာပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒီနေ့ကိစ္စမှာ ညီမလေးရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း သက်ဆိုင် ရာ အပိုင်ရဲစခန်းက စခန်းမှူးနဲ့ အဖွဲ့ကိုလည်း ဖိတ်ကြားထားတယ်၊ ပြီးတော့ တိုင်းဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ရုံးနဲ့ အပိုင်ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးက တာဝန်ရှိတဲ့ ရဲအရာရှိတွေကိုလည်း ဖိတ်ကြားထားပါတယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲရှင်”

ဖြူစင်သန့်က ကျေးဇူးတင် စကားပြောပြီး ဂျာနယ်တိုက်ထဲသို့ ရောက်နေသော ဧည့်သည်များကို လှမ်းကြည့်သည်။

သတင်းထောက်များက ကြို တင်ပြောပြမထား၍ ဘာမှမသိကြ။ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် ဖိတ် ကြားထားသည်ကိုလည်းမသိ။

အထူးကြေညာချက် ထုတ်ပြန် ရန်ဟုသာ ကြိုတင်ပြောပြထား သည်။

မကြာမီ ရဲအရာရှိများရောက် လာကြသည်။

ဖိတ်ကြားထားသူများကို ဂျာ နယ်တိုက်က အကုန်အကျခံ၍ ကျွေးမွေးဧည့်ခံသည်။

အခမ်းအနားစတင်သည်နှင့် ဂျာနယ်တိုက်တာဝန်ခံအယ်ဒီတာက ပရိသတ်နှင့် ဖြူစင်သန့်အား ဖိတ်

ဆက်ပေးသည်။

“ယနေ့ပြုလုပ်မယ့် သတင်း စာရှင်းလင်းပွဲကတော့ မြန်မာနိုင်ငံ သာမက ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးမှာမရှိတဲ့ သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲလို့ ကြိုတင် အသိပေးချင်ပါတယ်”

တက်ရောက်လာသူများက အထူးစိတ်ဝင်စားစွာ လှမ်းကြည့် ကြသည်။ အထူးသတင်းစာရှင်း လင်းပွဲဆို၍ ပိုပြီးစိတ်ဝင်စားကြ၏။

“ကျွန်တော် ဆက်လက်ပြီး တင်ပြချင်တာကတော့ ဖြူစင်သန့် ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ဘဝပါပဲ၊ သူမဟာ ရိုးသားတယ်၊ ဖြူစင် တယ်၊ ဘဝမှာ ရည်းစားတစ်ခါမှ မထားခဲ့ ပူးဘူးတဲ့ အပျိုရိုင်း၊ အပျို စင်စစ်စစ်ပါပဲ”

ဓာတ်ပုံသတင်းထောက်အချို့ က အကြောင်းရင်းကို မသိသေး သော်လည်း မိတ်ဆက်စကားအရ ထူးခြားနေမှန်းသိ၍ ဖြူစင်သန့်ကို ဓာတ်ပုံပိုင်းရိုက်ကြသည်။

အချို့က အသံဖမ်းစက်ဖွင့်၍ အသံဖမ်းယူကြသည်။

“မဖြူစင်သန့်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က သေဆုံးသွားတဲ့ ကို ကျော်ဖြိုးနဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်း ကျောင်း နေဖက်ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီ အကြောင်းတွေကို ရှင်းပြချင်တာ ကြောင့် အထူးသတင်းစာရှင်းလင်း ပွဲအဖြစ် ဖိတ်ကြားရတာပါ အခု

သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲက ဘာကြောင့်လဲလို့ မေးရင် အမျိုးသမီးထုတစ်ရပ်လုံးအတွက် ပညာပေးချင်လို့၊ သင်ခန်းစာပေးချင်လို့ဆိုတာ ကြိုတင်ရှင်းပြပါရစေ၊ ကျန်တာကိုတော့ မဖြူစင်သန့်ကရှင်းပြပါလိမ့်မယ်”

ဖြူစင်သန့်က ထိုင်ရာမှထသည်။

ပရိသတ်ဘက် မျက်နှာမူ၍ လက်အုပ် ချီကာ ဦးခေါင်းညွတ်ပြီး ဂါရဝပြုသည်။ ပြီးမှ သူမနှင့်ပတ် သက် သော ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဦးစွာရှင်း ပြသည်။

သူမ၏ကိုယ်ရေး အကျဉ်းစာရိတ္တနှင့် မိန်းမသားဘဝအား မြန်မာ့လေ့ထုံးတမ်းစဉ်လာနှင့်အညီ ရှင်းပြပြီး ဆက်လက်၍ သတင်းစာရှင်း လင်းပွဲပြုလုပ်ရသည့် အကြောင်းရင်းကို ရှင်းပြခဲ့တော့၏။

ဦးစွာပထမ တစ်ညနေတွင် ကျော်ဖြိုးနှင့် သစ်ပင်အောက် အမှောင်ရိပ်အောက်တွင် တွေ့ဆုံခဲ့ပုံ၊ ရှေ့မှ တားဆီးခံရ၍ တိုးထွက်စဉ် မထင်မှတ်ဘဲ သိုင်းဖက်ခံရပုံ၊ ရည်းစားစကား အပြောခံရပုံ၊ အတွေ့အထိကြောင့် စိတ်ညွတ်တိမ်းမှု ခံစားချက်ဖြစ်ပုံများကိုရှင်းပြခဲ့သည်။

“အဲဒီလို လှုပ်ရှားနေတဲ့စိတ်

ဖြစ်ပေါ်နေချိန်မှာ နောက်ထပ် အတင့်မရဲဖို့ ချိန်းတွေ့ပြောဆိုတဲ့အချိန် လက်ဖက်ရည်ထဲမှာ မူးမေ့စေတဲ့ ဆေးတစ်မျိုးခတ်ပြီး တည်းခိုခန်းထဲကို ခေါ်သွားခဲ့တယ်၊ အဲဒီမှာ ကျွန်မဘဝ နှမ်းကြွေခဲ့ရတယ်”

ပရိသတ်က ပို၍စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။

“နောက်တော့ ကျွန်မ ရှောင်ပါတယ်၊ မရဘူး၊ အမျိုးမျိုး လိမ်ညာပြီး တည်းခိုခန်းကိုခေါ်တယ်၊ အကြိမ်ကြိမ် အမြတ်ထုတ်တာခံရတယ်၊ မထူးတော့ဘူးဆိုပြီး ဟောဒီက ကျွန်မရဲ့သူငယ်ချင်း မနှင်းယုဆွေက တားတဲ့ကြားထဲက အတည်တကျ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပါတယ်”

ရဲအရာရှိများက မှတ်တမ်းလိုက်ရေးသလို အသံဖမ်းစက်ဖြင့် ရှင်းပြသမျှကို အသံဖမ်းယူခဲ့ကြသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျော်ဖြိုးက ကျွန်မနဲ့တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့အချိန် တိုင်းသူ့သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ အကူအညီနဲ့ ဓာတ်ပုံခိုးရိုက် ယူတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီ ဓာတ်ပုံတွေကိုဖြန့်တယ်၊ အဲဒီ ဓာတ်ပုံကိုပြပြီး ကျွန်မ မိဘဆီက ငွေညှစ်ဖို့ကြ တယ်၊ ဓာတ်ပုံတွေကို အင် တာနက်ပေါ်တင်တယ်”

အားလုံးက ယောကျ်ား

တစ်ဦးကြောင့် မိန်းမကောင်းတစ်ဦး၏ဘဝ နစ်နာဆုံးရှုံးခံရမှုကို စာနာစိတ်ဖြင့် စုတ်တသပ်သပ် ဖြစ်နေခဲ့ကြ၏။

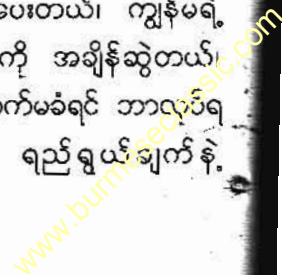
“ကျွန်မ ဒီအကြောင်းတွေကို နောက်မှသိတာပါ၊ သူနဲ့လက်ထပ်ပြီး တည်တည်တံ့တံ့နေဖို့ပဲ ကြိုးစားခဲ့တယ်၊ သူက လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို အမျိုးမျိုးရှောင်တယ်၊ ဒါနဲ့ သူ့အကြိုက်ဖြစ်မယ့် နေရာနဲ့အချိန်ကို ရွေးပြီး ကျွန်မကပဲ ရွေးချယ်ချိန်းဆိုလိုက်တယ်၊ သူက မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ရောက်လာခဲ့ပါတယ်”

ဖြူစင်သန့် ရှင်းပြချိန်ဝယ် နှင်း ယုဆွေက ဝမ်းပန်းတနည်းဖြင့် မျက်ရည်ကျပြီး လှမ်းကြည့်နေခဲ့၏။

“ကျွန်မရဲ့ အဓိကလိုလားချက်က လက်ထပ်ဖို့ပဲ၊ သူကလက်ခံရင် အဲဒီညမှာပဲ ရပ်ကွက်ရုံးသွားပြီး ဦးစွာပထမ လက်ထပ်မယ်ပေါ့၊ ဒါကလည်း ကျွန်မတို့ မိန်းမသားတွေက လိုလားမှုအတိုင်းပါပဲ”

အားလုံးက ငြိမ်၍နားထောင်ရင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ကာ ထောက်ခံသည့်အမူအရာကို ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။

“ဒါပေမဲ့ သူက သူ့ဆန္ဒကို အရင်ဦးစားပေးတယ်၊ ကျွန်မရဲ့ တောင်းဆိုမှုကို အချိန်ဆွဲတယ်၊ ကျွန်မက လက်မခံရင် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့

သူကြိုက် တဲ့ အရက်ကို ဆောင်လာတယ်။ သူ့ ကို ချော့ပြီးတိုက်တယ်။ သူက အရက်နဲ့မိန်းမအတွက်ဆို အသက် အသေခံမယ့် လူစားမျိုးဖြစ်လို့ သောက်တယ်။ သူမဲ့တဲ့အချိန် သူ့ ရဲ့ငယ်ပါကို အတင်း ဆွဲညှစ်ပြီး ကလဲ့စား ချေ သတ်ပစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါဟာ ကျွန်မလို မိန်းမသား တိုင်း အတွက် ယောက်ျားဆိုးကို သင် ခန်းစာပေး လိုက်တာ ပဲ”

ဖြူစင်သန့်က လူသတ်မှုကို ရှင်းပြ ဝန်ခံ၍ ထိုင်လိုက်၏။

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ နင်းယုဆွေက သူမ၏ သူငယ်ချင်းသည် မြန်မာမိန်း ကလေးများအတွက် သင်ခန်းစာ ရယူစေလို၍ ယခုလို သတင်း စာရှင်းလင်းပွဲ ပြုလုပ်ကြောင်းနှင့် ယောက်ျားဆိုးများ၏ အန္တရာယ်ကို အမျိုးသမီးတိုင်း သတိပြုမိစေရန် သင်ခန်းစာပေးလို၍ ဘဝနှင့်ရင်း သော စွန့်စားမှုကို ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ် ကြောင်း အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြ သည်။

တက်ရောက်နားထောင်သူ

အားလုံးက လူမှုရေးအရ သတ်သင့် သည်ဟု ယူဆကြောင်း၊ ဥပဒေ အရ ဥပဒေမဲ့ မလုပ်သင့်ကြောင်း အပြန်အလှန်ဆွေးနွေးရင်း အသိ ဖလှယ်ခဲ့သည်။

ဥပဒေပညာရှင် ရှေ့နေက

လည်း ဖြူစင်သန့်၏ဘဝ နစ်နာ ဆုံးရှုံးမှုကို တရားရုံးက ထောက် ထားညွှာတာခိုင်ပါကြောင်း၊ အကြောင်းခြင်းရာနှင့် ဥပဒေရေးရာ ပြဿနာကို ပေါင်းစပ်အဖြေရှာ၍ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်ကြောင်း ရှင်း ပြခဲ့သည်။

သတင်းစာရှင်းလင်းပွဲ ပြီးဆုံး သည်နှင့် ဖြူစင်သန့်မှာ ခဲအရာရှိ များ၏ တာဝန်အရ ဆောင်ရွက်မှု အတိုင်း လိုက်နာခဲ့သည်။

လူတိုင်းက ဖြူစင်သန့် အတွက် စိတ်မကောင်းခဲ့ကြ။ စုတ် တသပ်သပ်နှင့် စာနာမှုကို ထုတ် ဖော် ပြသခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့ထုတ် သတင်း စာများတွင် ဖြူစင်သန့်၏သတင်း မှာ ခေါင်းကြီးပိုင်း သတင်းအဖြစ် ဖော်ပြခံ ခဲ့ရသည်။ ကြားသိရသူ တိုင်းက ဖြူစင်သန့်ကို မိန်းမပြီး သူ့ရဲကောင်း အဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့ကြ သည်။

လူမှုရေးအသင်း နှင့်ဥပဒေ ပညာရှင်များ အဖွဲ့က ဖြူစင်သန့် အတွက် အခမဲ့ကူညီ မည်ဟု လူသိ ရှင်ကြား ကြေညာချက်ထုတ်ခဲ့ကြ သည်။

အမျိုးသမီးထုတစ်ရပ်လုံး အတွက် ဘဝနှင့်ရင်းပြီး သင်ခန်း စာပေးခဲ့သော ဖြူစင်သန့်၏ လုပ်ရပ်ကို လူတိုင်းက ချီးကျူး ထောပနာ ပြုကြသည်။

ကျော်ဖြိုးလို ယောက်ျားဆိုး များ ပျောက်ကွယ်ပါစေဟု ဆု တောင်းခဲ့ကြသည်။

ချောယဉ်ချစ်

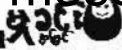
တူင်ကျွန်းမယ်

သံသယမီးစင်္ဂါ

ကျောင်းကျောင်း

KILL

၉၄

သံသယမီးစင်္ချာနောင်နောင်တ

ရှင်လွန်းမယ်

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် တိမ်ညိုတိမ်မည်းများ လျင်မြန်စွာရွေ့လျားရင်း မိုးတွေက အငြိုးကြီးစွာ တုန်တုန်နှင့် ရွာနေလေသည်။ လျှပ်ပန်းလျှပ်ခွယ်များကလည်း တဖျပ်ဖျပ်နှင့်။ သစ်ပင်သစ်ရွက်တို့သည် ဟူးဟူးရားရားမြည်သံများဖြင့် ကာရန်မဲ့စွာ ရွေ့လျားလျက်။

ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်လိုက်သံသည် အဆီအငေါ့မတည့်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

သူမ မြင်နေရသောအရိပ်သည် မောင်မှမောင်အစစ်။ သူ့အလုပ်သွားလျှင် ဝတ်နေကျ အဖြူရှောင် ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည် နှင့် အနက်ရောင် ဘောင်းဘီကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ နောက်ပြီး သူ့လက်ထဲတွင် ရုံးသွားလျှင် ကိုင်

နေကျ လက်ဆွဲအိတ်နှင့်။

“မောင်ရေ....”

မြတ်နိုးဝေသည် အားရပါးရ ထိုသို့အော်လိုက်ရင်း ပြတင်းပေါက်အနီး၌ ခွေခွေကလေး လဲကျသွားလေသည်။ သူမ သတိရလာသောအခါ သူမ၏သမီး ဒေါက်တာ မြတ်ဖုန်းဝေနှင့် မြေးလေး စည်သူစိုးက သူမကို စိုးရိမ်စွာ စောင့်ကြည့်နေသည်။

“မေမေ သတိရလာ

ပြီလား”

“သမီး...သမီးဖေဖေ

ကိုတွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ သူ့ဟိုပိတောက်ပင်ထောင့်ကနေ မေမေ့ကို ကြည့်နေတာလေ၊ သူ မေမေ့ကို သတိ ရလို့....”

“တော် ပါတော့

မေမေရယ်”

မြတ်ဖုန်းဝေသည်

ကတုန် ကယင်ဖြစ်နေသော မိခင်ကို ခပ်တင်းတင်း

ပြတင်းပေါက်မှန်များဆီသို့ မိုးစက်များ အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာလာ ရောက်ထိမှန်နေသည်။

တုတ်လောကလုံး မိုးသံ၊ လေသံများဖြင့် သောသောညံ့လျက်။ မည်းမှောင်နေသော ပြင်ပလောက၌ အရိပ်တစ်ခုကို ဖျတ်ခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဘုရားရေ...မောင်၊ အို... မဟုတ်ဘူး”

ဖက်၍ တားမြစ်ရင်း သူမပါ ငိုကြွေးလိုက်မိသည်။

သိပ်အချစ်ကြီးတဲ့ မေမေ။ ဤအချစ်ကြီးမှုကပင် မေမေ့ကို ဒုက္ခပေးနေခဲ့သည်။ မေမေ့၏ သံသယကြောင့် ဖေဖေသေခဲ့ရသည်။ နောက် အမှန်တရားကို သိသောအခါ အမှားကြောင့် နောင်တ၊ တရားကို ရင်မှာပိုက်ရင်း စိတ်မကျန်းမာသူတစ်ပိုင်းဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အဲဒီအရာ အားလုံး၏ တရားခံသည် ဘာမဟုတ်သည့် သံသယမြူမှုနဲ့လေးကြောင့် ဟု ဆိုလျှင်.....

ဆင်းရဲသူအချို့သည် ဘဝနာ၍ ပိုကြိုးစားကြသည်။ မြေနိမ့်ရာ လှံစိုက်တတ်တဲ့လူ၊ မရှိခိုးနိုး၊ မလှစုန်းယိုးဆိုသည့်လူတန်းစားများကြောင့် သူတို့၏ဆင်းရဲသားမာနက ပိုလောက်ပြောင်ခဲ့သည်။

လောကခံတရား (၈)ပါးကို ဤကဲ့သို့အောင် ကြိုးစားကြရ သည်။ ဘဝသည် လှုပ်လေမြုပ်လေဖြစ်သည်။ ဖောင်စီးရင်း ရေငတ်ဟုပင် ပြောနိုင်သည်။ အိမ်တိုင်းတွင် လူတိုင်းအလုပ်လုပ်ကြသော်လည်း လူတန်းစေ့နေနိုင်၊ စားနိုင်ဖို့ ရှားလှသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကျပ်စားလုပ် စားသူတို့၏ ခန်းခနဲ ကဲ့ရဲ့သံများကို ကြားရတတ်သည်။ ဘွဲ့ရပညာတတ်လည်း ကားမောင်းနေရတာ ပဲ။

ကွမ်းယာရောင်းနေရတာပဲဟု ပြစ်တင်ရှုတ်ချကြသည်။

ဘွဲ့ရများ ရိုက်သတ်၍မကုန် လောက်အောင်များပြီး ထိုက်တန် သောအလုပ်က နည်းလှသည်။ ကုမ္ပဏီများတွင် အရောင်းမြင့်တင် ရေးအမည်ခံ ဘွဲ့ရပညာတတ်များ သည် နေပူစပ်ခါး သွားလာနေရ သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် အေးအေးဆေး ဆေးနေရသူကရှားသည်။

ဤကဲ့သို့ ကျပ်တည်းမှုများစွာ ကို ရင်ဆိုင်အန်တုရင်း ရိုးသားကြိုး စားကြသည့် လူငယ်များလည်းရှိ သည်။ သူတို့ထဲတွင် ဖုန်းသက်မော် နှင့် မြတ်နိုးဝေလည်း အပါအဝင် ပင်ဖြစ်သည်။

ဖုန်းသက်မော်က မောင်နှမ သုံးယောက်တွင် အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး သူ့မိဘတွေက နေနိုင်စားနိုင်ရုံ။ မြတ်နိုးဝေတို့ကလည်း မိသားစုငါး ယောက်ဖြစ်ပြီး အလုပ်ကိုယ်စီလုပ် နေကြသော်လည်း အကြွေးက ချာ လပတ်ယမ်းနေသည်။ ဒီကဝင် လျှင် ဟိုကိုဆပ်လိုက်၊ ဟိုကဝင် လျှင် ဒီကိုဆပ်လိုက်နှင့် အပိုင်ငွေ နည်းပါးသည်။ ထို့ကြောင့် မြတ်နိုးဝေက လုပ်နေလို့သာ တော်တော့သည်ဟု အမြဲတမ်း ညည်းညူနေတတ်သည်။

ဘဝသည် ညည်းညူနေရုံနှင့် တော့မရမှန်း သူမအလိုလိုသဘော

ဆင်းရဲသူအချို့သည် ဘဝနာ၍ ပိုကြိုးစားကြသည်။
မြေနိမ့်ရာ လှံစိုက်တတ်တဲ့လူ၊ မရှိခိုးနိုး၊
မလှစုန်းယိုးဆိုသည့်လူတန်းစားများကြောင့်
သူတို့၏ဆင်းရဲသားမာနက ပိုလောက်ပြောင်ခဲ့သည်။
လောကခံတရား (၈) ပါးကို ကြံကြံခံနိုင်အောင်
ကြိုးစားကြရသည်။
ဘဝသည် လှုပ်လေမြုပ်လေဖြစ်သည်။
ဖောင်စီးရင်း ရေငတ်ဟုပင်

ပေါက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ မမျှတ
သော ကံကြမ္မာကို အပြစ်တင်မိ
သော်လည်း ကိုယ့်နောက်ဘဝက
လုပ်ခဲ့သည့်အတိုင်း ခံစားနေရတာ
မို့ သူမတို့တွေ အရင်ဘဝက
အလှူအတန်း နည်းခြင်းဖြစ်မည်၊
ထို့ကြောင့် ဒီဘဝ ဘယ်လောက်
ရှာရှာ ဆင်းရဲနေရခြင်းဖြစ်မည်။

ဖုန်းသက်မော်နှင့် မြတ်နိုးဝေ
သည် ငယ်သူငယ်ချင်းများဖြစ်ကြ
သည်။ အရွယ်ရောက်လာသော
အခါ အစကရိုးရိုး၊ နောက်တော့
တစ်မျိုးတိုးဆိုသကဲ့သို့ သမီးရည်း
စားဘဝ ရောက်ရှိသွားကြသည်။

အတူနေဖို့အရေးဆိုသည်မှာ
မိဘတွေဆီ လက်ဖြန့်၊ မင်္ဂလာ
ဆောင်နိုင်သည့်အခြေအနေမဟုတ်
သဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး ကြိုးစား
ကြရသည်။

ဖုန်းသက်မော်က ကုမ္ပဏီ
တစ်ခုတွင် မန်နေဂျာဖြစ်သည်။
လုပ်ခဲ့ရသည့် လုပ်သက်ကလည်း
(၁၀)တန်းအောင်ခါစကတည်းကဆို
တော့ (၁၀)နှစ်နီးပါးပင် ရှိတော့
မည်။

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ငွေတိုးပွား
အောင် စပ်တူလုပ်သည်။

အိမ်တွင် မိခင်က စက်ချုပ်
ဆိုင်ဖွင့်သဖြင့် ကူရသည်။ မနက်
၇ နာရီလောက် ကတည်းက

တကျောက်ကျောက်
နှင့် နင်းနေရ
သည်မှာ တစ်ခါ
တစ်ရံ ည ၈
နာရီ လောက်ထိ
ရောက်သွားလို့
တောင် နင်း၍
မပြီးနိုင်ပေ။

မိဘတွေနှင့်
အတူတကွနေရ
တာမို့ အရမ်း
ကြီးတော့ မစုမိ
ကြ။ တတ်နိုင်
သမျှတော့ ချွေ
တာ၊ ပုဆောင်း
ကြသည်။

အ သ က်

၂၅နှစ်ကျော်လာသောအခါ မိဘ
တွေကလည်း လိုအပ် သလောက်
စိုက်ထုတ်ပေးကာ မင်္ဂလာဆောင်
ပေးသည်။

ပကာသနနည်းသော်လည်း
လူတိုင်းချီးမွမ်းကြသည့် မင်္ဂလာပွဲ
တော့ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

မိဘတွေကို ကန်တော့သော
အခါ မြတ်နိုးဝေမိခင်က သူမကို
တိုးတိုးကျိတ်ကျိတ်မှာသည်။

“သမီးအခု အိမ်ထောင်သည်
ဖြစ်သွားပြီနော်၊ အရင်လို ထစ်ခနဲ
ရှိ စိတ်တို၊ ဒေါသကြီးမလုပ်နဲ့၊
ကိုယ့်ဘဝကို ဦးဆောင်ရမှာ၊ ဘယ်

အရာပဲဖြစ်ဖြစ် အကြားစကားနဲ့
ဒေါသဖြစ်မနေနဲ့၊ ကိုယ်တိုင် လေ့
လာဆန်းစစ်ပြီးမှယုံ”

ဟု ဆုံးမသည်။

မြတ်နိုးဝေသည် လူကသာ
ဖြူဖြူသေးသေးရယ်။ ဒေါသက
တော့ ဘာကြီးသလဲမမေးနဲ့။ ရည်း
စားသက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး
ဖုန်းသက်မော်က စိတ်တိုရသည်
မရှိ။ သူကပဲ စိတ်ဆိုးဒေါသဖြစ်၊
မတွေ့ဘဲ ရှောင်နေချင် ရှောင်
နေသည်။

ဖုန်းသက်မော်ကတော့ လေ့
သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်နေတာ မြစ်

နိုးဝေ၏စိတ်ဓာတ်ကိုသိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ဘက်က အမြဲတမ်း အလျှော့ပေးသည်။ ပြီးတော့ မြတ်နိုးဝေဆိုးတာကလည်း တချို့သော မိန်းကလေးများကဲ့သို့ မောက်မာ ရိုင်းစိုင်းခြင်းမျိုး မဟုတ်ချေ။

“တစ်ခုပဲ မြတ်နိုးပြောချင်တယ်။ မြတ်နိုးက စိတ်ဆိုးတယ်။ ဒေါသဖြစ်တယ်။ ပြီးရင် ပြေလွယ်တာမှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုကိုတော့ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပြောထားမယ်။ အိမ်ထောင့်ရေဖောက်ပြန်လို့ ကတော့ လှည့်တောင်မကြည့်ဘူးမှတ်။ မိန်းမတိုင်းက မုန့်သာဝေစား ချင်စားမယ်။ အချစ်တော့ အဝေမခံနိုင်ဘူး။ မယား

“စတယ်ထင်မနေနဲ့ အတည်ပြောနေတာ”

အိမ်ထောင်ကျသောအခါ မြတ်နိုးဝေသည် ပို၍ကြိုးစားသည်။ အိမ်တွင်စက်ချုပ်သည်။ မနက် ဖုန်းသက်မော်အတွက် ထမင်းချိုင့်ပြင်

ပါ” ဖုန်းသက်မော်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မပြင်နိုင်မဆင်နိုင်လောက်အောင် အလုပ်များသဖြင့် မကြည့်ရက်၍ ပြောသောအခါ.....

“လုပ်နိုင်တုန်းအရွယ် လုပ်မှမောင်ရဲ့။ လုပ်နိုင်တုန်း မနားတမ်းလုပ်မှ မလုပ်နိုင်တဲ့အခါ ထိုင်စားလို့ရမှာမဟုတ်လား။ နောက်ပြီး ရင်သွေးတွေ ရလာရင်လည်း ကလေးတွေကို ချို့ချို့ငဲ့ငဲ့ ပညာမသင်ရစေချင်ဘူး။ ပညာသင်တဲ့အခါ ချို့ငဲ့တဲ့ဒဏ်ကို မြတ်နိုးတို့လည်း ခံစားဖူးသားပဲ။ ရွယ်တူတွေကြားမှာ မျက်နှာငယ်ရတယ်။ ကျူရှင်မယူနိုင်ရင် မျက်နှာငယ်ရတယ်။ အဲဒီလိုမျိုး မြတ်နိုးရဲ့သားသမီးတွေ မခံစားရ စေချင်ဘူး”

ကြီးဆိုတဲ့ နေရာကိုလည်း အရောက်မခံနိုင်ဘူး။ မယား ပြိုင်လည်း အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

ထိုအချိန်တုန်းက ဖုန်းသက်မော်က မြတ်နိုးဝေစကားကိုသဘောကျပြီးရယ်တော့ မြတ်နိုးဝေက မျက်စောင်းထိုးကာ ပြောခဲ့၏။

ပေးရင်း တစ်ခါတည်း ထမင်းကို ညမနက် ပေါင်းချက်ထားကာ ဖုန်းသက်မော် အလုပ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စက်ကို မနားတမ်းချုပ်တော့သည်။

“မြတ်နိုးရယ် ဒီလောက်ထိ အပင်ပန်းမခံပါနဲ့၊ ပုံမှန်လေးပဲလုပ်

အချို့က မြတ်နိုးဝေအား အပြောကြီးလှချည်လားဟု ဆိုချင်ဆိုမည်။ မြတ်နိုးဝေက အပြောနှင့်အညီ လက်တွေ့လုပ်နိုင်တဲ့သူဖြစ်သည်။ ဖုန်းသက်မော်ကလည်း အလုပ်ကပြန်လာရင် ခဏနားပြီး ညစာအတွက် သူချက်သည်။ တစ်

www.burmeseclassic.com

ဖက်တစ်လမ်းမှ ကူညီခြင်းဖြစ်၏။ လင်က မယားအပေါ်ညှာပြီး မယားက လင့်အပေါ်ညှာသဖြင့် အိမ်ထောင်ရေးက အဆင်ပြေသည်။

သမီးလေးမြတ်ဖုန်းဝေကိုမွေးပြီး သိပ်မကြာခင် အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်နှင့် နေနိုင်လာသည်။ ဖုန်းသက်မော်ကလည်း လာခြင်းကောင်းသောသမီးလေးမို့ ပူးပူးမှုတ်အောင်ချစ်သည်။ သမီးမိန်းကလေးတွေက တီတီတာတာ ပြောတတ်ခြင်းကြောင့်လည်းဖြစ်မည်။

“မောင်ရေ.....သမီးကိုပဲ ချီမနေနဲ့၊ ကလေးက လက်ကြိုက်တတ်နေပြီ၊ ဒီကအလုပ်ရှုပ်လို့ စက်ခုံက မထနိုင်ဘူးဆို သူက ချီမယ့်သူမရှိရင် အော်တော့တာပဲ၊ မနားတမ်းကိုအော်လို့ နောက်ဆုံး ကိုယ်ပဲထရတော့တယ်”

“သမီးစိတ်ကြီးတာ မြတ်နိုးကို တူတာပဲနေရမယ်”

ဖုန်းသက်မော်က သမီးကိုပွေ့ထားရင်းက သမီးရဲ့ဒေါသကို သဘောကျစွာ မှတ်ချက်ပေးတော့ မြတ်နိုးဝေက.....

“ဟုတ်မှာပေါ့၊ မြတ်နိုးလည်း သမီးနဲ့ကျမှပဲ ဝင်လည်တော့မယ်ထင်တယ်၊ မနေ့ကတောင် ဟိုဘက်အိမ်က သားငယ်က သမီးနဲ့ အဖော်လုပ်ပြီး လာကစားတာ၊ သားငယ်လက်ထဲက အရုပ်မပေးလို့ တဲ့၊ သားငယ်ဆံပင်တွေကို အတင်းဆွဲထားတာ၊ လွှတ်ကိုမလွှတ်တော့ဘူး၊ မောင့်သမီးကတော့ နောက်က လိုက်လျော်နေရမယ့်ကလေးပဲ”

**ဟုတ်မှာပေါ့၊ မြတ်နိုးလည်း သမီးနဲ့ကျမှပဲ ဝင်လည်တော့မယ်
ထင်တယ်၊ မနေ့ကတောင် ဟိုဘက်အိမ်က သားငယ်က သမီးနဲ့
အဖော်လုပ်ပြီး လာကစားတာ၊ သားငယ်လက်ထဲက အရုပ်မပေးလို့ တဲ့၊
သားငယ်ဆံပင်တွေကို အတင်းဆွဲထားတာ၊ လွှတ်ကိုမလွှတ်တော့ဘူး၊
မောင့်သမီးကတော့ နောက်က**

“ဒေါင်.....ဒေါင်”

မြတ်နိုးဝေသည် တံခါးမကြီးနား၌ ရပ်နေရာမှ နာရီပြည်သံ တဒေါင်ဒေါင်ကြောင့် မော့ကြည့်မိတော့ ရ နာရီပင် ထိုးနေပြီ။

ဖုန်းသက်မော်၏အလုပ်ဆင်းချိန်မှာ ညနေ ၅ နာရီဖြစ်ပြီး ပြန်ချိန်နောက်ကျလျှင်တောင် ၆ နာရီတော့ရောက်သည်။ ဒီလောက်တစ်ခါမှ နောက်မကျတတ်သဖြင့် စိတ်ပူသွားသည်။

ပြတင်းပေါက်ဆီ တစ်ချက်ပြန်လှည့်ကြည့်မိတော့ ခင်ပွန်းသည်၏အရိပ်အယောင်ကို ခုထက်ထိ မမြင်ရသေးချေ။ သမီးလေးကို လှည့်ကြည့်မိတော့ သမီးက စာကျက်နေသည်။ ဘာလိုလိုနှင့် သမီးတောင် (၈)တန်းကျောင်းသူကြီးဖြစ်လို့ပါလား။

“မေမေ မညောင်းသေးဘူးလား၊ ညနေကတည်းက တမတ်တတ်တတ်နဲ့၊ လာ.....ထိုင်ပါဦး၊ ဖေဖေ အလုပ်ကိစ္စရှိလို့နေမှာပေါ့”

သမီးစကားကြောင့် ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရပေမယ့် မျက်လုံးများကတော့ သူ့လာမည့်လမ်းဆီသို့ကြည့်လျက်။ လက်ချုပ်လိုက်စရာများကိုပင် မလိုက်နိုင်ပေ။

“အေးလေ၊ ဘာကိစ္စအရေးကြီးနေလို့ ဒီလောက်တောင်မကျနေရသလဲမသိဘူး”

ညည်းညည်းညည်း။ နှင့် ဆိုလိုက်မိသည်။

အချိန်တို့သည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပေမယ့် ဖုန်းသက်မော်သည် ရောက်မလာသေးချေ။ သမီးလေး မြတ်ဖုန်းဝေပင် အိပ်ပျော်သွားပြီ။ နာရီ၏ လက်တံတို့သည် သူလိုရာခရီးသို့ တရွေ့ရွေ့နှင့် နှင်နေလေသည်။

“မောင်ကတော့ နောက်ကျမယ်၊ အရေးကြီးတယ်ဆိုရင် ဖုန်း

ဆက်တာမဟုတ်ဘူး”

နှုတ်ကအပြစ်တင်နေပေမယ့် စိတ်ထဲ၌ အတော်လေး စိတ်ပူနေရသည်။ ထိုညက ဖုန်းသက်မော် ရောက်လာချေ။ မနက်ဝေလီဝေလင်း (၃)နာရီလောက်တွင်.....

“ဒေါက်.....ဒေါက်”

“မြတ်နိုး.....မြတ်နိုး”

တံခါးခေါက်သံနှင့် ခေါ်သံတို့ကြောင့် မြတ်နိုးဝေ အိပ်မှုနံရံမှားဖြင့်ထ၍ တံခါးဖွင့်လိုက်တော့ ဖုန်းသက်မော်ကို တွေ့ရလေသည်။

“မောင်...ဝင်...ဝင်၊ ဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ မောင်ရယ်၊ ဒီမှာတစ်နေကုန် စိတ်ပူနေရတယ်၊ အခုဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

“နောက်မှမေးပါ မြတ်နိုးရာ၊ မောင် အရမ်းအိပ်ချင်နေပြီ”

သူက မြတ်နိုးရှေ့မှဖြတ်ကာ အိမ်နောက်သို့ဝင်သွားစဉ် မြတ်နိုးဝေက အရက်နဲ့ရလိုက်သဖြင့် ဖုန်းသက်မော်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် လှမ်းကြည့်သည်။ သူက သူမကိုလုံးဝ မကြည့်ချေ။ ခြေလက်ဆေးပြီး သမီးလေးကို ဖွဖွနမ်းကာ အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားသည်။ မြတ်နိုးဝေ အိပ်မပျော်တော့ဘဲ ရင်ထဲ၌ မေးခွန်းများဝေးလျက်။

သို့သော်.....

ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ မြတ်နိုးဝေ ဘာမေးမေး ဖုန်းသက်မော်

သူက

မြတ်နိုးရှေ့မှဖြတ်ကာ

အိမ်နောက်သို့ဝင်သွားစဉ်

မြတ်နိုးဝေက အရက်နဲ့ရလိုက်သဖြင့်

ဖုန်းသက်မော်ကို

စူးစူးစိုက်စိုက် လှမ်း ကြည့်သည်။

သူက သူမကိုလုံးဝ မကြည့်ချေ။

ခြေလက်ဆေးပြီး

သမီးလေးကို

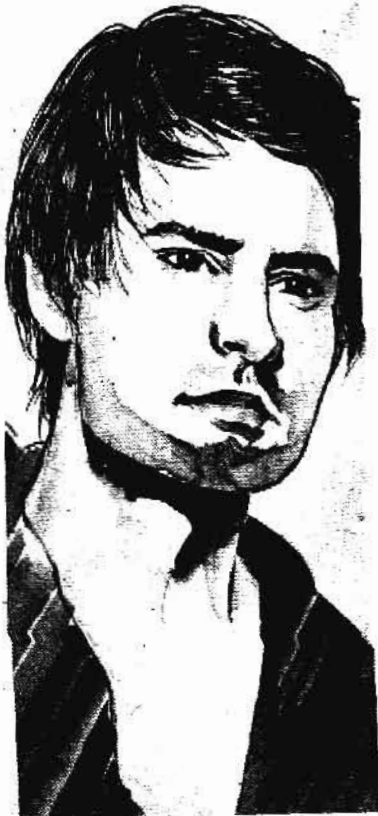
ဖွဖွနမ်းကာ

အိပ်ခန်းထဲဝင်သွားသည်။

မြတ်နိုးဝေ

အိပ်မပျော်တော့ဘဲ

ရင်ထဲ၌.....

မဖြေချေ။ နဂိုကမှ ဒေါသကြီး
သော မြတ်နိုးဝေ။

“အိမ်ကစိတ်ပူလို့ မအိပ်နိုင်
တာကို ရှင်အားနာဦး ကိုဖုန်းသက်
မော်၊ ကိုယ့်မိန်းမကိုတောင် ဘာ
ကိစ္စရှိလို့ နောက်ကျတယ်မပြော
နိုင်အောင် ရှင်ဘာတွေ မဟုတ်တာ
လုပ်ထားသလဲ”

ဖုန်းသက်မော် မျက်စိမျက်
နှာပျက်သွားကာ ပျာပျာသလဲဖြင့်
ပြန်ပြောခဲ့သည်။

“ဘာမဟုတ်တာလုပ်ထားရ
မလဲ မြတ်နိုးရာ၊ သိဖို့မလိုအပ်လို့
မောင်မပြောတာပေါ့၊ လိုအပ်ရင်
မောင်ပြောမှာပေါ့”

ထိုစကားနဲ့တင် ပိတ်သွား
သည်။ သို့သော်လည်း မိန်းမဆို
သည်မှာ မိန်းမသဘာဝရှိသည်
မဟုတ်လား။ မသိချင်နဲ့ဟုပြောလျှင်
ပို၍သိချင်သည်။ မပြောနဲ့ဟုဆိုလျှင်
ပို၍ပြောချင်သည်။

“အန်တီမြတ်နိုး ဖုန်းလာ
တယ်”

တစ်ဖက်အိမ်က ဖုန်းလာ
သဖြင့် လာခေါ်သည်။ မြတ်နိုးဝေ
က ထမင်းအိုးငဲ့နေရင်းမို့.....

“လာမယ်၊ ခဏလေးနော်”
ထမင်းအိုးနပ်ထားပြီး တစ်
ဖက်အိမ်သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟယ်လို.....”
တစ်ဖက်က သူမ မသိသော

သူမ မသိသော
အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏
အသံပင်ဖြစ်သည်။
နောက်
ထိုမိန်းမပြောသည့်
စကားများမှာသူမမယုံနိုင်
သည့်စကားများ၊
မမျှော်လင့်ထားသော
စကားများဖြစ်လေသည်။
သူစိမ်းထွေကြားမှာမို့
မျက်ရည်မကျအောင်

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်၏အသံပင်
ဖြစ်သည်။ နောက် ထိုမိန်းမ ပြော
သည့်စကားများမှာ သူမ မယုံနိုင်
သည့်စကားများ၊ မမျှော်လင့်ထား
သော စကားများဖြစ်လေသည်။
သူစိမ်းတွေကြားမှာမို့ မျက်ရည်
မကျအောင် ကြိုးစားထားရသော်
လည်း.....

“မဟုတ်ဘူး မြတ်နိုး၊ မောင်
ရှင်းပြပါရစေဦး”

“ဘာမှမရှင်းပြနဲ့တော့ ကို
ဖုန်းသက်မော်၊ ကျန်တဲ့ကိစ္စ ဘာ
ပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ ခွင့်လွှတ်နိုင်တာ

အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မှုတော့ လုံးဝခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မရဲ့ယုံကြည်ချက်ကို ရှင်အလွဲသုံးစားလုပ်တယ်။ ရှင့်ကိုကျွန်မ မပေါင်းနိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေးရဲ့ရှေ့ရေးကြောင့် ရှင့်ကို မကွာရှင်းပါဘူး။ တစ်အိမ်တည်းနေတယ်ဆိုပေမယ့် ရှင် ကျွန်မနဲ့ပတ်သက်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

“အဲဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ မြတ်နိုး”

သူ့ဘယ်လိုပဲ တောင်းပန် တောင်းပန် သူမသည် ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် ပြင်တတ်သူတစ်ယောက်မှမဟုတ်ဘဲ။ ရန်ဖြစ် စကားများ ကြသော်လည်း ဟိုအမျိုးသမီးနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စကို သူလုံးဝ မရှင်းချေ။ ထို့ကြောင့် သူမ၏စိတ်သည် ပို၍ပြတ်သားလာခဲ့သည်။

ဟိုယခင်က သာယာချမ်းမြေ့ခဲ့သောအိမ်သည် သာယာချမ်းမြေ့မှုများ ပျောက်ဆုံးခဲ့သည်။ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်မှုများဖြင့် မိသားစု၏ အနှစ်သာရကို မည်သူမှမခံစားရတော့ချေ။ စိတ်ကြီးသော မြတ်နိုးဝေကြောင့် တောင်းပန်၍ မရဘဲ ဖုန်းသက်မော် အရက်သမားလုံးလုံးဖြစ်တော့သည်။

သမီးလေး မြတ်ဖုန်းဝေပင်

ဆေးတက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဖြစ်နေပြီ။ လူကိုအရက်ကနိုင်သွားပြီမို့ လူမှန်းမသိအောင် မူးနေတော့၏။

“မေမေရယ်...ဖေဖေအရက်တွေသောက်ပြီး သေသွားလိမ့်မယ်။ ဖေဖေကိုခွင့်လွှတ်လိုက်ပါ။ ဖေဖေတစ်ခုခုဖြစ်ရင် မေမေပဲ တစ်သက်လုံး ခံစားနေရလိမ့်မယ်”

“တော်စမ်း မြတ်ဖုန်းဝေ၊ သစ္စာမရှိတဲ့ ယောက်ျားအတွက် ငါဘယ်တော့မှ မခံစားဘူး။ နောက်တစ်ခါ ငါတို့ကိစ္စမှာ ဘာမှဝင်မပါနဲ့”

ယောက်ျားတွေဘက်က မဆိုစလောက်အမှားပါဆိုပေမယ့် ခံစားရသည့် မိန်းမသားဘက်ကိုတော့ ထည့်မတွက်ကြချေ။ မိန်းမတိုင်းက သူတို့ယောက်ျား မူးမူးရှူးရှူး ဆိုးဆိုးမိုက်မိုက် အလုပ်မလုပ်ရင်တောင် အိမ်ဦးခန်းမှာ တင်ကျွေးထားဦးမည်။

ဤကဲ့သို့ အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မှုကိုတော့ အသံတောင် မကြားချင်ပေ။ အကယ်၍ သူ့ဘက်ကမှန်လျှင် ထိုမိန်းမ ပြောသမျှစကား (လိမ်ညာသည်ဟုဆိုလျှင်)ပြန်ဖြေရှင်းပါလား။ ဘာဖြေရှင်းချက်မှမထုတ်ဘဲ “ငါနဲ့ဘာမှ မဆိုင်ဘူး”ဟု ပြောရုံနဲ့ မပြီးချေ။

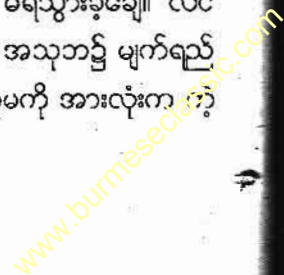
မိန်းမတွေ အမျက်ကြီးသည်ဆိုသည်မှာ အချစ်ကြီး၍ဖြစ်သည်။

ထိုအချစ်ကြီးခြင်းကြောင့်ပင် မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ရသည်။ မလုပ်သင့်တာတွေ လုပ်ရသည်။ ဝေးနေလျှင်တောင် အမှန်းလျော့သွားကောင်း လျော့သွားနိုင်သော်လည်း တစ်အိမ်တည်းအတူနေ ထိုလူကို မြင်နေသမျှ အမှန်းထုက ပို၍ပို၍ ကြီးလာတတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အရက်နှင့်လူ နှစ်ပါးသွားကာ အလုပ်ပင်မလုပ်နိုင်တော့သော ဖုန်းသက်မော်ကို ပို၍ပင် မှန်းနေမိသည်။

သူတို့တွေက စိတ်ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်ပျော်ရွှင်ခြင်းကို အကြောင်းပြ၍ အရက်ကလေးတမြဲမြဲ ဖြစ်နေတတ်ကြသည်။

မိန်းမတွေကတော့ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကို ရင်နှင့်ခါးစည်းခံရသည်။ ယောက်ျားတွေမူးပြီး လူမှန်းသူမှန်း မသိကြ။ သူမတို့က သောကအပူမီးကြောင့် မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင် စိတ်ဆင်းရဲခြင်းအပူမီးက ကြီးလှသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဖုန်းသက်မော်သည် အသည်းကင်ဆာနှင့် ဆုံးသွားသည်။ သူ့နောက်ဆုံးအချိန်ထိ မြတ်နိုးဝေအား တောင်းပန်တိုးလျှိုးခဲ့ပေမယ့် သူမ၏ခွင့်လွှတ်ခြင်းကို မရသွားခဲ့ချေ။ လင်ယောက်ျား၏ အသုဘ၌ မျက်ရည်မကျသော သူမကို အားလုံးက (ဘွဲ့

ရဲ့ကြသည်။ ဝေဖန်ကြသည်။
 သူမ ဂရုမစိုက်ပေ။ သစ္စာ
 မရှိသည့်ယောက်ျားတစ်ယောက်
 အတွက်နဲ့ မျက်ရည်မကျရဘူးဟု
 ခံယူထားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း
 တစ်သက်လုံး ဖြေမဆည်ဖြစ်စေ
 မည့် နောင်တ တရားများသည်
 သူဆုံးပြီး (၆)လအကြာ
 တွင်.....

“ကျွန်တော် ဖုန်း
 သက်မော်ရဲ့ သူငယ်
 ချင်းပါ မမြတ်နိုးဝေ၊
 ကျွန်တော့်ကြောင့် ဒီ
 အိမ်မှာ သူ သေဆုံးတဲ့
 အထိ ပဋိပက္ခတွေဖြစ်
 သွားရတဲ့ အတွက်
 ကျွန်တော် တောင်း
 ပန်ပါတယ်”

“ရှင်ဘာကိုဆို
 လိုတာလဲ”

မြတ်နိုးဝေ မျက်
 မှောင်ကုတ်၍ မေးလိုက်သည်။
 ထိုလူကမျက် လွှာချကာ.....
 “စောစောကသိခဲ့ရင် ကျွန်
 တော် စောစောတောင်းပန်ပါတယ်၊
 နောက်ကျမှသိတော့ အားလုံး
 အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်ကုန်ရ
 တယ်။ ဒီလိုပါ မမြတ်နိုးဝေ၊ လွန်
 ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကပါ။ ကျွန်တော် နိုင်ငံ
 ခြားကပြန်လာတော့ ဖုန်းသက်မော်

ကို ပြုစုမယ်ဆိုပြီး စားသောက်
 ဆိုင် ခေါ်သွားခဲ့ပါတယ်။ ဖုန်းသက်
 မော်ကိုလည်း အရက်တွေအတင်း
 တိုက်၊ ကျွန်တော်လည်းသောက်နဲ့
 ဖုန်းသက်မော်ကတော့ စားပွဲပေါ်
 မှောက်နေပြီ။ ဒါနဲ့ မရှိမသေစကား
 ပြောရရင် အဲဒီဆိုင်က ကောင်မ

လေးတစ်ယောက်နဲ့ကျွန်တော်
 တည်းခိုခန်း ရောက်သွားပါတယ်။
 ဖုန်းသက်မော်က ဆိုင်မှာကျန်ခဲ့
 တယ်”
 “အင်း...ဆက်ပြောပါဦး”
 “သူ့ကို ကျွန်တော့်နာမည်
 ဖုန်းသက်မော်လို့ လိမ်ပြောခဲ့မိ
 တယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီး မမြတ်နိုး
 ဝေဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်ပြီးပြောတော့

ကျွန်တော် သင်္ဘောပြန်ထွက်ရ
 တယ်။ အဲဒါတွေ ဘာမှမသိရဘူး။
 နောက် ဖုန်းသက်မော် မဆုံးခင်
 စာရေးတော့မှ အကြောင်းစုံသိရ
 တယ်။ သူကတော့ အရက်တွေမူး
 နေတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ ဖြစ်ခဲ့
 သလား။ မဖြစ်ခဲ့သလား ဘာမှ
 မသိချာမသိ လို့ ဆို ပြီး
 စာရေးတော့ ကျွန်တော်
 ခွင့်ရအောင်ယူပြီးလာ ခဲ့တာ။
 ဒါပေမဲ့ နှောင်းသွားပြီဗျာ”

“တော်ပါတော့.....
 တော်ပါ တော့ရှင်”

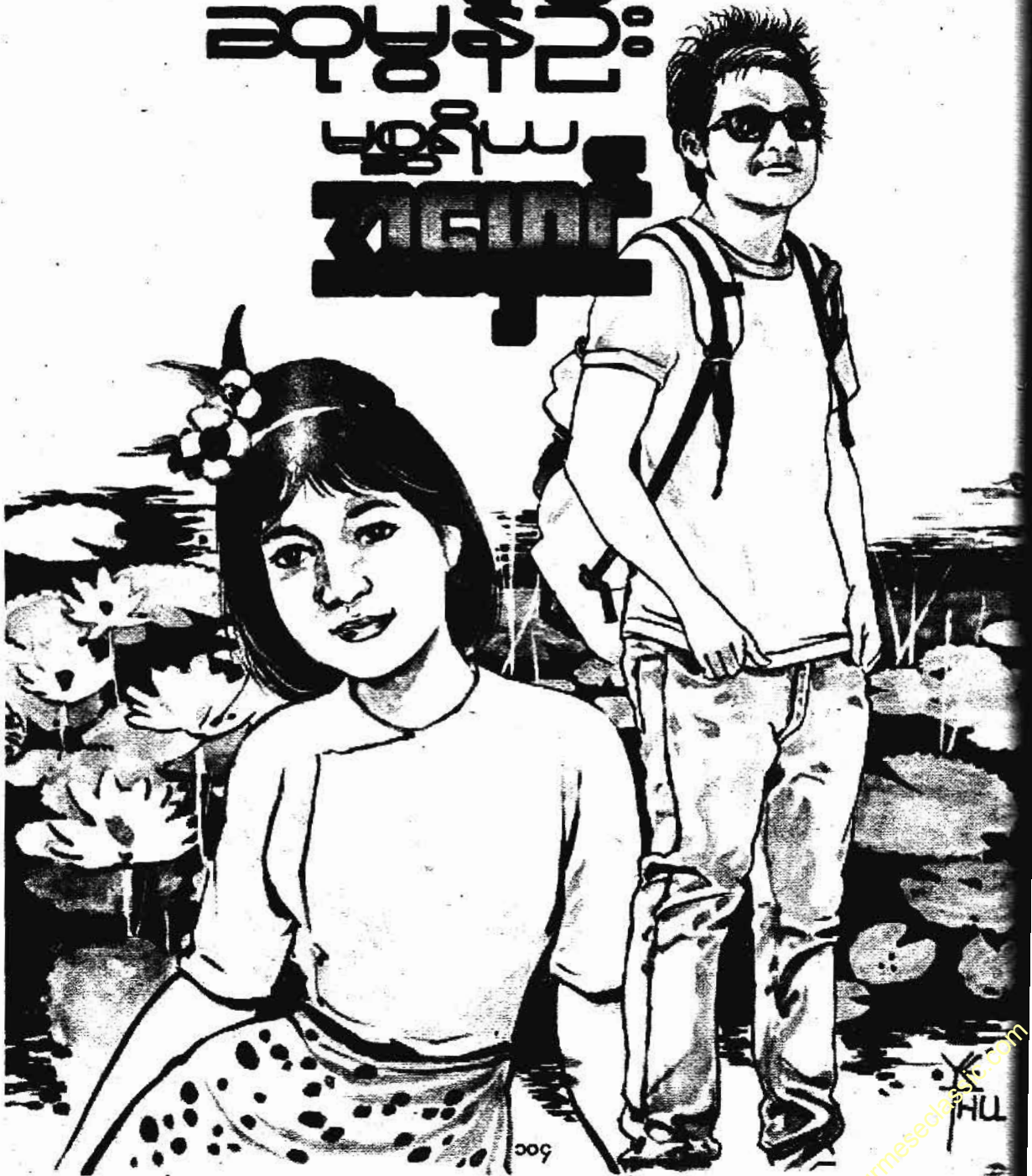
ကိုယ့်နှလုံးသားကိုသတ်
 သူက ကိုယ်တိုင်ပါပဲလား။

“မောင်ရေ မောင့်ကို
 သတ်ခဲ့သူက အရက်မဟုတ်
 ဘူး။ ကျွန်မရဲ့အတ္တက မောင့်
 ကိုသတ်ခဲ့တာ။ ကျွန်မကြောင့်
 မောင်သေရတာ။ ကျွန်မကို
 ဘယ်တော့မှ ခွင့်မလွှတ် ပါနဲ့
 မောင်”

ဖုန်းသက်မော် သေဆုံးခဲ့ရမှု
 တွင် အဓိကတရားခံသည် အရက်
 ပင်ဖြစ်သည်။ အရက်မူးနေသဖြင့်
 သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်၍ ဖြစ်မှန်း
 မသိ။ သေချာမရှင်းပြနိုင်။ ဟုတ်
 များဟုတ်ခဲ့ရင်ဆိုသောအတွေးရှိ
 နေသဖြင့် မြတ်နိုးဝေအား ရှင်းမပြ
 ရဲခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

ဒေဝုပ္ပန်နင်း ယုတ္တိယ အိမ်ထောင်

၆၀၀

မစ္စရိယအမှောင်

လှေပေါ် (ဟာလာ)

○
 ဖိုးကံ၊ သာလှ၊ မြတ်ဆွေတို့သည် တစ်ရွာတည်းကြီးပြင်းခဲ့ကြသလို တစ်ကျောင်းတည်းထွက်ခဲ့ကြသည့် သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ဖြစ်လေ၏။ ကျောင်းမှထွက်ခဲ့သည့်တိုင် သူငယ်ချင်းသုံးယောက်က အတွဲမပျက် တတွဲတွဲသာ ရှိခဲ့ကြသည်။

ချစ်သူရည်းစားများ ထားကြပြန်တော့လည်း ဖိုးကံသည် တခြားရွာမှ ရွာသူတစ်ယောက်ကို ချစ်သူအဖြစ် ထားခဲ့သော်လည်း သာလှနှင့် မြတ်ဆွေတို့က ကျောင်းတုန်းက တစ်တန်းတည်းတက်ခဲ့ရဖူးသူ မေသူချိုကို ပြိုင်တူချစ်ရေးဆိုခဲ့ကြသည်။

မေသူ၏တုံ့ပြန်ချက်ကလည်း ရှင်းသည်။ နှစ်ယောက်လုံးကို သူ

ငယ်ချင်းတွေလိုပဲ ခင်သည်တဲ့။ ဒါပေမဲ့ မေသူတွင် လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုကျန်လေသည်။ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်မှာ သာလှနှင့်မြတ်ဆွေအနက်မေသူသည် မြတ်ဆွေအပေါ်သံယောဇဉ်ပိုလေသည်။ ထိုသို့သော အခြေခံအကြောင်းများကြောင့် မေသူ၏မျက်လုံး၊ မေသူအကြည့်များက သက်သေတစ်ရပ်အဖြစ် ပြဆိုနေလေသည်။

“ဟဲ့.....မေသူ၊ ငါ့ကိုအဖြေပေးဦးလောဟာ”

သာလှအမေးစကားကိုတော့ အလေးဂရုမပြုဘဲ တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။

“ဘာအဖြေပေးရမှာလဲ၊ ငါပြောပြီးသွားပဲ သာလှရယ်၊ နင့်ကိုသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုပဲ ခင်နိုင်မယ်လို့”

“အေးပါ၊ ငါသိပါတယ်၊ နင်က ဘာလဲ မြတ်ဆွေရှိလို့မဟုတ်လား၊ နင့်ဆက်ဆံမှုတွေက မြတ်ဆွေကို ငါ့ထက်ပိုတယ်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်”

“ဟဲ့...သာလှ၊ နင်ထင်သလိုမဟုတ်ဘူး၊ ငါမြတ်ဆွေကိုလည်း နင့်လိုခင်တာပဲ၊ နင်ပြောချင်ရာတွေ ပြောမနေနဲ့”

ဒီလိုနဲ့ ကာလတစ်ခုမှာတော့ မြတ်ဆွေနှင့် မေသူချိုတို့ ချစ်သူရည်းစားတွေ ဖြစ်လာကြသည်။

“နင်ငါ့ကို တကယ်ရောချစ်
ရဲ့လား မြတ်ဆွေရယ်”

“မေသူရယ် မေးမှမေးရက်
ပလေ၊ ငါလေ နင့်ကို ကျောင်း
ကတည်းက တိတ်တခိုးချစ်ခဲ့ရ
တာ၊ နင်ကျောင်းမတက်တဲ့ နေ့
တွေဆိုရင် ရင်ထဲမှာ အပျော်မဲ့
သလို ခံစားနေရတယ်”

“တော်ပါ၊ ခုမှ
အတိတ် အလွမ်းဓာတ်
ပြားကို ပြန်ဖွင့်ပြ မနေပါနဲ့၊
ဟွန်း.....သနားလို့ နင့်ကို
ချစ်လိုက်တာ”

“ဘာကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပါ
ဟာ၊ နင့်အချစ်ကို ငါရတာ
ဟာ သိန်း ဆုတစ်ခုပေါက်
သလို ပျော်ပါတယ်”

“ပျော်နေရုံနဲ့ မပြီး
သေးဘူး မြတ်ဆွေ၊ တို့နှစ်
ယောက် ဘဝတစ် ခုကို
တည်ဆောက်ဖို့ ငွေလေး
ဘာလေး စုဦးနော်၊ တို့မိဘ
တွေကိုအပူ မကပ်ချင်ဘူး”

“အေးပါ မေသူရယ်၊
ငါက ယောက်ျားတစ်
ယောက်ပါ၊ ကိုယ့် ချစ်သူကို
တင့်တောင့်တင့်တယ် ထား
နိုင်ဖို့ ငါကြိုးစားပါ့မယ်”

ဒီနေ့ ဖိုးကံ ဖားကန့်ဘက်သို့
အလုပ်လုပ်ရန် သွားမည်ဖြစ်သည်။
ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းများဖြစ်သည့်
သာလှနှင့် မြတ်ဆွေကိုခေါ်သည်။
မြတ်ဆွေကလည်း မေသူနှင့် အနာ
ဂတ်ရှေ့ရေး မျှော်တွေးကာ ဘဝ
အတွက် စွန့်စားချင်သည်။

နောက်ရက်များတွင် သူငယ်
ချင်းသုံးယောက် ဖားကန့်ဘက်သို့
ခရီးဆက်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော်
အလုပ်က အဆင်မပြေ၊ ကိုယ်စီ
ကိုယ်စီ ပါလာသမျှ ငွေစကြေးစ
အချို့ ကုန်တော့သည်။ ထို့အပြင်
မြတ်ဆွေမှာ ငှက်ဖျားမိလာသည်။

တစ်လခန့်ရှိလေသောအခါ
မြတ်ဆွေက အားလျှော့
စကားဆိုသည်။

“ငါတော့ ရွာပြန်ချင်
ပြီကွာ”

မြတ်ဆွေက ဆိုလာ
သည်။

“အေး.....ဒီအတိုင်း
ဆက်နေလို့ ဘာမှအကျိုးထူး
မှာမဟုတ်ဘူး၊ ရွာပြန်ပြီး
အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်တာပဲ
ကောင်းမယ်”

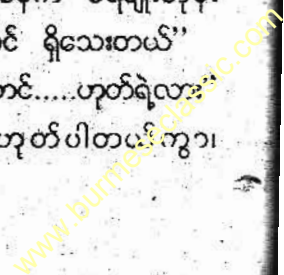
ဒီလိုနှင့် သူငယ်ချင်း
သုံးဦးတို့ ရွာသို့ပြန်ခဲ့ကြသည်။
လမ်းခုလတ်ရွာလေးတစ်
ရွာတွင် တည်းခိုခဲ့ကြ၏။

နံနက်အိပ်ရာထလျှင်
ပြဿနာက တက်တော့၏။

“ဟင်.....ငါ့လည်ပင်းက
ဆွဲကြိုး မရှိတော့ဘူးကွ၊
မနေ့ညနေက ရေချိုးတုန်း
ကတောင် ရှိသေးတယ်”

“ဟင်.....ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွာ၊

ငါသေ သေချာချာ သတိထားမိတာ”

“ငါတို့သုံးယောက်ပဲရှိတာ၊ ညကလည်း တို့သုံးယောက်ပဲအတူ တူ အိပ်ခဲ့ကြတာ၊ ခုလို ပျောက် တယ်ဆိုတော့ တို့လည်းမကောင်း ဘူးကွာ”

မြတ်ဆွေက ညည်းညည်းညူ ညူဖြင့်ဆိုသည်။

“အေးကွာ၊ မြတ်ဆွေပြော သလို ငါလည်း စိတ်မကောင်းဘူး”

“ရပါတယ်ကွာ၊ တို့သုံး ယောက်တည်းရှိတာ၊ ခုလို ငါ့လည် ပင်းက ဆွဲကြိုးဖြုတ်ယူတယ်ဆို တော့ ငါစိတ်မကောင်းဘူး၊ မင်းတို့ လည်း စိတ်မကောင်းမဖြစ်ကြနဲ့”

ထိုကာလလေးများက ငါးနှစ် ခန့်ကြာသွားသည်။

သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဖား ကန့်ဘက် အလုပ်လုပ်ရန်သွားစဉ် ဖိုးကံလည်ပင်းမှ ဆွဲကြိုးပျောက် သည့်ကိစ္စလည်း မေ့သလိုလို ဖြစ် ခဲ့သွားသည်။

မေသူနှင့် မြတ်ဆွေပင်လျှင် တစ်အိုးတစ်အိမ် ထူထောင်တော့ မည်ဆိုသော သတင်းများ ကြား လာရသည်။ မြတ်ဆွေပင် အလုပ်

တစ်ခုတွင် နေရာတကျဖြင့် အဆင် ပြေနေသည်။ တစ်နေ့ သာလှတစ် ယောက် မြတ်ဆွေထံ ရောက်လာ သည်။

“သူငယ်ချင်း အကူအညီတစ် ခုတောင်းချင်လို့”

“ဘာလဲ ပြောလေကွာ”

“အမေက ကျန်းမာရေးတော် တော်မကောင်းဘူးကွာ၊ ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ပစ္စည်းလေး ထားခိုင်းလို့”

“ဪ.....မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်းပစ္စည်း ပြန်ယူထားပါ၊ မင်းက ဘယ်လောက်လိုတာလဲ”

“ကျုပ်ငါးသောင်းတည်းပါ”

“ငါပေးလိုက်မယ်လေ”

“ယူထားပါ မြတ်ဆွေရာ၊ ငါ ပြန်ရွေးမှ ဒီပစ္စည်းကို ပြန်ပေး”

မြတ်ဆွေက ရိုးရိုးသားသား ထင်၍ ယူထားလိုက်သည်။

“ငါ့အလှည့်ကျပြီ မြတ်ဆွေ၊ မေသူ့အချစ်ကို ရခဲ့တဲ့မင်းအတွက် ငါ့ရဲ့ လက်ဖွဲ့လေးတစ်ခုပေါ့၊ မင်း ကံကောင်းပါစေ မြတ်ဆွေရယ်၊ ဟား.....ဟား.....ဟား”

အသံမဲ့ ကြုံးဝါးမှုဖြင့် သာလှ က ပြုံးလိုက်သည်။

သာလှ ဖိုးကံအိမ်ဘက်သို့ ထွက်လာသည်။ ဖိုးကံကို တိုက် တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် အိမ်တွင်တွေ့ရ သည်။

“ဟာ.....ဖိုးကံ၊ အတော်ပဲ

ပေးနှင့် ပြုတ်ချွတ်ပင်လျှင်
တစ်အိုးတစ်အိမ်
စုစည်းတော့ ပည့်ချိသော
သတင်းများ ကြားလာရသည်။
ပြုတ်ချွတ်ပင်
အလုပ်တစ်ခုတွင်
နေရာတကျဖြင့်
အဆင်ပြေနေသည်။
တစ်နေ့
သာလှတစ်ယောက်
ပြုတ်ချွတ်ပင်.....

ဒီလိုမှန်ရင်တော့
မကောင်းသူတွေ
ဒါသစ္စာမဲ့တဲ့လုပ်ရပ်ပဲ။
ကိုယ့်ချစ်သူကို
ပေးချင်ရင်လည်း
ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ကိုယ်
ကြိုးစားပြီးပေးပေး
ခုတော့မလုပ်သင့်တဲ့
အရာကိုလုပ်ပြီးပေးခဲ့တာ၊
ငါ့အပေါ်သူငယ်ချင်းစာစ်ယောက်
အားပေးလုပ်သင့်တာ
လုပ်တာ....

ကွာ၊ တွေ့ပါ့မလားလို့၊ လာကွာ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရအောင်”

“မင်းရော ပျောက်လှချည် လား သာလှ”

“အေး...မင်းဆီသာမရောက် တာ၊ မြတ်ဆွေခွဲတော့ ဆုံပါတယ် ကွာ၊ ဪ...မြတ်ဆွေလည်း မေ သူနဲ့ လက်ထပ်ပေး ဘုမယ်တဲ့”

“အေးပေါ့ကွာ၊ လက်ဖွဲ့ပြင် ထားရမှာပေါ့”

“ဪ...ဒါနဲ့ ဖိုးကံ မင်းကို ပြောရဦးမယ်၊ တို့သူငယ်ချင်းသုံး ယောက် ဖားကန်ကို အလုပ်သွား လုပ်တုန်းက အပြန်မှာ ရွာတစ်ရွာ မှာတည်းရင်း မင်းပျောက်ခဲ့တဲ့ ဆွဲ ကြိုးကို အခု ငါ မေသူဆွဲထားတာ တွေ့တယ်”

“ဟင်.....ဟုတ်လား”

“အဲဒီတုန်းက မြတ်ဆွေဖြုတ် ယူတာ သေချာတယ်၊ ဒီကောင် မေသူ့ကို မျက်နှာလုပ်ချင်လို့ မင်း ဆွဲကြိုးကို ခိုးခဲ့တာ သေချာတယ်”

“ခုမင်းပြောတာ သေချာ လား သာလှ”

“ဪ...သေချာလို့ပြောတာ ပေါ့ကွာ၊ မယုံရင် မင်း မေသူတို့ အိမ်လိုက်ခွဲ”

“ဒီလိုမှန်ရင်တော့ မကောင်း ဘူးကွာ၊ ဒါ သစ္စာမဲ့တဲ့လုပ်ရပ်ပဲ၊ ကိုယ့်ချစ်သူကို ပေးချင်ရင်လည်း ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့ကိုယ် ကြိုးစားပြီး

ပေးပေါ့၊ ခုတော့ မလုပ်သင့်တဲ့ အရာကိုလုပ်ပြီး ပေးခဲ့တာ၊ ငါ့ အပေါ် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အနေနဲ့ မလုပ်သင့်တာလုပ်တာ မကောင်း ဘူးပေါ့”

ဖိုးကံနှင့်သာလှတို့နှစ်ယောက် မေသူ့ချိုအိမ်သို့ ရောက်သွားကြ၏။ မေသူ ထမင်းဟင်းများ ချက် နေ၏။

“ဟဲ့.....မေသူ.....မေသူ”

ခေါ်သံကြောင့် မေသူ အိမ် ရှေ့သို့ ပြေးထွက်လာ၏။

“ဪ...ဘယ်သူတွေ့များ လဲလို့၊ ပေါ်တော်မူတွေ့ပဲ၊ လာ... လာကြ”

သူတို့နှစ်ယောက် အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် စုံစမ်းမှုစတင်၏။

“ဟဲ့...မေသူ၊ ဒါနဲ့ မြတ်ဆွေ ရော မလာဘူးလား”

“မနေ့ကလာတယ်၊ သူဒီနေ့ အလုပ်ဆင်းရမှာမို့ ဒီနေ့တော့ လာ မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးဟာ၊ ဪ...ဒါနဲ့ မေသူ့ကို စကားမစပ်

မေးရဦးမယ်၊ နင်တို့ လက်ထပ်ကြ တော့မယ်ဆို”

“အေး”

“ဪ...ဒါနဲ့ နင့်လည်းပင်း

www.burmeseclassic.com

က ဆွဲကြိုးလေးက လှလိုက်တာ၊
ဘယ်သူဆင်ထားတာလဲ”

“ဟဲ့.....ဘယ်သူဆင်ရမလဲ၊
မြတ်ဆွေဝယ်ပေးတာပေါ့”

“မြတ်ဆွေဝယ်ပေးတာ ဟုတ်
လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မြတ်ဆွေက
နားဖောက်တဲ့နေ့ကျရင် လူမြင်သူ
မြင် တင့်တယ်အောင် ဝတ်ထားဆို
ပြီး ပေးထားတာ”

“အေး...ဒါဆို ငါပြောမယ်၊
မြတ်ဆွေ နင့်ကိုပေးတဲ့ဆွဲကြိုးဟာ
ဟိုလွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်လောက်က တို့
သူငယ်ချင်းသုံးယောက် ဖားကန့်
ဘက်ကို အလုပ်သွားလုပ်တော့
အဆင်မပြေလို့ ပြန်လာရင်း ရွာ
တစ်ရွာမှာ ညအိပ်တည်းခိုတယ်၊ အဲ
ဒီမှာ ငါ့ဆွဲကြိုး ဖြုတ်ယူခံရပြီး
ပျောက်သွားတယ်၊ အဲဒါ ငါ့ရဲ့ဆွဲ
ကြိုးအစစ်ပဲ၊ ဟောဒီမှာကြည့်၊ (K)
ဆိုတဲ့ စာလုံးလေးတောင် ထိုးထား
တယ်”

ဆွဲကြိုးကို ခေတ္တတောင်းယူ
ပြီး အမှတ်အသားကို ထုတ်ပြလိုက်
သည်။

“ဟင်.....ဟင်...ဒါ...ဒါတော့
ငါမသိဘူး၊ မြတ်ဆွေက ဆွဲထား
ဆိုလို့ ဆွဲထားတာ”

“အေး ဒီကောင် ဒီလိုယုတ်
မာတာတော့ မကောင်းဘူး၊ ကိုယ့်
ရည်းစားကို မျက်နှာလုပ်ချင်လို့ ပေး

ချင်လည်း ကိုယ့်အစွမ်းအစနဲ့
လုပ်ပြီး ပေးပေါ့ဟာ၊ ခုတော့ ရည်း
စားကို ပေးချင်လို့ သူငယ်ချင်း
ဆွဲကြိုး ခိုးရတယ်လို့”

“တော်.....တော် ဖိုးကံ၊ ဒီ
ကိစ္စတွေ ငါဘာမှမသိဘူး၊ ငါမြတ်
ဆွေကိုတွေ့ပြီး မေးကြည့်မယ်၊ နင်
တို့လည်း သူနဲ့ဆုံပြီး ရှင်းကြပေါ့
ဟာ”

ထိုသို့ မေသူကပြောလိုက်
တော့ သူတို့နှစ်ဦး မေသူအိမ်မှပြန်
ခဲ့ကြတော့သည်။

ဒီနေ့ သာလှက မြတ်ဆွေအိမ်
သို့ သွားခဲ့သည်။

မြတ်ဆွေအား ဖိုးကံက တွေ့
လိုကြောင်းပြောပြီး ဖိုးကံအိမ်သို့
ခေါ်လာခဲ့၏။ အချိန်မှာ ည ၇ နာရီ

ခန့်ရှိလေပြီ။ ညသည် မှောင်မှောင်
မည်းမည်း။ သာလှက မြတ်ဆွေ
အား အကြံနှင့်ခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

ရွာပြင်လမ်းမှ ခေါ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။ ရွာပြင်လမ်း၊ သစ်တောကြီး
အနီးတွင် ရေတွင်းပျက်တစ်ခုရှိ၏။
မနေ့ကပင် သာလှ သေသေချာချာ
လေ့လာထားသည်။

ထိုရေတွင်းပျက်နားကို ခေါ်
သွားကာ မတော်တဆဟန်ဖြင့်
တွန်းချမည်။ မြတ်ဆွေမရှိလျှင် မေ
သူအချစ်ကို သာလှရမည်။ မြတ်
ဆွေမရှိသည့်အချိန်ကျမှ သာလှ
တစ်ယောက် မေသူနှင့် ချစ်ပွဲဝင်ရ
မည်ကိုတွေး၍ ပျော်လာသည်။

ရွာကိုပတ်၍ လာခဲ့ကြသည်။
လက်နှိပ်ဓာတ်မီး မပါခဲ့ကြ။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရေတွင်း
ပျက်နား ရောက်သွားသည်။ အထူး
လျှောက်၍လာသော သာလှက နေ

www.burmeseclassic.com

ရာချင်းလဲလိုက်သည်။ ရှေ့တစ်လံ ခန့်တွင် ရေတွင်းပျက်ရှိနေသည်ဖြစ်၏။

ရေတွင်းပျက်ကြီးသည် တွင်းဝ၌ မြက်များပေါက်နေ၍ တွင်းကို မမြင်ရ။ လူသွားလမ်း နံဘေး တစ်လံအကွာတွင် ရှိနေသည်။ ထိုနားရောက်တော့ သာလှက တစ်ဖက် နေရာသို့ ပြောင်းလိုက်သည်။ အတွေးဖြင့်လည်း ပြုံးလိုက်သည်။

ရှေ့သို့ ခြေအလှမ်းတွင် အထိတ်တလန့်အော်သံ ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟာ.....”

“ဝုန်း.....”

“အမယ်”

လေး... လုပ်... လုပ်ပါဦးဗျ”

စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်သော အသံကြီးတစ်သံက အလင်းမဲ့သော ညတစ်ညကို ဝါးမျိုပုံအုပ် လိုက်တော့သည်။

သို့သော် ထိုအော်သံကြီးမှာ မြတ်ဆွေ၏အော်သံမဟုတ်။ သာလှ၏ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်သံသာ

ဖြစ်လေတော့သည်။

သာလှသည် မြတ်ဆွေအား မစ္စရိယအမှောင် စိတ်ဆိုးစိတ်ညစ်တစ်ခုဖြင့် အကောက်ကြံကာ ရေတွင်းထဲတွန်းချရန် စိတ်ကူး၍ ရေတွင်းပျက်နေရာအား မုတ်သားထားခဲ့၏။ သို့သော် သာလှမုတ်သားခဲ့သောနေရာသည် မှားနေ

သည်။ လူချင်းလဲလိုက်သော နေရာသည် ရေတွင်းပျက်ရှိသည့် နေရာဖြစ်၏။ သူ၏မစ္စရိယစိတ်က သူ့အား ဒဏ်ခတ်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်လေ၏။

“ဟာ...သာ.....သာလှ ရေတွင်းပျက်ထဲကျသွားပြီ”

ရွာအမြန်ပြန်၍ လူများခေါ်ကာ ဆယ်ပါသော်လည်း သာလှမှာ အသက်ဝိညာဉ် မရှိပါလေတော့။

ထို့ပြင် မေသူဟူသော အချစ်တစ်ခု၏စေစားရာမှ ပေါက်ဖွားလာခဲ့သော မစ္စရိယအမှောင်စိတ်တစ်ခုက သူ့အား ပြန်လည်၍ ဒဏ်ခတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သေဆုံးပြီးနောက် ပိုင်းတွင် ဆွဲကြိုးကို ဖြုတ်ခဲ့သူသည် သာလှဖြစ်ကြောင်းနှင့် မေသူ၊ မြတ်ဆွေတို့အား အထင်လွဲစေရန် ကြံစည် ရည်ရွယ်မှုများကိုလည်း အားလုံး သိသွားကြတော့၏။ မစ္စရိယစိတ်ဟူသည်မကောင်း။ မစ္စရိယ ထူပြောသော လောက ကြီးသည်လည်း သာယာငြိမ်းချမ်းမည်မဟုတ်။

အရာရာတွင် မေတ္တာတရားသည်သာ အောင်နိုင်၍ အောင်မြင်ခြင်းတရားတို့ကိုလည်း ရစေနိုင်ကြောင်း သာလှတစ်ယောက်၏ အဖြစ်တို့က သင်ခန်းစာပေးသွားခဲ့လေတော့သည်။

ဆုမွန်ဦး (ဟင်္သာ)

ရှင် ကျွန်မကိုဖြတ်မလား
အာရှင်ကိုဖြတ်မလား ...

မင်းကို ချစ်လို့ ယူထားတာ
အာရှင်က ကြိုက်လို့ သေဘက်တာ
ဆိုတော့ ချစ်တာနဲ့ ကြိုက်တာကို
မောင် ဘယ်လို ဖြတ်လို့
ရမှာလဲ မိန်းမရော ...

သန်းမြင့်ဦး
မပြုံးဘဲ
 ကာန်ရာရှိ

၁၁၂

မပြေးသော်ကန်ရာရိ

သန်းမြင့်ဦး

“ဟေ့ကောင် ကျော်ကြီး၊ မင်း ရဲ့ကိစ္စပိစ္စတွေပြီးရင် ငါတို့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ဖို့လည်း မမေ့လိုက်နဲ့ဦးနော်”

ဇော်နောင်က ပခုံးပေါ်မှဆန် အိတ်ကို ပစ်ချရင်း လှမ်းပြော သည်။ ကျော်ကြီးသည် စက်ဘီး ကို လမ်းမပေါ်သို့ တွန်းရွှေ့ ခဲ့ရင်း ဇော်နောင်ကို လှမ်း ပြောသည်။

“အေးပါကွာ၊ ငါ့ကိစ္စ ပြီးတာနဲ့ မင်းတို့နောက်ကို လိုက်လာခဲ့မယ်၊ စိတ်သာ ချနေ”

“အေး...အေး၊ မင်းက သတိ မမေ့တတ်လွန်းလို့ လှမ်းပြီးသတိပေး ရတာပဲ၊ မင်းလာမယ်ဆိုရင်လည်း ပြီးတာပါပဲ”

ကျော်ကြီး ဘာမှထပ် ပြောမနေတော့ပါ။ စက်ဘီးပေါ် တက်ပြီး ရှေ့ဆီသို့ နင်းခဲ့သည်။

သူဦးတည်ရာက အပေါင်ဆိုင်ဆီ သို့။

အမှန်ပင်။

သည်ကနေ သည်စက်ဘီးကို အပေါင်ဆိုင်ဆီသို့ ပို့ဆောင်ရပေ မည်။ အိမ်တွင်ကျန်ခဲ့သည့်အမေ

က သိပ်ပြီးနေမကောင်း။ အမေ့ကို ဆေးခန်းပြုမဖြစ်မည်။ ဆေးခန်းပြ ဖို့ဆိုသည်က ငွေလိုသည်။

သူ့အလုပ်ရင်ဖြစ်သူ ဦးမျိုး မြင့်ထံမှ အကူအညီတောင်းခံဖို့ဆို သည်ကလည်း သူ နှုတ်မရဲတော့။

သူ မကြာခဏ အကူအညီတောင်း ခံခဲ့သောကြောင့် သူ့အပေါ် မှာတင် ရှိနေသည့်အကြွေး

က သောင်းနှင့်ချီပြီး ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

ထိုထက် မှာမူ လဆန်းပိုင်း ကျော်သွား လို့လားမသိ။ ဆန်ဆိုင်

အရောင်းအဝယ်က သိပ် ပြီးမလိုက်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့အနေဖြင့် အလိုက်ကန်း

ဆိုး သိရပေမည်။ ကိုယ့်မှာရှိ နေသည့် စက်ဘီးလေးကို အရေး ပေါ် အသုံးချဖို့သာ စိတ်ဆုံးဖြတ် ချက်ချလိုက်မိသည်။

အပေါင်ဆိုင်သို့ရောက်သည့် နှင့် စက်ဘီးကိုပြန် တင်ဆောင်

အား ငွေရေးကြေးရေး ဆုံးဖြတ် ခိုင်းသည်။

စာရေးဖြစ်သူသည် စက်ဘီး အား လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီးနောက် ချက်ချင်းပင် ဈေးဆုံးဖြတ်သည်။

“တစ်သောင်းတော့ရမယ်၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ဖြစ်မလား”

လောလောဆယ်မှာ ငွေကျပ် တစ်သောင်းဆိုသည်ကလည်း မနည်းပါ။ သူသည်စက်ဘီးကို ဝယ်စဉ်က နှစ်သောင်းခွဲသာပေး

ခဲ့ရသည်။ ယခုပေါင်တော့ ငွေ တစ်သောင်းရသည်ဆိုတော့ မဆိုး လှပါ။

“ရပါတယ်၊ ဒီစက်ဘီးကို ကျွန်တော် အကြာကြီးထားမှာ တော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ငွေပြေ လည်တာနဲ့ ချက်ချင်းပြန်လာယူ မှာ”

“အေးပါ၊ မောင်ရင်အချိန် မရွေး လာယူလို့ရတယ်၊ မောင် ရင်တို့ဘက်က မြန်မြန်လာရွေးလေ ကျုပ်တို့ဘက်က အတိုးမြန်မြန်ရ လေပဲပေါ့၊ အရေးကြီးတာက ကျုပ် တို့အတွက် အတိုးရဖို့ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စိတ်ချပါ၊ ကျွန် တော် အမြန်ဆုံးလာယူမှာပါ၊ မလွဲ သာလို့သာ ဒီမှာခဏလာထားတာ ပါ”

“အေး.....အေး၊ ဒီလိုဆိုရင် လည်း မောင်ရင်နာမည်ရယ်၊ မှတ် ပုံတင်နံပါတ်နဲ့ လိပ်စာလေး တစ် ဆိတ်ပြောပြပေးတော့၊ မောင်ရင် စက်ဘီးအတွက် ဘောက်ချာဖွင့် လိုက်တာပေါ့”

သည့်နောက်တော့ စာရေး ဖြစ်သူသည် အပေါင်ဆိုင်မှဘောက် ချာတွင် ဖြည့်စွက်စရာရှိသည်တို့ ကို ဖြည့်စွက်သည်။ ပြီးမှ ငွေတစ် သောင်းနှင့်အတူ ကျော်ကြီးအား လှမ်း၍ပေးသည်။

ကျော်ကြီးသည် ငွေစက္ကူနှင့်

ဘောက်ချာစာရွက်ကို အင်္ကျီအိတ် ထဲထည့်ပြီး အပေါင်ဆိုင်ထဲမှထွက် ခဲ့သည်။ သူ့ခြေလှမ်းဦးတည်ရာ ကား ဇော်နောင်နှင့် အေးမြင့်တို့ ထိုင်စောင့်နေကြမည့် မိတ်ဆုံစား သောက်ဆိုင်ဆီသို့ဖြစ်သည်။

“ငါ အကြာကြီးတော့ ထိုင် သောက်လို့မရဘူးနော်၊ ငါ့အမေကို ဆေးခန်းလိုက်ပြစရာရှိသေးတယ်”

ဇော်နောင်နှင့် အေးမြင့်တို့၏ ရှေ့ရှိ ထိုင်ခုံလွတ်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ကျော်ကြီးက ပြောလိုက်၏။

“မင်းစက်ဘီး ဘယ်လောက် ရသလဲ”

အေးမြင့်ကမေးသည်။

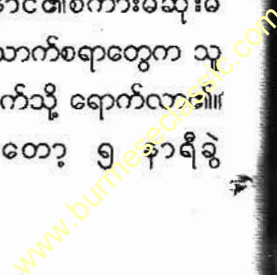
“တစ်သောင်းတည်းရပါတယ် ကွာ၊ ကောင်းပါတယ်၊ နည်းနည်း ပဲရတော့ မြန်မြန်စုပြီး ပြန်ရွေးလို့ ရတာပေါ့၊ ကဲ.....မှာလေကွာ၊ စား စရာတွေ၊ သောက်စရာတွေ”

“မှာထားပြီးပြီ၊ အဖြူသုံးလုံး နဲ့ ကန်စွန်းရွက်ကြော်ရယ်၊ လက် ဖက်သုပ်ရယ်၊ ဒီလောက်ဆိုရင် လုံ လောက်ပါပြီ”

ဇော်နောင်၏စကားမဆုံးမီ မှာပင် စားသောက်စရာတွေက သူ တို့၏ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်လာ၏။

“ငါကတော့ ၅ နာရီခွဲ

သည့်နောက်တော့ စာရေးဖြစ်သူသည် အပေါင်ဆိုင်မှဘောက်ချာတွင် ဖြည့်စွက်စရာရှိသည်တို့ကို ဖြည့်စွက်သည်။ ပြီးမှ ငွေတစ်သောင်းနှင့်အတူ ကျော်ကြီးအား လှမ်း၍ပေးသည်။ ကျော်ကြီးသည် ငွေစက္ကူနှင့် ဘောက်ချာစာရွက်ကို အင်္ကျီအိတ်ထဲထည့်ပြီး အပေါင်ဆိုင်ထဲမှထွက်ခဲ့သည်။ သူ့ခြေလှမ်းဦးတည်ရာကား.....

လောက်အထိပဲ နေ မှာနော်၊ ဆေးခန်းက ဇနာရီထိုးရင် ဖွင့်ပြီ လေ၊ ပြောမယ်ဆိုရင် ငါ့အနေနဲ့ နောက် ထပ် တစ်နာရီ လောက်ပဲ မင်းတို့နဲ့ အချိန်ဖြုန်းနိုင်မယ်”

ကျော်ကြီးက ပြောလိုက် သည်။ ဇော်နောင်က ဦးခေါင်းကို ညှိတ်ပြ လျက်.....

“အေးပါကွာ၊ မင်းပြန်ချင်တဲ့ အချိန် ပြန်ပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီ ဟာလေးတွေကိုတော့ ကုန်အောင် ကူညီပေးသွားပေါ့ကွာ၊ ဟင်း...

ဟင်း”

အေးမြင့်ကပြောရင်း အဖြူ ရည်များကို ဖန်ခွက်များထဲသို့ ငဲ့ ထည့်ပေးသည်။

သို့နှင့်.....

သူတို့သုံးယောက်သည် စား သောက်ရင်း ပုလင်းထဲမှ အဖြူ ရည်များက တစ်ခဏချင်းပင်ကုန် သွားသလို ကန်စွန်းရွက်ကြော်နှင့် လက်ဖက်သုပ်တို့မှာလည်း ပြောင် တလင်းခါသွားပြီဖြစ်သည်။

ကျော်ကြီးသည် မှေးစင်းရီ

ဝေသော မျက်လုံးဖြင့် စားသောက် ဆိုင်နံရံထက်တွင် ချိတ်ဆွဲထား သော တိုင်ကပ်နာရီဆီသို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်တော့ ၅ နာရီခွဲရန် ငါး မိနစ်သာလိုတော့သည်အဖြစ်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ကဲ.....ဒီလောက်ဆို တော် လောက်ပြီ၊ အခုလောက်ဆို ငါ့ အမေလည်း ငါ့ကိုတမျှော်မျှော်ဖြစ် နေလောက်ပြီ၊ ကဲ...ဒီဟာမီးတွေ ငါ့ရင်းလိုက်တော့မယ်၊ မင်းတို့ ဆက်ပြီးသောက်ချင်သေးတာပဲ...”

ရင်တော့ ဒီမှာပဲ နေရစ်ခဲ့ကြပေ
တော့”

ကျော်ကြီးသည် ပြောရင်းဆို
ရင်း အကျိုးအိတ်ထဲမှ ငွေစက္ကူ
အထပ်လိုက်ထဲမှ တစ်ထောင်တန်
နှစ်ရွက်ကိုထုတ်၍ စားပွဲထိုးအား
ခေါ်ပြီးပေးလိုက်၏။

ပြန်အမ်းငွေကိုတော့ သူတို့
နှစ်ယောက်ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်ရင်း
စားပွဲပေါ်တွင်တွေ့ရ သည့်စာရွက်
ဖြင့် မျက်နှာပေါ်မှ ချွေး စေးတို့ကို
ပွတ်သုတ်သည်။

ထို့နောက် ထိုင်ရာမှထ၍ ဓား
သောက်ဆိုင်အပြင် ဘက်
ထွက်ခဲ့ သည်။ ဆိုင်ရှေ့တွင်

ရပ်ထားသည့် စက်ဘီးဒေါက်ကို
ဖြုတ်၍ တက်စီးကာ ရှေ့ဆီသို့
ခရီးဆက်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်စဉ်မှာ
ပင်.....

“သူခိုး...သူခိုး၊ ဟိုမှာ ကျုပ်
ရဲ့စက်ဘီးကို ခိုးဖို့လုပ်နေပြီ”

နားထဲကို သံရည်ပူဖြင့်
လောင်းချခံလိုက်ရသလို ခံစား
လိုက်ရာမှ စက်ဘီးအောက်သို့
ချက်ချင်းဆင်းဖို့ ပြင်လိုက်မိသည်။
သို့သော် သူ့စက်ဘီးအောက်သို့
ပြန်ဆင်းရန် အခွင့်အရေးမရလိုက်
တော့ပါ။ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ လူ
သုံးလေးယောက် ပြေးထွက်လာ
သည်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရာမှ ဦး

**နားထဲကို သံရည်ပူဖြင့်
လောင်းချခံလိုက်ရသလို
ခံစားလိုက်ရာမှ စက်ဘီးအောက်သို့
ချက်ချင်းဆင်းဖို့ ပြင်လိုက်မိသည်။
သို့သော် သူ့စက်ဘီးအောက်သို့
ပြန်ဆင်းရန် အခွင့်အရေးမရလိုက်
တော့ပါ။ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ
လူသုံးလေးယောက်**

ခေါင်းနောက်စေ့တစ်ခုလုံး ပူခနဲ
ဖြစ်သွားသည့်အဖြစ်ကို နောက်ဆုံး
သိရှိလိုက်ရတော့၏။

မည်မျှကြာအောင် သတိ
လစ်သွားသည်မသိ။ သူပြန်ပြီး
သတိရလာတော့ မနက်မိုးလင်းနေ
ပြီဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူသည်
အချုပ်ခန်းတစ်ခု၏ သံတိုင်နောက်
ကွယ်သို့ ရောက်ရှိနေသည့်အဖြစ်
ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟေ့ကောင်ကြီး ကျော်ကြီး၊
မင်း အမှူးပြောသွားပြီလား”

ဇော်နောင်ဖြစ်သည်။ အေး
မြင့်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သူတို့
၏လက်ထဲတွင် ထမင်းကြော်သုပ်

www.burmeseclassic.com

နှင့် လက်ဖက်ရည်ထုပ်ကို တွေ့ရသည်။ ကျော်ကြီးက သံတိုင်နားသို့ တိုးကပ်လာခဲ့သည်။

“မင်းဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ကွာ၊ ကိုယ့်စက်ဘီးမှန်း မသိ၊ သူများ စက်ဘီးမှန်းမသိနဲ့ စွတ်ပြီး တက်စီးရ တယ်လို့ ကွာ”

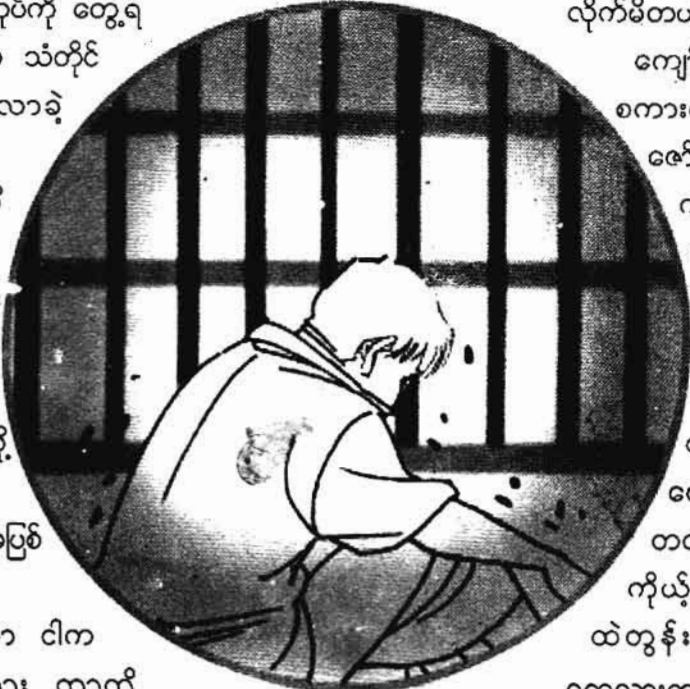
ဇော်နောင်က အပြစ် တင်သလိုဆိုသည်။

“ဒါကတော့ကွာ ငါက ငါ့စက်ဘီးပေါင်ထား တာကို မေ့သွားတာကိုးကွာ၊ နောက်ပြီး စက်ဘီးကလည်း သော့မှ ခတ်မထားဘဲ ကိုးကွာ၊ အဲဒီတော့ အလွယ်တကူ တက်စီးမိတာပေါ့”

“ဟိုလူက အရက်လာဝယ် တာဆိုတော့ သူ့စက်ဘီးကို သော့ မခတ်မိတော့ဘူးပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းရဲ့ပြဿနာကတော့ တော်တော်ဖြေရှင်းရဦးမှာပဲ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ မင်းသိမှာ စက်ဘီးပေါင် ထားတဲ့ ဘောက်ချာရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟိုက်.....သွားပြီ”

ဇော်နောင်မေးတော့မှပင် သူ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာခါ နီးတွင် စားပွဲပေါ်မှ စာရွက်ခေါက်

လေးနှင့် သူ့မျက်နှာကို ချွေးသုတ် မိသည့်အဖြစ်ကို ပြန်ပြီးသတိရ လိုက်မိသည်။ သို့နှင့်အမျှ မျက်စိ မျက်နှာလည်း အကြီးအကျယ် ပျက်သွားမိတော့သည်။

“ဘာလဲ၊ အဲဒီဘောက်ချာ စာရွက်ကော မရှိတော့ဘူးလား”

သူ့မျက်နှာအရိပ်အကဲကို အကဲခတ်နေသည့် အေးမြင့်က လှမ်းမေးသည်။ ကျော်ကြီးသည် ပင့်သက်တစ်ချက်ရှိက်ကာ ဦးခေါင်းကိုသာ လေးလေးပင်ပင်ကြီး ညှိတ်ပြလိုက်သည်။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီ ဘောက်ချာစာရွက်နဲ့ မျက်နှာကို ချွေးသုတ်ပြီး မေ့ပြီးလွှင့်ပစ်

လိုက်မိတယ်”

ကျော်ကြီးထံမှ ထိုအဖြေ စကားကို ကြားရသည်နှင့် ဇော်နောင်မှာ ကိုယ့်နဖူး ကိုကိုယ် လက်ဝါးဖြင့် အသာရိုက်လိုက်ရာမှ မျက်နှာရှုံ့ရှုံ့မဲ့မဲ့ ဖြင့်.....

“ဟား..... သေလိုက်ပါ တော့ ကျော်ကြီးရာ၊ မင်းမေ့ တတ်လိုက် ပုံကလည်း ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်ထောင် ထဲတွန်းပို့သလို ဖြစ်နေပါ ရောလားကွ”

အမှန်ပင်။ သူ့သတိမေ့တတ်လိုက်ပုံက လွန်လွန်းအားကြီးသည်။ ယခုတော့ သူ့အနေဖြင့် မည်သို့မျှ မတတ် နိုင်တော့သည့် အခြေအနေထဲသို့ သက်ဆင်းခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။

ကျော်ကြီးသည် နှုတ်မှ ဘာမျှမပြောတော့ဘဲ စိတ်ဓာတ်ကျ သလို ဦးခေါင်းကိုသာ ငိုက်စိုက်ချ ထားမိတော့သည်။

တကယ်တော့ ကျော်ကြီး၏ အဖြစ်က မပြေးသော်လည်း ကန် ရာကရှိခဲ့ပြီပဲမဟုတ်ပါလား။

သန်းမြင့်ဦး

မောင်မောင်
အောင်
စာနာတတ်သော
နဂါးသား

စာနာတတ်သောနုလုံးသား

မောင်သာမန် (ဖိုးကျန်)

ထွန်းနိုင်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုသည် ကျောင်းနေဖက်ဖြစ်သော ဘတင့်၏အိမ်သို့ အလည်အပတ် ရောက်ရှိလျက် ရှေးဟောင်းနောင်း ဖြစ်များ ပြောဆိုနေကြသည်။ ဘတင့်တို့ သူငယ်ချင်းတစ်စုမှာ အသက်ငယ်တော့သည့် အရွယ် များမဟုတ်ကြ။ ငါးဆယ့်ငါး၊ ငါးဆယ့်ခြောက်ဝန်းကျင်တွင် ရှိနေကြပေပြီ။ ၎င်းတို့ ပြောဆိုနေကြသည်မှာ ဘတင့်၏သား ဖိုးချမ်းနှင့် ခင်ထား၏သမီး နွဲ့နောင်းတို့၏ သားသမီးရေးကိစ္စပင်ဖြစ်သည်။

“ဘတင့် မင်းလုပ်တာတွေ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဘယ်အရာမဆို စဉ်းစဉ်းစားစား လုပ်စမ်းပါကွာ၊ နစ်နာစရာရှိရင် မင်းရဲ့သားမနစ်နာပေမယ့် တစ်ဖက်ကမိန်းကလေးက နစ်နာမှာ”

ဒေါသရောင်လွမ်းခြုံလာသည့်

ဘတင့်၏မျက်နှာသည် နီရဲလာ၏။ သူ၏သားနှင့်ပတ်သက်၍ ပြောလာသောသူငယ်ချင်းများအား စိတ်မဆိုးမိသော်လည်း သူတို့ပြောဆိုနေသော စကားများအား သူ့အနေဖြင့် လုံးဝလက်ခံနိုင်ခြင်းမရှိပေ။ သူ့ပြောနေသည်က သူ့၏အတ္တများသာ။

နဲ့သူပဲလေ၊ နဂိုကတည်းက ငါ့ရဲ့သား ဖိုးချမ်းကို လက်ပံပင်ရွာက ကိုမောင်နဲ့ရဲ့သမီးနဲ့ ပြောဆိုနားဖောက်ထားတာ သိလျက်နဲ့ ဖိုးချမ်းကို မိုက်ပြီးကြိုက်တာတော့ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ သူ့ထိုက်နဲ့သူ့ကံပေါ့ကွာ၊ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ၊ ငါ့သားနဲ့ပတ်သက်ပြီး

“ဒါကတော့ သူ့အကြောင်း ငါ့ရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုတော့ ဘယ်

လိုနည်းနဲ့မှ ပြန်မပြင်ဘူးကွာ၊ ငါ့ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း မောင်နဲ့ရဲ့ သမီး ခင်သုန်နဲ့ပဲ ငါ့သားကို ပေး စားလိုက်တော့မယ်”

အတ္တစိတ်ဖြင့် မိမိ၏ထင်ရာ မြင်ရာကို ပြောနေသော ဘတင့် အား သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ထွန်းခိုင်၊ မြင့်ကျော်နှင့် ညိုမောင်တို့က ဖျောင်းဖျရန် ခက်နေကြ၏။

ထွန်းခိုင်က စိတ်မရှည်ဟန် ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

“မင်းပြောနေတာတွေ တစ်ခု မှမဟုတ်တော့ဘူး၊ တစ်ဖက်ပိုင်း ကလေးက မင်းရဲ့သား၊ ဖိုးချမ်းနဲ့ သုံးလေးညပေါင်းခဲ့ပြီးပြီလေ၊ ဒီ ကိစ္စက မြဲမြင်လို့ရတဲ့ကိစ္စမဟုတ် ဘူးကွာ၊ သားသမီးချင်းလည်းကိုယ် ချင်းစာပါဦး၊ ဘတင့်ရာ၊ ကံကြမ္မာ အချိုးအကွေ့ကြောင့် မင်းနဲ့ခင်ထား မညားခဲ့တာနဲ့ ခင်ထားအပေါ်အပြီး အတေးထားပြီး ခင်ထားရဲ့သမီးကို သားကောင်လို သဘောထားတယ် ဆိုရင်တော့ မင်း လူမဆန်ဘူးလို့ ပြောရတော့မှာပဲ ဘတင့်”

ထွန်းခိုင်၏ ခပ်တင်းတင်း စကားများကြောင့် ဘတင့်တစ် ယောက် ခေတ္တတွေဝေသွားရ သည်။ တစ်ဖန် ထွန်းခိုင်က ဆက် လက်၍ ပြောပြန်၏။

“မင်းရဲ့သားနဲ့ ခင်ထားရဲ့ သမီး ခိုးရာလိုက်ပြေးပြီးတဲ့နောက်

မှာ မင်းဘက်ကရော၊ ခင်ထား ဘက်ကပါ လူကြီးတွေရေမှာ သား သမီးတွေကို ဘယ်လိုဖျောင်းဖျပြီး ဘယ်လိုခေါ်ခဲ့သလဲ၊ မင်းက ပိုသိ မှာပါ။ သမီးရှင်ဘက်ကို မင်းဘယ် လို ကတိတွေပေးခဲ့သလဲ၊ မင်း မှတ်မိမှာပါ”

ထွန်းခိုင်အနေဖြင့် ဘတင့်နှင့် ခင်ထားတို့၏ သားရေးသမီးရေး ကိစ္စတွင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင် ကူညီမှုကြောင့် ထွန်းခိုင်ကိုယ်တိုင် သိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဘတင့်မှာ ထွန်းခိုင်၏စကားကြောင့် မျက်နှာ ပျက်မတတ် ဖြစ်နေရသည်။ ထို စဉ်က သမီးရှင် ခင်ထားအား ကျေး ရွာလူကြီးများရှေ့မှောက်တွင် သား ရှင်ဘတင့်က ကတိစကားများ အထပ်ထပ်ပြောကြားခဲ့သည်။

“သားသမီးများရဲ့ အမှား

အမှန် မခွဲခြားနိုင်တဲ့ တချို့သော လုပ်ရပ်တွေမှာ မိကောင်းဖခင်သား သမီးပီသစေဖို့ မိဘတွေကပဲ တတ် နိုင်သမျှ အရပ်ဆိုး၊ အကျည်းတန် မဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး လုပ် ဆောင်ပေးခဲ့တာချည်းပါပဲ။ အခု လည်း သားရှင်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော် တို့ဘက်က ခင်ဗျားတို့ သမီးရှင် ဘက်က ဂုဏ်သရေမညှိုး၊ အရှက် မရစေဖို့ ရိုးရာစဉ်လာအတိုင်း နား ဖောက်စေ့စပ်ခြင်းကို ဆောင်ရွက် နိုင်ဖို့ ကျွန်တော် ကတိပြုပါတယ်။ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာကျင်းပဖို့ကတော့ လာမယ့်နှစ် စပါးပေါ်၊ ပဲပေါ်မှပဲ ဆောင်ရွက်မယ်လို့ စဉ်းစားထား ပါတယ်”

ဘတင့်၏ အထက်ပါ ကတိ စကားများသည် သားသမီးရေးနှင့် ပတ်သက်၍ အလေးထားရေးသည်

www.burmeseclassic.com

မှန်သော်လည်း ဝတ်ကျေတန်းကျေ ပြောဆိုခြင်းသာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လတ်တလော ပြဿနာတစ်ခုအား ဆူလွယ်နပ်လွယ် ပြောဆိုခဲ့ခြင်း သာ။ သို့စေကာမူ ထိုကိစ္စသည် ကလေးကစားစရာမဟုတ်သည်ကို ဘတင့်တစ်ယောက် သိသင့်ပေ သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ထွန်းခိုင်က ဘတင့်အား လက်ခံလာအောင် ရှင်းပြရသည်။

“တကယ်တော့ ဘတင့်ရယ် မင်းနဲ့ခင်ထားက တစ်ရွာတည်း သားဖြစ်သလို မင်းရဲ့သား ဖိုးချမ်း နဲ့ ခင်ထားရဲ့သမီး နွဲ့နှောင်းတို့က လည်း တစ်ရွာတည်းနေ၊ တစ်ရေ တည်းသောက်တဲ့သူတွေပါ။ တစ် ရွာတည်းအတူနေကြသူချင်း လူ

ငယ်သဘာဝ နီးစပ်မှုနဲ့ ချစ်သူ ရည်းစားဖြစ်ကြတာ ဆန်းတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ။ သူတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက် ခိုးပြေးခဲ့ကြပြီး အသိအမှတ်မပြုရသေးတဲ့ ဇနီး မောင်နှံတွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီဆိုတော့ မိဘ တွေရဲ့ ဝတ္တရားအတိုင်း ဆောင် ရွက်ပေးရမှာပေါ့ကွာ။ မင်းအနေနဲ့ လူကြီးမိဘပီပီ ကတိတွေလည်းပေး ခဲ့ပြီပဲ။ ကတိအတိုင်း ဆောင်ရွက် ပေးလိုက်ပါတော့ကွာ”

ထွန်းခိုင်၏ပြောစကားများကို နားထောင်လျက် ဘတင့်မှာ ခေါင်း ငုံ့ရင်း စဉ်းစားလျက်ရှိသည်။ မြင့် ကျော်နှင့် ညိုမောင်တို့က ဘတင့် ပြောလာမည့်စကားအား နားစွင့် လျက်ရှိနေ၏။ ထွန်းခိုင်က ဆက်

လက်၍ တိုက်တွန်းခဲ့ပြန်သည်။

“ပြောထားတဲ့ကတိအတိုင်း မင်းဘက်က မတည်ခဲ့ရင်တော့ ဥပဒေအရ မင်းရဲ့သား ဖိုးချမ်း တစ်ယောက် တစ်ဖက်က အရေး ယူရင် ခံရနိုင်တယ်မောင်။ အဓမ္မ မှုလို့ တရားစွဲရင်လည်း ခံရနိုင်သလို ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ပြီး ကာမကို အရယူတယ်လို့ စွပ်စွဲရင်လည်း ခံရနိုင်တယ်ကွာ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ သားရှင်ဖြစ်တဲ့ မင်းဘက်က ကတိ တည်ပေးဖို့ လိုတာပေါ့ကွာ”

ညိုမောင်ကလည်း သတိပေး ပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် ဘတင့်ရ၊ မင်း စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်နော်”

ဘတင့်အနေဖြင့် မိမိဖြစ်ချင် သည့်ဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်၍ တိုက် တွန်းနေသော သူငယ်ချင်းများအား စိတ်လည်းမဆိုး၊ အပြစ်လည်း မတင်မိပေ။

သူ၏ရင်တွင်းခံစားချက်များကို သူသာအသိဆုံး။ ရင်ထဲတွင် အနာ ကျင်ဆုံးဝေဒနာဖြစ်သည်ကို မသိခဲ့ လေသော ထွန်းခိုင်၏ ရွှေပြည် အေးတရားများသည် သူ၏နှလုံး သားသို့တိုင် စီးဝင်နိုင်ခြင်းမရှိဟု ဘတင့် ထင်မြင်ခဲ့သည်။

“ငါက အပြီးအာယာတတွေ ကြီးတယ်လို့ မင်းတို့ဘက်က နှုတ် စွဲရင်လည်း စွပ်စွဲကြပေ့ကွာ မင်း

တကယ်တော့ ဘတင့်ရယ်
မင်းနဲ့ခင်ထားက တစ်ရွာတည်း သားဖြစ်သလို
မင်းရဲ့သား ဖိုးချမ်း နဲ့ ခင်ထားရဲ့သမီး
နွဲ့နှောင်းတို့ကလည်း တစ်ရွာတည်းနေ၊
တစ်ရေ တည်းသောက်တဲ့သူတွေပါ။
တစ်ရွာတည်းအတူနေကြသူချင်း လူငယ်သဘာဝ
နီးစပ်မှုနဲ့ ချစ်သူရည်းစားဖြစ်ကြတာ ဆန်းတဲ့ကိစ္စ
မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောရမှာပဲ။ သူတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်....

တို့က ငါခံစားခဲ့ရသလို မခံစားဖူး
လေတော့.....”

ထိုစကားသည် ဘတင့်၏
နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာသော
စကားများမဟုတ်ပေ။ ရင်ထဲမှနာ
ကျင်ခံစားချက်ဖြင့် စိတ်ထွက်
ပေါက်မှ ယိုစီးကျလာသောစကား
များပင်ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ နှလုံးသား
အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းများသည်
အဟောင်းများအဖြစ် အဝေးတွင်
ကျန်ရစ်မနေခဲ့။ အသစ်အသစ်
များအဖြစ်သာ နှလုံးသား
တွင် အာစွန်းအထင်းများ
အဖြစ် တည်မြဲနေဆဲ
ဖြစ်သည်။

ဘတင့်တို့နေ
ထိုင်သော တမာ
ကုန်းရွာသည်
အိမ်ခြေငါးရာနီးပါးရှိပြီး အများ
အားဖြင့် လယ်ယာလုပ်ငန်းအား
လုပ်ကိုင်ကြသောသူများဖြစ်သည်။
ဘတင့်တို့ မိသားစုသည် ရွာ၏
အနောက်ပိုင်းတွင် နေထိုင်ကြ
သည်။

ဦးချိုကြီးနှင့် ဒေါ်လှသန်းဆို
သည်မှာ ဘတင့်၏မိဘများဖြစ်ကြ
ပြီး လက်လုပ်လက်စား လယ်ယာ

လုပ်သားများသာဖြစ်သည်။ ရွာရှိ
အလယ်တန်းကျောင်းတွင် ဘတင့်
သည် သူငယ်ချင်းများဖြစ်သော
ထွန်းခိုင်၊ မြင့်ကျော်နှင့် ညိုမောင်
တို့နှင့် ရှစ်တန်း အထိ

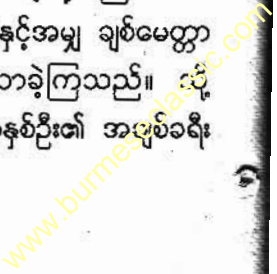
ကျောင်းတက်ခဲ့ကြသည်။ သူငယ်
ချင်းလေးယောက် ရှစ်တန်းအောင်
ခဲ့သော်လည်း ထွန်းခိုင်နှင့်မြင့်
ကျော်တို့မှာ မြို့ပေါ်ရှိ အသိဘုန်း
ကြီးကျောင်းတွင် သွားရောက်
နေထိုင်လျက် ဆက်လက်ကာ
ပညာသင်ကြားခဲ့ကြသည်။

ညိုမောင်မှာ ကျောင်းဆက်၍

မတက်တော့ဘဲ မိဘလက်ငုတ်
လယ်များတွင် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်
နေသည်။ ဘတင့်မှာ မိဘများ၏
အနေအထားအရ ကျောင်းဆက်
လက်မတက်နိုင်၍ ကျောင်းထွက်
လိုက်ပြီး ကျွန်းလုပ်ငန်းများ ရှာ
ဖွေလုပ်ကိုင်ရသည်။

ဘတင့်၏အဖေ ဦးချိုကြီးမှာ
ရွာအရှေ့ပိုင်းမှ ဦးအောင်ဖြိုး၊ ဒေါ်
စန်းနွဲ့တို့၏လယ်တွင် သူရင်းငှား
အဖြစ် လုပ်ကိုင်နေခဲ့ရာ
ဘတင့် မှာလည်း
ဖခင်ကြီးနှင့်အတူ ဝင်
ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။
နောက်ပိုင်းတွင် ကျန်း
မာရေးချို့တဲ့၍တရှောင်
ရွောင်ဖြစ်နေသော
ဖခင် ဦးချိုကြီး၏
ကိုယ်စား ဘတင့် ကိုယ်
တိုင် အစားထိုး ဝင်
ရောက် လုပ်ကိုင်ရတော့
သည်။

ဘတင့်လုပ်ကိုင်သော စာရင်း
ခိုင်အိမ်တွင် ပျိုရွယ်လူ့စ မိန်းမချော
လေး ခင်ထားဟူသည့် သမီးတစ်
ယောက်ရှိ၏။ လယ်သမားကြီး ဦး
အောင်ဖြိုးနှင့် ဒေါ်စန်းနွဲ့တို့၏သမီး
ခင်ထားနှင့် ဘတင့်တို့သည် ကာလ
ကြာလာသည်နှင့်အမျှ ချစ်မေတ္တာ
တူရည်မျှတလာခဲ့ကြသည်။ သို့
သော် လူငယ်နှစ်ဦး၏ အဖွဲ့ခံရိုး

ကား လူမသိ သူမသိ တိတ်တခိုး ရည်ခွဲကြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အစတွင် မိမိနှင့်ခင်ထား ချစ် နေကြခြင်းကို သူငယ်ချင်းများအား ဘတင့်က မပြောကြားခဲ့သေးပေ။ ထိုသို့မပြောကြားခဲ့ခြင်းကြောင့် ထွန်း ခိုင်နှင့် မြင့်ကျော်တို့နှစ်ယောက် ခင် ထား၏အချစ်ကိုရရှိရန် သူနိုင်ကိုယ် နိုင် အပြိုင်ကြဲကြဲမည်ကိုသိသည်။ ဘတင့် မနေနိုင်တော့။ သူငယ်ချင်း များအား ဖွင့်ပြောရပေတော့သည်။ မြင့်ကျော်က ဘတင့်အား မကျေ မချမ်းဖြင့် အပြစ်တင်စကားဆိုခဲ့၏။

“ဘတင့်ကွာ အစကတည်းက ဘာလို့ဖွင့်မပြောတာလဲ၊ မင်းဖွင့် ပြောလိုက်ရင် ငါနဲ့ထွန်းခိုင် အချေ အတင်ဖြစ်စရာအကြောင်းကိုမရှိ ဘူး”

ဘတင့်တို့သူငယ်ချင်းလေး ယောက် ဆုံမိလေတိုင်း ရွာထိပ် ထန်းတောတွင် အပျော်အပြက် ထန်းရည်သောက်မြဲဖြစ်၍ ကျောင်း ဖွင့်သည့်ရက်များတွင် ထွန်းခိုင်နှင့် မြင့်ကျော်မှာ ဘတင့်နှင့် ညိုမောင် ကို နှုတ်ဆက်၍ မြို့သို့ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားမြဲဖြစ်သည်။ ထွန်းခိုင် နှင့် မြင့်ကျော်သည် ဘတင့်အား နှုတ်ဆက်သည့်အခါတိုင်း မသိ မသာ ကလိစကား ပြောဆိုသွား ကြစမြဲပင်။

“ခင်ထားဆိုတဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်

ကို ငါတို့နဲ့မထိုက်တန်တာ ငါတို့ သိရပါပြီ၊ ထိုက်တန်တဲ့သူနဲ့ ထိုက် တန်ပြီဆိုတော့ ငါတို့လည်း ထိုက် တန်တဲ့ပန်းလေးတွေကို ဆက်ပြီးရှာ ရပေဦးတော့မှာပေါ့ကွာ”

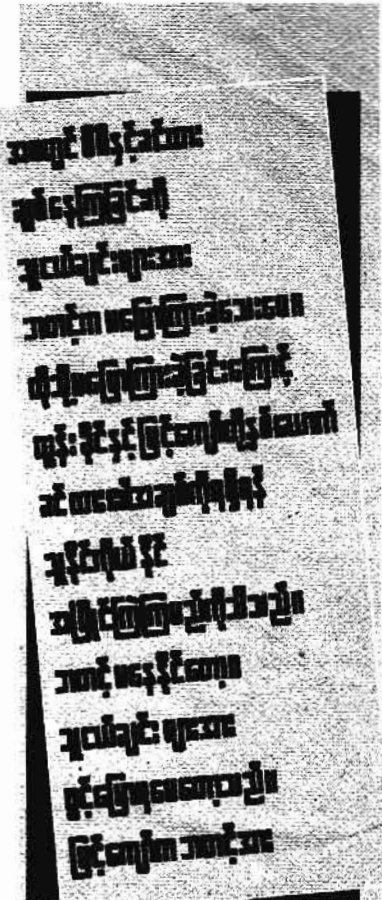
သူတို့နှစ်ဦး ရင်ကွဲပက်လက် ပြောကြားလေတိုင်း ပန်းတွန့်လျက် ကရုဏာသက်စွာ ပြုံးပြရသူက ဘ တင့်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

မည်သို့ဖြစ်စေ ဘတင့်နှင့် ခင် ထားတို့၏ ချစ်ခင်ရေးလမ်းသည် အနာ ဂတ်တွင် မည်သို့ရှိမည်ကို မသိနိုင် သော်လည်း ချစ်သူနှစ်ဦးတို့ လူ မသိ သူမသိ ချစ်ခဲ့ခြင်းသည် တဖြည်းဖြည်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားလာ ခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့နှစ်ဦး၏ အကြောင်းကို လူတိုင်းနီးနီး သိ သွားခဲ့ကြသည်။ လူတိုင်းသိပြီးမှ သိရှိခဲ့ရသော ရွာမိရွာဖ ဦးအောင် ဖြိုးနှင့် ဒေါ်စန်းနွဲ့တို့မှာ သမီးနှင့် ပတ်သက်၍ အရှက်ရခဲ့ပေသည်။

ရှေ့ဆက်၍ အရှက်တကွဲမဖြစ် စေရန် သူတို့၏သမီး ခင်ထားနှင့် သူတို့၏အလုပ်သမား ဘတင့်တို့ အား မည်သို့ဟန့်တားရမည်ကို စဉ်း စားရတော့သည်။

ယင်းနောက် ဦးအောင်ဖြိုးမှာ ဒေါသကို အနိုင်နိုင်ထိန်းချုပ်လျက် လူကြီးလူကောင်းပီသစွာဖြင့် ဘ တင့်အား တွေ့ဆုံပြောဆိုရန် ခေါ်

ရတော့သည်။ သူ၏ရှေ့ ဘတင့် ထိုင်ရုံရှိသေး၏။ ဦးအောင်ဖြိုးပြော သည့်စကားများကား ပိသာလေး ဖြင့် ဘေးသို့ပစ်သည့်ပမာပင်။

“လူဆိုတာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားလည်ရတယ်၊ သိရတယ်ကွာ ဘ တင့်ရ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် နားမလည် တောင် နားလည်အောင် ကြိုးစား ရတယ်၊ ငါ့သမီးနဲ့ သဘောမတူနိုင် တဲ့မင်းကို ငါက ငါ့သမီးနဲ့ က သဘော၊ တန်သလားလို့ မေးရင်

သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းမစာလို့ ဒီလိုမေးရက်တာလားဆိုပြီး ပတ်ဝန်းကျင်က ငါ့ကို လက်ညှိုးပိုင်းထိုးကြည့်မယ်။ ငါ့အနေနဲ့ကလည်း ငါ့သမီးကောင်းစားမယ်ဆိုရင် ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တဲ့ကောင်ဆိုတာ မင်းသိဖို့ကောင်းတယ် ဘာတင့်”

ဘာတင့်အား ဦးအောင်ဖြိုးက စူးစူးရဲရဲ ကြည့်လျက်နေရာမှ ဒေါသစိတ်ကို ထိန်းသိမ်းလိုက်၏။

“လူဆိုတာ လူ့ဝန်းကျင်၊ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ဆီလျော်စွာ နေကြပေမယ့် ငါ့သမီး ဒုက္ခရောက်ရမယ့်အခြေ ဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ လူ့ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ဆန့်ကျင်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး ဘာတင့်၊ ဒါကလည်း မိဘတိုင်းက သားသမီးတွေအပေါ်မှာ ထားရှိတဲ့ မေတ္တာစေတနာ တန်ခိုးသတ္တိတွေပဲ။ ငါတို့ သိပ်ချစ်ပြီး သိပ်အမြတ်တန်းထားတဲ့ ငါတို့သမီးကို မင်းအနေနဲ့

တကယ် မေတ္တာထားရိုးမှန်ရင် အိမ်တစ်ဆောင်၊ မီးတစ်ပြောင်နဲ့ထားနိုင်တဲ့ အချိန် ပြန်လာခဲ့ပါ။ ဘယ်သူမှ သဘောမတူ ရင်နေပါစေကွာ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင် သဘောတူပေးပါ့မယ် ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့

ပြောစရာရှိတယ်။ ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခြင်းဆို တဲ့ နေရာမှာ အချိန်ကာလ အကန့်အသတ်ရှိတယ်။ အချိန်ဆိုတာက တစ်နေ့နေနဲ့ တရွေ့ရွေ့ပြောင်းလဲနေတာဆိုတော့ အချိန်မီဆိုတဲ့ သတိပေးချက်ကိုတော့ သမီးရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ ငါက အရှက်သိက္ခာခွဲစွာနဲ့ မင်းကို ရင်နာနာနဲ့ စေတနာထားလိုက်တယ်ဆိုရင် မင်းကျေနပ်ပါတော့ ဘာတင့်ရာ”

ဦးအောင်ဖြိုး၏စကားအရ ဘာတင့်တစ်ယောက် ချစ်ရသောခင်ထားနှင့် နီးနိုင်ဖို့အရေး လုံ့လဝီရိယစိုက်ထုတ်လျက် အလုပ်မှန်သမျှ တွေ့မရှောင် ရှာဖွေလုပ်ကိုင်လျက် ရသမျှ စုဆောင်းခဲ့သည်။ သို့သော် လုံ့လဝီရိယဖက်၍ ရုန်းကန်ကြိုးစားသော်လည်း ကံရှိမှ ကံကောင်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

နွေမိုးဆောင်း ရာသီသုံးလီ

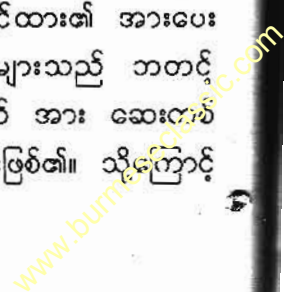
အချိန်ဆိုတာက တစ်နေ့နေနဲ့ တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းလဲနေတာဆိုတော့ အချိန်မီဆိုတဲ့ သတိပေးချက်ကို ကိုယ်တိုင် သိက္ခာခွဲစွာနဲ့ မင်းကို ရင်နာနာနဲ့ စေတနာထားလိုက် တစ်ခုရင်...

လုံ့လပြု အားစိုက်သော်လည်း ဘာတင့်၏ဖခင်မှာ လူကြီးရောဂါဖြင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့ရသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်လှသန်းမှာလည်း နာတာရှည်ရောဂါကြောင့် အိပ်ရာတွင်လဲနေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် စုဆောင်းလေသမျှမှာ တည်မြဲခြင်းမရှိ။ မိခင်ကျန်းမာရေးအတွက် ကုန်ကျနေရသည်။

သို့ဖြင့် ဘာတင့်၏ ခင်ထားအတွက် အိမ်တစ်ဆောင်မီးတစ်ပြောင်ကိစ္စသည် အလှမ်းဝေးသည်ထက် ဝေးလျက်ရှိနေပေသည်။ ဘာတင့်၏ဆင်းရဲခြင်းကို ဗဟိုပြု၍ လောကဝံလှိုင်းဒဏ် ခံစားနေရခြင်းကို သိရှိထားသော ခင်ထားကမူ ချစ်သူအား စိတ်ဓာတ်မကျရန်ပြောကြားခဲ့သည်။

“အားမလျော့ပါနဲ့ ကိုဘာတင့်ရယ်၊ ခင်ထားလေ တတ်နိုင်သမျှ အမေ့ကို ဖျောင်းဖျထားပါ့မယ်။ အစ်ကို့အနေနဲ့ ကြိုးစားနေတဲ့ကြားက ကံကြမ္မာကြောင့် တလွဲတချော် ဖြစ်နေခဲ့မယ်ဆိုရင် ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့၊ ခင်ထားလေ ကိုဘာတင့်ခေါ်တဲ့ နောက်ကို မဖြစ်မနေလိုက်ခဲ့မှာပါ၊ ရှင်”

ခင်ထား၏ အားပေးစကားများသည် ဘာတင့်အတွက် အားဆေးကပ်ခွက်ပင်ဖြစ်၏။ သို့ကြောင့်

ပင် မဆုတ်မနစ်သော
လုံ့လတို့ဖြင့် ဘတင့်
အားပြုခဲ့ပါ၏။ ရုန်းကန်
ခဲ့ပါ၏။ ကြိုးစားခဲ့ပါ၏။
သို့စေကာမူ ရှာဖွေရလေ
သမျှ မွေးသမိခင်ကျေး
ဇူးရှင်၏ ကျန်းမာရေး
အတွက် ဆောင်ရွက်
ခြင်းဖြင့်သာ ကုန်ဆုံးခဲ့
ရ၏။

တလင်းပြင်တွင်
ဦးအောင် ဖြိုး၏လယ်
ထွက် စပါးကောက်ဆိုင်
ပုံကြီးသည် ရိုးမတောင်
တန်းကြီး ပမာရှိနေ
ပေ၏။ ထိုတလင်းပြင်ထဲ
တွင် ဦးအောင်ဖြိုး၏
တူ သား များ သည်
တလင်းနယ်နေကြ၏။
စပါး တလင်း၏နံဘေး
တွင် သူ၏နယ် လှေ့ပြီး
စပါးများအား ကြည့်နေ
သော ဦးအောင်ဖြိုး

တစ်နှစ်ဆိုသည်မှာ ဘာမှကြာ
သည့်ကာလမဟုတ်သဖြင့် နှစ်နှစ်
ခန့်ကြာသည်တွင် ခင်ထား၏မိဘ
များထံသို့ ရွှေကြိုပင်ရွာမှ ဦးထွန်း
မောင်၏သား သိန်းဇော်က လူကြီး
မိဘ စုံလင်စွာဖြင့် လာရောက်
တောင်းရမ်းလေ၏။

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် လူကြီးမိဘ
များကလည်း သဘောတူပြီးကိစ္စ
ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် လာရောက်
နားဖောက်ခြင်းအား လက်ခံလိုက်
ပြီး မင်္ဂလာဆောင်ရန်အတွက်ပင်
ရက်ကောင်းရက်မြတ် ရွေးချယ်ခဲ့
ကြသည်။

ထိုစဉ်ကာလအတွင်း ခင်ထား
သည် ကတိအတိုင်း ချစ်ရသူ ဘ
တင့်နောက်လိုက်ရန် ကြိုးစားခဲ့၏။
မိဘများမှ ကြိုတင်သိရှိသွားသဖြင့်

ချစ်ရသူနှစ်ဦး ပိုမို၍ ဘဝခြားခဲ့ရ
တော့သည်။ ခင်ထားမှာ နေ့စဉ်
နှင့်အမျှ မျက်ရည်နှင့်မျက်ခွက်ဖြစ်
ရသကဲ့သို့ ဘတင့်မှာလည်း နေ့
စဉ်ရက်ဆက် အရက်သောက်နေခဲ့
သည်။

သူ၏ချစ်သူသည် သူ့ကိုနှစ်
သက်၏။ သူ့အား တစ်စုံတစ်ရာ
မှန်းတီးမှုမရှိပါဘဲ တစ်ပါးသူ၏
ရင်ခွင်ထဲဝင်ရမည့် ချစ်သူ ခင်
ထားအတွက် ဘတင့်တစ်ယောက်
ခင်ထား၏ဖခင် ဦးအောင်ဖြိုးနှင့်
တွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

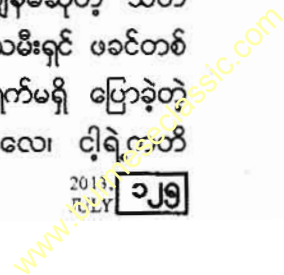
နုလုံးသားကြေကွဲမတတ် ခံ
စားနေရသော ဘတင့်မှာ အရက်
အနည်းငယ်သောက်၍ ဦးအောင်
ဖြိုးနှင့်တွေ့ရန် ဦးအောင်ဖြိုး၏
စပါးတလင်းပြင်သို့ ထွက်ခဲ့၏။

အနီးသို့ ဘတင့်အရောက်သွားခဲ့
၏။ ဘတင့်မှ ဦးအောင်ဖြိုးအား
အရဲစွန့်၍ ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘကြီးရယ် ဘကြီး စကား
မတည်ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် ခင်ထား
အတွက် ကြိုးစားနေတာ သိရက်
နဲ့ဗျာ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်ရှိလာ
သော ဘတင့်အား ဦးအောင်ဖြိုး
က လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

“မင်းကြိုးစားနေတာ ငါသိ
ရုံတင်မကဘူး၊ မြင်လည်းမြင်နေ
တာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းကိုကြိုတင်
ပြီး သတိပေးထားတာ မင်းမှတ်
မိမလားပဲ၊ အချိန်မီဆိုတဲ့ သတိ
ပေးချက်လေ၊ သမီးရှင် ဖခင်တစ်
ယောက်ရဲ့ အရှက်မရှိ ပြောခဲ့တဲ့
သတိပေးစကားလေ၊ ငါ့ရဲ့ဇာဘီ

အတိုင်း စောင့်ခဲ့တာလည်း နှစ်နှစ်ကျော်ခဲ့ပြီပဲကွာ၊ အခုကိစ္စကလည်း ငါတို့စခန်းတွဲ ဇာတ်လမ်းမဟုတ်ဘူး။ ယောက်ျားလေးဘက်ကစပြီး နားဖောက်ကမ်းလှမ်းခဲ့တာကွာ၊ မင်းကိုမျှော်လင့်လို့ မရတော့လည်း တစ်ဖက်က ကမ်းလှမ်းတာကို လက်ခံခဲ့ရတယ်။ ငါပထမ စဉ်းစားပါသေးတယ်။ ယောက်ျားလေးဘက်က လယ်ငါး ဧက၊ နွားတစ်ရှဉ်း၊ ရွှေတစ်ဆင်စာ၊ နောက်ပြီး အဲဒီယောက်ျားလေးက အိမ်ပါမယ့် သမက်ဆိုတော့လည်း ငါ့လယ်တွေဘက်ကို ကြည့်ဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ ငါ့သမီးရဲ့ နောင်ရေး စိတ်ချရတဲ့ အနေအထားရှိနေတော့လည်း မင်းကို စောင့်မျှော်ရင်းနဲ့ ဟိုဘက်က ကမ်းလှမ်းလာတာကို လက်ခံလိုက်ရတာပဲ”

ဘတင့်မှာ ရင်၌မချီသော ခံစားချက်များဖြင့် ပေါက်ကွဲလျက်ရှိနေပါ၏။

“တောက်.....ဘကြီးဗျာ၊ ခင်ဗျား လူကြီးဖြစ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ လူငယ်တွေအပေါ် ကိုယ်ချင်း

စာစိတ်မရှိဘူးဗျာ၊ ခင်.....ခင်ဗျား တော်တော်လူမဆန်တာပဲ”

ဒေါသစိတ်ကြောင့် အမှားအမှန် မခွဲနိုင်သော ဘတင့်၏ အပြောအဆိုများကြောင့် ဦးအောင်ဖြိုး၏ တူသားချင်းများ ဝိုင်းအုံလာကြသည်။

“မင်းကများ ငါတို့ဦးကြီးကို

မရှိမသေ မလေးမစားနဲ့၊ တော်တော်ရိုင်းလှချည်လား။ မင်းက ဘာကောင်မို့လို့လဲ၊ ဟေ့ကောင်တွေ... ရပ်ကြည့်မနေနဲ့၊ ဝိုင်းချကွာ”

ဘတင့်အား ဦးအောင်ဖြိုး၏ တူသားချင်းများမှ သူတစ်ချက်၊ ကိုယ်တစ်ချက်ဖြင့် ထိုးနှက်နေခြင်းအား ဦးအောင်ဖြိုးလည်း တားချိန်မရလိုက်ပေ။ ဘတင့်မှာ အလူးအလဲခံနေရသည်။ ဦးအောင်ဖြိုးက တူသားချင်းများ ခြေလှန်လက်လှန် ဖြစ်မည်စိုး၍ ဘတင့်အား ထိုးနှက်နေခြင်းအား ဝင်တားရတော့သည်။

တလင်းပြင်ထဲတွင် ဝရုန်း သုန်းကားဖြစ်နေသည်ကို အိမ်အပေါ်ထပ်မှ လှမ်းကြည့်မိသော ခင်ထားသည် ဘတင့် အထိုးအနှက် အရိုက်အပုတ်ခံနေရသည်ကို တွေ့ရှိသွားသည်။ သူမသည် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်း၍ တလင်းပြင်ရှိရာသို့ အရောက်ပြေးလာပြီး ဒဏ်ရာများဖြင့် လဲနေသော ဘတင့်အား ပြေးထူလျက် သူမ၏အဖေနှင့် မောင်နှမသားချင်းများအား တုန်ယင်သော အသံဖြင့် တောင်းပန်လိုက်၏။

“ကိုဘတင့်ကို မရှိကြပါနဲ့တော့၊ မလုပ်ကြပါနဲ့တော့၊ သူ့မှာ အပြစ်မရှိပါဘူး အဖေရယ်၊ အဖေ

www.burmeseclassic.com

တူတွေကို ပြောပါဦး၊ သူ့ကိုဆက် ပြီးရိုက်နေမယ်ဆိုရင် သမီးကြောင့် ဖြစ်တာမို့ သမီးကိုယ်သမီး သတ် သေလိုက်တော့မယ် အဖေ၊ သမီး ကို သူသိပ်ချစ်လို့ ပေါက်ကွဲပြီး ပြောမိဆိုမိတာပါ အဖေရယ်”

ထိုအခါမှပင် လူများရဲ့သွား ကြွပြီး ဘတင့်မှာလည်း ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များဖြင့် ခင်ထား၏ရင် ခွင်ထဲ၌ တုံးလုံးပက်လက်ဖြစ်နေ ခဲ့၏။ ဦးအောင်ဖြိုးမှာ သမီးဖြစ်သူ နှင့် ဘတင့်တို့အားကြည့်လျက်....

“သူ့ကိုဝိုင်းရိုက်ကြဖို့ အဖေ မခိုင်းခဲ့ပါဘူး။ သူ့ရဲ့စကားကြောင့် အဖေ့ရဲ့တူသားတွေက မခံနိုင်လို့ ဝင်ထိုးကြတာ၊ သူတို့ရဲ့ မဆင် မခြင်လုပ်ရပ်တွေအတွက် အဖေခံ ပါ့မယ်”

ဒဏ်ရာအနာတရများဖြင့် ဘ တင့်သည် ခင်ထား၏ရင်ခွင်မှရုန်း ထ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပါ၏။ သေ လောက်သည့်ဒဏ်ရာမရသည့် ဘ တင့်သည် ဦးအောင်ဖြိုးအား တစ် လှည့်၊ ခင်ထားအားတစ်လှည့် ကြည့်နေခဲ့၏။ ဦးအောင်ဖြိုးမှာ ညှိုး ငယ်သောမျက်နှာဖြင့် ဘတင့်အား တောင်းပန်လိုက်ပါ၏။

“ဘကြီးတောင်းပန်ပါရစေ တော့ မောင်ဘတင့်ရယ်၊ မိဘဆို တာ သားသမီးတိုင်းကို ဆင်စီးပြီး မြင်းရံတာပဲ မြင်ချင်ကြတာဟာ

မိဘတွေရဲ့ စေတနာပါကွာ၊ အဲဒါ ကြောင့် မင်းနဲ့ငါ့သမီး ခင်ထားတို့ လူငယ်ချင်း မေတ္တာမျှတာကို မခွဲ လိုတာကြောင့် မင်းကို အချိန်သက် မှတ်ပြီး မင်းကို အခွင့်အရေးပေးခဲ့ ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သားသမီးတွေနဲ့ ပတ်သက်ရင် မိဘတွေမှာ အတ္တရို တာမို့ မင်းရဲ့ကြန့်ကြာမှုကို ဂရ မမှုနိုင်တော့ပါဘူး။ မင်းနဲ့ဆိုရင် ငါ့ သမီး ပင်ပန်းမယ်၊ ဆင်းရဲမယ်လို့ အတွေးတွေဝင်ရောက်လာပြီး တစ် ပါးသူရဲ့ကမ်းလှမ်းမှုကို လက်ခံခဲ့ တယ်၊ ဒီအတွက် မင်းကို ဘကြီး လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တောင်းပန်ပါ တဲ့။ ဒီတိစ္ဆာမှာ ငါ့သမီးမှာ ဘာ မှအပြစ်မရှိပါဘူး။ သားသမီးကို အချစ်လွန်ပြီး အတ္တဆန်မိတဲ့ ဘ ကြီးမှာပဲ အပြစ်ရှိပါတယ်၊ လူကြီး ရျင်း သဘောတူ နားဖောက်ထား တဲ့ကိစ္စကို ဘကြီး ဂုဏ်သိက္ခာမဲ့ စွာနဲ့ ဖျက်သိမ်းပေးပါ့မယ်ကွာ၊ မောင်ဘတင့်နဲ့သမီးတို့သဘောကျ ဆောင်ရွက်ပါတော့”

ဦးအောင်ဖြိုးမှာ ပြောပြောဆို ဆိုဖြင့် ဝမ်းနည်းပန်းနည်းဖြစ်လျက် ကျိတ်ချွံကြွေးလေတော့သည်။ ခင် ထားမှာ ချစ်သူအား တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး ဖခင်ဖြစ်သူအား ပြေးဖက်လျက် ငိုနေပေ၏။

“အဖေ.....အဖေရယ် သမီး အတွက်နဲ့ မငိုပါနဲ့တော့၊ သမီး

လေ.....သမီး”

မြို့မှဈေးဝယ်၍ ပြန်ရောက် လာသော ခင်ထား၏မိခင်သည် လည်း ပြဿနာဖြစ်သည့် တလင်း ပြင်သို့ပြေးလာ၍ အကျိုးအကြောင်း သိသည်နှင့် ဘတင့်အား တောင်း ပန်နေပြန်၏။

ထိုအတိုင်းဆိုပါက ခင်ထား သည် မိဘအပေါ် ရိုသေချစ်ခင် သော သားသမီးဖြစ်ခြင်းကြောင့် သူ့ကိုစွန့်လွှတ်တော့မည်ကို သိ ထားပြီးဖြစ်သည်။

ခင်ထားတို့သားအမိသားအဖ သုံးဦးတို့အား ဘတင့်သည် နား လည်မှုရှိစွာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက် ၏။ သူ၏ချစ်သူ ခင်ထားသည် ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းမွန်၍ မြင့် မြတ်သောစိတ်ထားရှိသူဖြစ်၏။ ထို့ အပြင် မိမိအား မေတ္တာစစ် မေတ္တာ မှန်ဖြင့် ချစ်သောသူဆိုသည်ကို လည်း လက်ခံပါ၏။

သို့စေကာမူ အနန္တကျေးဇူးရှင် မိဘနှစ်ပါး၏ စိတ်ဆင်းရဲမှုကိုကား လုံးလုံးလက်မခံသည့် မိန်းကလေး ဖြစ်ကြောင်းကို ဘတင့်တစ်ယောက် သိထားသည်မို့ ဒီတစ်ကြိမ်တွင် အချစ်မရှုံးသော်လည်း ချစ်ရသူကို လက်လွှတ်ရတော့မည်ကို ဘတင့် က နားလည်လိုက်တော့သည်။

ဘတင့်သည် ချစ်ရသော ခင် ထားအား ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ ခွင့်မလွှတ်

ခြင်းဟူသော စိတ်ဒွိဟတို့ဖြင့် ထို နေရာမှ ကျောခိုင်းထွက်ခွာခဲ့တော့ သည်။ သူ့ရရှိခဲ့သော အနာတရ တို့ထက် ရင်ထဲမှ ချစ်တတ်သည့် နှလုံးသားသည် ပို၍နာကျင်စွာ ခံ စားရသည်ဟု ဘတင့် ထင်မြင် ယူဆနေတော့သည်။

“မင်းတို့ချစ်သူနှစ်ယောက် ရင်နာစရာကောင်း လောက်အောင် လမ်းခွဲခဲ့ကြ တာ ငါတို့ သိပြီးသားပါ ကွာ၊ မင်းရဲ့ သား ဝိုးချမ်း ကို မင်းတို့ လို စိတ်ခံစား မှုတွေ မခံ စားစေ ချင်ဘူး ကွာ၊ တစ်ဖက်က ခင်ထားကလည်း မင်း လိုပဲ စိတ်ခံစားမှု ဖြစ်ခဲ့တာမို့ မင်းရဲ့သားနဲ့ သူ့သမီးကို သူ့လို မဖြစ်စေချင်ဘူးကွ”

ဘတင့်သည် ဖြူစပြုနေသော ဆံပင်များအား လက်ဖြင့် ထိုးဖွ လိုက်ပြီး တွေးတောနေတော့သည်။ ဖူးစာမဆုံခဲ့ရသော ကံကြမ္မာ

ကြောင့် သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦး မဆုံ စည်းခဲ့သော်လည်း မိမိတို့၏သား သမီးများမှာ မိမိတို့လို ဖြစ်သင့်ပါ သလား။ ဖြစ်ထိုက်သည်ဟု မိမိ

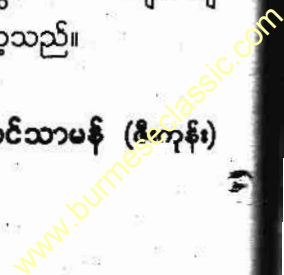
တို့အနေဖြင့် မထင်ထိုက်။ ယခု အခြေအနေက မိမိတို့ကဲ့သို့မဟုတ်။ သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာနာရ မည့်အနေအထားဖြစ်နေသည်။ ထို စဉ် ခင်ထားပြောခဲ့သည့် တောင်း ပန်စကားများကလည်း ဘတင့်၏

အတွေးထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြန် ၏။

“ကိုဘတင့်နဲ့ ခင်ထားတို့ရဲ့ မဆုံစည်းတဲ့ ကံကြမ္မာကို ယိုးမယ် ဖွဲ့ပြီး သားတွေသမီးတွေရဲ့ ဘဝ လမ်းခရီးမှာ ကြေကွဲစရာ ကြမ္မာဆိုးတွေနဲ့ သံသရာ မဆက်ပါနဲ့တော့ ကိုဘတင့် ရယ်”

ထွန်းခိုင်၊ မြင့်ကျော်နှင့် ညိုမောင်တို့သည် ငြိမ်သက် နေသော ဘတင့်အား အကဲခတ်လိုက်သည်။ ဘတင့် သည် သူ၏ တစ်ယူ သန်စိတ် အား သူ့ကိုယ်တိုင် ဖြိုဖျက်လျက်ရှိ သည်ကို သူငယ် ချင်း များကိုယ်တိုင် သဘောပေါက် လိုက် ကြသည်။ ညိုမှိုင်းနေ သော ဘတင့်၏မျက်နှာ သည် အေးချမ်း သည့်ပုံရိပ် များ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အခါတွင်မူ ထွန်းခိုင်တို့ သူငယ် ချင်းတစ်စုမှာ ယခုမှ စိတ်အေး သွားသည့်သဖွယ် သက်မများ ချ လိုက်ကြတော့သည်။

မောင်သာမန် (အီကုန်း)

သိန်း (ပုထိုးကုန်း)

ဒဂုန်

အတ္ထမာန

ခင်ဦး (ပုထိုးကုန်း)

ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က ဆရာတော်၏ ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ သင်ပုန်းကြီးစာကို တက်ခဲ့ရပါသည်။ ကျောင်းသို့ရောက်ရောက်ချင်း ရေအိုးကို ရေဖြည့်ခြင်း၊ အမှိုက်လှည်းခြင်း၊ ခုံစီခြင်းများ ပြုလုပ်ရန် ဆရာတော်က တာဝန်ပေးပါသည်။

ဘုရားပန်းလဲခြင်း၊ ဆွမ်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး လဲခြင်း၊ ကပ်ခြင်း၊ အလုပ်တို့ကို အခြားငယ်သော ကလေးများအား ခိုင်းပါသည်။ နေ့စဉ် လုပ်ကိုင်နေရသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ငြီးငွေ့လာပါသည်။

နံနက် အိပ်ရာမှထလျှင် ခေါင်းထဲ၌ အတွေးရောက်ရောက်လာပါသည်။

“ငါ ကျောင်းရောက်ရင် ဒီ

အလုပ်တွေပဲ လုပ်နေရတာပဲ”

ဤအတွေးကြောင့် ကြာလာသော် ကျွန်တော်သည် ကျောင်းပြေးချင်လာသည်။ ဆရာတော်က ကျောင်းပြေးလျှင် ကြိမ်ဖြင့် သုံးချက်တိတ်တိတ်ချက်သည်။ ကြိမ်ဒဏ်မှာ ပြင်း၍ ကျောင်းမပြေးကြပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်၏ရင်ထဲမှ ခံစားမှုက ကြိမ်ဒဏ်ထက် ပြင်းထန်

နေခဲ့သည်။

“ငါ့အမေက အကြော်ရောင်းရတယ်၊ စံလုတို့ စံမြဲတို့ကျတော့ ရွာလူကြီးသားတွေမို့ ကြီးကြီးမားမား တာဝန်မယူရဘူး။ ဆရာတော်က ငါ့ကို ဆင်းရဲလို့ နှိမ်တာကိုး” ထိုသို့ တစ်ယူသန်စိတ်ဖြင့် ရင်ထဲစွဲနေခဲ့တော့သည်။

“ဟဲ့.....စံလု”

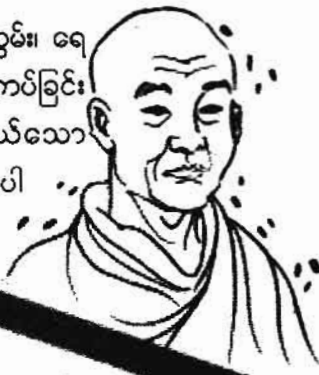
“ဘုရား”

“နင့့်သူငယ်ချင်း ဖိုးဖျော်မလာပါလား၊ ဒီနေ့ဆို နှစ်ရက်ရှိပြီ”

“မှန်ပါ။ တပည့်တော်တို့လည်း ဘာကြောင့် မလာသလဲဆိုတာ မသိပါဘုရား”

“တယ်....

ဒီကောင်၊ စာတော်ရဲ့သားနဲ့ နောင်နှစ်

စတုတ္ထတန်းအောင်ရင် ရွာလယ်
ကျောင်းကို ပို့ရတော့မှာ”

“မှန်ပါ။ သူက ဉာဏ်ကောင်း
ပါတယ် ဘုရား။ တပည့်တော်တို့
ကို သင်္ချာမရရင် သူပဲပြပေးတာပါ”

“အေးကွဲ့၊ ညနေကျရင် မင်း
တို့တစ်တွေ သူ့အမေဆီသွားပြီး
မေးစမ်းကွာ”

ဆရာတော်မှာ ဖိုးဖျော်မလာ
၍ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပုံရသည်။
ညနေကျောင်းဆင်းချိန်၌ ရွာထိပ်မှ
အကြော်တဲဆီသို့ စံလှနှင့်စံမြတို့
ရောက်ခဲ့ကြသည်။

“ကြီးတော် အေးလှ၊ ဖိုးဖျော်
ကျောင်းကိုမလာတာ နှစ်ရက်ရှိပြီ၊
ဆရာတော်က မေးခိုင်းလိုက်လို့
ပါ”

“ဟယ်..သူ့နေ့တိုင်း ကျောင်း
သွားပါတယ်”

“ဟင်.....”

စံလှနှင့် စံမြမှာ ဘုန်းကြီး
ကျောင်း၌ ဖိုးဖျော် စာလာမသင်
ကြောင်းပြောရာ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်
အေးလှမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်
သွားခဲ့သည်။

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ သူ့နေ့တိုင်း
လွယ်အိတ်ကလေးလွယ်ပြီး သွား
တာပဲ၊ ဘယ်များလည်ပတ်နေပါ
လိမ့်”

စံလှနှင့်စံမြမှာ ဖိုးဖျော်တစ်
ယောက် ကျောင်းပြေးမှန်းသိ၍

**ဘဝဆိုးဝမ်းကျောက်၌
အရုပ်ပျိုးစုံထွင်
ကျင်လည်ရင်း
နောက်ဆုံးကျင်
အရုပ်ချိုင်းတစ်ချိုင်း၌
ရုပ်ကိုင်နေသောဦး။
ငယ်စဉ်က
ဆရာတော်မှာကြားခဲ့သော
စကားသစ်ခွန်းချို**

ဆရာတော်အား အမှန်အတိုင်းတင်
လျှောက်ရန် မဝံ့မရဲဖြစ်နေကြ၏။

သို့သော် ဆရာတော်က
မှသာဝါဒကံအကြောင်း ဆိုဆုံးမ
ထား၍ မလိမ်မဲကြဘဲ အမှန်
အတိုင်း တင်လျှောက်ကြလေ
သည်။

နောက်ရက်များ၌ ဖိုးဖျော်မှာ
လုံးဝကျောင်းသို့မလာတော့ဘဲ ခြို့
ရှိ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌
စားပွဲထိုးလုပ်နေပြီဖြစ်ကြောင်းကို
ကြားသိရတော့သည်။

အချိန်တို့သည် တရွေ့ရွေ့
ကုန်ဆုံးဘိသကဲ့သို့ ဖိုးဖျော်၏
အရွယ်သည်လည်း ကြီးရင့်လာခဲ့
ပြီဖြစ်သည်။

ဘဝခရီးတစ်လျှောက်၌
အလုပ်မျိုးစုံတွင် ကျင်လည်ရင်း
နောက်ဆုံးတွင် အရက်ဆိုင်တစ်
ဆိုင်၌ဝင်၍ လုပ်ကိုင်နေပေသည်။
ငယ်စဉ်က ဆရာတော် မှာကြား
ခဲ့သော စကားနှစ်ခွန်းကို အမြဲ
တမ်း သတိရနေမိသည်။

“အသေဝနာစ ဗာလာနံ လူ
မိုက်၊ ပညာမဲ့သူတို့နှင့် မှီဝဲဆည်း
ကပ်နေခြင်းသည် မိမိပါ အကျိုး
မဲ့ကာ လူမိုက်ဖြစ်စေ၏”

“ပဏ္ဍိတာနဉ္စ သေဝနာ
ပညာရှိ၊ သူတော်ကောင်းနှင့် မှီဝဲ
ဆည်းကပ်ခြင်းဖြင့် အကျိုးရှိခြင်း၊
တိုးတက်ခြင်း၊ အသိတရားကြွယ်ဝ
ခြင်းတို့ဖြင့် မိမိပါ ပညာရှိသူတော်
ကောင်းဖြစ်နိုင်၏”

၃၈ ဖြာမင်္ဂလာတရားတော်ကို
ခေါင်းထဲ၌ စွဲမှတ်နေမိသည်။ သို့
သော် ယခုအခါ အရက်သမား၊
လူရမ်းကားတို့အလယ် မိမိဘဝကို
ကျင်လည်နေရပေသည်။

ရွာလူကြီး၏သားငယ်လေး စံ
လှမှာ ဖိုးဖျော်ကို အလွန်ခင်မင်ခဲ့
သည်။

ငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်း
က အစ်ကိုကြီး စံမြမှလွဲလျှင် ဖိုး

ဖျော်ကို အခင်မင်ဆုံးဖြစ်သည်။ ခုံညှင်းဒိုး ကစားရာ၌ ဖိုးဖျော်က ညစ်ရှက်စားတိုင်း စံလှက ဖိုးဖျော်ဘက်မှ ရပ်တည်ပေး စမြဲပင်ဖြစ်သည်။

စံလှက သူ့အားခင်မင်သူဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ဖိုးဖျော်က လက်ခံခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် မြို့၌ဈေး လာဝယ်သော စံလှနှင့် ဖိုးဖျော်တို့ ဆုံမိကြသည်။

“ဟယ်..... ဖိုးဖျော်”

“ဟာ.....စံလှ”

“ဖိုးဖျော်၊ မင်းပျောက်ချက် သားကောင်းလိုက်တာ၊ ဘာလုပ် နေသလဲကွ”

“အခု ငါက အရက်ဆိုင်မှာ စားပွဲထိုး လုပ်နေတာကွ”

“အဆင်ပြေရဲ့လားကွာ”

“ပြေပါတယ်ကွာ၊ ဆရာတော်တွေ့ မသိပါစေနဲ့ကွာ”

“အေးပါ၊ အဆင်ပြေရင်ပြီး

တာပဲ၊ အရက်တွေ့ မသောက်နဲ့ နော်”

“အေးပါကွာ၊ ငါ မုဆိုးနားနီး မုဆိုးမဖြစ်အောင် နေပါတယ်ကွာ၊ မင်းရော မြို့ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ငါက တစ်ပတ်တစ်ခါ

လောက် ရောက်တယ်၊ ဟာလာ စက်လေး တည်ထားတယ်၊ စပါးအရောင်း၊ ဆန်အရောင်း၊ စက်ပစ္စည်းအဝယ်ကိစ္စနဲ့ ခဏခဏလာတယ်”

“ငါ့ဆိုင်ကို လာခဲ့လေကွာ၊ ကမ်းနားက မျိုးစားသောက်ဆိုင်လေကွာ”

“အေး၊ အဲဒီဆိုင်ကို ငါ တစ်ခါတလေ ရောက်တတ်တယ်၊ မင်းနဲ့မတွေ့ဘူးကွ”

“ငါက အရင်လက မှစပြီး ဝင်လုပ်တာ၊ လာခဲ့ကွာ”

“အေး.....အေး”

သို့ဖြင့် မြို့သို့ရောက်တိုင်း ဖိုးဖျော်ဆီသို့ စံလှမှာ ရောက်လာ တတ်သည်။

ငွေရွှင်ချိန် အသောက်အစားလေးများ ပါလာတတ်၍ နှစ်ဦးသား အဖျော်သဘောသောက်ကြရင်းမကြာခဏ ဆုံဖြစ်ကြသည်။

ဆုံတွေ့ကြတိုင်း သောက်ဖြစ်ကြသည်။ ကြာသော် စံလှရော၊ ဖိုးဖျော်ပါအရက်နှင့်အမြည်း မျိုးစုံကို ကြိုက်ဝတ်

လာကြသည်။

“ဖိုးဖျော်ရာ မင်း အဖေ့ရဲ့ လယ်မှာ လာလုပ်ပါကွာ၊ ဒီမြို့က ပြန်ခဲ့ကွာ”

ဖိုးဖျော်၏ဘဝကို သနားလာ၍ ရွာသို့ပြန်ရန် ဆွဲဆောင်တိုက်တွန်းခဲ့၏။ သို့သော် မကြာမီ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏စကားမှာ အောင်မြင်လာသည်။

ဖိုးဖျော်မှာ မိခင်အိုကြီးနှင့် မကွဲမကွာ ရွာ၌ပင် အလုပ်လုပ်ရင်း စံလှတို့ အဖေ၏ လယ်၌ လုပ်ကိုင်နေရပြန်သည်။ နှစ်နှစ်ခန့်လုပ်ပြီး မြို့သို့ ပြန်ပြေးလေတော့သည်။

“တောက်.....ဒီကောင်ချေး တောမှာပဲ ပျော်တဲ့ကောင်”
စံလှ၏ဖခင်ကြီးက ဖိုးဖျော်အလုပ်မလုပ်တော့သည်ကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့မိ၏။ သို့သော် ဖိုးဖျော်၏အကြောင်းကို သိပြီးဖြစ်၍ နားလည်ခွင့်လွှတ်လိုက်သည်။ ဖိုးဖျော်မှာ ၎င်းပျော်ပိုက်ရာ ‘မျိုး’စားသောက်ဆိုင်၌ပင် ကျက်စားနေပေတော့သည်။

ကာလကြာရှည်သောအခါ ဖိုးဖျော်မှာ ရွာမှစံလှ၏သတင်းဆိုးကို ကြားလိုက်ရ၍ သူ့နားပင် သူမယုံနိုင် ဖြစ်ရသည်။

“စံလှဆိုတဲ့ကောင် စီးပွားတွေပျက်၊ ဘဝတွေပျက်ပြီး သူ့အဖေ

ရဲ့ ရွှေခွဲငွေတွေခိုးပြီး ထွက်ပြေးလို့ သူ့အဖေကိုယ်တိုင် လိုက်ရှာနေတယ်၊ ရဲစခန်းမှာလည်း အမှုဖွင့်ထားတယ်တဲ့ကွ”

“ဗျာ.....”
ဖိုးဖျော်မှ နွေရာသီခေါင်ခေါင် မိုးကြိုးပစ်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သူငယ်ချင်းရယ်”

ထိုသတင်းဆိုးကြောင့် ဖိုးဖျော်မှာ အိပ်မရနိုင်ပေ။ သူ့ကို သတိပေး ဆုံးမခဲ့သောသူမှာ ယခုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင် အရက်သမားဖြစ်ကာ ဘဝပျက်ခဲ့ရပေပြီ။ သူ့ကို ဆိုင်ပိုင်ရှင်က ဆိုဆုံးမခြင်း၊ ရွာ၌ လယ်ပြန်လုပ်စဉ် ဆရာတော်က ဆုံးမခြင်း၊ လယ်ရှင်ကြီးက ဆုံးမခြင်းတို့ကြောင့် အရက်ကို

လုံးဝရှောင်ရှားခဲ့၏။ အရက်ဆိုင်၌ လုပ်နေသော် လည်း လုံးဝမသောက်တော့ဘဲ ကောင်းမွန်စွာ အလုပ်ကို ကြိုးစား လုပ်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် လည်း ဆိုင်ရှင်က မန်နေဂျာအဆင့်ပင် တိုးမြှင့်ခန့်ထားခြင်း ခံခဲ့ရပေသည်။ ဖိုးဖျော်မှာ ရာထူးတက်ခဲ့သော်လည်း မိခင်ကြီးဆုံးပါးခဲ့၍ ယူကျုံးမရ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝဖြင့် ဘဝကိုရပ်တည်ရင်း သူ၏စိတ်အား အရာရာ ပြောင်းလဲခဲ့ပေသည်။

တစ်ညသောအချိန် ဆိုင်ကို သိမ်း၍ တံခါးပိတ်ကာနီးအချိန်၌ လူတစ်ဦး ချဉ်းကပ်လာသည်။
“ဖိုးဖျော် ဟေ့.....ဖိုးဖျော်”

“ဟင်...စံလှ၊ စံလှပါလား”

“တိုးတိုးပြောပါကွ၊ မီးမှိတ် လိုက်ကွ၊ ဒါမှမဟုတ် တံခါးအမြန် ပိတ်”

ဖိုးဖျော်မှာ ဆိုင်တံခါးကို အမြန်ပိတ်ပြီး မီးလုံးလေးတစ်လုံး သာ ဖွင့်ထားလိုက်သည်။

“ဖိုးဖျော် ငါဒုက္ခရောက်နေ တာ မင်းကြားမှာပါ”

“အေး.....ကြားပါတယ်”

“မင်း ငါ့ကို ကူညီပါကွာ”

“ဘာကူညီရမလဲ”

“ငါ့ပစ္စည်းတွေ မင်းဆီထား ခဲ့ပါရစေ၊ ငါ ဒီပစ္စည်းတွေနဲ့ဆိုရင် ထောင်ကျမှာ သေချာတယ်၊ ငါ မလုပ်သလိုလိုနဲ့ အဖေ့ကိုလိုမိပြီး အိမ်ပြန်ချင်တယ်ကွာ”

“ဟာ.....မင်းဟာက မိဘ ပစ္စည်းတွေဆိုပေမယ့် မသိဘဲ ခိုး လာတဲ့ ခိုးရာပါတွေ၊ ငါပါဒုက္ခ ရောက်မှာပေါ့ကွာ”

“ငါ့မှာ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်း

အားကိုးစရာဆိုလို့ မင်းပဲရှိတော့ တာ၊ မင်းသိမ်းထားပါကွာ၊ ငါ့မိ ထွေးကလည်း ငါ့ကို ကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့အဖေပစ္စည်းဟာ ငါ တို့ပစ္စည်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဒီမိန်းမ ကြီး အပိုင်စီးတာ မလိုလားဘူး ကွာ”

“ဒုက္ခပါပဲကွာ”

“မင်းမကူညီရင် ငါ ဒုက္ခ အကြီးအကျယ် ရောက်ရမှာ၊ ကူ ညီပါ သူငယ်ချင်းရယ်”

ဖိုးဖျော်မှာ ငိုမတတ်ဖြစ်နေ သော သူ၏သူငယ်ချင်းကိုကြည့်ပြီး သနားနေမိသည်။

“ရှစ်လည်း မတင်ရက်ရှာ ပေ။ မိထွေးဆိုးနှင့် နေရသူအဖြစ် ငယ်စဉ်ကတည်းက နားလည်ပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ‘သူ၏ထမင်း ရှင် လယ်ပိုင်ရှင်ကြီးကိုလည်း အား နာနေမိသည်။”

“ကဲကွာ.....ငါ ခဏတော့ သိမ်းပေးထားမယ်၊ မင်းပြန်တော့

လာယူနော်၊ ငါလည်းကြောက် တယ်ကွ”

ထိုသို့ပြောဆိုပြီး ရွှေငွေလက် ဝတ်လက်စား တန်ဖိုးကျပ် ဆယ့် ငါးသိန်းခန့်ကို ဖိုးဖျော်၏လက်ထဲ သို့ထည့်ကာ စံလှမှာ ကိုယ်ယောင် ဖျောက်သွားလေတော့သည်။

တုန့်ယင်နေသော လက်အစုံ ဖြင့် ဆယ့်ငါးသိန်းဖိုးရှိ လက်ဝတ် လက်စားထုပ်ကို ကိုင်လိုက်ရင်း မည်သည့်နေရာ၌ လုံခြုံစွာ သိမ်း ရမည်ကို တွေးရင်း ရင်လေးနေမိ သည်။

“တောက်.....ဒီခွေးကောင်၊ ဖအေရဲ့ပစ္စည်းကို လုပ်ရက်တယ် ကွာ၊ တွေ့လို့ကတော့ သတ်ကိုပစ် မယ်”

စံလှ၏ဖခင်ကြီးမှာ ဓားကြိမ်း ကြိမ်းနေသည်။ စံမြမှာ ဖခင်ကြီး

အပြစ်လည်း ပထမရက်စွာ သေ၊
မိကျေးဇူးနှင့် နေရာချအပြစ် ငယ်စဉ်ကတည်းက နားလည်ပြီး ဖြစ်သည်။
ချိုသော် သူ၏ထမင်း ရှင် လယ်ပိုင်ရှင်ကြီး၏အပြစ်လည်း

အား နှစ်သိမ့်နေရသည်။

“အဖေရယ် စဉ်းစားပါဦးဗျာ၊ အဖေသား ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ၊ ဒီကောင် မြို့က ဖိုးဖျော်နဲ့ ပေါင်း နေတာ၊ ဖိုးဖျော်ကလည်း ဒီအိမ် မှာ ၂ နှစ်လောက် လုပ်သွားတော့ အိမ်အကြောင်း သိနေတာ၊ သူ့ဖြစ် ချင်ဖြစ်နေမှာ၊ ညီလေးက သူ့ကို ချည်း စွပ်စွဲနေတော့ ကြောက်ပြီး ပြေးတာ ဖြစ်မှာပါ”

“အေး၊ ငါလည်း စဉ်းစားမိ သလိုပဲကွ”

ထိုစဉ် အိမ်ထဲသို့ ပွဲစားကိုလူ မော် အပြေးအလွှား တက်လာ သည်။

“ဗျို...ဦးကြီးမြ၊ ခင်ဗျားရဲ့ သား စံလုကို အချုပ်မှာ ချုပ်ထား ပြီဗျ”

“ဟေ...သူ...သူ့ကို မိဖြို လား”

မြို့သို့ ဦးကြီးမြနှင့် စံမြတို့ တက်သွားကြသည်။ ရဲစခန်းသို့ ရောက်သောအခါ အချုပ်ခန်းထဲ၌ စံလုကို မျက်နှာငယ်လေးဖြင့်တွေ့ ရတော့သည်။

“အဖေရာ အဖေ သားကို ရက်စက်လိုက်တာဗျာ၊ သားမယူ ဘဲနဲ့ သားကို စွပ်စွဲချက်နဲ့ အချုပ် ထဲ ထည့်ရသလားဗျာ”

စံလုမှာ အစ်ကိုနှင့် ဖခင်ကို တွေ့တွေ့ချင်း အသံပြဲကြီးနှင့် ငို

ပါတော့သည်။

“ညီလေး မင်း အဖေပစ္စည်း တွေရော”

“အမယ်လေးဗျာ...ကျုပ်မှ မယူဘဲ၊ ခင်ဗျားတို့အိမ်မှာ အဝင် အထွက်က ကျုပ်ချည်းပဲလားဗျာ၊ စဉ်းစားကြပါဦး”

စံလုက ယုတ္တိရှိရှိဟန်ဆောင် ကာ သူမယူကြောင်း ကာကွယ် ငြင်းဆိုရင်း ငို၍သာနေတော့သည်။

ထိုအခါ ဖခင်ဖြစ်သူမှာ သား ငယ်အားကြည့်ရင်း ဒေါသများ ပျောက်ကုန်သည်။ သနားစိတ်က ဝင်လာပြန်သည်။

“လူလေးရာ အဖေကိုအမှန်

အတိုင်း ပြောစမ်းပါ”

“အဖေရာ ကျွန်တော့်ကို ယုံ ပါ၊ ကျွန်တော် မယူရပါဘူးဗျာ၊ အဖေဆီ တောင်းသုံးလည်း အဖေ က ပေးနေကျပဲဟာ”

အစ်ကိုဖြစ်သူရော၊ အဖေပါ ငိုနေကြပြန်သည်။

နောက်တစ်ရက်ခန့်အကြာ တွင် ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များက တိုင်ကြား ချက်အရ ဖိုးဖျော်ကိုဖမ်း၍ ရဲစခန်း အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်လိုက်ကြ၏။

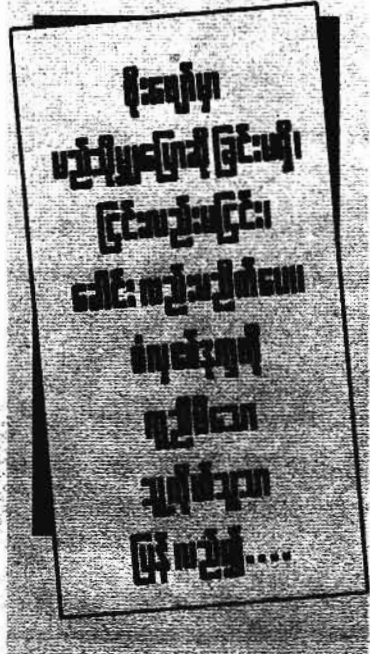
“မင်းမှာ အထုပ်အထည်နဲ့ မိလာပြီဆိုတော့ မင်းငြင်းဦးမှာလား ဖိုးဖျော်ရာ၊ ကျေးဇူးရှင်ကို ပြစ်မှားရင် မင်း အဝီစိကိုတောင် ရောက်ဦးမှာ”

ဖိုးဖျော်မှာ မည်သို့မျှပြောဆို ခြင်းမရှိ၊ ငြင်းလည်းမငြင်း၊ ခေါင်း လည်းမညိတ်ပေ။ စံလု၏ဒုက္ခကို ကူညီမိသော သူ့ကိုယ်သူသာ ပြန် လည်၍ အပြစ်တင်နေမိသည်။

စံလုခိုးပါသည်။ ပစ္စည်းကို လက်ခံမိပါသည်ဟု ပြောရန်ပင် ဝန်လေးနေမိသည်။

ထိုအချိန် စံမြမှာ ဖိုးဖျော်အား ဒေါသဖီလှုံများထွက်နေသော မျက် ဝန်းကြီးဖြင့် ကြည့်ကာ ရက်ရက် စက်စက်ဖြင့် အားမနာတမ်း ပြော လိုက်သည်။

“မင်းက အခြေတကျ လုပ် မစားချင်တဲ့ အကြော်သည်မသား ပဲ၊ ကျေးဇူးရှင်ကို သစ္စာဖောက်ပြီး

လုပ်ရက်လိုက်တာ၊ မင်းလိုကောင်
မျိုး ဘယ်တော့မှ တိုးတက်မှာ
မဟုတ်ဘူး၊ အမြဲနိမ့်ကျနေမယ့်
အကောင်”

ဖိုးဖျော်မှာ စံမြဲအား တင်းမာ
သော မျက်ဝန်းကြီးဖြင့် ပြန်ကြည့်
ရင်း လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါ
အောင် ဆုပ်ထားရင်း ရင်ထဲ၌
တလုပ်လုပ် တုန်ခါနေ
သည်။

စံလုကို အကူအညီ
ပေးမိခဲ့သည့် စေတနာ
တရားကို ဂရုမထား၊
ကိုယ်လွတ်ရန်းကာသူ
၌သာ အပြစ်ရှိသူအဖြစ်
ဖန်တီးမှုကို နာကြည်း
ရွံ့မှန်းသွားမိသည်။

စံလု ကားသူ ၏
အပြစ်ကို ထုတ်ဖော်
မပြောရဲခဲ့ပေ။ သူငယ်
ချင်းကောင်း ဖိုးဖျော်
အပေါ် အပြစ်အားလုံးပုံ
ချကာ လူလိမ္မာကြီး
အဖြစ် ဖခင်ရှေ့၌ နေပြနေသည်။

“အဖေရာ ပစ္စည်းတွေလည်း
ပြန်ရပြီပဲ၊ ဖိုးဖျော်ကို လွှတ်ပေး
လိုက်ပါဗျာ၊ သူ့အနေနဲ့ ဆင်းရဲ
လွန်းလို့ လုပ်တာပဲ၊ သူ့ကျေးဇူး
လည်း ရှိခဲ့ဖူးသားပဲ၊ အဖေတို့က
သူ့ကိုယုံပြီး အိမ်မှာ တံခါးမရှိ၊
ခားမရှိ ဝင်ထွက်ခိုင်းခဲ့တာကိုး၊

ကိုယ့်ရွာက ကလေးပဲ အဖေရယ်၊
သားသူငယ်ချင်းလည်း ဖြစ်နေ
တော့ သူ့ကို ထောင်ကျမှာ မလို
လားဘူး”

ထိုသို့ ဖိုးဖျော်အတွက်
အသနားခံ တင်ပြလိုက်ပြီး စံလုမှာ
သူငယ်ချင်းကောင်းကြီးလိုလို ဟန်
လုပ်၍ ဖခင်အား ကျေအေးခိုင်း

လိုက်သည်။
အချုပ်မှထွက်ပြီး အလုပ်
ပြုတ်သွားသော ဖိုးဖျော်မှာ ဘဝ
လည်းပျက်၊ နာမည်လည်းပျက်
ကာ ထိုမြို့၊ ထိုရွာပတ်ဝန်းကျင်မှ
အဝေးသို့ ပြေးထွက်ခဲ့တော့သည်။

နောက်တစ်နှစ်
ခန့်အကြာ စံလုနှင့်
စံမြဲ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးမှာ
စပါးရောင်းပြီး မြို့မှ
အပြန် တောလမ်းချုံ
ပုတ်အတွင်း အသတ်
ခံရကြောင်း၊ ငွေများ
လည်းပါသွားကြောင်း
သတင်းရရှိလေတော့၏။

နှစ်လောင်းပြိုင်
လူသတ်မှုကြီး အပြီး
ဖိုးရာသီ၏ လမိုက်ည
တစ်ညတွင် စံလုတို့
ဖခင်ကြီး၏အိမ်ကို

လိုက်သည်။ အမှန်တကယ်လည်း
သူ၏အပြစ်ကိုမဖော်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ခံ
ရတော့မည့် ဖိုးဖျော်ကို ထောင်ကျ
မှာ စိုးရိမ်နေသည်။

ဖိုးဖျော်၏ သူငယ်ချင်းပီသပုံ
ကိုလည်း သိရှိနားလည်သွားသည်။
ထို့ကြောင့် ဖခင်ကြီးမှာ ဖိုးဖျော်
အား ကျေအေးကာ အမှုပိတ်ပေး

ခားပြုဝင်တိုက် ပြန်သည်။
ခားပြုအဖွဲ့ကို ရဲတပ်ဖွဲ့ ဝင်များ၊
ရပ်ရွာလုံခြုံရေးကင်း သမားများ၊
ပြည်သူ့စစ်အဖွဲ့ ဝင်များက
ဝိုင်းဝန်းဖမ်းမိ၍ ခားပြု
ခေါင်းဆောင်ကို သေနတ် ဒဏ်ရာ
ဖြင့် ဖမ်းမိခဲ့လေသည်။

“ခားပြုခေါင်းဆောင်က ခင်း

www.burmeseclassic.com

ကိုး”

စခန်းမှူးက ဓားပြခေါင်း ဆောင်ကိုကြည့်ရင်း မှတ်မိသွား လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန် တော်ဟာ ဆင်းရဲသားပါ။ ဆင်းရဲ

တိုင်း စိတ်ဓာတ် အောက်တန်းမကျခဲ့ ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ သားအဖ သုံးဦးက ကျွန်တော့်ဘဝ၊ ကျွန် တော့်စိတ်ဓာတ်ကို ပြောင်းလဲပစ်ခဲ့ ကြ တယ်။ မဟုတ်ရင် မခံချင်၊ နိမ်ရင် မခံ ချင်တဲ့ ကျွန်တော့် စိတ်ကို နှိုးဆွခဲ့ကြလို့ ကျွန်တော့်လို လူရိုး လူကောင်းတစ်ဦးဟာ လမ်းမှား ရောက်ခဲ့ ရပါတယ်။ သစ္စာ တရားကို ရိုကျိုးခဲ့ ပေမယ့် သစ္စာဖောက် ခံရလို့ နာကြည်းမိပါ တယ်။ကျွန်တော့်ဘဝ

ကို အရောင်ဆိုးခဲ့တဲ့ သားအဖ သုံးဦးကို ကျွန်တော် တုံ့ပြန်လက် စား ချေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် မှား ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ကျေ နပ်တယ်”

“ဟား.....မင်းမှားတာပေါ့

ကွာ၊ စံလုဟာ အသိတရားရပြီး မင်းကို ကူညီခဲ့လို့ မင်း ထောင် မကျခဲ့သလို ဖခင်ဖြစ်သူက ကျေ အေးပေးခဲ့တာပဲ။ နောက်ပြီး မင်း သူငယ်ချင်းရဲ့အစ်ကို စံမြကလည်း လတ်တလော သူတို့စည်းစိမ်ဥစ္စာ

ကို သူငယ်ချင်းဖြစ်ပါလျက်နဲ့ မင်း ခိုးပါတယ်လို့ အထုပ်အထည်နဲ့မိလို့ ခေတ္တခဏတော့စိတ်ဆိုးမှာပဲ။ မင်း က သူတို့စိတ်ထဲ ဝင်မကြည့်ဘဲ မင်းစိတ်နဲ့မင်းခံစားခဲ့တာကိုး။ မင်းရဲ့ အတ္တမာနကြီးမှုကြောင့်

လူနစ်ဦး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့တယ်။ မင်းက သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ထပ်မံ ပြီး ဓားပြတိုက်ပြန်တယ်။ ဒီပြစ် မှုတွေဟာ ကြီးမားလွန်းလှပါတယ်။ မင်းဘာသာမင်း လူရိုးလူကောင်း လို့ ထင်ခဲ့တဲ့စိတ်ဟာ ထာဝရ

တည်မြဲနေခဲ့ မယ်ဆိုရင် မင်းဟာ လူဆိုးလူမိုက် ကြီး ဖြစ်မလာဘူး။ ခုတော့ မင်းရဲ့ ပြစ်မှု အတွက် မင်းခံရတော့ မယ်။ မင်းသေဆုံးပြီးရင် ဖိုးဖျော်ဟာ လူကောင်း လေးပါဆိုတာထက် လူ သတ်သမားပါဆို တဲ့ နာမည်ဆိုးက လူ့ရပ် ခွင်မှာ ထင်ရှားနေတော့ မှာပေါ့”

စခန်းမှူး၏ စကား အဆုံး၌ လူသတ်ဓားပြ ခေါင်းဆောင် ဖိုးဖျော်မှာ လက်မှိုင်ချကာ တွေ့တွေ ကြီးလုပ်ရင်း ယောက်ျား ရင်မကြီး ဖြစ်ပါလျက် မျက် ရည် များက စီး

ကျလာတော့သတည်း။

ခင်ဦး (ပုတီးကုန်း)

ကမ္ဘာကျော်မင်းသား လီယိုနာဒိုဟာ အသက်ကြီးလို့ မော်ဒယ်လ်မလေး၏ ငြင်းပယ်ခြင်းခံလိုက်ရမှု

ကမ္ဘာကျော် စူပါမော်ဒယ်လ် လေးများ၏ တမ်းတမ်းစွဲချစ်ခင်မှုကို ရရှိခဲ့သူ မင်းသား လီယိုနာဒိုဟာက ပရိယိုသည် ယခုတစ်ကြိမ်တွင် စူပါ မော်ဒယ်လ် ကာရာဒယ်လီ ဝင်နီ၏ငြင်းပယ်မှုကို ခံလိုက်ရ လေသည်။

ပျိုတိုင်းကြိုက်သည့် မင်းသား လီယိုနာဒိုဟာ မော်ဒယ်လ် ကာရာ

ကို ချဉ်းကပ်ရန် အသည်းအသန် ကြိုးပမ်းခဲ့သော်လည်း ကာရာက ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

ကာရာ၏ငြင်းပယ်မှုအတွက် တစ်ကမ္ဘာလုံးတွင်ရှိသော လီယိုနာ ဒို၏ မိန်းကလေးပရိသတ်များက အံ့ဩမည်ဖြစ်သော်လည်း ကာရာ ၏ငြင်းပယ်မှုမှာ ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ရှိနေ ခဲ့သည်။

ကာရာက လီယိုနာဒိုအား အဓိကငြင်းပယ်ရသည့် အကြောင်း ရင်းမှာ လီယိုနာဒိုသည် သူမထက် အသက် (၁၈)နှစ် ကြီးသောကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း သူမထက် အသက် ကြီးသူကို မနှစ်သက်ကြောင်း ကာ ရာက ပြောကြားခဲ့သည်ဆို၏။

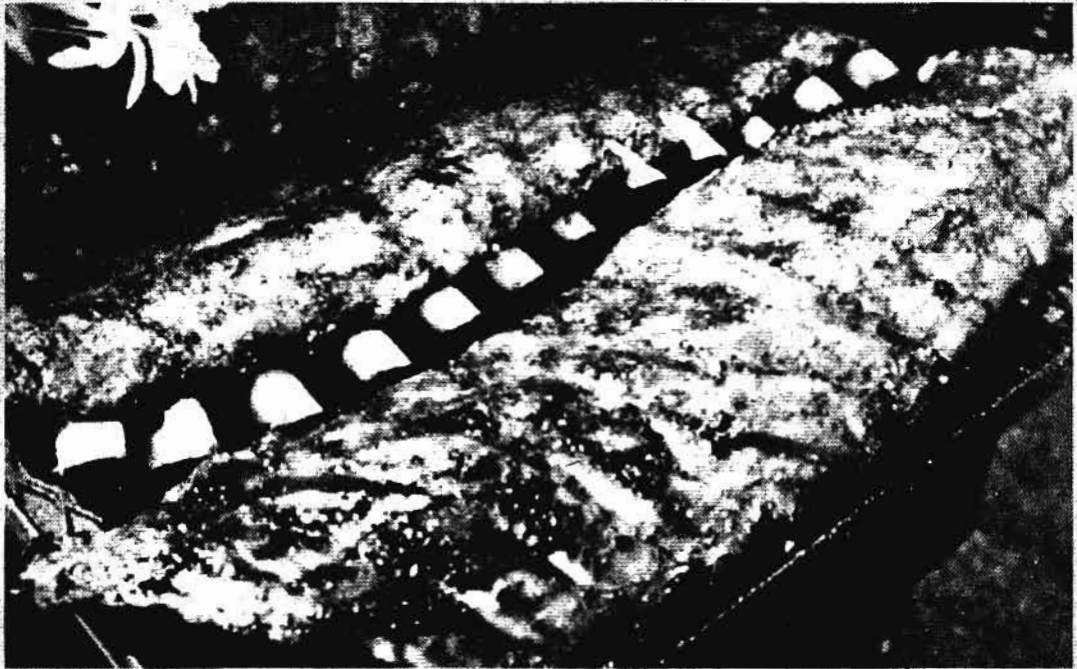
ဆောင်းဖော်မန်

Ref: International News

စိုက်ဆာလွန်းလို့ ဝက်နံရိုးခိုးစားမိသူတစ်ဦး ထောင်ဒဏ် နှစ် (၅၀) ကျခံရမည်ဟု သိရ

အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု၊ တက္ကဆက်ပြည်နယ်တွင် ဝီလီစမစ် ဆိုသူ အမျိုးသားတစ်ဦးသည် ဆာလောင်မူဒဏ်ကြောင့် ကုန်စုံဆိုင် တစ်ဆိုင်မှ ဝက်နံရိုးတစ်ချောင်းကို ခိုးယူမိခဲ့သဖြင့် ထောင်ဒဏ် နှစ် (၅၀)ချမှတ်ခံရကြောင်း သိရသည်။ ၎င်းအမျိုးသားသည် ၃၅ ခေါ်

လာတန် ဝက်နံရိုးတစ်ချောင်းကို ခိုးယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း လူယက်မှုဖြင့် စွဲချက်တင်ခံရခြင်း ဖြစ်သည်။ အသက် (၄၃)နှစ်အရွယ် ဝီလီစမစ်အား ဆိုင်မှအမျိုးသမီး အလုပ်သမားက သူမအား ဓားဖြင့် ငြိမ်းခြောက်ခဲ့သည်ဟု တိုင်တန်းခဲ့၍ ရဲတပ်ဖွဲ့က ထိုသို့စွဲ

ချက်တင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စမစ် အနေဖြင့် အာမခံ လျှောက်ထားခွင့်မရမီ အနည်းဆုံး ထောင်ဒဏ် (၁၂)နှစ်ခွဲကျခံရမည် ဖြစ်သည်။

ဆောင်းဟေမန်
Ref: International News

အလှမက်စွာ ပြုပြင်ခဲ့လို့ ဘာဘီရုပ်နဲ့တူသော မိန်းကလေး

ယူကရိန်းနိုင်ငံတွင် ဗာလီရီ ယာဆိုသူ အမျိုးသမီးငယ်လေးသည် အခြားမိန်းကလေးများနှင့် မတူဘဲ ဘာဘီကော်ပတ်ရုပ်လေးကဲ့သို့ လှပနေကြောင်း နာမည်ကြီး လျက်ရှိသည်။

အသက် ၂၁ နှစ်သာရှိသေးသည့် သူမ၏ ရွှေအိုရောင်ဆံပင်နှင့် အရှုပ်ကဲ့သို့ ခန္ဓာကိုယ်အချိုးအစား ရှိမှုများကြောင့် သူမကို ဘာဘီရုပ်သက်ရှိလူသားဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။

သို့သော် သူမ၏ ပင်ကိုအချိုးအစားမှာ ဘာဘီရုပ်နှင့် လုံးဝမတူချေ။ အရှုပ်နှင့်တူရန်အတွက် ဝလတ်စတစ်ဆာကျရီ ခွဲစိတ်ပြုပြင်မှုပေါင်းများစွာကို ခံယူခဲ့ရသည်ဆို၏။

ဘာဘီရုပ်နှင့်တူရန်အတွက် ခါးသေးရန် နံရိုးတချို့ကို ခွဲစိတ်ဖယ်ထုတ်ရသည်ဖြစ်ပြီး ရင်သား၊ မျက်နှာပြုပြင်မှု စသည့်များစွာသော ခွဲစိတ်မှုများကို ပြုလုပ်ပြီးမှသာ ဘာဘီရုပ်နှင့် တူလာခြင်းဖြစ်သည်။

အသက် ၂၁ နှစ်သာရှိသည့် မိန်းကလေးငယ်အတွက် ထိုသို့ ခွဲစိတ်ပြုပြင်မှုများသည် အသက်အရွယ် ကြီးလာသည်နှင့်အမျှ ကြီးလာသော ခန္ဓာကိုယ်အစိတ်အပိုင်းများအတွက် အလွန်အန္တရာယ်များကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်းဖော်မန်

Ref: Interesting News

-28/5/2013

2013 JULY ၁၄

www.burmeseclassic.com

သားဖွားဝေဒနာကို အမျိုးသားများလည်း ခံစားနိုင်ပြီ

အမျိုးသမီးများ သားဖွားချိန်တွင် တွေ့ကြုံခံစားရသော နာကျင်မှုကို ကိုယ်စွဲခံစားကြည့်လိုသည့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုမှ အမျိုးသားနှစ်ဦးသည် မိခင်များနေ့တွင် သားဖွားမီးယပ်ပါရဂူ ဒေါက်တာ ဂျူလီယာတာနှင့် ဆက်သွယ်၍ ကွန်ပျူတာလုံ့ဆော်မှုကို ခံယူကာ အမျိုးသမီးများ ခံစားရသည့် ဝေဒနာကို ခံစားခဲ့ကြသည်။

ပထမဆုံးအနေဖြင့် ၎င်းတို့၏

ဝမ်းဗိုက်ပေါ်၌ လျှပ်ခေါင်းများတပ်ဆင်ကာ သားဖွားမှုဝေဒနာအဆင့်များအနက် ဒုတိယနှင့် တတိယ နာကျင်မှုအဆင့်ကို ထိုအမျိုးသားနှစ်ဦးက ကိုယ်တွေ့ခံစားခဲ့ကြသည်။ ၎င်းအဆင့်တွင် အမျိုးသားနှစ်ဦးသည် နေမထိ ထိုင်မသာဖြစ်ကာ လူးလွန်ပြီး အသက်ရှူသံမှာလည်း မြန်လာခဲ့သည်ဟု သိရသည်။

ထို့နောက် နာကျင်မှု ပိုမိုပြင်းထန်လာကာ အမျိုးသားများသည်

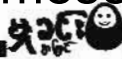
လူးလွန်နေသည့်အဆင့်မှ ညည်းညူသည့်အဆင့်သို့ ပြောင်းသွားခဲ့သည်။

နာကျင်မှုဝေဒနာကို နှစ်နာရီကြာ ခံစားခဲ့ပြီးနောက်တွင် ၎င်းတို့၏ ဇနီးဖြစ်သူ သားဖွားဝေဒနာကို မည်ကဲ့သို့ ဖြေဖျောက်ပေးရမည်ကို မစဉ်းစားနိုင်တော့ကြောင်း စမ်းသပ်ခံတစ်ဦးက ပြောကြားခဲ့သည်။

ဆောင်းဟောမန်

Ref: International News

ဟူစတန်မြို့ရှိ လေဆိပ်တွင် သေနတ်ဖြင့် ရမ်းကားပစ်ခတ်မှုဖြစ်ပွား

အမေရိကန်နိုင်ငံ၊ ဟူစတန်မြို့ရှိ လေဆိပ်တစ်ခုတွင် လူတစ်ဦးက သေနတ်ဖြင့် ရမ်းကားပစ်ခတ်ပြီးနောက် လုံခြုံရေးအေးဂျင့်တစ်ဦး၏ရှေ့တွင် မိမိကိုယ်ကိုမိမိအဆုံးစီရင်သွားကြောင်း သိရသည်။

လက်မှတ်ဝယ်ယူသည့်ဧရိယာအတွင်းသို့ သေနတ်ဖြင့်ပစ်ခတ်

သည့်လူသည် ဥပဒေဘက်တော်သား အရာရှိတစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေရင်း မိမိကိုယ်ကိုမိမိ သတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအဖြစ်အပျက်ကြောင့် လူပေါင်းများစွာတို့မှာ လေဆိပ်ဥမင်မှ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ထွက်ပြေးခဲ့ကြသည်။ ထိုဖြစ်စဉ်နှင့်ပတ်သက်၍ ရဲများက စုံစမ်းနေဆဲ

ဖြစ်ကာ သေဆုံးသူ တရားခံသည် အသက် (၃၀)အရွယ် ကာနဲလ် မောရ်ဆိုသူဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဆောင်၊ ဟေမန်

Ref: International News;23-5-13

ဒေါ်ငွေစုံ

မင်း

မုန်း

○ အောင်ကျော်စော

ယခင်လမှအဆက် (ဇာတ်သိမ်း)

ပြီးခဲ့သည့်လမှ ဇာတ်လမ်းအကျဉ်း

နာမည်ကြီးသရုပ်ဆောင်မင်းသမီးကြီး၏သမီး မုန်းမှာ သူမ၏မိခင်နှင့် ရုပ်ချင်းတူသဖြင့် လူတိုင်းက စိတ်ဝင်စားကြသည်။ မုန်းနှင့်ထက်ထပ်လိုသူမရှိ။ မုန်းကို ကျိန်စာသင့်အမျိုးသမီးဟု ယုံကြည်နေကြသည်။ မုန်းကို ၎င်း၏မိခင်က မကောင်းဆိုးဝါးကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ရှုမြင်၍ ပစ်ပယ်ထားခြင်းခံနေရသည်။

မုန်းနှင့်ထက်ထပ်ရန် စီစဉ်သူတိုင်း သေဆုံးခြင်း၊ ယာဉ်တိုက်ခံရခြင်း ကြုံကြရသည်။ မုန်းက ထက်ထပ်လိုသူထံမှ အိမ်ခန်းများကို အမေအမည်ခေါက်ဖြင့် ရရှိခဲ့သည်။ ထက်ထပ်ရက် ရွေးချယ်ပြီး ချိန်၍ သတို့သားလောင်းမှာ သေဆုံးခြင်း၊ ဒုက္ခိတဖြစ်ခြင်း ကြုံရလေ့ရှိသည်။

သို့ဖြစ်၍ ယောကျ်ားသားတိုင်းက ရောင်းသည်။ မုန်းနှင့်အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ မင်းသွား၏ မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် ထက်စော်ထွေးမှာ စိတ်ဝင်စားရာမှ ရုပ်သူများဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ထက်စော်ထွေးကို မုန်းက အမှန်တကယ်ချစ်ခဲ့မိ၍ ထက်မထပ်ရန် သတိပေးသည်။ ထက်စော်ထွေးက လက်မခံ။ သူတို့နှစ်ဦး ချိန်းတွေ့စဉ် မုန်းအလုပ်လုပ်နေသော တေးဆိုပိုင်ရှင် စိုင်းဝဏ္ဏနှင့် မိသားစုများက တွေ့သွားရာမှ ထက်စော်ထွေးနှင့် ရင်းနှီးသွားခဲ့သည်။ စိုင်းသိဟမှာ စိုင်းဝဏ္ဏ၏ညီဖြစ်ကြောင်း မုန်း၏ပြောပြချက်အရ သိခဲ့ရ၏။

(ယခုလဇာတ်လမ်းကို ဆက်ထက်ဖတ်ရှုပါရန်.....)

မုန်း

အောင်ကျော်စော

“မုန်း.....”

စတိုးဆိုင်တွင် စိုင်းဝဏ္ဏ မရှိ။ အစ်ကိုဖြစ်သူကိုယ်စား တာဝန်ယူထားရသော စိုင်းသီဟက မုန်းကို သူ့ရုံးခန်းထဲသို့ ခေါ်တွေ့သည်။

“ကိုစိုင်းခေါ်တယ်ဆိုလို့”

“ဟုတ်တယ်၊ အစ်ကို မနေညက အိမ်အပြန်မှာ ပြောပြလို့ပါ။ ကိုထက်ဇော်ထွေးနဲ့ မုန်းတို့ကို ချစ်သူတွေအဖြစ် တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ဆိုတယ်”

“ကျွန်မ မငြင်းပါဘူး ကိုစိုင်း”

စိုင်းသီဟက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ပြုံးလိုက်၏။

“မုန်းဘက်က ဘယ်အထိ မျှော်လင့်ထားသလဲ”

“အိမ်ထောင်ပြုမယ်လို့ ညှိနှိုင်းထားပါတယ်”

“အဲဒီ ကိုထက်ဇော်ထွေးက ဘာလုပ်သလဲ”

“စီးပွားရေးလုပ်ငန်းနယ်ပယ်

ထဲက အတတ်ပညာရှင်တစ်ဦးပါ”

“ကိုစိုင်း မုန်းအတွက် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ မိန်းကလေးလို့ အထင်မှားနေကြတာကို ချေဖျက်ချင်တယ်၊ အဲဒီကိစ္စကို စိုင်းသီဟဘက်က ကူညီပါလား”

စိုင်းသီဟက မှဲ့ပြုံးပြုံးသည်။

“ကိုသီဟဘက်က မုန်းကို ငမ္မက်လင့်ချက် ပယ်ဖျက်ရမှာပေါ့နော်”

“ကိုသီဟအတွက် နယ်စပ်မြို့မှာနေတဲ့ လုပ်ငန်းရှင်ကြီးရဲ့သမီး ရှိနေသားပဲ၊ မုန်းက အမိဝမ်းထဲက မွေးလာကတည်းက ကောင်းကျိုးမပေးတဲ့သူလေ”

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး”

မုန်းက ငြင်းဆိုစကားကိုသာ ပြောခဲ့သည်။ ထို့ထက်ပို၍ ဘာကိုမှ ဆက်မရှင်းပြနိုင်ခဲ့ပေ။

ထိုအချိန်၌ပင် အပြင်မှ ဈေး

ဝယ်သူရောက်နေကြောင်း လှမ်းပြောသံကြားရသည်။ မုန်းကအပြင်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့၏။

ကောင်တာနေရာကိုရောက်တော့ မုန်းအတွက် အံ့အားသင့်စရာ ဖြစ်ပြန်သည်။

မုန်းတွေ့လိုက်ရသူမှာ ထက်ဇော်ထွေးဖြစ်နေသည်။

“ကိုဇော်က ဘာဝယ်ချင်လို့လဲ”

“မုန်းကိုဝယ်မလို့” ထက်ဇော်ထွေးက တိုးတိုးလေးပြောသည်။ မုန်းက အခြားသူများ ကြားသွားလေမလားဟု မလုံမလဲဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ဝယ်သူ၊ ရောင်းသူများနှင့် စကားပြောနေကြချိန်ဖြစ်၍ မည်သူမှ မကြားလိုက်ကြ။

“ဟော.....ဘယ်သူများလဲလို့ ကိုထက်ဇော်ထွေးပါလား”

အပြင်မှပြန်ရောက်လာသည့်

စတိုးဆိုင်ပိုင်ရှင် စိုင်းဝဏ္ဏအသံ
ကြောင့် ထက်ဖော်ထွေးက လှည့်
ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ ဒီဘက်
ကို အလုပ်ကိစ္စနဲ့လာရင်း မုန်းကို
ပြောစရာရှိလို့ ဝင်တွေ့တာပါ”

“ဟုတ်လား၊ ကိုထက်ဖော်
ထွေး အားရင် ကျွန်တော်နဲ့စကား
ပြောဖို့ အချိန်ပေးနိုင်မလား”

“ရပါတယ်”

“လာဗျာ၊ ကျွန်တော့်အခန်း
ထဲ လိုက်ခဲ့ပါ”

ထက်ဖော်ထွေးက စိုင်းဝဏ္ဏ
နောက်မှ လိုက်ပါသွားခဲ့သည်။ စိုင်း
ဝဏ္ဏအခန်းသည် အလုံပိတ်အခန်း
ဖြစ်သည်။ စတိုးဆိုင်တစ်ခုလုံး၏
မြင်ကွင်းများကို CCTV မှတစ်ဆင့်
ကြည့်ရှုနိုင်သော နေရာဖြစ်သည်။

CCTV ထိန်းချုပ်ခန်းဟုလည်း
ဆိုနိုင်၏။ တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ်မှ
တစ်ဆင့် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်
နေမှုအားလုံးကို ကြည့်ရှုနိုင်ရန် စီ
စဉ်ထားသည်။

“ကိုထက်ဖော်ထွေးနဲ့မုန်းတို့
လက်ထပ်ဖို့အထိ ရည်ရွယ်ထားကြ
ပြီလား”

စားပွဲကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်
လိုက်သည်နှင့် တိုက်ရိုက်မေးသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မုန်းက ကျွန်တော့်ညီမလေး
လိုပါပဲ၊ မိဘလို စောင့်ရှောက်နေ

တဲ့ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ မေးချင်တာ
ရှိတာကို မေးပါရစေ”

“မေးပါ”

“မုန်းကိုလက်ထပ်မယ်ဆိုတော့
မုန်းအတွက် ဘာများစီစဉ်ထားတာ
ရှိသလဲ၊ ဆိုလိုတာက အတူနေထိုင်
ရေး၊ စားသောက်ရေး၊ စီးပွားရေး
ပေါ့ဗျာ”

“ကျွန်တော့်ကိုယ်ပိုင် ကွန်ဒို
တိုက်ခန်းတစ်ခန်း အနော်ရထာ
လမ်းပေါ်မှာရှိပါတယ်၊ တန်ဖိုးက
ကျပ်သိန်းနှစ်ထောင်ကျော်ပဲ”

“အမည်ပေါက်လား၊ အမွေ
ခန်းလား”

“အမည်ပေါက်ပါ၊ အမွေခန်း
ဆိုပါတော့”

“တောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ မုန်း
အတွက် ဝမ်းသာစရာ မင်္ဂလာ
သတင်းပဲ၊ ဝိုင်ဆိုင်မှုအထောက်
အထား ပြုနိုင်မလား၊ သေချာရင်
လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်လုပ်ပေးချင်
လို့ပါ”

ထက်ဖော်ထွေးက အခန်းပိုင်
ဆိုင်မှုနှင့်ပတ်သက်သော စာရွက်
စာတမ်းများကို ထုတ်ပြလိုက်သည်။
စိုင်းဝဏ္ဏက အသေအချာကြည့်ပြီး
ကျေနပ်ကြောင်း ခေါင်းညှိတ်ပြ
သည်။

“ကျေနပ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်
က အလုပ်များသူဆိုတော့ ခင်ဗျား
တို့ရဲ့ မင်္ဂလာကိစ္စကူညီဖို့ ကျွန်တော့်

ညီကိုပဲ တာဝန်ပေးရမှာပဲ”

“ကိုဝဏ္ဏရဲ့ညီက ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာပဲနေပါတယ်၊ နာမည်က
စိုင်းသီဟပါ၊ ရှမ်းပြည်နယ်မှာ မွေး
ဖွားလာလို့ စိုင်းသီဟလို့ နာမည်
မှည့်ထားတာပါ၊ ကျွန်တော်တို့က
ဗမာလူမျိုးတွေပါ”

“ဒီမင်္ဂလာကိစ္စက မုန်းနဲ့ကျွန်
တော်ပဲ စီစဉ်ရမှာမဟုတ်လား”

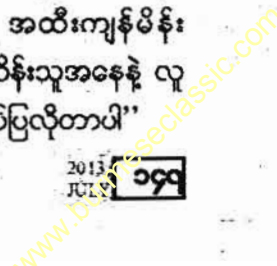
“မုန်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မုန်းကို
ညီမလေးလို၊ အုပ်ထိန်းသူလို တာ
ဝန်ယူ ဘောင့်ရှောက်နေရလို့ ကျွန်
တော်တို့တက်က တာဝန်ယူတာပါ”

“မုန်းနဲ့တိုင်ပင်ပြီးမှ အဖြေပေး
ပါမယ်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အရွယ်ရောက်
ပြီးတဲ့ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်
စလုံး တရားရုံးမှာ လက်ထပ်ထိမ်း
မြားရုံနဲ့ ပြီးနိုင်ပါတယ်”

ထက်ဖော်ထွေးက အခန်းပိုင်
ဆိုင်မှု စာရွက်စာတမ်းများကို ပြန်
တောင်းယူပြီး ဝိုင်အိတ်ထဲသို့ထည့်
သည်။

စာရွက်စာတမ်းများထည့်ရင်း
စိုင်းဝဏ္ဏကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ မုန်းပါတယ်
ကိုထက်ဖော်ထွေး၊ ကျွန်တော်တို့
ဘက်က မုန်းအတွက် တင့်တယ်တဲ့
မင်္ဂလာပွဲကျင်းပပေးဖို့ပါ၊ စေတနာ
သက်သက်ပါ၊ အထီးကျန်မိန်း
ကလေးမို့ အုပ်ထိန်းသူအနေနဲ့ လူ
ရှေ့သူရှေ့မှာ ရပ်ပြလိုတာပါ”

“ကောင်းပါပြီ မုန်းနဲ့ဆွေးနွေး ပြီးမှ ပြန်ပြောပါမယ်”

“နေဦးဗျ၊ ကျွန်တော့်ညီက မုန်းလက်ထပ်တော့မယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြားရင် အရမ်းဝမ်းသာမှာ၊ ကျွန်တော့်ညီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်”

စိုင်းဝဏ္ဏက သူ့ညီအားလှမ်း ခေါ်လိုက်သည်။

စိုင်းသီဟ ချက်ချင်းရောက်လာ၏။ မုန်းလက်ထပ်တော့မည့် သတင်းကို ပြောပြလိုက်သည်။ စိုင်းသီဟက သတင်းကြားသိပြီးဖြစ်သော်လည်း မသိသလို ဟန်ဆောင်နေခဲ့သည်။

“ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်တော် တို့ဘက်က ဘာလုပ်ပေးရမလဲ အစ်ကို”

စိုင်းဝဏ္ဏကို စိုင်းသီဟကမေးသည်။

“ခေတ်အမီဆုံးဟိုတယ်မှာ အခမ်းနားဆုံး မင်္ဂလာဆောင်ကျင်းပပေးရမှာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီအတွက် ငါ့ညီက တာဝန်ယူရလိမ့်မယ်”

“အစ်ကိုရယ် ကိုယ့်ညီမလေးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲပဲ၊ တာဝန်ယူပေးရမှာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းနဲ့ ကိုထက်ဇော်ထွေးတို့ ညှိနှိုင်းကြလေ၊ လိုအပ်တဲ့ငွေကိုပြောလေ၊ မုန်းမျက်နှာမငယ်စေနဲ့”

“စိတ်ချပါ အစ်ကို၊ ကိုထက်ဇော်ထွေးနဲ့ သီးခြားတွေ့ဆုံပြီး ညှိနှိုင်းပါမယ်၊ ပြီးမှ အစ်ကိုထံ ကုန်ကျစရိတ်တင်ပြပါမယ်”

“ကောင်းတယ်၊ မင်းတို့ချင်း ဆွေးနွေးကြ၊ မုန်းကိုလည်း အသိပေးနော်”

စိုင်းသီဟက သူ့အခန်းထဲသို့ ထက်ဇော်ထွေးကို ခေါ်သွားသည်။ မင်္ဂလာပွဲကျင်းပမည့်နေ့ရက်ကို ရွေးနှိုင်းသည်။ မုန်းကိုပါ လှမ်းခေါ်သည်။

မုန်းရောက်လာသောအခါ အသေးစိတ် ထပ်မံဆွေးနွေးသည်။

“ကျွန်တော် ကိုထက်ဇော်ထွေးကို ဂုဏ်ပြုပွဲလေး စီစဉ်ပေး

ချင်တယ်”

“မလိုပါဘူး ကိုသီဟ၊ ခင်ဗျားတို့ဘက်က တာဝန်ယူမှုတွေက ပြည့်စုံနေပါပြီ”

“ဒီလိုဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုခုမှာစားသောက်ရင်း ဆွေးနွေးမှာပေါ့၊ အသေးစိတ်အတွက်ပေါ့ဗျာ”

“ဒီမှာပဲပြောရင် လုံလောက်ပါပြီ ကိုသီဟ”

မုန်းကပါ ကန့်ကွက်သည်။ စိုင်းသီဟက မုန်းဘက်သို့အကြည့်ပို့လိုက်သည်။ အေးစက်မာကျောသော မျက်လုံးအကြည့်ကြောင့် မုန်းမှာ ငြိမ်နေလိုက်ရ၏။

“ဒီလိုလုပ်ဗျာ၊ မနက်ဖြန် လက်ထပ်ပွဲမကျင်းပမီ မုန်းအတွက် ခင်ဗျားပိုင်တဲ့ တိုက်ခန်းကို မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့အဖြစ် လွှဲပြောင်းပေးလိုက်လေ၊ အဲဒီည အလုပ်သိမ်းချိန်မှာ ခင်ဗျားကို ဂုဏ်ပြုပွဲ လုပ်ပေးချင်တယ်”

ယှဉ်တွဲထိုင်နေသော မုန်းက ဧည့်ခံပွဲကို လက်မခံရန် မျက်လုံးဖြင့် အချက်ပြသည်။ ထက်ဇော်ထွေးက နားလည်သော်လည်း ဧည့်ခံပွဲကို လက်ခံလိုက်သည်။

ဂုဏ်ပြုဧည့်ခံပွဲကို သိမ်ကြီးဈေးအပေါ်ထပ်ရှိ စားသောက်ဆိုင်တွင် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ဧည့်ခံပွဲသို့ ထက်ဇော်ထွေးနှင့်အတူ မုန်းလည်း

တက်ရောက်ခဲ့သည်။

နံနက်ပိုင်းက ထက်ဇော်ထွေးက ၎င်းပိုင်ဆိုင်သော အခန်းအား မုန်းအမည်ဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးသည်။ တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေတစ်ဦးက ဦးဆောင်၍ မင်းသွေးက အသိသက်သေပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်။

စားသောက်ဆိုင်သို့ နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာသူမှာ မင်းသွေးဖြစ်သည်။ မုန်းမှာ ထက်ဇော်ထွေးအား ဘီယာမှအစ အရက်သေစာများ မသောက်ရန် ကြိုတင်သတိပေးထားခဲ့သည်။

ထက်ဇော်ထွေးက မုန်းသတိပေးထားသည့်အတိုင်း သတိထားပြီး ရှောင်တိမ်း ငြင်းပယ်နေခဲ့သည်။

သီဟနှင့် ၎င်းသူငယ်ချင်းတစ်စုက ဘီယာနှင့် ဦးစွာပထမစားသောက်ပိုင်းကို ဖွင့်သည်။ နောက်တော့ နိုင်ငံခြားအရက်ဖြင့် ပွဲဆက်သည်။

“ကိုထက်ဇော်ထွေး ကျွန်တော့်ကိုခင်ရင် ဘီယာတစ်ခွက်တော့ သောက်ဗျာ”

မုန်းကထက်ဇော်ထွေး၏ ပေါင်ကို စားပွဲပိုင်းအောက်မှ လက်ဖြင့်ကုတ်၍ မသောက်ရန် အချက်ပြသည်။

သီဟနှင့်အဖွဲ့မှာ အမူးစိတ်လွှမ်းမိုးခံနေရပြီဖြစ်၏။

ထက်ဇော်ထွေးက အတင်းအဓမ္မတောင်းဆိုပြီးဘီယာသောက်ခိုင်းသည်။ မုန်းရှိနေ၍ ထက်ဇော်ထွေးက ဘီယာမသောက်ကြောင်း အကဲခတ်မိသဖြင့် သီဟက မုန်းကို အိမ်သို့ ပြန်ပြီး အနားယူခိုင်းခဲ့၏။

မုန်းက ငြင်းသည်။ ကြာကြာတော့ မငြင်းဝံ့။

သီဟ၏ သြဇာကို မုန်းက မလွန်ဆန်နိုင်မုန်း ထက်ဇော်ထွေးက သတိပြုမိခဲ့သည်။ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ မင်းသွေးက မုန်းကို အိမ်သို့ ပြန်ပို့ရန် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားသည်။

အပြန်အလှန်
စာအုပ်အသစ်များ
အသစ်များကို
အသစ်
အသစ်များကို
ကျွန်ုပ်တို့...

မင်းသွေးနှင့် မုန်းတို့ ထွက်သွားသည်နှင့် သီဟက အသင့်ဖောက်ထားသော ဘီယာတစ်ပုလင်းကို ထက်ဇော်ထွေးရှေ့သို့ ချပေးသည်။

ဘီယာက အနီရောင် ရောစပ်နေမုန်း သိရ၏။

ဘီယာထဲတွင် အရက်ပြင်းရောထားမုန်း ထက်ဇော်ထွေးက သိလိုက်သည်။

သီဟက ဘီယာကို အလွန်အကျွံ သောက်ထား၍ ဆီးသွားချင်နေသည်။ မအောင့်နိုင်တော့၍ သန့်စင်ခန်းဘက်သို့ ထွက်သွားသည်။ သီဟ မူးနေ၍ သူ့အဖော်က တွဲပြီး လိုက်ပို့သည်။

သီဟပြန်လာချိန်ဝယ် ထက်ဇော်ထွေးရှေ့မှ ဘီယာပုလင်းထဲတွင် ဘီယာများ မရှိတော့။ သီဟက ဘီယာပုလင်းကို ကြည့်ပြီး ကျေနပ်စွာ ပြုံးသည်။

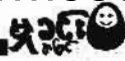
“ကဲ... ပွဲသိမ်းပဲ”

သီဟက အရက်ဖန်ခွက်ကို ကိုင်မှောက်၍ ပါးစပ်မှ ပွဲသိမ်းဟု ပြောကာ သောက်သည်။

စားပွဲပိုင်းသိမ်းချိန်မှာ ည ၁၂ နာရီခန့်ရှိနေပေပြီ။

ရွှေတိဂုံဘုရားလမ်းပေါ်ရောက်တော့ သီဟက ခြေကျင်လျှောက်ပြန်မည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့အဖော်များကလည်း သဘောတူခဲ့ကြ၏။

သူတို့တစ်တွေ မဟာဗန္ဓုလ လမ်းဘက်သို့ အုပ်စုဖွဲ့ပြီး ခြေကျင် လျှောက်ကြသည်။ ထက်ဇော်ထွေးက အရက်မူးနေသူကဲ့သို့ ဒယီး ဒယိုင်ဖြင့် လျှောက်သည်။ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ မထွက်မီ ထက်ဇော်ထွေးက သူ့ပါးစပ်တစ်ပိုက်နှင့် အင်္ကျီကော်လံတွင် အရက်ပြင်း အရည်ကို ဆွတ်ထားခဲ့သည်။

အရက်နံ့ကြောင့် ထက်ဇော်ထွေး မူးနေပြီဟု အားလုံးက ယူဆခဲ့ကြ၏။

ကုန်စိမ်းတန်းလမ်းထိပ်သို့ အရောက်တွင် လမ်းဘေးမှ လမ်းလျှောက်နေစဉ် သီဟက ထက်ဇော်ထွေးကို မောင်းနှင်နေသော ကားနှင့် တိုက်မိစေရန် ဘေးတိုက်တွန်းလိုက်၏။

ထက်ဇော်ထွေးက သတိရှိနေသူဖြစ်၍ သီဟလက်ကို လှမ်းဆွဲရင်း ဖျတ်ခနဲ လူချင်းလဲလိုက်သည်။ နေရာအလဲခံရသော သီဟမှာ အရှိန်ပြင်းနှင့် မောင်းနှင်လာနေသောကားဖြင့် ပွတ်တိုက်ခြင်းခံလိုက်ရ၏။

ကားတိုက်မှုဖြစ်သည်နှင့် လူတွေ ဝိုင်းလာသည်။ လူက ကားကို ဝင်တိုက်ကြောင်း မျက်မြင်များက ဝိုင်းပြောကြသည်။ ရဲလှည့်ကင်းရောက်လာသည်။

ထက်ဇော်ထွေးက ဒဏ်ရာ

ရထားသော သီဟကို ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးသို့ ပို့ခဲ့သည်။ ယာဉ်ထိန်းရဲများ ရောက်လာပြီး ယာဉ်တိုက်မှုဖြင့် အရေးယူသည်။

“ယာဉ်မောင်းအဖြစ် မဟုတ်ဘူးဗျ”

ထက်ဇော်ထွေးထံမှ စကားကြောင့် အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ထက်ဇော်ထွေးက သူ့၏လွယ်အိတ်ထဲရှိ စားသောက်ဆိုင်မှထည့်ယူလာသော ဘီယာပုလင်းကိုအပ်ပြီး ရဲစခန်းကျမှ ရှင်းမည်ဟု ပြောခဲ့၏။

လှည့်ကင်းအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်က မေးသည်။ ထက်ဇော်ထွေးက ရဲစခန်းထဲကျမှ ပြောခွင့်ပြုရန် တောင်းပန်ခဲ့သည်။

ရဲစခန်းသို့ ဘီယာပုလင်းနှင့်အတူ ရောက်သွားခဲ့တော့သည်။

“ကျွန်တော့် နာမည် ထက်ဇော်ထွေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ကိုထက်ဇော်ထွေးက ဘာကို ပြောချင်တာလဲ”

“ကျွန်တော့်ကို သေကြောင်းကြံစည်မှုနဲ့ အခုကားတိုက်ခံရလို့ ဆေးရုံရောက်နေတဲ့ ကိုသီဟကို အရေးယူပေးဖို့ တောင်းဆိုလိုတာ

ပါ”
အားလုံး အံ့အားသင့်ကုန်ကြသည်။ လူသတ်ရန် ကြံစည်ခံရမှုဟု ပြောဆိုတိုင်တန်းနေ၍ သက်သေခံအထောက်အထားများ တင်ပြရန် စခန်းမှူးက ပြောပြခဲ့သည်။

ထက်ဇော်ထွေးက သူ့လျှို့ဝှက်စွာ ယူဆောင်လာသော ဘီယာပုလင်းကို ဓာတ်ခွဲစစ်ဆေးနိုင်ရန် သက်သေခံအဖြစ် အပ်နှံလိုက်၏။

ထိုသို့ အပ်နှံပြီးမှ မုန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရှင်းပြသည်။ မုန်းကို ကျိန်စာသင့်နေသော မိန်းကလေးအဖြစ် သတ်မှတ်ရန် သီဟမှ ကြံစည်ခဲ့ပုံများကို ရှင်းပြခဲ့သည်။

စခန်းမှူးက မုန်းကို သွားခေါ်ခိုင်းခဲ့သည်။ မုန်းရောက်လာသောအခါ စစ်မေးသည်။ မုန်းက မခြင်းမချန် ရင်ဖွင့်ခဲ့၏။

“ကျွန်မ လက်ထပ်မယ်လို့ ရည်ရွယ်တိုင်း အဲဒီလူဟာ ကားတိုက်ခံရပြီး သေဆုံးတယ်။ ဒါမှမဟုတ် လေဖြတ်ခံရသလို ဝေဒနာခံစားရပြီး ဒုက္ခိတဖြစ်သွားလေ့ရှိတယ်။ ဒါကြောင့် လူတိုင်းက ကျိန်စာသင့်နေတဲ့ မိန်းကလေးဆိုပြီး ကျွန်မကို လက်ထပ်ကြဲဘူး”

“ကိုထက်ဇော်ထွေးနဲ့ကျတော့ကော”

“ကျွန်မတို့ အပြန်အလှန်

www.burmeseclassic.com

နှစ်သက်ခဲ့ကြလို့ လက်ထပ်ဖို့ ဆုံး
ဖြတ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီလို သဘော
တူဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့အချိန်ကျမှ ကျွန်မ
နဲ့ လက်ထပ်မယ့်သူတွေကို ကို
သီဟက လုပ်ကြံလေ့ရှိကြောင်း
ဖွင့်ပြောမိခဲ့တာပါ။”

“ဒါဖြင့် အရင်ကတည်းက
သိနေတာပေါ့။”

“သိတာ မဟုတ်ဘူး။ သံသ
ယဖြစ်ခဲ့တာပါ။”

သိလျက် ဖုံးကွယ်မှုပြုထား
ခြင်း ဟုတ်၊ မဟုတ်ကို စခန်းမှူး
က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မေးခဲ့သည်။

“ဘယ်လို သံသယရှိခဲ့လို့
လဲ။”

“ကျွန်မ တစ်ဦးဦးနဲ့ လက်
ထပ်မယ့်ဆိုရင် ကိုသီဟက လက်
ထပ်မယ့်သူကို အိမ်ခန်းဝယ်ခိုင်း
လေ့ရှိတယ်။ အဲဒီလူကို သူက
ရင်းနှီးအောင် မိတ်ဖွဲ့တယ်။ ပြီးတော့
စားသောက်ဆိုင်ကိုခေါ်ပြီး ဧည့်ခံ
တယ်။ အရက်သောက်ပြီး အပြန်
မှာ ကားတိုက်ခံရပြီး သေသွားခဲ့ကြ
တယ်။”

“အင်း...ဘာသဘောလဲဗျ။”

“ကိုသီဟက သူက လွဲပြီး
ဘယ်သူနဲ့မှ လက်မထပ်ရဘူးလို့
ပြောထားတယ်။ သူက အရင်က
မူးယစ်ဆေးဝါး သုံးစွဲခဲ့လို့ စိတ်
ကျန်းမာရေးချို့တဲ့နေသူပါ။ သူ့အစ်
ကိုက သူ့ကို ထိန်းဖို့ ခေါ်ထားပါ။။

**မူးပြုပြု
သံသယဖြစ်စေရန်၊
ဒီလိုမုန်းဒဲ့စက်စက်
ပုည့်ပုည့်သံသယထဲက
သေ
ဒုက္ခပေးချက်ပေးချက်
ပုံစံဖြင့်
ချော့ချော့ခံရရန်၊
သေချာစေရန်ပုံစံဖြင့်
အခြင်းပုံ...။**

သူညီနဲ့ ကျွန်မကို လက်ထပ်စေ
ချင်တဲ့ ဆန္ဒရှိနေတယ်။”

“ဒါကတော့ ဗျာ ခင်ဗျားရဲ့
ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲ။”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုသီဟက
စိတ်မမှန်သလို သွေးရဲတဲ့သူဖြစ်လို့
ကျွန်မက ကြောက်နေရတယ်။ ရုန်း
ထွက်ဖို့ကြိုးစားတိုင်း လက်ထပ်လို
သူတွေကို ဒုက္ခပေးခဲ့တယ်။ အဲဒါ
ကြောင့် သံသယဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။”

“အိမ်ခန်းတွေယူခိုင်းတာက
ကော။”

“အဲဒါက သူတို့ညီအစ်ကိုရဲ့
အကြံပေးချက်ပါ။ နောက်မှ စဉ်း
စားမိတာက ကျွန်မကို သိမ်း
ပိုက်နိုင်ဖို့ ကျွန်မအမည်ပေါက်

အိမ်ခန်းမှန်သမျှ လင်ပိုင်မယားပိုင်
အဖြစ် သူတို့က အပိုင်စီးဖို့ ကြံစည်
တာပါ။”

စခန်းမှူးက ဇာတ်ရည်လည်
သွား၍ သဘောပေါက်သွားခဲ့၏။

မုန်းထံမှ ထွက်ဆိုချက်ရရှိပြီး
သည်နှင့် ထက်စော်ထွေးကို စစ်
ဆေးနေခဲ့သည်။

“ကိုထက်စော်ထွေးက ဘယ်
လို သံသယဖြစ်ခဲ့တာလဲ။”

“မုန်း ပြောပြလို့ သံသယဖြစ်
မိတယ်။ ဒါနဲ့ မုန်းနဲ့ လက်ထပ်ဖို့
ရည်ရွယ်ခဲ့သူတွေထဲက မသေဘဲ
ဒုက္ခိတဘဝရောက်နေသူတွေကို
စုံစမ်းပြီး တွေ့ဆုံမေးမြန်းခဲ့တယ်။
သေသွားတဲ့ ယာဉ်တိုက်ခံရသူတွေ
ရဲ့အကြောင်းကို သေဆုံးသူတွေရဲ့
ဆွေမျိုးများထံမှ စုံစမ်းခဲ့ပါတယ်။”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဘာတွေ ထူးခြား
တာတွေ့ခဲ့သလဲ။”

“စုံစမ်းမေးမြန်းလို့ သိခဲ့တာ
ကတော့ အရက်အလွန်အကျွံ မူး
နေချိန်မှာ မောင်းလာတဲ့ ကားဆီ
တွန်းထုတ်ပြီး ထွက်ပြေးတာ သိခဲ့
ရပါတယ်။ ပြီးတော့ ဒုက္ခိတဘဝ
ရောက်နေသူတွေကို ဘီယာထဲမှာ
အာရုံကြောပျက်စေတဲ့ တောင်ပေါ်
ဒေသထွက်ဆေးမြစ်ပေါ့နော်။
အဆိပ်သင့်ဆေးမြစ်လို့ သိရတယ်။
အဲဒီဆေးမြစ်အမှုန့်နဲ့ တိုက်ရင် ၂၄
နာရီအတွင်း လေဖြတ်သလို အာရုံ

ကြောသေတဲ့ရောဂါ ခံစားရတယ် လို့ ကြားသိခဲ့ရပါတယ်”

“အဲဒီကိစ္စမှာ ကားတိုက် သေဆုံးမှုကိုတော့ ဖော်ထုတ်လို့ရပါတယ်။ ဆေးမြစ်ကိစ္စကတော့ သက်သေခံရှာရဖို့ ခက်မယ်ထင်တယ်”

“မခက်ပါဘူး စခန်းမှူး၊ ဒီည ကျွန်တော့်ကို ဧည့်ခံတဲ့ ဘီယာပုလင်းထဲမှာ အဲဒီဆေး ခတ်ထိုးတာသိလို့ မသောက်ဘဲ ဝှက်ယူလာပါတယ်။ အခု ကျွန်တော်အိပ်တဲ့ ဘီယာပုလင်းဟာ ကျွန်တော့်ကို ဧည့်ခံတဲ့ ဘီယာပုလင်းပါ။ စခန်းမှူးတို့ ဓာတ်ခွဲကြည့်ရင် သိနိုင်ပါလိမ့်မယ်”

ထက်ဖော်ထွေးက တရားလို ပြုလုပ် တိုင်ကြားသဖြင့် ရဲစခန်းက သေကြောင်းကြံစည်မှုဖြင့် ယာဉ်တိုက်မှုကို စတင်စစ်ဆေးသည်။

ယာဉ်မောင်းနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်၊ ထက်ဖော်ထွေးကိုယ်တိုင် ယာဉ်တိုက်မှုဖြစ်စေရန် ကြံစည်ခံရစဉ် လွတ်မြောက်စေရန် ကြိုးစားခဲ့ရပုံကို ထွက်ဆိုချက် ပေးခဲ့သည်။

ရဲစခန်းမှ ဘီယာပုလင်းအား ဓာတ်ဖေဒဏ္ဍာနသို့ ပို့အပ်၍စစ်ဆေးခဲ့ရာ ထက်ဖော်ထွေးထွက်ဆိုသည့် အတိုင်း လုပ်ကြံခံရမှုကို စိစစ်

တွေ့ ရှိခဲ့ရ၏။ ထိုအခါကျမှ ရဲစခန်းက သီဟကို အမှုဖြင့် ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးခဲ့တော့သည်။ သီဟက ငြင်းသည်။ ရဲက ပညာသားပါပါ

စည်းရုံးစစ် ဆေးချိန်၌ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံခဲ့တော့၏။

လူကိုသိမ်းပိုက်ပြီး ပစ္စည်းများအား အပိုင်စီးရန် ကြံစည်ခဲ့သော သီဟ၏ ယုတ်မာမှုများမှာ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်လာခဲ့တော့သည်။

“ကဲ.....မှန်း ဒီနေ့ကစပြီး နင့်နာမည်ကို ချစ်ပန်းပွင့်လို့အမည်

ပြောင်းလိုက်တော့” ဆူးလေစေတီတော် ရင်ပြင်တော် ကြာသပတေးထောင့်တွင် ဒါနပြုနေသော မှန်းကို မင်းသွေးက ကြည့်နှူးစိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်၏။

နတ်ဦးအတူ ပန်းလှ။ နေသော ထက်ဖော်ထွေးက မင်းသွေးဘက် သို့ဝင်ကြားသော အပြုံးဖြင့် လှည့်ကြည့်ကာ သူပြောပြခဲ့သော စကားကို ပြန်ပြောလိုက်၏။

“မင်းသွေး မင်းကို ငါပြောသားပဲ ငါက ဘိုးသက်ရှည်လေ”

“ဟုတ်ပါပြီကွာ၊ ဘိုးသက်ရှည်နဲ့ ချစ်ပန်းပွင့်တို့ ရာသက်ပန် ပေါင်းသင်းရပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါမယ်”

သူတို့သုံးဦး ပြိုင်တူ ပြုံးနိုင်ခဲ့ ကြသည်။

ကျိန်စာသင့်သော မိန်းမ လှကလေး မှန်းမှာ အချစ်ပန်းဝေ၊ ချစ်ရောင်ခြည်ဖြစ်စေ၍ ချစ်လမ်း ခရီးအား ချစ်သောချစ်သူနှင့်အတူ လျှောက်လှမ်းနိုင်ပြီ ဖြစ်၍ လောက၏ အလှများကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားလေပြီဟု ဆိုနိုင်လေတော့သည်။

စာပေသစ္စာဖြင့် အောင်ကျော်ဇော

စာပေကျေးဇူးပေးနေတဲ့လင်ရဲ့နေ့ကံကွယ်မှာ သွေးသစ်ကောင်းအချစ်သစ်စာပေအနားက

မြင်တွေ့သူ ယောက္ခမကို ဒုတိယလူနဲ့ပေါင်းပြီး သတ်ခဲ့မှု သတင်းအပြည့်အစုံထပ်မံတင်ပြမှု

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ တောင်ပိုင်းခရိုင်၊ သုံးခွမြို့နယ်၊ သာသာမြိုင်ကျေးရွာ ငါးမွှေးမြူရေးကန်ပျက်အတွင်း ပျောက်ဆုံးနေသူ ရွာသား၏အလောင်းအား အဝတ်မပါ ကြိုးတုပ်လျက်အနေအထားဖြင့် ပြန်လည်တွေ့ရှိမှုကို တိုင်းဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး၊ တောင်ပိုင်းခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးမှ တပ်ဖွဲ့ဝင်များ၊ နယ်မြေခံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ပူးပေါင်းဖော်ထုတ်မှုပြုခဲ့ရာ လူမှုရေးဖောက်ပြန်သူ ချွေးမဖြစ်သူက ၎င်းနှင့်ငြိစွန်းနေသူနှင့်ပူးပေါင်း၍ နှုတ်ပိတ်သည့်အနေဖြင့် သတ်ခဲ့သည့် လူသတ်မှုဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသဖြင့် ၎င်းလူသတ်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ သင်ခန်းစာပေါင်းများစွာကို ထုတ်ယူနိုင်ကြောင်း လေ့လာသိရှိရသဖြင့် ကျနာယ်အယ်ဒီတာအဖွဲ့က

မူခင်းပညာပေးသတင်းအဖြစ် နောက်ဆုံးသိရှိရသည့် သတင်းအသေးစိတ်ကို ဖော်ပြလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ရဲကမသိရှိရတဲ့ လူပျောက်မှု

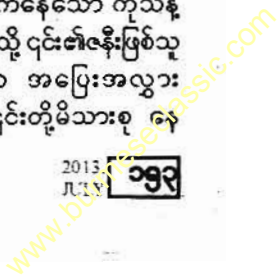
သုံးခွမြို့နယ်၊ သာသာမြိုင်ကျေးရွာတွင် နေထိုင်သော ဦးလှတင်(၅၀နှစ်) မှာ ၂၆-၅-၂၀၁၃ရက်နေ့ နံနက် ၁၀ နာရီခွဲအချိန်တွင် သားဖြစ်သူ သန့်ဇင်ဝင်း(ခ) ကိုဇင်(၂၈နှစ်)နှင့်အေးမဖြစ်သူ မစန်းစန်းလှိုင်(၂၄နှစ်)တို့နှင့် တစ်အိမ်တည်း အတူနေထိုင်ရာမှ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့သည်။ ဦးလှတင်သည် မိုးဦးကာလ လယ်မြေများ ထွန်ယက်နေချိန်ဖြစ်၍ ခင်မင်ရင်းနှီးသူများရှိရာသို့ သွားလာတတ်သည့်အတွက် ခရီးလွန်နေသည်ဟုထင်ပြီး သားဖြစ်သူက သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိသူများထံ အသိ

ပေးခြင်းမရှိသလို ရဲစခန်းသို့လည်း လူပျောက် တိုင်ကြားထားမှုမပြုခဲ့ဟု ဆိုသည်။

လူပျောက်တိုင်ကြားခြင်းမရှိသည့်အတွက် သက်ဆိုင်ရာရဲစခန်းမှ အရေးယူစုံစမ်းမှုမပြုခဲ့နိုင်ဟု သိရသည်။

လင်ကို မယားက သတင်းပေးခဲ့

ဖခင်ဖြစ်သူနေအိမ်သို့ ပြန်လာခြင်းမရှိဘဲ ပျောက်ဆုံးနေခဲ့ရာမှ ၂၈-၅-၂၀၁၃ရက်နေ့ ညနေ ၅ နာရီအချိန်တွင် ဦးတင်အောင်၏ လယ်ထဲတွင် ကန်သင်းပေါက်နေသော ကိုသန့်ဇင်ဝင်း(ခ)ကိုဇင်ထံသို့ ၎င်း၏ဇနီးဖြစ်သူ မစန်းစန်းလှိုင် မှာ အပြေးအလွှားရောက်ရှိလာပြီး ၎င်းတို့မိသားစု နေ

ထိုင်ရာ နေအိမ်၏မြောက်ဘက် ပေ (၁၀၀) ကျော်ခန့်ရှိ ငါးမွေးမြူရေး ရေကန်ပျက်ထဲတွင် အမျိုးသားအလောင်းတစ်လောင်းတွေ့ရှိရကြောင်းပြောပြခဲ့သည်။

ကိုသန့်ဇင်ဝင်းက ၎င်း၏ဖခင် ပျောက်ဆုံးနေသည့်အတွက် စိုးရိမ်စိတ်လွန်ပြီး လာရောက်ပြောပြသူ ဇနီးနှင့်အတူ သွားကြည့်ခဲ့သည်။ အလောင်းရှိရာသို့ ရောက်ရှိသောအခါ အလောင်းမှာ အဝတ်အစားများမရှိဘဲ လက်နှင့်ခြေထောက်နှစ်ချောင်းအား လက်ပြန်ကြိုးတုပ်လျက် တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

အလောင်းမှာ ပုပ်ပူစပြုနေပြီဖြစ်ပြီး ညနေစောင်းအချိန်ဖြစ်၍ ဝရုတစိုက်ဖြင့် ကြည့်ရှုသောအခါ ပျောက်ဆုံးနေသော ၎င်း၏ဖခင် ဦးလှတင်၏အလောင်းမှန်း သိလိုက်ရ၏။ ယောက္ခမအလောင်းမှန်းသိရသည်နှင့် မစန်းစန်းလှိုင်က ခံ့ပွဲချင်နေ၍ ခင်ပွန်းဖြစ်သူက အားပေးစကားပြောခဲ့သည်။

အလောင်းတွေ့ရှိမှုကြောင့် ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးနှင့် အဖွဲ့က အလောင်းတွေ့ရှိရာအရပ်ကို လူအဝင်အထွက်မပြုရန် ထိန်းသိမ်း၍ ကျေးရွာ

အုပ်ချုပ်ရေးမှူးက သုံးခွဲမြို့မရဲစခန်းသို့ ချက်ချင်းအကြောင်းကြားခဲ့သည်။

စခန်းမှူးနဲ့အဖွဲ့ ချက်ချင်းရောက်ရှိစစ်ဆေး

လူသေအလောင်းတွေ့ရှိရမှုမှာ သာမန် အနေအထားမဟုတ်ဘဲ လူသတ်ခံထားရသည့်လက္ခဏာများတွေ့ရှိရကြောင်း ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးက သုံးသပ်သတင်းပို့ခဲ့သည့်အတွက် သုံးခွဲမြို့မရဲစခန်းမှူး ဒုရဲမှူးဌေးဦးနှင့်အဖွဲ့ ချက်ချင်းရောက်ရှိလာကာ စစ်ဆေးမှုပြုလုပ်ပြီး အလောင်းအား ရေကန်အစပ်မှ ကုန်းပေါ်သို့ ဆယ်ယူရွှေ့ပြောင်း၍ စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။

ဒုရဲအုပ်ဌေးဦးနှင့်အဖွဲ့က ရဲလုပ်ငန်းပြည့်စုံသည်အထိ စစ်ဆေးပြီးနောက် ရဲဆေးစာဖြင့် သုံးခွဲမြို့နယ်ဆေးရုံသို့ ပို့ဆောင်ခဲ့သည်။

လူသတ်မှုဖြစ်ပွားကြောင်း သတင်းပေးပို့ခဲ့၍ သုံးခွဲမြို့နယ်ခေတ္တမြို့နယ် ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ဒုရဲမှူးဝင်းတင်နှင့်အဖွဲ့၊ တောင်ပိုင်းခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး၊ အထူးမှူးခင်းနိမ်နင်းရေးဌာနစုမှ ရဲအုပ်မှူးသိန်းနှင့်အဖွဲ့တို့ ချက်ချင်းရောက်ရှိ

ပူးပေါင်းကာ အချင်းဖြစ်အရပ်ဝန်းကျင်တွင် ရှာဖွေစစ်ဆေးမှု ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် လူသတ်မှုသတင်းရရှိသည့် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့မှူးက ပူးပေါင်းဖော်ထုတ်မှုပြုရန် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးမှ တိုင်းအကူတပ်ဖွဲ့ခွဲ၊ အုပ်ချုပ်မှုတပ်ခွဲ၊ မှူးခင်းအကူဌာနတို့အား ညွှန်ကြားတာဝန်ပေးအပ်ခဲ့သည်။

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီးရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး၊ အကူတပ်ဖွဲ့ခွဲမှ ရဲအုပ်တင်မင်းလှိုင်၊ ဒုရဲအုပ်မောင်မောင်သန်းတို့လည်း အချင်းဖြစ် ကျေးရွာသို့ရောက်ရှိပြီး ပူးပေါင်းကာ စုံစမ်းဖော်ထုတ်မှုတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။

သံလွန်စ လုံချည်ရှာတွေ့

ပူးပေါင်းအဖွဲ့က ညဦးပိုင်းအချိန်ဖြစ်၍ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးများအသုံးပြုပြီး သက်သေကျေးရွာလူကြီးများနှင့်အတူ အချင်းဖြစ်အရပ်ဝန်းကျင်အား ရှာဖွေခဲ့ရာ ရေကန်၏မြောက်ဘက် ရေကန်ပေါင်အနီးရှိ ဝါးရုံပင်များအောက်မှ သေဆုံးသူဦးလှတင် မပျောက်ဆုံးမီက ဝတ်ဆင်ခဲ့သော မြကြာဖြူတံဆိပ်ပါ အစိမ်း၊ အပြာကွက် ကျားဝတ်လုံချည် တစ်ထည်အား ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သည်။

၎င်းလုံချည်အား သေဆုံးသူဦးလှတင်နှင့်အတူ နေထိုင်သည့် မစန်းစန်းလှိုင်က ၎င်း၏ယောက္ခမဝတ်ဆင်ခဲ့သည့် လုံချည်ဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုပေးခဲ့သည်။

အချင်းဖြစ်အရပ်ကို စစ်ဆေးသောအခါ အလောင်းတွေ့ရှိရာနေရာသည် ငါးမွေးမြူမရှိတော့သည့် ငါးမွေးမြူရေးကန်ဟောင်း ဖြစ်နေကြောင်း သိရှိရ၏။

သေဆုံးသူ ဦးလှတင်နေ ထိုင်ရာ

အချင်းဖြစ်အိပ်အား တွေ့ရစဉ်

အိမ်နှင့် အလောင်းတွေ့ရှိရာ ရေ ကန်အကြားတွင် ပေ(၁၅၀)ပတ်လည်ရှိ ငှက်ပျောခြံရှိနေသဖြင့် အလောင်း တွေ့ရှိရာနေရာအတွက် မျက်ကွယ်လို ရှိနေခဲ့သည်။

အနီးပတ်ဝန်းကျင်အား ဆက်စပ် စစ်ဆေးရာ သေဆုံးသူနေထိုင်ရာ နေ အိမ်အနီး နောက်ကျောဘက် ပေ (၁၀၀)ခန့်အကွာတွင် ကရင်ကြီး(ခ) ကိုသက်(ခ) တင်မောင်မြင့်နေထိုင်သည့် အနီးစပ်ဆုံး အိမ်ကို တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

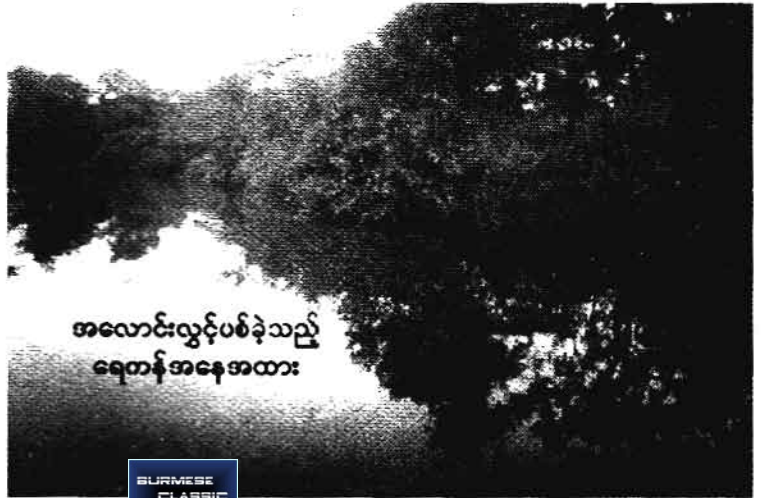
ပူးပေါင်းအဖွဲ့ အချင်းဖြစ်ရွာတွင် အခြေပြုစုစမ်း

တောင်ပိုင်းခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး၏ စီစဉ်ညွှန်ကြားချက်အရ သုံးခွဲမြို့၊ နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ခေါင်းဆောင်၍ အဖွဲ့ဝင်များအဖြစ် သုံးခွဲမြို့မရဲစခန်းမှူး၊ တောင်ပိုင်းခရိုင်အထူးအဖွဲ့မှ ရဲအုပ် မျိုးသိန်း၊ သုံးခွဲမြို့မရဲစခန်းမှ ဒုတိယမှူး၊ ညောင်လန်းကုန်းရဲကင်းစခန်းမှ စခန်းမှူး၊ သုံးခွဲမြို့မရဲစခန်းမှ နယ်ထိန်း အရာရှိနှင့်အဖွဲ့၊ တိုင်းဒေသကြီး ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံးမှ ရဲအုပ်တင်မင်းလှိုင်၊ ဒုရဲအုပ်မောင်မောင်သန်းတို့အဖွဲ့က သာသာမြိုင်ကျေးရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံး တွင် အခြေစိုက်၍ စုံစမ်းဖော်ထုတ်မှုကို နာရီစဉ်မပြတ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည်။

ရွာသားများ၏အသံ

သာသာမြိုင်ကျေးရွာတွင် အခြေစိုက်စခန်းဖွင့်လှစ်၍ စုံစမ်းဖော်ထုတ်မှု ပြုနေသော ပူးပေါင်းအဖွဲ့က ကျေးရွာ အတွင်း ချဉ်းကပ်သတင်းယူမှုပြုသကဲ့ သို့ တရားလို ကိုသန့်ဇင်ဝင်း(၂၈ နှစ်)၊ မစန်းစန်းလှိုင်(၂၄နှစ်)၊ ကရင်ကြီး (ခ) ကိုသက်(ခ)တင်မောင်မြင့်(၂၆နှစ်) အပါအဝင် ရွာသား(၁၀)ဦးကို စစ်မေးခဲ့ ကြသည်။

ထိုသို့ စစ်မေးရာတွင် အသက်

(၆၀)အရွယ်အမျိုးသားတစ်ဦး၊ အသက် (၉)နှစ်နှင့်(၁၃)နှစ်အရွယ် မျက်မြင် သက်သေ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီးနှစ်ဦး၊ အသက်(၃၁)နှစ်အရွယ် အမျိုးသမီး နှစ်ဦး၊ အသက်(၄၄)နှစ်အရွယ် အမျိုး သမီးပ... ဦးတို့က မြင်ကြားတွေ့သိသမျှ ကို အမှန်အတိုင်း ထွက်ဆိုခဲ့ကြသည်။

ထွက်ချက်ထဲမှ ကွဲလွဲချက်များ

သေဆုံးသူ ဦးလှတင်သည် ၂၆- ၅-၂၀၁၃ရက်နေ့က ပျောက်ဆုံးချိန် တွင် သေဆုံးသူနှင့်အနီးဆုံးနေအိမ်၌ နေထိုင်သည့် ကရင်ကြီး(ခ)ကိုလတ်(ခ) တင်မောင်မြင့်၊ ၎င်း၏အစ်မ မဥမ္မာနှင့် သေဆုံးသူ၏ဈေးမ မစန်းစန်းလှိုင်တို့က ကရင်ကြီးမှာ နေအိမ်တွင်ရှိနေကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့ကြသည်။

သို့ရာတွင် ကရင်ကြီးနှင့် တစ် အိမ်တည်းအတူနေ ၎င်း၏ညီမ မလှိုင်၊ အိမ်ဖြူ(၁၃နှစ်)နှင့် မောင်ဇေယျာလင်း (၉နှစ်)တို့က ၎င်းတို့၏အစ်ကို ကရင်ကြီး သည် နေအိမ်တွင်မရှိကြောင်း ထွက်ဆို ခဲ့သည်။

ဈေးမဖြစ်သူ မစန်းစန်းလှိုင်က

၂၆-၅-၂၀၁၃ရက်နေ့ နံနက် ၇နာရီ တွင် သမီးဖြစ်သူ မစန်းအိဖြူအား အိမ် တွင်ထားခဲ့၍ ကဏန်းချိတ်ရန် အိမ်မှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြောင်း၊ နံနက် ၁၁နာရီ တွင် နေအိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသော အခါ ယောက္ခမဖြစ်သူ ဦးလှတင်နှင့် သမီးဖြစ် သူကိုမတွေ့ရ၍ အိမ်အနီးသို့ အသံပြုပြီး အော်ခေါ်ခဲ့ရာ အိမ်နောက် ကျောဘက် နေအိမ်နေ မဥမ္မာ(၃၀နှစ်) နှင့် ကရင်ကြီးတို့က နေအိမ်အတွင်း ကလေးတစ်ဦး တည်းရှိ၍ ငိုနေသံကြား ရသဖြင့် ၎င်းတို့ အိမ်သို့ ခေါ်ထားပြီး ချောနေခဲ့ရကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ကရင်ကြီးက ထွက်ဆိုရာတွင် နံနက် ၆နာရီ၀၆မိနစ်တွင် ကလေးငို သံကြားရ၍ အိပ်ရာမှနိုးခဲ့ကြောင်း၊ နံနက် ၈နာရီ၃၀မိနစ်ခန့်အထိ အဆတ် မပြတ် ငိုနေသံကြားရ၍ မစန်းစန်းလှိုင် ၏အိမ်ဘက်သို့ သွားကြည့်ခဲ့ရာ လူကြီး ကိုမတွေ့ရသဖြင့် ၎င်း၏ညီမဖြစ်သူ မလှိုင်အိမ်အား ငိုနေသောကလေးတို့ သွားခေါ်ခိုင်းခဲ့သည်ဟု ထွက်ဆို ခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် မလှိုင်အိမ်မှာ နေအိမ်တွင် အထက်ထပ်က

ကြီး မရှိကြောင်း၊ ငိုနေသော ကလေးကို မပဉ္စက ခေါ်ခိုင်း၍ မအိ လှိုင်းဖြူက သွားခေါ်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း တစ်အိမ် တည်းအတူနေ မလှိုင်အိဖြူနှင့် မောင် ဇေယျာလင်းတို့က ထွက်ဆိုခဲ့ကြသည်။

သားနဲ့မကြာခဏ ရန်ဖြစ်ဟုသိရ

သေဆုံးသူ ဦးလှတင်သည် လွန်ခဲ့ သော တစ်လကျော်က လေဖြန်းသည် ရောဂါဖြစ်ပွား၍ စကားကောင်းစွာ မပြောနိုင်ကြောင်း၊ နတ်ကုန်းရွာ တွင်နေထိုင်သော ၎င်း၏သမီးကြီး မကေသီ(ခ)ကေသီဝင်း(ခ) သီသီဝင်း (၃၀နှစ်)အိမ်နှင့် သာသာမြိုင်ရွာရှိ သားဖြစ်သူ သန့်ဇင်ဝင်းအိမ်သို့ တစ်လှည့်စီ သွားလာနေထိုင်သူဖြစ် ကြောင်း၊ ယခင်က အရက်သောက်ဖူး သော်လည်း လေဖြန်းရောဂါဖြစ် ဝး ပြီးနောက် အရက်ကို လုံးဝမသောက် တော့ကြောင်း၊ အခြားရွာသူ၊ ရွာသားများ နှင့် မည်သည့်ပြဿနာမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး ကြောင်း၊ သန့်ဇင်ဝင်း၏နေအိမ်သို့ ရောက်ရှိနေထိုင်သည်မှာ အချင်းမဖြစ်မီ (၁၅)ရက်ခန့်ကဖြစ်ကြောင်း၊ သန့်ဇင် ဝင်း နေထိုင်ရာအိမ်မှာ ရွာအပြင်ဘက်

တွင် သီးခြားဖြစ်ကြောင်း၊ အနီးတွင် ငှက်ပျောခြံရှိနေ၍ သန့်ဇင်ဝင်း၏ နေအိမ်သို့ လူစိမ်းအဝင်အထွက် ပြု သည်ကို အတူနေရွာသားများက မသိ ရှိကြရကြောင်း၊ ဦးလှတင်က သမီးကြီး မကေသီနှင့်သားဖြစ်သူ သန့်ဇင်ဝင်း တို့အား အမွေခွဲဝေပေးရာတွင် သန့်ဇင် ဝင်းက ညီမျှမှု မရှိဟူ၍ မကျေမနပ် ပြောဆိုခဲ့သဖြင့် သားအဖချင်း မကြာ ခဏ စကားများမှုရှိခဲ့ကြောင်း စုံစမ်း သိရှိခဲ့ရသည်။

ကျေးရွာသူ၊ ရွာသားအချို့ထံမှ သေဆုံးသူ၏ချွေးမ မစန်းစန်းလှိုင် နှင့်အိမ်နီးချင်း ကရင်ကြီးတို့မှာ လွန်ခဲ့ သည့်နှစ်လကျော်မှစ၍ တိတ်တိတ်ပုန်း အချစ်ဖြင့် လူမှုရေးဖောက်ပြန်ခဲ့ကြောင်း ပူးပေါင်းအမှုစစ်အဖွဲ့က သတင်းရရှိခဲ့ သည်။

သို့ဖြစ်၍ ကွဲလွဲစွာထွက်ဆိုချက် များနှင့် လူမှုရေးဖောက်ပြန်မှုရှိနေသည် ဟုသတင်းရရှိထားသော ကရင်ကြီး နှင့်မစန်းစန်းလှိုင်တို့အား မသင်္ကာသူ များအဖြစ် သတ်မှတ်၍ စစ်ဆေးရန် ပူးပေါင်းအမှုစစ်အဖွဲ့က သုံးသပ် ဆုံး ဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

ကရင်ကြီးကို သီးခြားစစ်ဆေးခဲ့

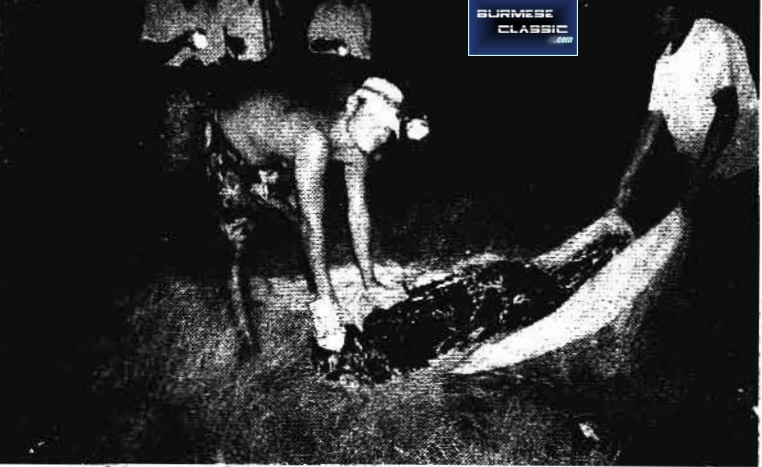
မသင်္ကာဖွယ် တွေ့ ရိရသော သက်သေများ၏ ကွဲလွဲစွာ ထွက်ဆို ချက်၊ ကျေးရွာအတွင်းမှ ပြည်သူ့ သတင်းများအရ ကရင်ကြီး(ခ)ကိုသက် (ခ)တင်မောင်မြင့် (၂၆နှစ်)အား ၃၀- ၅-၂၀၁၃ရက်နေ့ ညတွင် ညောင် လန်းကုန်းရဲကင်းစခန်းသို့ ခေါ်ဆောင် ၍ ပူးပေါင်းအမှုစစ်အဖွဲ့က စစ်ဆေး ခဲ့သည်။

ပူးပေါင်းအမှုစစ်အဖွဲ့က ရွာသူ၊ ရွာသားများထံမှရရှိသည့် သတင်းနှင့် ကွဲလွဲသော ထွက်ဆိုချက်များကို ပေါင်း စပ်ထောက်ပြ၍ စစ်ဆေးသောအခါ ကရင်ကြီးမှာ မငြင်းကွယ်နိုင်တော့ဘဲ အမှန်အတိုင်း ထွက်ဆိုခဲ့တော့သည်။

ရာဂအမှားနဲ့နှုတ်ပိတ်ခဲ့မှု

ကရင်ကြီးနှင့်မစန်းစန်းလှိုင်တို့ သည် လွန်ခဲ့သော နှစ်လခန့်ကတည်း က လူမှုရေးဖောက်ပြန်၍ တိတ်တိတ် ပုန်းအချစ်ဖြင့် ဆက်ဆံခဲ့ခြင်းဖြစ် ကြောင်း၊ သေဆုံးသူမှာ အချင်းမဖြစ်မီ (၁၅)ရက်ခန့်ကမှ မစန်းစန်းလှိုင် အိမ်သို့ ရောက်ရှိနေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ မစန်းစန်း လှိုင်၏ခင်ပွန်းမှာ လယ်သူရင်းငှား ဖြစ်၍ လယ်ထဲ၌ အချိန်ပြည့်ရှိနေ၍ ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ဆက်သွယ်ဆက်ဆံမှု မှာ လွတ်လပ်ကြောင်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

လူသတ်မှုကျူးလွန်မိရခြင်းမှာ ၂၅-၅-၂၀၁၃ရက်နေ့ ညနေ ၄နာရီ အချိန်၌ ဦးလှတင် အပြင်သို့ရောက်ရှိ နေခိုက် ကရင်ကြီးနှင့်မစန်းစန်း လှိုင်တို့သည် မစန်းစန်းလှိုင်၏ နေအိမ် ခန်း အဝင်အတွယ်၌ ပျော်ပါးဆက်ဆံ မှုပြုနေစဉ် ရုတ်တရက် အိမ်သို့ပြန် ရောက်လာသော ဦးလှတင်က တွေ့မြင် သွား၍ ကရင်ကြီးမှာ အိမ်ပေါ်မှ ခုန်ချ

တာဝန်ရှိသူများနှင့် ရွာသားများက အလောင်းအား ဆယ်ယူခဲ့ပုံ

ထွက်ပြေးခဲ့ရသည် ဆို၏။

တစ် နာရီခန့် အကြာ ညနေ ၅နာရီတွင် ကရင်ကြီးရုံရာ နေအိမ်သို့ မစန်းစန်းလှိုင်ရောက်ရှိလာပြီး "အဖေ တွေ့သွားပြီ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ" ဟု မေး ခဲ့ရာ ကရင်ကြီးက နှုတ်ပိတ်ဖို့သတ်ပစ် မည်ဟု ပြောခဲ့သည်။

မစန်းစန်းလှိုင်က သဘောတူ လက်ခံပြီး ညအမှောင်ကျချိန်တွင် အိမ် သို့လာခဲ့ရန်ခေါ်ပြီး ပြန်သွားခဲ့၏။ ညအမှောင်ကျချိန်၌ မစန်းစန်းလှိုင်၏ အိမ်သို့ သွားခဲ့ရာ ဦးလှတင်မှာ ကြမ်း ပြင်အောက်အဆင့်တွင် ထိုင်နေသည် ကိုတွေ့ရ၍ ကရင်ကြီးက အိမ်ပေါ် သို့ပြေးတက်ပြီး ရင်ဘတ်ကို အားကုန် ဆောင့်တွန်းပစ်ခဲ့၏။

လေဖြန်းထားသော ရောဂါသည် ဦးလှတင်မှာ ပက်လက်လန်လဲကျ သွား ခဲ့သည်။ ကရင်ကြီးက ကိုယ်ပေါ် တက်ခွစီး၍ ဝဲဘက်လက်ဖြင့် အသံ မထွက်စေရန် ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားပြီး ယာဘက်လက်ဖြင့် လည်ပင်းကို တွန်းဖိ ညှစ်သတ်ခဲ့၏။

ထိုအချိန် ယောက္ခမ ဦး လှတင်

ကရင်ကြီး(ခ) တိုသက်(ခ) တင်မောင်မြင့်(၂၆)နှစ်

၏ ခြေထောက် အောက် ပိုင်းက လှုပ်ယမ်း၍ မစန်းစန်းလှိုင်က တက်ဖို့ပြီး ချုပ်ကိုင် ပေးထားခဲ့သည်။ ဦးလှတင် ငြိမ်ကျသေဆုံးသွားချိန်တွင် နှစ်ယောက် အတူ မယူ သယ်ဆောင်၍ ငါးမွေးမြူ ရေးကန်ဘက်သို့ သယ်ဆောင်သွားခဲ့ သည်။

ကန်အနီးသို့အရောက် မြေပြင် တွင်ချ၍ သေဆုံးသူ၏လုံချည်အား ချွတ်ပြီး လွှင့်ပစ်ခဲ့သည်။ မစန်း စန်း လှိုင်က အသင့်ယူဆောင်လာသော ကြိုး ဖြင့် ကရင်ကြီးက သေဆုံးသူ ဦးလှတင် ၏လက်ကို လက်ပြန်ကြိမ်ချည်ခဲ့သည်။ မစန်းစန်းလှိုင်က ခြေထောက် နှစ် ချောင်းကို ကြိမ်ဖြင့်ချည်ပြီး ရေကန် အတွင်းသို့ တွန်းချထားခဲ့ကာ အတူ တကွပြန်ခဲ့ကြောင်း၊ ကရင်ကြီးက ထွက်ဆိုခဲ့သည်။

ဖြောင့်ချက်လည်းပေးခဲ့

ရဲတပ်ဖွဲ့ပူးပေါင်းအမှုစစ်အဖွဲ့သို့ ထွက်ဆိုချက်ပေးခဲ့သည် ကရင်ကြီးက မ ဘက်လိုက်၍ မိုက်ဘက်ပါခဲ့သော ၎င်း၏အမှားကို နောင်တရမိခဲ့သဖြင့် ၎င်း၏ဆန္ဒအရ ၃၁-၅-၂၀၁၃ရက်နေ့ မွန်းလွဲ ၂နာရီအချိန်တွင် သုံးခွမြို့နယ် ဒုတိယမြို့နယ်တရားသူကြီးထံ ဖြောင့် ချက်ပေးခဲ့ရာ တရားရုံးက ပြစ်မှုအထွေ ထွေအမှတ်၄၆/၂၀၁၃ဖြင့် သက်သေ ဦးကျော်လင်းနှင့် ဦးကျော်လွင်တို့၏ ရှေ့မှောက်တွင် ဖြောင့်ချက် မှတ် တမ်းယူခဲ့သည်။

ကရင်ကြီး(ခ)တိုသက်(ခ)တင် မောင်မြင့်၏ ထွက်ဆိုဝန်ခံချက်ကြောင့် လင်ကြီးရိုပါလျက် အချစ်သစ်ရွာပြီး အဖော်ဖွဲ့ အပျော်ရွှာမိသည့် မစန်းစန်း လှိုင်(၂၄နှစ်)က လူမှုရေးဖောက်ပြန် ပျော်ပါးနေစဉ် တွေ့မြင်သွားသော ယောက္ခမကို ရိုင်းစိုင်းယုတ်မာသည့် စိတ်ဖြင့် သတ်ခဲ့မိကြောင်း ဝန်ခံထွက်ဆို

စန်းစန်းလှိုင်က သေဆုံးသူယောက္ခမ ဝတ်ဆင်ခဲ့သည့် ပုဆိုးဖြစ်ကြောင်း အတည်ပြုပြောကြားနေစဉ်

ခဲ့တော့သည်။

၎င်းအမှုကို အမှုစစ် စခန်းမှူး ဒုရဲမှူးဌေးဦးက ခိုင်မာစွာအမှုတည် ဆောက်၍ တောင်ပိုင်းခရိုင်တရားရုံးသို့ အမြန်ဆုံးတရားစွဲဆိုတင်ပို့ရန် စီစဉ် ဆောင်ရွက်နေကြောင်း သိရသည်။

မိသားစု၏ စားဝတ် နေရေး အတွက် နေ၊ ညမနား ကာယလုပ် အားဖြင့် ဝင်ငွေရှာပြီး ဇနီးသည်အား ယုံကြည်စိတ်လွန်စွာ မျက်ကွယ်ပြု ထားမိသူ သန့်ဇင်ဝင်း(၂၈နှစ်)မှာ ကျေးဇူးရှင်ဖခင်ကြီးသေဆုံးခဲ့ သည့် အပြင် သစ္စာအရှိဆုံးဟု ယူဆထားသော ဇနီးမယား၏ သစ္စာဖောက်ဖျက် အိမ် ထောင်ရေးဖောက်ပြန်မှုကြောင့် နောင် တ ရမဆုံးဖြင့် ကြေကွဲနာကြည်စွာ သမီးငယ်နှင့်အတူ အထီးတုန်သေ ရောက်ရှိနေခဲ့ရကြောင်း ထပ်မံပြော သိရသည်။

(၅) ရက်သားသမီး တစ်လတာကြောင့်

ဒီတစ်လအတွင်း ရန်ဘက်၊ ပြိုင်ဘက်တို့ကိုအောင်မြင်ပြီး စီးပွားရေးနေ့ကံ တိုးတက်မည်မှတ်ပါ။ နိုင်ငံခြားခရီးဝေးသွားရန် ကြံရွယ်ထားပါက ပျက်မည်။ အလှကုန်၊ စက်မှုလက်မှု၊ ဖက်စပ်နှစ်ဦးပေါင်းလုပ်ငန်း အောင်မြင်တတ်သည်။ စနေ၊ သောကြာ၊ ရာဟု သားသမီးတို့

ကြောင့် အမှုအခင်းဖြစ်တတ်သည်။

- ပတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ နံ့သာ၊ ပန်းရောင် ရောယှက်ဝမ်းဆက် ဝတ်ဆင်ပါ။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ နီနီရဲရဲထဲမှာ အနက်သံဆန်ခါကွက်ကျဲရှောင်။
- အချစ်ရေး။ ။ မရေရာ၊ မသေချာသေးပါ။ ဆက်လက်ကြိုးစားပါ။ အောင်မြင်မည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ဇနီးဖြစ်သူကို အထင်လွဲနေသော သံသယကို ဖျောက်လိုက်ပါ။
- ထိုထိုရန်။ ။ (က) ၆-၃၊ (ခ) ၅-၄၊ (ဂ) ၈-၁
- ယတြာ။ ။ မွေးနံ့ထောင့်တွင် ပဒုမ္မာကြာဖြူ ကိုးပွင့် ကပ်လှူဒါန်းပါ။

ဒီတစ်လအတွင်း ကာပဲလုပ်လုပ် အောင်မြင်မည်ဟုမှတ်ပါ။ မာန်မာန၊ ဒေါသကို ထိန်းသိမ်းပါ။ ဘုမ္မာအမင်း၊ တရားတပေါင်၊ အရှုပ်အရှင်း လက်အောက်ငယ်သားများကြောင့်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ပညာရေးတွင် အောင်မြင်မှုရမည်၊ ဂုဏ်ထူးထွက်မည်။ အမွေအနှစ်ခြင်း၊ လုပ်ငန်း

စီးပွားကောင်းခြင်းကြောင့် တိုက်၊ ကား၊ ခြံ၊ မြေ ဝယ်ရမည်။

- ပတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ စကားဝါရောင်၊ စတော်ဘယ်ရီရောင်ဝမ်းဆက်။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ နီညိုပြာ၊ ဘဲခေါင်းစိမ်းရောင် လုံးဝရှောင်။
- အချစ်ရေး။ ။ အဆင်ပြေပါသည်။ သစ္စာရှိဖို့ပဲလိုပါသည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ အိမ်တွင်းရေးသာယာပြီး အလှူကြီးပေးလှူရမည်။
- ထိုထိုရန်။ ။ (ဃ) ၇-၃၊ (င) ၈-၉၊ (စ) ၅-၅
- ယတြာ။ ။ အိမ်ဘုရားတွင် ကြာနီ၊ ကြာဖြူ၊ ကြာပြာ ကိုးပွင့်လှူဒါန်းပါ။

ဒီတစ်လအတွင်း နိုင်ငံခြားခရီးသွားရမည်။ ရာထူး၊ လုပ်ငန်း၊ နေရာ၊ ဌာန တိုးတက်မည်။ ဝန်ထမ်းများ အလုပ်မထွက်သင့်ပါ။ ရေကြောင်းသိပ္ပံ၊ အင်ဂျင်နီယာကျောင်းသားများ ပညာရေးအောင်မြင်မည်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် စိတ်မြန်လက်မြန်မလုပ်ပါနှင့်။ ကျန်းမာရေးအညံ့ ရှိနေ၍ ဂရုစိုက်ပါ။

- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ ကြက်ဥနစ်ရောင်၊ ကာကီရောင် ဝမ်းဆက်။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ နက်ပြာ၊ စိမ်းပြာ ရောယှက်ရောင်ရှောင်ပါ။
- အချစ်ရေး။ ။ မမျှော်လင့်ဘဲ မင်္ဂလာဆောင်ရက်န်းမြင်သည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ မိသားစု တကွဲတပြားနေရတတ်သည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (တ) ၆-၆၊ (ထ) ၉-၉၊ (ဒ) ၄-၄
- ယတြာ။ ။ မွေးနံထောင့်တွင် ရှားပီးသက်စေ ပုဖော်ပေးပါ။

ဒီတစ်လအတွင်း အိမ်တွင်းသို့ ခြေနှစ်ချောင်းဝင်လာလျှင် ညဉ့်အိပ်ညဉ့်နေ လက်မခံသင့်ပါ။ အိမ်တွင်းမှလူတစ်ဦးဦး ပျက်စီးတတ်သည်။ အထူးသတိထားပါ။ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေး ကောင်းပါသည်။ သိန်းသန်းကုဋေ ရတနာ၊ စိန်၊ ရွှေဝင်မည်။ နှလုံးရောဂါ၊ သွေးတိုးတို့ကြောင့် ဆေးရုံတက်ရတတ်သည်။ ပညာရေးကံသင့်ပါသည်။ ဆက်လက်ကြိုးစားပေးပါ။

- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ အဖြူထဲတွင် ရွှေချည်ထိုး၊ ငွေချည်ထိုးပါသောအဝတ်အစား။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ ငှက်၊ စတော်ဘယ်ရီရောင် လုံးဝရှောင်ပါ။
- အချစ်ရေး။ ။ စန်းပွင့်နေသည်။
- အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ချစ်ခင်ပွန်းအတွက် ဂုဏ်ယူစရာများပေါ်တတ်သည်။
- ထိထိုးရန်။ ။ (ဋ) ၈-၄၊ (ဌ) ၈-၂၊ (ဍ) ၈-၅
- ယတြာ။ ။ အိမ်ဘုရားတွင် ဆန်တစ်ပြည်၊ ငွေကျပ် ၉၀၀ လှူပါ။ စွန့်ပြီး သီလရှင်ကို လှူပါ။

ဒီတစ်လအတွင်း ငွေစာရင်းအမှားအယွင်း သတိထားပါ။ အရေးကြီးသော စာရွက်စာတမ်းများ ပျောက်ဆုံးတတ်သည်။ ဘဏ်လုပ်ငန်း၊ မိုတယ်၊ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းတို့ အောင်မြင်မှု ရမည်။ စတိုးဆိုင်၊ ရေသန့်လုပ်ငန်းရှောင်ပါ။ စီးပွားပျက်မည်။ ပညာရေး အထူးထူးချွန်စွာ ဂုဏ်ထူးထွက် အောင်မြင်တတ်သည်။ မိဘကျန်းမာရေး သတိထားပါ။ ကားချင်းထိခိုက်တတ်သည်။ အန္တရာယ် ရှိသည်။

- ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ အစိမ်းနု၊ အပြာနု ဝမ်းဆက်။
- ကံညံ့အရောင်။ ။ နီညိုပြာ ရောယှက်ရောင်အားလုံး။

အချစ်ရေး။ ။ လက်ရှိချစ်သူပဲကောင်းပါသည်။ အသစ်မရှာသင့်ပါ။ ဒုက္ခတွေ့မည်။
 အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ချစ်သီရိဂေဟာအိမ်ဖြစ်ပြီး မင်္ဂလာအပေါင်းပြည့်စုံမည်။
 ထိထိုးရန်။ ။ (န) ၇-၇၊ (ပ) ၇-၉၊ (ဖ) ၇-၂
 ယတြာ။ ။ မွေးနံ့ထောင့်တွင် နာနတ်သီးသုံးလုံး၊ ရေသက်စေ့ကပ်လှူပါ။

ဒီတစ်လအတွင်း ရေကြောင်းခရီးအသွားအလာရှောင်ပါ။ လှေ၊ သမ္ဗန်၊ သင်္ဘော၊ ရှပ်
 ပြေးပိုင်ရှင်ဖြစ်ကာ ဒုက္ခတွေ့မည်၊ အမှုအခင်းဖြစ်မည်။ သတိထားပါ။ ကျန်းမာရေးကောင်း၊
 လူမှုရေးညှိပြီး စီးပွားရေးသင့်ပါသည်။ ပညာသင်များ စာမေးပွဲအောင်မြင်မည်။ မေတ္တာသုတ်၊
 ရတနသုတ် တစ်လတိတိ ရွတ်ဖတ်ပေးပါ။
 ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ အနက်ထဲတွင် အဖြူကနုတ်ပန်းထိုးဝတ်ဆင်ပါ။
 ကံညံ့အရောင်။ ။ အညို၊ အဝါထဲတွင် အဖြူကနုလန်ဖြတ်ရှောင်ပါ။
 အချစ်ရေး။ ။ ချစ်သံသယစိတ်ကြောင့် ချစ်သူနှစ်ဦး ခွဲခွာရတတ်သည်။
 အိမ်ထောင်ရေး။ ။ ဘာပဲလုပ်လုပ် မိသားစုမျက်နှာကိုကြည့်ပါ။
 ထိထိုးရန်။ ။ (က) ၆-၉၊ (ခ) ၆-၂၊ (ဂ) ၅-၄
 ယတြာ။ ။ အိမ်ဘုရားတွင် သာကျ၊ မုန့်လက်ဆောင်း ကပ်လှူပေးပါ။

ဒီတစ်လအတွင်း ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်၊ အစားအသောက်၊ အနေအထိုင်၊ အသွားအလာ
 ဆင်ခြင်ပါ။ ရုတ်တရက် ဆေးရုံတက်ရကိန်းမြင်သည်။ ရတနာသုံးပါး၊ အနန္တငါးပါး ရိုသေ
 လေးစားပါ။ ခင်ပွန်းကြီး (၁၀)ပါးကို လက်တော့ပြီးအိပ်ပါ။ လူမှုရေးကောင်းပြီး စီးပွားရေးသင့်
 ပါသည်။ ဝန်ထမ်းများ ရာထူးတိုးကိန်းမြင်သည်။
 ဝတ်ဆင်ရမည့်အရောင်။ ။ အညို၊ အဖြူ၊ အဝါ ဝတ်ဆင်ပါ။
 ကံညံ့အရောင်။ ။ ကြည့်ပြာ၊ ကြာညိုရောင် ရှောင်ပါ။
 အချစ်ရေး။ ။ လက်ရှိချစ်သူနှင့် လက်ထပ်ကိန်းမြင်သည်။
 အိမ်ထောင်ရေး။ ။ တကွဲတပြားနေထိုင်ရတတ်သည်။
 ထိထိုးရန်။ ။ (ပ) ၅-၄၊ (ဖ) ၇-၃၊ (ဗ) ၈-၃
 ယတြာ။ ။ မွေးနံ့ထောင့်တွင် နှင်းဆီနီ၊ ဝါ၊ ဖြူ ကိုးပွင့်စီ လှူဒါန်းပေးပါ။

စမ်းလိုအေး၍ ပန်းလိုမွှေးပါစေ။
 သစ္စာ၊ မေတ္တာ ဆရာထွန်းလင်းကျော်
 နက္ခတ်ဗေဒင် လက္ခဏာပညာရှင်